

SANDRA BROWN

A KRIMI AMERIKAI NAGYMESTERÉTŐL

A csapda

„Ez már nem a te gondod.
Te addigra halott leszel.”

SANDRA BROWN

A CSAPDA

Millió dolláros csalás, szökés az FBI őrizetéből, kettős gyilkosság és emberrablás - mindez alaposan felkavarja az álmos kisváros életét. A nyomozás szálai két emberhez vezetnek.

Shaw Kinnard veszedelmes kisugárzása a férfiakat óvatosságra inti, a nőkben felkorbácsolja a szenvedélyt - és ez alól Jordie Bennett sem kivétel. Kettőjük találkozása nem sok jót ígér. Jordie nem az a típus, aki holmi lepusztult kocsmákba jár, most mégis itt van... ahogy Shaw is, aki azért jött, hogy megölje őt. Ehelyett elrabolja.

A Shaw karmaiból szabadulni próbáló Jordie-t azonban nemcsak a megmentésére indult nyomozók keresik, hanem bosszúra szomjazó öccse, és annak szélhámos barátja is. Ráadásul Jordie öccsére is többen vadásznak: az FBI-osok, akiktől meglépett, és a szélhámos barát, akit elárult, majd harmincmillió dollárját is ellopta.

Jordie-nak és Shaw-nak csak úgy van esélye a túlélésre, ha összefognak. Ám hamar kiderül: egyikük sem teljesen megbízható. Lehet, hogy Jordie is benne volt az elkövetett csalásban? És vajon Shaw-nak mennyit ér Jordie élete? Miközben lázasan keresik a válaszokat, kétségbeesett lépésre szánják el magukat...

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Sandra Brown: *Sting*

Grand Central Publishing, Hachette Book Group, New York, 2016

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc.

and Lex Copyright Iroda

Translated from the English *Sting*

Copyright © by Sandra Brown Management, Ltd.

First published in the United States

by Grand Central Publishing, New York

Fordította F. Nagy Piroska

Borítóterv: Popovics Ferenc

Borítófotók © MmeEm.il/istockphoto.com;

Benoit Daoust/shutterstock.com; TBIT, lpixabay.com

Hungarian translation

© by F. Nagy Piroska,

Hungarian edition

© by Maecenas Könyvkiadó,

Honlap: www.maecenaskiado.hu

ELŐSZÓ

Pontosan huszonkét perccel azelőtt, hogy Mickey Bolden találkozott teremtmőjével, bedobott a szájába egy marék pattogatott kukoricát, és azt mondta:

– Egy nő belép egy kocsmába.

A mellette lévő bárszéken Shaw Kinnard felhúzott vállal a pultra támaszkodott, és látványosan unott képpel a poharába bámulva egyszer-kétszer meglötyögtette a tequilát.

– Igen? És?

– És semmi.

– Ez most valami vicc?

– Nem vicc, és baromira nem vicces.

Az unott kifejezés egyszeriben eltűnt Shaw arcáról, mintha leradírozták volna. Odakapta a fejét, és ránézett Mickey-re.

A férfi hájas redőktől félig eltakart szeme nem volt nagyobb két túlaszalódott mazsolánál; Shaw mégis követni tudta a mozgását a kocsmapult egyik végétől a másikig. Legyőzve a kísértést, hogy maga is odanézzon, szemét társa puffedt arcára szegezve, a választól előre félve megkérdezte:

– Egy akármilyen nő?

– Az a nő, aki minket érdekel.

– *Itt van?*

– Teljes életnagyságában. – Mickey leverte a pattogatott kukorica morzsáit a tenyeréről. – E pillanatban a jobb vállad fölött egy óra

magasságában odalép egy bárszékhez, ott, ahol a pult kanyart vesz. Ne fordulj oda, mert arccal épp felénk van.

Mickey vigyora azt a látszatot keltette, mintha ők ketten csak úgy lazán cseverésznének, holott Jordie Bennett váratlan betoppanása a meglepetés erejével hatott rájuk.

– Na, ezzel jól kicseszett velünk – morogta Shaw. – Egyedül van?

– Egyedül jött. – Mickey egyik bedagadt szeme egy kacsintás erejéig lecsukódott. – De még fiatal az éjszaka – somolygott, amitől ha lehet, még csúfabb lett.

Shaw figyelmét újra a poharában lévő Patron Silverre fordította.

– Gondolod, hogy kiszúrt bennünket?

– Á. Hogy szúrhatott volna ki?

– Akkor meg mi az ördögöt keres itt?

Mickey vállat volt.

– Talán megszomjazott a hölgy.

– Épp aznap, amikor megérkezünk a városba?

– Furcsább dolgok is megestek már.

– A furcsa dolgoktól ideges leszek.

– Mert nincs annyi tapasztalatod, mint nekem – mondta erre Mickey.

Shaw nem titkolt lenézéssel mérte végig, arra gondolva, hogy a *tapasztalat* a jelen esetben egyenlő az ostoba és veszélyes önteltséggel.

– Magam sem vagyok ebben teljesen újonc.

– Akkor illenék megőrizned a hidegvéredet, amikor a tervben valami gubanc keletkezik.

– Gubanc? Inkább egy irdatlan nagy csomó!

– Lehet. De amíg nem tudunk többet, én inkább különös véletlennek tekintem, és nem vonnék le esetleg elhamarkodott következtetéseket. Van ilyen. A legjobban előkészített terv is gajra mehet. Van, hogy csak úszni kell az árral, és közben rögtönözni.

– Igazán? Na és mi van akkor, ha az ár egy szennyvíztengerbe sodor?

– Nyugi, haver – felelte vontatottan Mickey. – Minden oké. Csak szétnéz itt, semmi konkrét, nem úgy fest, mint aki keres valakit. Az a babakék szeme csak átsiklott rajtam, egyetlen pillanatra sem csillant fel.

Shaw felhorkant, és a szájához emelte a poharát.

– Mert csúf vagy, mint a halál.

– Sok nőnek így is tetszem.

– Ha te mondd. – Shaw lehajtotta a maradék tequiláját, és az üres poharat a pultra téve, az érdeklődésüket felkeltő nő felé pillantott, aki épp megköszönte a pohár fehérbort, amit a csapos helyezett elébe.

A nő miatt voltak itt. Mármost *itt*, Louisiana kellős közepének déli vadonában. Nem *itt*, ebben a mocsaras holtág partján rozsdás hullámlemezekből épült, ingoványos talajon álló kocsmában, aminek ha volt is valami neve, Shaw nem tudta. IVÓ, villogtak odakint az ajtó felett sziszegve-sercegve a vörös neonbetűk.

Odabent vastagon állt a füst és a törzsvendégek, az egyszerű melósok testének kipárolgásából összeálló bűz. Kreol zene szólt üvöltve a zenegépből, amely úgy nézett ki, mintha már legalább húsz, a Katrina főpróbájának számító hurrikánt túlélte volna..

Shaw és Mickey külsőre semmiben sem különböztek a kocsmá vendégeitől, míg Jordan Elaine Bennett, a család és a barátok

számára csak Jordie, nem az a fajta nő volt, akire ilyen helyeken számítani lehetett. Ráadásul fehérbort iszogatva, mennyei Atyám! Mintha ezzel nem keltett volna gyanút egy olyan helyen, ahol üvegben adták a sört, és a töményet tisztán mérték.

Mickey újra belemarkolt a műanyag tálban lévő pattogatott kukoricába, és egy mozdulattal belökte a szájába.

– Szerinted más oka is van, nem csak úgy, véletlenül van itt? – kérdezte tele szájjal.

– Fene tudja – morogta Shaw. – Nem tetszik, ennyi az egész. – Köszönetképpen biccentett a csapos felé, aki mutatta, hogy újratöltené a poharát, majd magától értetődőnek véve levette a kupakot egy újabb hosszú nyakú sörösuvegről Mickey számára.

Miközben Mickey húzott egyet az imént felnyitott palackból, szemét összehúzva elnézett oda, ahol a pult L alakú kanyart vett. Lenyelte a kortyot, böfögött, és közben azt mondta:

– Lehet, hogy csak vadászik.

Shaw kétkedően rándított egyet az egyik szemöldökén.

– Pasira, úgy érted?

– Miért ne?

– Nem az a típus.

Mickey kuncogott, és a könyökével megbökte Shaw karját.

– *Mind* az a típus.

– Megint a tapasztalat beszél belőled?

Mickey bölcsen bólogatott,

– Nehéz megkapni? Ez afféle női baromság, arra jó, hogy jól megdolgoztassanak minket.

Shaw belegondolt Mickey kinyilatkoztatásába, aztán fogta a tequiláját, és lehajtotta. Ellentmondást nem tűrően letette az üres

poharat a pultra, és vigyázva, hogy az inge eltakarja az övére csatolt pisztolytáskából kiálló fegyver markolatát, lecsúszott a bárszékről.

Mickey kis híján félrenyelte a sörét.

– Hová...

– Megnézem, dagadt, hogy igaz-e az elméleted.

– Nehogy... a nő...

Shaw faképnél hagyta a hebegő Mickey-t.

Ahogy végigballagott a bárszékek sora mellett, a kocsma minden vendége, nők és férfiak egyaránt megnézték maguknak. A nők vagy elgondolkodva, vagy leplezetlenül kihívón. Shaw el sem mosolyodott, közönyösen ment tovább. A férfiak barátságtalan, rideg, harcias tekintettel bámultak rá, amit ő még barátságtalanabb, ridegebb és harciasabb pillantással viszonzott. Ezt meg sem várva elkapták a szemüket.

Shaw szokva volt ehhez.

Egyelőre senki sem vette magának a bátorságot, hogy elfoglalja a Jordie Bennett melletti üres bárszéket. A helybeliek valószínűleg felfogták, hogy a nő tiltott terület holmi szedett-vedett népség számára. Ő maga Shaw-t is efféle surmónak nézhette, mert közelebb érve a férfi elkapta a pillantását, de csak egy másodpercnyi időre, mert a nő már ismét az előtte lévő pohár bort nézte. Az arca közömbös maradt, a testtartása jottányit sem változott, hosszú szempillái meg sem rebbentek.

Jordie Bennett megközelíthetetlennek tűnt.

Ezzel az arccal, ezzel a testtel megengedhette magának, hogy válogatós legyen. Értett hozzá, az egyszer hétszentség, hogy akármelyik férfi rajta felejtse a szemét.

Ami jó kis szívás volt.

Mivel Shaw-t arra bérelték fel, hogy ölje meg őt.

ELSŐ FEJEZET

Három nappal korábban Shaw egy zafírkék vizű medence mellett napozva két topless lány ficáncolását figyelte a medence sekélyebbik végében, miközben egy karcsú pohárból pasztellszínű italt kortyolgatott, és élvezte azt a hedonista életstílust, amelyet új pénzen lehetett vásárolni a Régi Mexikóban.

Vendég volt egy villában, amely a Mexikói-öbölre néző egyik sziklára épült. A hófehér műmárvány épület a homokos tengerpart felé ereszkedő, őserdővel borított domb tetején terpeszkedett. Azé az emberé volt, akit Shaw még aznap éjjel ki fog végezni.

Délután azonban, az ugrándozó lányokat nézve és a könnyű nyári koktélt iszogatva, ezt még nem tudta.

A közös úszkálás után a vendégek visszatértek a szobáikba, hogy átöltözzenek, és kisvártatva kényelmesen elegáns ruhákban újra összegyűljenek egy hosszabb ideig tartó koktélpartira, amit négyfogásos vacsora követett. A vacsorát tiszteletteljes viselkedésű, fehér kesztyűt, és ropogósra keményített egyenruhájuk alatt az övükben fekete pisztolyt viselő férfiakból álló csapat szolgálta fel. Minden vendég maga dönthette el, mit választ desszertként: édességet, vacsora utáni szíverősítőt, ellenőrzött drogot vagy épp egy csinos szenyoritát.

Miközben Shaw válogatott, a mobiltelefonja rezgéssel jelzett. Kimentette magát, hogy fogadhassa a hívást, és átment a teraszhoz csatlakozó egyik nyitott helyiségbe, ami fényűzően berendezett

dolgozószoza volt. Túlságosan fényűzően. A tulajdonos gyerekes feltűnősködéséről és rossz ítélőképességéről tanúskodott.

– Tessék – szólt bele Shaw lakonikus rövidséggel a telefonba.

– Tudod, hogy ki vagyok? – kérdezte egy reszelős hang.

Mickey Bolden.

Shaw hónapokig próbálta elnyerni a bizalmát, hogy beszélhessen a befutott férfiúval. Bolden végül belement egy találkozóra, amelynek során mindketten éberén és gyanakodva figyelték... a környezetüket, persze, de legfőképpen egymást. Shaw gondosan kódolt nyelven ismertette Mickey-vel a szakmai önéletrajzát, és atevékenységük sajátos területén szerzett gyakorlatát. – Valami, talán a kifinomultsága vagy a hencegéstől való idegenkedése meggyőzte Mickey-t az alkalmasságáról. Miután együtt megittak egy kávé, Mickey közölte, hogy tartani fogja a kapcsolatot arra az esetre, ha egyszer szüksége lenne Shaw szolgálataira. Ez hat hónappal ezelőtt volt. Shaw már-már feladta a reményt, hogy valaha is hallatni fog magáról.

– Érdekel még egy munka?

Shaw kinézett a teraszra, ahol a vacsora záróakkordja, a desszert, szabályos orgiává fajult.

– Magánszám?

– Ketten leszünk benne.

– Csak valami különleges hakni lehet.

– Kell vagy nem?

– Hogyan osztozunk?

– Fifti-fifti.

A lehető legtisztességesebb.

– Mikor kellek?

– Csütörtökön.

Ez volt kedden este, Shaw-nak tehát nagyon kevés ideje maradt arra, hogy befejezze az ottani munkáját, és a megadott időre megérkezzen New Orleansba.

Száz kérdése lett volna még Mickey Boldenhez, de mivel a lehetőség túl jó volt, semhogy elpasszolja, és számítása szerint egyébként is hamarosan meg fogja ismerni a megállapodás részleteit, félretette a kíváncsiságát, és közölte Boldennel, hogy rendelkezésére áll.

Kellett hozzá némi ügyes manőverezés és görbe út, de még aznap éjjel végzett a mexikói munkájával, és sikerült úgy érnie Louisianába, hogy még egy kevés szabad ideje is maradt.

Tegnap végül találkoztak, és ma reggel együtt autóztak a Tobias nevű településre.

A napot azzal töltötték, hogy felderítsék a helyet, és kidolgozzanak egy stratégiát, hogyan lenne a legjobb megölni Jordan Elaine Bennettet, egy New Orleansban nagyon keresett rendezvényszervező vállalkozás, az Extravaganza tulajdonosát. Ő volt a mindenáron kézre kerítendő szélhámos csaló, Joshua Raymond Bennett nővére, egyben egyetlen élő rokona.

Mickey-vel mindenhová követték a hétköznapi vásárlásait intéző Jordie Bennettet, egészen addig, amíg kevéssel este hat óra után haza nem ment. Három órán keresztül várakoztak, de a nő nem jött elő. Abban a hiszemben, hogy egy nyugodt péntek éjszakát készül eltölteni otthon, végül felhagytak a figyelemmel, és elmentek egy helybeli vendéglőbe vacsorázni. A rágós hús és zsíros sült krumplici felett Mickey körvonalazta az akció tervét.

Shaw hangot adott meglepődésének, amikor Mickey egy nappal korábban elárulta, ki a célszemély. Most meg a támadás időpontját tartotta elszórtan.

– Miért holnap?

– Miért ne?

– Elhamarkodottnak tűnik. Úgy gondoltam, még pár napig megfigyeljük, képet kapunk a szokásairól, és ezek tudatában választjuk ki a legjobb helyszínt és időpontot.

– Panella döntött az időpontról – közölte Mickey a rostélyost nyiszálva. – És a vevőnek mindig igaza van. Ha azt akarja, hogy holnap legyen megcsinálva, akkor holnap csináljuk meg.

– Határidőhöz van kötve?

– Úgy látszik.

Eldöntötték, hogy egy itallal leöblítik a rossz vacsorát, mielőtt elindulnának az egyórás autóútra, vissza New Orleansba. A kocsmát a vendéglő pincértanulója ajánlotta, aki a jelek szerint nem állította túl magasra a mércét. Mindazonáltal a célnak megfelelt, mivel az ilyen névtelen helyeken mindenki igyekezett csendben meghúzni magát.

Ezt tette Jordie Bennett is. Miközben Shaw tovább lépdelt a pult mellett egyenesen feléje, ő olyan feszült figyelemmel nézte a poharát és benne a bort, mintha azt várná, hogy mindjárt forni kezd. Amikor a férfi a pult végéhez ért, nem állt meg, hanem elhaladt a nő mellett, s közben megcsapta az orrát a drága parfüm illata. Finom, fűszeres illat. Valami egzotikus, valami megfoghatatlan, amitől egy férfinak kedve támadna az illat forrását keresve végigszimatolni a nő testének mind a százhatvanhét centiméterét.

Meg sem állt a falnál álló wurlitzerig. Alsókarját megtámasztotta az alakját színes fényekben fürdető gép ívelt tetején, és ezzel a laza testtartással, olyan szögbe fordulva, hogy miközben érdeklődési színlelve böngészte a lejátszható számok választékát, a látómezeje peremébe fogva szemmel tarthassa Jordie-t.

A nő bűnösen gyönyörű ajkához emelve a poharát, ivott egy korty bort, majd letette a poharat a pultra, és a karját is ott hagyta mellette. Hosszú, karcsú ujjak. Gyűrűtlenek, Olyan halvány körömlakk, hogy Shaw nem is értette, miért kellett aznap délután egy teljes órát töltenie a szépségszalonban. Klasszikus, szögletes Tank stílusú karóra barna, inkább célszerű, mint szép krokodilbőr szíjjal, de annyiért, amennyit a nő fizetett érte, valószínűleg már egy valamirevaló használt autót is lehetett kapni.

Az egyszerű, ujjatlan fehér top karkivágásában kilátszott a melltartó szaténpántja, amit a feje legkisebb mozdulatára végigsúroltak sötétbarna hajának hosszú, selyemfényű fürtjei. A szandálja túsarkú volt, a farmerja feszes. A feneke, ahogy ott ült a magas bárszéken, nagyon formásnak látszott.

Nem Shaw volt az egyetlen férfi a kocsmában, aki észrevette. Egy srácot, aki a nőnél legalább egy tízessel, Shaw-nál meg kétszer ennyivel lehetett fiatalabb, váltig noszogattak a haverok a biliárdasztalnál, mígnem a whiskytől és a többiek röhögésétől feltüzelt gyerek odaballagott a nő mellett lévő üres bárszékhez.

– Szabad?

A nő levélborítéknál nem nagyobb piros kézításkája a pulton hevert, ezüstlánc kígyózott rajta. Közelebb húzta magához, mintegy engedélyt adva vele a suttyó kölyöknek, hogy elfoglalja a széket.

Talán mégis Mickey-nek volt igaza, és a nő tényleg pasira vadászik. De közben sem elismerőn, sem bátorítón nem nézett az önjelölt Rómeóra, akinek Shaw nemigen adott rá esélyt, hogy mást is elérhet a nőnél, mint hogy felbosszantja.

Mickey felé pillantott, vajon észrevette-e, hogy a nőnek újabban társasága van. Észrevette. Disznószerű arca vöröslött, és izzadt. A mobilján beszélt éppen. Shaw-nak nem okozott fejtörést, hogy ki lehet a vonal másik végén. Kézenfekvő, hogy a megbízójukkal beszél arról, hogy most, Ms. Bennett terven kívüli, meglepetésszerű felbukkanásával hogyan tovább.

Shaw ezek után újra a románc kibontakozására fordította a figyelmét. Jordie Bennett, ahogy az várható volt, egyre növekvő ingerültséggel reagált a srác kásás hangon előadott nógatására. Részeg volt, és be akarta bizonyítani a szexuális vonzerejét. De hogyhogy nem látta, hogy nincs semmi esélye? Nem mintha Shaw hibáztatta volna, amiért megpróbálta. Megdugni a nőt, aztán egy életen át hencegni vele.

Nem vette észre a társát, csak amikor már egy kéz nehezedett súlyosan a vállára. Automatikusan nyúlt a pisztolya felé.

– Nyugi – morogta Mickey. – Én vagyok. – Rámutatott a dalok listájára. – Van valami Merle Haggardtól?

Shaw keresgélgni kezdett a számokat tartalmazó lapok között.

– Kivel beszéltél?

– Mit gondolsz?

– Mit mondott?

– Bazdmegelt egy sort, aztán azt mondta, ez a késdobáló kezd zsúfolttá válni, ideje, hogy elhúzzunk innen. Most rögtön. – Finoman félrebillentett fejével mutatott a mögöttük játszódó jelenetre.

A részeg srác olyan meredek szögben hajolt Jordie Bennett felé, hogy majdnem elvesztette az egyensúlyát a bárszéken. – Mit csinálnak? Mi a helyzet a sráccal? Látsz valamit, amitől aggódnunk kellene?

Shaw pár másodpercig nézte a párt, aztán megrázta a fejét.

– Csak be akar mászni a nő bugyijába.

– Biztos vagy benne?

– Biztos vagyok.

– Oké. Menjünk. – Mickey elfordult a zenegéptől, és elindult a kijárat felé.

Shaw csatlakozott hozzá. Ellenállt a kísértésnek, hogy egy utolsó pillantást vessen Jordie Bennetre.

Mihelyt kiléptek az ajtón, Shaw nagy levegőt vett, hogy megpróbálja ellazítani a hátát a két lapockája között, és kiszellőztesse a fejét a kocsmá füstös bűze után. A kinti forró, párás levegő azonban csak egy kicsivel volt frissebb, mint a benti. A feszültség nem oldódott ki a hátából, ahogy Mickey mögött lépdelt a kocsijuk felé. A parkoló – amely mindössze egy legyező alakú, összezúzott osztrigahéjjal felszórt terület volt a kocsmá előtt – távolabbi végében hagyták.

Mickey bepréselte magát az utasülésbe. Shaw alárendelt volt ebben a munkában, így neki kellett vezetnie. Ami a részéről oké is volt. Utált az anyósülésen utazni. Ha valami rosszul sült el, szerette, ha ő ül a kormánynál.

Épp beillesztette a slusszkulcsot, amikor Mickey megszólalt:

– Várj. Még nem megyünk sehova.

Shaw szíve tompán a bordáihoz verődött.

– Miért?

– Itt fogjuk megcsinálni.

Shaw másodpercekig csak bámult rá.

– Viccelsz? – kérdezte aztán.

– Nem. Panella azt mondta, a legjobb lesz most.

– Nem lesz az – sziszegte Shaw, és a kocsmá felé intett. – Láttak minket odabent.

– Ez a másik ok Panella szerint, hogy miért csináljuk most.

– Ennek semmi értelme.

– Ennek van a legtöbb értelme.

– Csak ha azt akarod, hogy kapjanak el. Én viszont nem akarom elfogatni magam.

– Akkor ne fogasd el magad – mordult rá Mickey, és közben erőlködve próbálta kihalszni a pisztolyát a hájrétegek közé szorult pisztolytáskából. – Panella sem ajánlja.

– Könnyű neki. Nem ő viszi vásárra a bőrét.

Mickey sanda pillantást vetett rá:

– Ez az első terepmunkánk, ne okoskodj.

– Nem okoskodok, öreg. Csak józan vagyok. Nem látom be, minek ez a kurva nagy sietség.

– Elmondtam.

– Jó-jó, de a holnap is elég gyors lenne.

– Már nem. Panella mást gondolt. Egy ilyen kisvárosban, ahol mindenki ismer mindenkit? Pillanatok alatt elterjed a híre, hogy két „idegen” járkal a városban.

– Oké. Akkor várjunk vele, amíg a nő visszamegy New Orleansba.

– Az napokig eltarthat. Nem jár rendszeresen be a városba. Itt sokszor házon kívül dolgozik. De egyébként sem mi döntünk ebben.

Panella azt mondja, végezzünk vele, különösen azok után, hogy történetesen egy fedél alatt láttak bennünket a célszeméllyel.

Shaw értette az érvelést, de továbbra sem tetszett neki. A legkevésbé sem.

– Akárcsak te, Panella is megijedt, hogy a nőnek ez a mostani felbukkanása egyáltalán nem véletlen – mondta tovább Mickey.

– Ezt mondtam én is, de csak beszéltem bele a világba. Az, hogy idejött, csakis mázli lehet. Kizárt dolog, hogy tudna rólunk.

– Mindegy, Panella azt mondta, hogy csináljuk meg most, úgyhogy... – A nagyobb nyomaték kedvéért a závárt felhúzva behelyezett egy golyót a milliméteres pisztolyába.

Shaw két dologra jött rá: a szava se nem oszt, se nem szoroz, és hogy a további vita fölösleges.

– A francba. – Kivette a fegyverét a pisztolytáskából, és hátranézett az ajtóra, amely fölött a neonfelirat sercegett. – Na és hogy akarod megcsinálni?

– Itt megvárjuk, amíg kijön. Ha az a zöldfülű srác is vele jön, lepuffantod. Én elintézem a nőt.

– És ha egyedül jön ki?

– Enyém a megtisztelő feladat – válaszolta Mickey, és beleszuszakolta a kezét egy pár gumikesztyűbe. Aztán Shaw-nak is adott egy párat. – Te elveszed az erszényét. Panella azt mondja, keltsünk olyan a látszatot, mintha egy rablás elfajult volna. Véletlen bűntény.

– Aminek semmi köze sem hozzá, sem a nő bátyjához.

– Aminek semmi köze semmihez.

– És ezt el is fogja hinni mindenki – nevetett gúnyosan Shaw.

– Nem a te problémád, hogy ki mit hisz el – kuncogott Mickey.

– Te addigra árkon-bokron túl leszel, zsebedben a kétszáz rongy felével.

– Azon már kapok egy jó hajót.

– Azon már kapok egy jó puncit.

– Mindig csak a disznóságokon jár az eszed.

– Ha egyszer ilyen disznó vagyok – kuncogott ismét Mickey.

Shaw a szeme sarkából mozgást észlelve újra kinézett a hátsó szélvédőn.

– Itt jön.

– Egyedül?

Shaw megvárta, amíg az ajtó becsukódott Jordie Bennett mögött, és senki sem jött ki utána.

– Igen.

Az épület előtt nem volt külső világítás, így a parkolóra szinte teljes sötétség borult. Az egész terület háromnegyedét befedő tölgyfa mohaszakállas ágai eltakarták a sápadt holdkaréj fényét. A keskeny országúton egyik irányból sem lehetett közeledő autó reflektorfényét látni.

Mickey az alkalmat megragadva kinyitotta kocsiját, és fürgébben, mint ahogy Shaw kinézte volna belőle, kiszállt. A kövér fickó láthatóan izgalomba jött. Mickey Bolden élvezte a munkáját.

De Shaw is. A tequilák közel sem turbózták úgy fel az adrenalinszintjét, mint ez a perc.

Amilyen zajtalanul csak tudtak, a parkolón átvágó Jordie Bennett nyomába szegődtek. A parkoló zsúfolásig megtelt ütött-kopott, horpadásokkal tele kisteherautókkal és a sós víztől kimaródott tragacsokkal. A nő legújabb típusú szedánja csillogva tűnt ki közülük. Egy elektromos kütyüt megnyomva nyitotta ki az ajtaját.

Hirtelen megfordult, és Shaw orrát ismét meglegyintette annak a csábos illatnak egy foszlánya.

Úgy látszott, a zúzott kagylóhéjjal felszórt földön mégsem tudtak olyan nesztelenül lépkedni, mint gondolták. Vagy talán az ösztönei figyelmeztették a nőt a halálos veszélyre. Tény, hogy amikor meglátta őket feléje futni, a szája levegő után kapva résnyire kinyílt, a szeme a rémülettől elkerekedett.

Ahogy a távolság Mickey és a nő között gyors ütemben zsugorodott, nagy pontossággal és halálos céltudatossággal felemelte a jobb kezét az oldala mellől.

A pisztoly hangtompítója elnyelte a lövés zaját, de a nagy csendben még ez a halk pukkanás is úgy hangzott Shaw fülének, mintha egy tűzjelző szólalt volna meg.

Mickey úgy puffant a földre, mint egy zsák cement, szétroncsolt fejéből vörös patakként folyt ki a vér a zúzott kagylóhéjakra.

Jordie Bennett iszonyodva nézte, amint egy vérpatak elindul a szandálja felé. Aztán fölpillantott Shaw-ra, aki még ekkor is vállmagasságban tartotta és rá szegezte a pisztolyát.

– Épp most duplázódott meg a részem – mondta.

MÁSODIK FEJEZET

Joe Wiley, az FBI különleges ügynöke épp le akart ülni a vacsorához, amikor megszólalt a mobiltelefonja.

Marsha, a felesége a homlokát ráncolta. Egyszer már meg kellett melegítenie a sertéssültet, mert Joe túl későn ért haza ahhoz, hogy együtt tudjon vacsorázni vele és a gyerekekkel. De okosabb volt annál, semhogy vitatkozni kezdjen, amikor elhangzott, hogy „Ne haragudj, szívem, de ezt fel kell vennem”, és a férje fogadta a hívást.

– Fontos, Hick? Épp most ülök le vacsorázni.

– Nem szívesen zavarlak meg benne – hallatszott Greg Hickam ügynök komoly hangja –, de igen, fontos. Tudtam, hogy mihelyt lehet, hallani akarsz róla.

Joe bocsánatkérő pillantást vetve Marshára, belépett a mosókonyhába.

– Oké, hallgatlak.

– Pár órával ezelőtt Mickey Boldent holtan találták Terrebonne megyében, Tobiastól körülbelül negyedórányi autóútra, egy holtág melletti söröző előtt.

Ezzel a meleg vacsora el is tűnt a Joe előtt álló közeljövőből.

Végighúzta a kezét az arcán, a száján, az állán.

– Nem feltételezem, hogy Mickey Boldenből több is van.

– Elképzelhető, de annyi biztos, hogy ez az, akit ismerünk és szeretünk. Szerettünk.

– Fejtsd ki bővebben azt, hogy „holtan találták”. Gyanítom, hogy nem álmában, a saját ágyában érte a halál.

– Üreges golyót röpítettek a tarkójába. Kis híján az egész arcát szétroncsolta.

– Akkor honnan tudják, hogy ő volt az?

– A tárcájában lévő jogosítvány hamis, de az orvos ujjlenyomatot vett tőle. A helyi hatóságok óriási izgalomba jöttek, amikor látták, hogy köze van a Billy Panella-ügyhöz, és ahogy kérték, értesítették a legközelebbi FBI-irodát.

– Szerencsénkre, – Joe az ajtóból visszanézett a konyhába, ahol Marsha az asztalnál ült, szemben az ő üres helyével, és feldúlt arccal kortyolgatott egy pohár jegesteát. – Boldent kinyírják Tobias közelében péntek este, mindössze három nappal...

– Kedd után. Kell valami összefüggésnek lenni.

– Biztos vagy benne, vagy csak feltételezed? – kérdezte Joe.

– Majdnem biztos vagyok benne, Jordie Bennett a helyszínen volt, amikor Boldent meggyilkolták.

– Mondd még egyszer.

– Jordie Bennett...

– Hagyd csak. Elsőre is értettem. A szentségit. Várj csak, azt mondtad, *volt?*

– Ő és Mickey Bolden egy időben voltak a kocsmában.

– Együtt?

– Nem. Viszont pár perces különbséggel mentek ki a kocsmából, a nő Bolden után. De a legérdekesebb a dologban, hogy a nő Lexusa ott maradt a parkolóban. Mickey egy méterre volt tőle, amikor lelőtték.

– A nő tette?

– Valószínűtlen.

– Miért?

– Ha ő ölte volna meg, miért volna a kocsija még mindig ott?

Ezt Joe sem értette.

– Még vannak dolgok, amiket nem tudok. Mondj el mindent.

– Egy fickó a kocsmában fűtötte Ms. Bennettet. Ő kedvesen megkérte, hogy kopjon le, és mivel a srác tovább szívóskodott, fogta a retiküljét, és kísétált. Azóta nem látták.

– Jézusom. Kérlek, mondd, hogy nem hallom ezt.

– Sajnálom, de hallod – felelte Hick. – Azóta nincs róla hír.

– Úgy tudtam, kedd óta két helybeli fickó felügyelete alatt van.

– Egy. Nem kettő. Vagyis hát két seriffhelyettes váltja egymást. Az éjszakai azt jegyezte be a naplóba, hogy a nő este kilenc harminckettőkor hagyta el a házát. Minden sietség nélkül áthajtott a városon, ő pedig a nyomában volt. De mihelyt kiért a prérre, beletaposott a gázba, és lerázta az őrzőjét.

– És meg sem állt egy sörözőig?

– Ahol utoljára látták. Nem járt a házában, sem a munkahelyén. Mindkettőt lezárták. De ott sem történt semmi. A riasztó érintetlen. A seriff irodája valami cseltől tart...

– Ez most komoly?

– ...és körözüst adtak ki a nő és a pasi ellen.

– A smúzoló srác kijött utána a kocsmából?

– Nem az, hanem a másik főszer.

– Milyen másik fészter?

– Mickey barátja.

– Mickey-nek volt egy barátja?

– Hihetetlen, tudom. De ők ketten együtt érkeztek, ittak pár pohárral, úgy tűnt, jóban vannak. Semmi trágárkodás, semmi feszítő vagy ilyesmi. Senkivel sem elegyedtek szóba, és együtt mentek el. De

ha ez a pasi lőtte szét Mickey fejét, akkor nem lehettek valami jó barátok. – Hick szünetet tartott, és vett egy nagy levegőt. – Most itt tartunk, és ezért szakítottam félbe a vacsorádat. Mondd meg Marshának, hogy bocsánatot kérek.

– Biztosítva van a helyszín?

A helyettes szívott egyet az orrán.

– A gyilkossági nyomozó, aki értesített engem, a központi sheriffirodából kiszállva dolgozik a tobiiasi ügyeken. Elég keményen fogalmaz. Röviddel az első bejelentések után megérkezett, de még így is túl későn jött. Elmondta nekem, hogy mihelyt felfedezték a holttestet, a kocsma törzsvendégei menekülőre fogták, mint a csótányok, amikor felkapcsolják a villanyt. Azt mondta, egy tucat vagy még több ellen van érvényben elfogatóparancs. Feltételes szabadlábra helyezéssel visszaélő, szökésben lévő gyanúsított, nejlontasakban öt dollárért füvet áruló. A hely tele van ilyenekkel. Ő és néhány kollégája begyűjtöttek pár léhűtőt. Nem sokat. És ezek se nagyon akarnak beszélni a hatóságoknak.

– A meggyőződésük ellen való lenne.

– Az is, meg valami olyasmit morogtak, hogy Josh Bennett miatt nem beszélnek. Nekem azt mondták, hogy amikor valaki kimondta a nevét, köpött egyet.

– Nem feltételezem, hogy akár őt, akár Billy Panellát látta valaki.

– Legfeljebb a meghatalmazottját.

– Bennett Jordie nővérét.

– És Mickey Boldent. Tudjuk, hogy Panella rendszerint őt küldte, ha valakit el kellett tenni láb alól.

– Tudjuk, de bizonyítani sohasem sikerült – vetette közbe Joe. Belegondolt az együttműködni nem hajlandó tanúkba és a

használhatatlanságig tönkretett bűnügyi helyszínbe, és egy sóhajjal beletúrt gyérülő hajába. – Kérd meg azt a nyomozót, hogy tartsa vissza a tanúkat, amíg elbeszélgethetünk velük. Nem bánom azt sem, ha ettől nyűgösek lesznek. Tankold tele a helikoptert. Találkozunk a felszállóhelyen.

– Mikor?

– Most indulok. Küldd ki a mi helyszínelőinket.

– Már megtettem, mielőtt felhívtalak. Valószínűleg előbb odaérnek, mint mi.

– Helyes. Akkor nemsokára találkozunk.

Joe kinyomta a telefont, és visszalépett a konyhába. Marsha rezignáltan összeszorított szájjal épp egy sonkás-sajtos szendvicset készített. Joe fölcsúsztotta a vállára a pisztolytáskáját, és levette a dzsekijét a hátsó ajtón lévő kampóról.

– Ez most a Panella-Bennett ügy, különben maradnék, amíg megeszem a vacsorát. Isteni illata van a sültnek. Rozmaringgal csináltad?

Marsha gorombán a kezébe nyomta a folpackba csomagolt szendvicset.

– Ki nem állhatom, ha sötétben röpködsz azzal az átkozott helikopterrel.

– Tudom, de...

– Mennyi idős is?

– Öreg, de megbízható. – Szájon csókolta az asszonyt, de az csak elbiggyesztette a száját. – Mondd meg a gyerekeknek, sajnálom, hogy nem találkoztam velük. Majd jelentkezem.

– Nem biztos, hogy felveszem a telefont – válaszolta az asszony.

– A *Top Gunt* fogom nézni.

Joe az ajtóban megállt.

– Az a kedvenc filmem.

– Tudom. És dupla vajjal készítem a pattogatott kukoricát, és komoly kárt fogok tenni egy üveg borban. Jó mulatást neked! – tette hozzá álságos jókedvvel.

Joe visszaballagott hozzá, és lehajolva odasúgta neki:

– Tudod, melyik a kedvenc részem? – Megfogta Marsha mellét, és megszorította. – Amikor Maverick és a csaj egymásnak esnek.

Az asszony ellökte magától.

– Menj! – mondta szigorúan, de már mosolygott.

Amikor Shaw úgy érezte, hogy már elég messzire jutott ahhoz, hogy biztonságosan megállhat, lehúzódt az útról egy sűrű cserjésbe vezető, mély keréknyommal nehezített földútra. Leállította a motort, és lekapcsolta a fényszórót. Ahhoz, amit tennie kellett, elég lesz a vadonatúj telefonján lévő elemlámpa fénye. A telefonnak csak ő tudta a számát.

Odavilágított a hátsó ülésre, hogy megnézzze, mi van Jordie Bennett-tel. Amennyire meg tudta állapítani, még eszméletlen volt, meg sem mozdult azóta, hogy berakta a hátsó ülésre. De nem marad örökre öntudatlan, és neki fel kellett készülnie az elkerülhetetlenre. Kiszállt, kivette a csomagtartóból, amire szüksége volt, aztán kinyitotta a kocsí hátsó ajtaját, a telefont pedig letette a padlóra, hogy kapjon valamennyi fényt.

A nő olyan volt, mint egy rongybaba, könnyű volt átrendezni a karjait és a lábait. Egyszer motyogott néhány érthetetlen szót, aminek hallatán Shaw félbeszakította, amit épp csinált, és csak akkor folytatta, amikor már biztos volt benne, hogy nem ébred fel. Minél tovább fekszik ájultan, annál jobb.

És annál jobb a nőnek is.

De nem ébredt fel, úgyhogy gyors mozdulatokkal levette a lábáról a pántos szandált, magában átkozva az elegáns csatokat, majd szakszerűen megkötözte kezét-lábát. Miközben kifelé hátrált az ajtón, egy pillanatra megállt, hogy félresöpörjön egy hajfűrtöt a nő arcából. Ekkor vette észre, hogy a vér ráfröccsent az arcára.

– A francba. – Ki fog borulni. Vívódott kicsit, de aztán úgy döntött, hogy néhány pluszperc nem számít.

Amikor végzett minden szükséges teendőjével, óvatosan becsukta a hátsó ajtót és a csomagtartót, és visszaült a kormány mögé. A nő és Mickey mobilja az anyósülésen hevert, ahová dobta őket, amikor elindult a kocsmától.

A nő telefonjával kezdte, és megkönnyebbülten látta, hogy működik. Belépett a híváslistába, és gyorsan legörgetve nézte, kiket hívott, illetve kik hívták a mai és az elmúlt pár napon. Valamennyi név szerepelt a névjegyzékében. Semmi említésre méltó nem volt bennük.

Semmi, kivéve a legutolsó bejövő hívást.

Aznap este néhány perccel kilenc óra után kapta. Egy közeli körzet kódszámával kezdődött. A számhoz nem volt név csatolva. A nő kétszer is visszahívta. Shaw gondolkodott, aztán ő is felhívta a számot. Kicsöngött, de nem vették fel. Kinyomta a hívást.

Hátrafordította a fejét, és percekig elmélyülten figyelte az alvó nőt. Aztán becsukta a telefont, kivette belőle az akkumulátort, és mindkettőt betette a kesztyűtartóba.

Majd fogta Mickey mobilját, megnézte a legutóbbi hívásokat, és tudta, hogy az ismeretlen hívó Panella volt. Készenlétben állt, várva, hogy meghallja Mickey-től: „A feladat teljesítve.”

– Szívás, seggfejkém – suttogta. – Mostantól velem van dolgod.

– Kivette az akkut Mickey mobiljából is, és bezárta Jordie-é mellé a kesztyűtartóba. De már érezte, hogy sürget az idő, úgyhogy elindította a kocsit.

Amikor ráfordult a sötét, néptelen autóútra, végiggondolta a mai estét. Nem úgy ment, ahogy számított rá, de aztán sokkal jobban végződött, mint ahogy várta. Elhozta magával az első díjat. Itt feküdt eszméletlenül a hátsó ülésen.

HARMADIK FEJEZET

– Uram, irgalmazz – sóhajtotta Hick, amikor a rendőrségi járőr-kocsiból kiszállva megnézte a bűnügy helyszínét. – Olyan rossz, amilyenre számítottam.

A helikopter egy mezőn szállt le velük, amely kora ősszel vásártérként funkcionált. Egy seriffhelyettes hozta el őket onnan a Mickey Bolden-gyilkosság helyszínére.

Hordozható reflektorokkal világították meg a területet. A csúf kocsmá fényesebben volt kivilágítva, mint a Las Vegas sztriptízbár. A parkolóban nyüzsgő egyenruhások baljós árnyékai hosszúra nyúlva elérték a környező erdőt, majd belevesztek a sötétségbe.

– Rosszabb – mondta Joe válaszul Hick tömör helyzetértékelésére. A két férfi átbújt a sárga szalag alatt, amely az embereket volt hivatva távol tartani a parkolótól, jórészt hasztalan. Az is igaz viszont, hogy a tilosban járók túlnyomó többsége nagy ívben kikerülte a Lexust. Joe és Hick nyílegyenesen oda tartott.

Egy rátermett fiatal nyomozó, Holstrom, a New Orleans-i bűnügyi helyszínelő csoport egyik tagja, épp egy férfival beszélgetett, akinek elegáns vászonöltönye és manóarca sehogyan sem passzolt ehhez a mocsárvidékhez, ahol senkinek sem volt bátorsága, hogy beazonosítsa az összes húsdarabot a gumbóban, és a fegyverviselési törvények pusztá említése is térdcsapkodós jókedvet váltott ki.

Joe és Hicks visszafogottan üdvözölték egymást a kollégával, aki bemutatta nekik a kis embert, dr. Ezmegaz megyei orvosszakértőt, akivel épp eszmét cseréltek. Mindnyájan kesztyűt viseltek, ezért

nem fogtak kezét, ami rendben is volt, mert így nem kellett átnyúlniuk a köztük lévő sűrű, félig alvadt vértócsa felett.

– Már a hullaházban van, de amikor megállapították a személyazonosságát, nyomban visszahívtak ide, hogy beszéljek magukkal. Vannak képeim arról, hogy hogy nézett ki, amikor megérkeztem.

Nyomogatózott valamiket az iPadjén, aztán feltartotta, hogy azok ketten láthassák. Továbbpörgette a képeket Mickey Bolden különböző szögekből és távolságokból lefotózott méretes holttestéről. Egyik sem volt valami kellemes látvány, Joe szinte megsajnálta a törvényszegő gazembert.

Hick, aki hívó katolikus volt, elsuttogott egy imát, és keresztet vetett.

– Nem szükséges megkérdezni a halál okát – mondta Joe, aki szintén katolikus volt, de kevésbé buzgó.

– Meg sem érezte – közölte az orvosszakértő szenvtelenebbül, mint ahogy Joe egy ilyen jó arcú embertől várta volna.

Joe rámutatott az egyik képre az iPaden, közelebbről a pisztolyra, amely centiméterekre hevert Mickey kinyújtott kezétől a földön.

– Ki vitte el a fegyverét?

– Az első jelek szerint mostanában nem lőttek vele, de itt hagyták, hogy a gyilkossági csoport nyomozója magával vihesse – felelte Holstrom.

– Helyes. – Joe azt is észrevette, hogy a képeken Mickey kesztyűt visel. Erre is rákérdezett.

– Azt is elvitték a hullaházba – válaszolta az orvosszakértő. – Én zacskóztam be őket. Egy seriffhelyettes elvitte, úgyhogy a kesztyűk is a seriff irodájába kerültek. Leltárba vették a tulajdonait.

– Köszönöm. A boncolási jegyzőkönyvet szeretnénk megkapni, mihelyt...

– Tudom, tudom. Maguk még véletlenül sem mondanak olyasmit, hogy „Nem sürgős, doki. Jó lesz akkor, ha majd lesz ideje elkészíteni.”

Lehet, hogy úgy nézett ki, mint egy manó, de a természete inkább egy csörgőkígyóé volt. Joe ellenszenvesnek találta. A földre pillantva két jelölőtáblát is látott, amelyet ott hagytak.

– Itt mi volt?

– Ms. Bennett retikülje és kocsikulcsa – felelte Holstrom. – A nyomozó magával vitte őket.

Joe szeme távolabbra tévedt, keresve a megcsúszó cipősarkak nyomait, amelyek jeleznék, hogy dulakodás volt, vagy hogy valakit – nyilván Jordie Bennettet – elvonszoltak. De semmi ilyesmit nem látott.

– Nincs nyoma, hogy dulakodtak volna?

– Amit itt látnak, azt láttuk mi is. Még vizsgálódunk – mutatott Holstrom egy több méterrel távolabb lévő emberre, aki lekuporodva tanulmányozta a parkoló törmelékkel lazán felszórt talaját. – De a kocsma vezetője, aki egyben a csapos is, úgy becsülte, hogy amikor ez történt, tizenöt-húsz autó állhatott a parkolóban.

Hick, aki már megszámolta, hogy most mindössze öt van, megjegyezte:

– Elég gyorsan elhúztak innen.

Holstrom bólintott.

– Tucatjával találtunk egymást keresztező keréknyomokat, de alig pár cipőnyomot láttunk.

– Senki sem látott egy kocsit elmenni? – kérdezte Hick.

– Még senki nem jelentkezett ezzel – rázta a fejét Holstrom. – De még jöhet valaki.

– Igen, és mostantól bármikor elkezdhet esni a hó – mondta Joe, és meglebegtette átizzadt inge szárnyát. – Biztonsági kamerák? – fordult ismét Holstromhoz.

A fiatalabb férfi keserűen elmosolyodott.

– Errefelé a vízvezetékrendszer a legbonyolultabb szerkezet. És ez a „rendszer” egy olyan vécét jelent ott hátul, amelyiket nem lehet lefedni, és egy kézzel írt felirat figyelmeztet, hogy csak időnként lehet lehúzni.

– Vagyis nincs biztonsági kamera – konstataálta fapofával Joe.

– Ahogy biztonság sincs. Hacsak nem vesszük ide azt a két lefűrészelt csövű töltött vadászpuskát a bárpult alatt.

– Valószínűleg az a leghatékonyabb módszer – jegyezte meg Hick.

– Az ott hányás? – mutatott Joe egy undorító tócsára az autó első hűtőrácsától nem messze.

– Hogy egész pontos legyen, egy félig megemésztett sajtburger, sült krumpli csilivel és sok-sok whisky – válaszolta az orvosszakértő.

– Ki volt a becses tulajdonos? – kérdezte Hick.

– Az egyik első jelentés szerint az a fiatalember, aki megtalálta a holttestet, kihányta a belét – felelte Holstrom. – Először itt, aztán még háromszor odabent. Szerencsére mindig kéznél van egy vödör az ilyen esetekre.

– Ő most hol van? – tudakolta Joe.

– Még odabent. Szóltak neki, hogy várnia kell, amíg maguk megérkeznek.

– Én végeztem itt? – kérdezte az orvosszakértő.

Joe köszönetet mondott neki, majd leginkább rosszindulatból emlékeztette, hogy a boncolási jegyzőkönyv nagyon fontos a nyomozás szempontjából. A patológus mérgesen lamentálva elrobogott.

– Rendes fickó – fordult Joe Holstromhoz. Majd azt kérdezte:

– A „mi az isten történt?” kategórián belül van valami, amit érdemesnek tart elmondani nekünk?

Holstrom szórakozottan vakargatott egy pontot az arcán, ami egy friss szúnyogcsípésnek látszott.

– Sajnos nincs valami sok. Az autót Jordan Bennett nevén vették nyilvántartásba. Nem volt kulcsra zárva, de az első bejelentések idején minden ajtaja be volt csukva. Majd vesznek róla ujjlenyomatokat, de őszintén szólva nem hiszem, hogy egy pillanatra is beszállt volna, miután kijött a kocsmából.

– Vagyis azzal ment el, aki lepuffantotta Mickey-t? – kérdezte Joe. Mivel a másik kettő egyike sem válaszolt, és más feltevéssel sem álltak elő, folytatta: – Na jó, akkor önként vagy kényszernek engedve ment el ezzel a valakivel?

Holstrom Hickre nézett, aki megvonta a vállát.

– Akkor egy véleményen vagyunk – döntötte el Joe. – Mert én sem tudom. – Kényelmes léptekkel elindult a kocsmába felé, közben a válla felett hátraszólt Holstromnak: – Szóljon, ha talál valamit.

– Természetesen.

– Hogy hívják a nyomozót, akivel beszéltél? – kérdezte Joe Hicktől, miközben kinyitotta a kocsmába vezető ajtót.

– Clint Morrow-nak.

Morrow harmincas férfi volt, az öltözkén kívül semmi különös nem tűnt fel rajta. Baseballsapka, egy sportegyesület pólója, sportoláshoz való rövidnadrág és poros futócipő volt rajta. Joe és Hick levették a kesztyűjüket, és kezet fogtak vele. Eközben Morrow magyarázatot adott a külsejére.

– Én edzem a lányom szoftballcsapatát. Épp a győzelmünket ünnepeltük egy pizzázóban, amikor befutott a hívás. Nem volt időm átöltözni.

Értelmesnek és nagyon készségesnek látszott, talán még meg is könnyebbült attól, hogy közösen folytatják ezt a nyomozást.

– Errefelé elég sok rosszakarója van Josh Bennettnak. Idevalósi a gyerek – mondta.

– Elzüllött – jegyezte meg Hick.

– Azt még megbocsátának – legyintett a nyomozó. – De sokan kétkulacsosnak tartják.

– Sokkal rosszabb, mint ha egyszerű bűnöző lenne – mondta erre Joe Wiley.

Morrow zavartan elvigyorodott.

– Vannak ilyen vélemények.

– És maga szerint? – kérdezte Hick.

– Én a bűnüldözés tisztviselője vagyok. Josh Bennett megszegte a törvényt.

Teljesen magától értetődő válasz volt, amit Joe örömmel nyugtázott.

– Ezek szerint Bennett helyi kötődései ellenére számíthatunk a százszázalékos együttműködésére?

– Teljes mértékben, uram. Számíthatnak az egész Terrebonne Megyei Seriffiroda különleges műveleti csoportjának együttműködésére. A seriff meghagyta, hogy ezt közöljem magukkal. Ő már alaposan leteremtette azt a helyettest, amiért engedte Ms. Bennettet kisiklani a kezéből. De még újonc. Három hete lett seriffhelyettes.

Még azt sem tudta, hogy a nő miért van megfigyelés alatt. Való igaz, senkinek sem mondták el, miért kérte, hogy helyezték megfigyelés alá.

Joe úgy tett, mintha nem hallaná a mondatban elrejtett kérdést. Lehet, hogy el kellett volna mondania a seriffnek, hogy miért helyezte megfigyelés alá a nőt, és ezáltal megértetni vele az ügy súlyosságát. Ha megtette volna, akkor talán egy tapasztaltabb emberre bízta volna ezt a feladatot. De most már késő, a baj megtörtént, és ideje sem volt fölöslegesen utólag okoskodni.

– Gyorsan mondja el, amit tud, Morrow nyomozó.

– Mihelyt a társammal együtt ideértünk, kihallgatás céljából elkülönítettük őket. – Ez egy maroknyi szárnalmas külsejű férfira és nőre vonatkozott, akik ott álldogáltak a pult körül.

Joe egyenként végignézett a mogorva arcokon, aztán felmérte az egész csoportot.

– Hadd találgassak – mondta. – Senki nem tud semmit.

– Lényegében – vigyorgott Morrow. – De eddig nem gyulladt ki egyetlen vészjelző lámpa sem, amitől meggondolhattam volna magam. A társam a csapost hallgatja ki éppen a hátsó helyiségben, de eddig úgy tűnik, hogy ő éppolyan ártatlan kívülálló volt, mint a

többiek. Talán csak figyelmesebb. És ő az egyetlen, aki szót váltott Boldennel és a társával.

– Senki sem azonosította még Bolden társát?

– A helybeliek közül senki sem látta a ma estét megelőzően.

– Hát persze – bólintott Joe. – Soha sincs akkora szerencsénk, hogy megkapjuk az első számú gyanúsított nevét és lakcímét. Hol van Bolden pisztolya?

Morrow a pult felé vezette őket. A pisztoly már be volt zacskózva, a zacskó felcímkézve.

– A munkaeszköze – jegyezte meg Joe a hangtompítóval felszerelt fegyvert vizsgálva.

– Ma este nem sütötte el – mondta Morrow. – Tele van a tár, a töltényűrben lévő golyót leszámítva.

Joe kézbe vette a bizonyítékot, a nejlonzacskóban lévő kis piros retikült. Nem volt rajta semmi különös, kivéve, hogy méregdrágának látszott. Remélte, hogy Marsha sohasem fog arra vágyni, hogy egy ilyenje legyen. A pulton hevert még külön-külön bezacskózva Jordie Bennett távirányítós kocsikulcsa, egy Gossamer Wings nevű szájfény, egy hitelkártya, egy húszdolláros bankjegy és egy louisianai jogosítvány.

– Lazán utazgatott a hölgy – jegyezte meg Morrow, miközben Joe és Hick egyenként szemügyre vették a tárgyakat. Gyanús volt, hogy nincs köztük mobiltelefon, amit Hick szóvá is tett.

– Ezen én is fennakadtam – mondta Morrow. – A táska csatja nyitva volt, amikor megtalálták. Gyanítom, hogy a férfi kivette belőle a nő telefonját.

– De benne hagyta a húszast és a hitelkártyát – tette hozzá Hick.

– Nem lopni akart – sóhajtott Joe. – A nő személye érdekelte, hogy kit ismer, és hogy *mit* tud. Maga itt nőtt fel, Tobiasban? – fordult oda Morrow-hoz.

– Nyolcéves korom óta.

– Mennyire ismeri Bennettéket?

– Köszönő viszonyban voltunk, „Hogysmint?”, ilyesmi. Josh osztálytársam volt, de nem lógtunk együtt. Jordie pár osztállyal feljebb járt nálunk.

– Volt köztük testvéri rivalizálás? – kérdezte Joe.

– Semmi vérre menő. Vagy legalábbis én nem tudok róla. Mindketten okosak voltak, jó tanulók. Jordie a népszerűek közé tartozott.

– Josh nem?

– Ő több színttel lejjebb volt ahhoz, hogy népszerű lehessen, és nemigen barátkozott senkivel. Kocka volt, és ezt nem lebecsülően mondom. Nagyon jó volt videojátékokban meg ilyesmi.

– A lány tehát barátkozós volt, a fiú penge. Stimmel?

Morrow elgondolkodott Hick kérdésén, aztán bólintott.

– Stimmel. De mint testvérek, közel álltak egymáshoz.

– Ó! – Joe arca felderült.

– Tudják, mi történi kicsi korában Joshsal?

Joe és Hick egyszerre bólintottak.

– Hát, gondolom, Jordie ezért védelmezte mindig Josht. – Amikor elhallgatott, Joe intett, hogy folytassa. – Tizenkettedikben együtt járt egy izomagyú sráccal, aki rettentő buta volt, de odavoltak érte a csajok. Egy napon tanítás után Jordie ezzel a sráccal ült a fiú kocsijában, kint a suli parkolójában. Állítólag veszekedtek. Az viszont tény, hogy Josh odahúzott a motorjával. Na nem egy Harley-

val, vagy egy ilyen kaliberű géppel, és a sofőrülés melletti szélvédőn keresztül osztották egymást. Addig-addig, amíg Josh, véletlenül vagy szándékosan, erről megoszlanak a vélemények, a moped első kerekével nekiment az izomagyú lökhárítójának. Még csak be sem horpadt, de a fickó begorombult. Kiugrott a kocsiból, és azzal fenyegetőzött, hogy letépi Josh fejét. Egyfolytában üvöltözve le akarta rángatni őt a mopedről, és közben lehordta mindennek. Josh nem viszonozta a támadást, valószínűleg nem is tudta.

Nem úgy Jordie. Kipattant az autóból, egyenesen neki az izomagyú képének. A tag vagy ötven kilóval volt nehezebb, ennek ellenére seperc alatt meghátrálásra készítette. Akkor fölült Josh mögé a mopedre, és elrobogtak. Így végződött a románca az izomagyúval. Dobta, és legjobb tudomásom szerint többé szóba sem állt vele.

Joe eltöprengett a történeten, aztán hosszan nézte Morrow-t, vajon mennyire szavahihető a fickó.

– Tudni akarta, hogy a hét elején miért kellett megfigyelés alá vonni Jordie Bennettet? Nos, ezért.

A nyomozó intelligens tekintete elárulta, hogy felfogta Joe szavainak a jelentőségét. Halkan fütytyentett.

– Maguk, úgy értem, az FBI, titokban tartották ezt.

– Igen – bólintott Joe. – És nem kerülhet, ismétlem, nem kerülhet nyilvánosságra, amíg az Iroda készen nem áll rá.

– Amiatt, amit Billy Panella tenne, ha megszelné.

Hick bólintott.

– Pontosan. Minket az aggaszt, hogy a hír máris eljutott Panella fülébe, a világ bármely szögletében dekkol is éppen. Különben miért jelent volna meg Mickey Bolden itt ma este? Ő volt Panella bérgyilkosa.

– Engem a legkevésbé sem szomorít el, hogy Mickey többé nem okoz gondot nekünk – vette át a szót Joe. – De itt van ez a másik, aki a jelek szerint kicsit sem fél elsütni a fegyverét. Ő továbbra is ismeretlen, és szabadlábon van.

– És a tetejébe Jordie Bennettnak nyoma veszett. – A helyzet súlyosságát felmérve Morrow levette a baseballsapkáját, és kézfejével megtörölte a homlokát. – Körülbelül tíz perce kaptuk meg a mobilszámát. Most péntek este van. Mindenki elment valahova otthonról. Végül sikerült elérnünk az irodavezetőjét, aki megadta nekünk Ms. Bennett telefonszámát. Már fel is hívtuk a számot.

– Hadd tippeljek – szólta Hick. – Semmi.

– Még hangposta sem.

– Az emberünknek volt annyi esze, hogy kivegye az akkut, s így ne lehessen nyomon követni – mondta Joe. – Mickey-nél találtak telefont?

– Nem – válaszolta Morrow.

– Azt is magával vitte, nem vitás. – Joe csípőre tette a kezét, és halkán káromkodott. – Kezd idegesíteni engem Mickey-nek ez az ismeretlen társa.

NEGYESEDIK FEJEZET

Az amúgy ártalmatlan hangnak olyan hatása volt, mint egy lövésnek. Jordie megdermedt.

Amikor az első kattantást rögtön egy újabb követte, rájött, hogy mit hall.

A volán mögött ülve a férfi kioldotta a hátsó ülés melletti ajtó gyerekzárját, azután újra bezárta, gúnyt űzve az ő hiábavaló próbálkozásából, hogy kinyissa az ajtót.

Egy órája arra tért magához eszméletlen állapotából, hogy tompán fáj oldalt a feje. Önfenntartási ösztöne arra figyelmeztette, ne árulja el, hogy magához tért. Mostanáig azt hitte, el tudta hitetni a férfival, hogy még nem tért magához, de úgy látszik, nem volt olyan meggyőző, mint gondolta.

Ő volt a bolond, nem a férfi.

Miután magához tért, és amennyire tudta, csukott szemmel felmérte a helyzetét, megállapította, hogy egy valamerre tartó autó hátsó ülésén fekszik összekötözött kézzel és lábbal.

Kicsit bátrabban, de a lehető legcsendesebben mozogva rájött, hogy ha ebben a helyzetben kinyújtja a lábát, meztelen lábfejjével eléri az ajtót. Növekvő csalódottsággal és feszülő lábizmokkal lopva megpróbálta lábujjaival megemelni a kilincset, mindvégig abban a hitben, hogy elrablója ebből mit sem vesz észre.

Most, hogy megértette, a férfi szemmel tartja, méghozzá valószínűleg kezdettől fogva figyelte, a kétségbeesése, a félelme és a dühe egy halk nyögésben összegeződött.

Maradék bambasága elmúltával mihelyt kitisztult a feje, rájött, hogy ez nem az ő autója. Az arca szövet üléshez nyomódott. A saját kocsija bőrlülésének ismerős textúrája és illata adott volna némi biztonságérzetet, de ez az autó éppoly ismeretlen volt számára, mint aki vezette, és az, hogy most hol vannak, és mi az úti céljuk.

Mivel már nem kellett ájultnak tettetnie magát, kinyitotta a szemét, és hunyorogva próbált fókuszálni. Az autóban csak a műszerfal adott némi fényt. Az ablakán nem világítottak be városi fények. Nem voltak kivilágított útjelző táblák, sem felüljárók, amelyek arra utaltak volna, hogy egy gyorsforgalmi úton haladnak, sőt az ellenkező irányból sem látta a szemből közeledő autók reflektorait. Az autó ablakán túl nem látott mást, csak a fekete égboltot és rajta a csillagokat.

A látvány éppúgy megfelelt a célnak, mint bármi más, hogy megpróbálja elűzni a képet, amikor az a testes fickó megcélozta a homlokát a pisztolyával, hogy aztán szétmálló arccal a földre zuhanjon, beterítve a lábát a vérével, mintha egy üveg sötét tintát döntöttek volna fel. Aztán emlékezett rá, hogy egészen közélről meredt rá egy pisztoly csöve, és hallotta, amint a másik férfi azt mondja: *„Épp most duplázódott meg a részem.”*

Magához térve legelőször elcsodálkozott azon, hogy még életben van. Ezek szerint a magas fickó nem lőtte le, csak leütötte, talán épp a pisztolya hangfogójával, aztán elhurcolta onnan, ahol a szeme láttára elkövette azt a brutális gyilkosságot. Most aztán törheti a fejét, hogy vajon őt miért nem ölte meg. Nem lett volna célszerűbb és okosabb, mint elrabolni? Miért hagyta életben?

A férfi indítékain való töprengés pánikhamban tetőzött, és mivel már nem kellett tettetnie magát, erejét megfeszítve küzdött,

hogya kiszabadítsa a kezét. Valami nagyon vékony, de hihetetlenül erős zsineggel volt hátrakötve, amely fájdalmasan a húsába vágott. Egyre vadabban viaskodott vele.

– Hagyja abba.

A sofőrülésről hallatszó parancs úgy meglepte, hogy egy percig mozdulatlanul feküdt. Aztán odavágta, hogy

„Menjen a pokolba!”, és újrakezdte a kötéllel való harcot.

Öt pere elteltével az egész teste izzadságban fürdött, amit a kocsi klímaberendezése percek alatt jeges vízzé hűtött. Belátta, hogy akármilyen fáradhatatlanul harcol, teljesen hiábavaló az igyekezete, az eredménye csak a kimerülés és a vérző csuklók. Kényszerítette magát, hogy visszafeküdjön az ülésre, nyitott szájjal többször egymás után mély lélegzetet vett, és akarateréjét összpontosítva, tudatosan leküzdötte páni félelmét.

Most, hogy már képes volt higgadtan gondolkozni, megpróbált egyetlen előnyös dolgot találni, amit ki tudna aknázni. Hamarosan rájött, hogy az, amivel a lábát összekötözték, sokkal puhább és rugalmasabb anyag, mint amit a kezén használtak.

Fölemelte a fejét, és végignézett magán; le kellett győznie a hányingerét, amikor meglátta a sötét pettyeket a fehér topján.

Rászáradt vércseppek. A halott ember vére.

Összerázkódott, de nem engedte meg magának, hogy felidézze, hogyan halt meg az az ember. Ha erre gondolna, megbénítaná a félelem, hogy ő is erre a sorsra juthat. Erőt vett magán, hogy messzebbre nézzen a vérrel befröcskölt ruhájánál, és meglátta, hogy egy mintás kendővel van összekötve a két bokája. Elkezdte egymáshoz dörzsölni a lábát, hogy kitágítsa a kendőt, s végül ki tudja szabadítani a lábát, és akkor...

Akkor mi van?

A kocsis hátsó ajtaja akkor is zárva marad, és innen nem menekülhet el.

Tarkón rúghatja az elrablóját. Egy jól irányzott, meglepetésszerű rúgással pár drága másodpercre elkábíthatná.

És akkor összetörné a kocsit.

Vagy kiprovokálná, hogy inkább előbb végezzen vele, mint később.

Talán elterelhetné valamivel a figyelmét. Ha zajt csapna, mondjuk úgy tenne, mintha fuldokolna, vagy olyat csinálna, ami miatt le kellene állítani az autót, és aztán, amikor kinyitná a hátsó ajtót, hogy megnézzze, mi van vele, az alkalmat megragadva kiugorhatna, és elfuthatna, ha...

Túl sok volt a *ha*, és egyik opció sem ígért átütő sikert. De a fenébe is, nem fekszik itt tétlenül, várva, hogy a fickó elbánik vele, amikor majd jónak látja. Nem fogja úgy megkönnyíteni a dolgát, mint az előző áldozata. Nem adja meg magát harc és ellenállás nélkül.

Ugyanakkor a zsigereiben érezte, hogy ezt az embert nem lesz könnyű átverni vagy fizikailag legyőzni.

Amikor kiment a kocsmából, a parkoló sötét volt, és azt hitte, néptelen is. A törmelékekkel felszórt földön futó léptek zaja figyelmeztette két támadója közeledésére. Abban a töredék másodpercben, ami a megfordulása és a pisztolylövés között eltelt, felismerte bennük azt a két férfit, akiket pár perce a kocsmában látott: a testes fickót, aki semmiféle emlékezetes benyomást nem tett rá, és *őt*, aki tett.

Amikor elment mellette, ahogy ott ült a pultnál, a tekintetük egy pillanatra találkozott. Emlékezett az állagot meghaladó magasságára, a nyugodt, de valahogy a nagyragadozókéra emlékeztető lépteire, a szigorú arcára, a metsző pillantására. Az ösztönei azonnal válaszoltak erre az átható tekintetre, amitől sürgősen másfelé kellett néznie.

Oda kellett volna figyelnie erre az ösztönös figyelmeztetésre, de akkor összetévesztette egy másfajta reakcióval, egy másfajta veszéllyel.

A lüktető fájdalom minden hirtelen mozdulatra belehasított a fejébe, ezért nagyon óvatosan fordította olyan szögbe, hogy jobban lássa a férfit. A sofőrülés fejtámasza fölött, a fejtetőjén dúsan örvénylő haját látott. Emlékezett rá, hogy hosszú, ápolatlan haja van. A műszerfal által kibocsátott kékes fényben sötétebbnek látszott, mint a borostyánsárga, füsttől homályos lámpák alatt, a kocsmapultnál.

A két első ülés között a könnyű, kék vászoninges jobb kar egy részét lehetett látni. Gondolatban felidézte az ing patentkapcsos gyöngyház gombjait. Az ujjá majdnem könyékig fel volt hajtva.

Nem tűnt különösebben izmosnak, nem volt az a body-builder típus, de nyilván erős lehetett, ha el tudta őt vinni a kocsijához, mivel vitathatatlan, hogy nem a saját erejéből jutott el ide.

Kelletlenül bár, de be kellett ismernie: nehéz lenne, ha ugyan nem lehetetlen, hogy erővel legyőzze a férfit.

Nem, ha életben akar maradni, valahogy túl kell járnia az eszén, de ez nem fog menni, amíg a sötétben kell tapogatóznia. Információra van szüksége, de azt is egyedül a férfitől kaphat.

Megköszöri a torkát.

– Gratulálok. Megszerzett magának. Kicsoda maga?

A válasz alapján, amit kapott, a férfi akár töksüket is lehetett.

– Van valami úti célja, vagy csak minél messzebb akar kerülni a bűntény helyszínétől?

A férfi továbbra is hallgatott, és egyéb módon sem reagált.

– Mennyi ideig voltam eszméletlen?

Semmi.

– Órákig?

Hogy erre sem kapott választ, folytatta:

– Egyébként nem számít. A rendőrség egykettőre rá fog jönni, hogy maga hidegvérrel megölte azt az embert, engem pedig elrabolt.

Konok hallgatás.

– Mostanára már kiadták a körözést. Az emberrablás az Államok egész területén bűncselekménynek számít. Úgyhogy nemcsak a helyi hatóságok, hanem az FBI is hajtóvadást fog indítani maga ellen, és nem adják fel, amíg meg nem találják. *És megfognak találni.*

– Három napot adok nekik.

Mivel a férfi eddig semmire sem válaszolt, a nő a hangja hallatán egy pillanatra zavarba jött, azután megijedt, mert érezte, hogy a kocsí fékezni kezd, majd lelassulva jobbra kanyarodik.

Az autóútról letérve az ablakon túli látvány megváltozott. Az autó fényszórói őrült táncot jártak az eget eltakaró, egymásra boruló lombokon. Mintegy ötven méteren keresztül kavicsok verődtek fel az alvázra, miközben a kocsí mély kátyúkon zötyögött ál.

– Minimum három napot – mondta a férfi. – Addigra én már újra Mexikóban kortyolgatom a cervezát, és javában vásárolom a halászhajókat.

– És én?

A férfi megállította az autót, behúzta a kéziféket, üresbe tette a sebváltót, majd hátrafordult a nő felé, hogy a két ülés közötti résen át válaszoljon.

– Maga nem megy Mexikóba.

Ettől a nyers közléstől elszorult a torka.

A férfi leállította a motort, lekapcsolta a fényszórót, és kiszállt, amikor kinyitotta a sofőrülés melletti ajtót, kigyulladt a kocsiban a mennyezeti lámpa. Jordie hunyorgott a közvetlenül rá irányuló bántó fényben.

A férfi kinyitotta a hátsó ajtót, és bedugta a fejét. Jordie ismét magán érezte pengeéles tekintetét. A fentről világító lámpa éles árnyékokat vetett az arcára, kiemelve kiugró arccsontját és mosolytalan száját.

Ujjaival szó nélkül átkulcsolta a nő bal bokáját, mire a nő felrántotta mindkét térdét, amivel kiszabadította a férfi markából a lábát, és megpróbálta arcon rúgni őt. A férfi épp idejében kapta hátra a fejét, nem sok híja volt, hogy Jordie sarka eltalálja az állát.

Újra próbálkozott. Hajsál híján sikerült. A harmadik próbálkozásnál a férfi villámgyorsan elkapta a bokáját, mindkét lábát durván a melléhez húzta és fél kézzel megtartotta ott, közben pedig a másik kezével felmarkolta a szandálját a kocsi padlójáról, és beledugta a nő lábát. Majd ugyanazzal a szenvtelenséggel, ahogy tarkón lőtte a társát, bekapcsolta az apró csatokat a szandál pántján.

– Meg fog ölni, igaz?

A hideg tekintet felfelé vándorolt, mígnem találkozott a nőével.

– Nem a kocsiban.

Amikor már mindkét szandál a foglyán volt, a férfi kihátrált az autóból, és becsukta az ajtaját. Aztán átkerült a túloldalra, és

kinyitotta a nő feje mögötti ajtót. Benyúlt, és kétoldalt a hóna alatt megragadva, kihúzta őt az autóból.

Mihelyt lábra állította, szembefordította magával.

– Ne is próbálkozzon az előbbi rúgásokhoz hasonló újabb ostoba mutatvánnyal.

– Menjen a pokolba.

Mintha meg se hallotta volna, a férfi folytatta:

– Kíváncsi vagyok, ha az előbb sikerül a lábujjaival kinyitni az ajtót, mit csinált volna. Kiaraszol az ajtón anélkül, hogy észrevenném? Ez volt a terve?

A nő nem méltatta válaszra, csak bámult rá vasvillaszemmel.

– És ha kijutott az ajtón, akkor mit csinált volna, Jordie?

Majdnem megroggyant a térde, amikor a nevét hallotta a férfi szájából.

Persze ha elvette a táskáját, amikor elrabolta, elolvashatta a nevét a jogosítványában és a hitelkártyáján, igaz?

Nem igaz. Mert mindkettő a teljes, hivatalos nevére volt kiállítva, nem a családban használt Jordie névre.

A férfi tehát ismerte őt.

A legkétségbeejtőbb azonban az volt, hogy tulajdonképpen nem lepte meg túlságosan, hogy a nevén szólítja. Amikor ott a parkolóban meglátta a két marcona alakot feléje közeledni, rögtön tudta, hogy mi a szándékuk, és hogy ki küldte őket.

Az egyetlen dolog, amit nem tudott: *miért most?*

– Nem gondolta át alaposan ezt a dolgot – folytatta a férfi a megkezdett témát. – Óránként több mint száz kilométeres sebességgel jöttünk. Ha sikerül kinyitnia az ajtót, annak olyan hangja lett volna, mintha egy szélcsatornában lennénk. Amúgy meg ha

sikerült volna kiaraszolnia, úgy szétkenődött volna az aszfalton, mint azok a bogarak ott – mutatott a szélvédőre. – *Placcs!* Meg kellett volna állnom, hogy felvakarjam onnan, ami egyrészt időrabló lett volna, másrészt rengeteg piszokkal jár.

– Minek fárasztotta volna magát azzal, hogy megáll és felvakar engem?

– Mert csak akkor kapom meg a pénzemet, ha bemutatom a holttestét – válaszolta rezzenéstelen arccal a férfi.

ÖTÖDIK FEJEZET

Végül is ő kérdezte, nem?

A férfi pedig megmondta. Habozás, mellébeszélés, sőt gúnyos felhang nélkül válaszolt a kérdésére. Ez a minden érzelemtől mentes hang még félelmetesebb volt, mint ha fenyegetően mondta volna. Jellemző arra az emberre, aki hidegvérrel lelőtte azt a másik férfit.

Nap nehezen nyelt egyet.

– Ő ki volt? Akit megölt.

– Mickey Bolden. Bérgyilkos.

– Engem kellett volna megölnie?

A férfi szótlanul nézett rá.

– És most egyedül fogja csinálni.

A férfi arckifejezése nem változott.

– Magát ki bérelte fel?

Amint az várható volt, erre sem válaszolt. Nem mintha kellett volna válaszolnia.

– Gondolom, hízelgőnek kellene tartanom, hogy két bérgyilkost küldtek rám. Gyakran dolgoztak párban Mr. Boldennel?

– Most először.

A nő meglepetten nézett rá.

A férfi közönyösen rándított egyet a vállán.

– Már épp ideje volt, hogy visszavonuljon. Belekényelmesedett a munkába. Hanyag lett. Például amikor maga belépett a kocsmába, azt mondta nekem, hogy nyugi, csak ússzak az árral. Azt mondta, pusztá véletlen, hogy maga ma este megjelent ott.

A nő felismerte a szavakban rejlő csapdát, és nem szólt semmit.

– De tudja, nekem volt egy kis problémám ezzel a véletlenelmélettel.

A nő nem kérdezte meg, mi volt vele a problémája, de a férfi így is elmondta.

– Először is, egy ilyen isten háta mögötti hely nem illik magához.

A hangja enyhén elítélő volt, valamiféle fordított sznobizmusról árulkodó, ami védekezésre készítette a nőt.

– Magának fogalma sincs, milyen hely illik hozzám.

– Na látja, ebben téved. Készültem. Nagyon sokat tudok magáról.

A kijelentés valószínű helytállósága nyugtalanította a nőt, de nem szólt, és továbbra is állta a férfi tekintetét.

– Amúgy meg készülnöm sem kell ahhoz, hogy tudjam, egy magafajta nő nem teszi be a lábát olyan kocsmákba, ahová mindenféle lecsúszott alak jár. És a pasijával is volt egy kis problémám.

– A pasimmal? Jacksonnal?

– A vezetékneve Terrell. Mickey mindent elmondott róla. Azt állította, első jelre, hogy valami gond van, úgy ejtette magát, mint egy forró krumplit. Eliszkolt, mint a patkányok a süllyedő hajóról. Így volt?

A nő makacsul hallgatott.

– Nem számít – folytatta a férfi. – Egyébként sem róla akartam beszélni. Arról a srácról akartam beszélni, aki odament magához ma este a bárpultnál.

– Arról a lúzerről? – nevetett fel kurtán, hitetlenkedve a nő. – Tök ismeretlen srác volt.

– Teljesen be volt indulva magára.

– Nem én kezdeményeztem.

– Nem beszéltek meg egy időpontot és helyet a találkozásra? – kérdezte félrebillentett fejjel a férfi.

A nő már nyitotta a száját, hogy válaszoljon, de aztán meggondolta magát, és mégsem szólalt meg.

– Mondani akart valamit? – rántotta föl egyik szemöldökét a férfi.

– Azt akartam mondani, hogy *bassza meg*. – Nem állt meg itt, hanem szidalmak áradatát zúdította a férfira, aki rezzenéstelen arccal hallgatta a kirohanást, de amikor a nő már ismételni kezdte magát, mutatóujját keresztben a szájára tette.

– Elég.

A nő ugyanúgy rögtön elhallgatott, mint amikor a férfi felszólítására abbahagyta a kezét összekötő zsineggel való küzdelmet, nem annyira a parancs, mint inkább a parancsot kiadó jeges hang hallatán.

A férfi hosszan nézte a nő száját, ami teljesen elfehéredett attól, hogy olyan erővel nyomta rá az ujját; talán ez ragadta meg a férfi figyelmét. Aztán lassan elvette onnan a mutatóujját, és már újra a nő szemét nézte.

– Micsoda szája van, Jordie Bennett!

Nem annyira maga a mondat rázta meg belülről, hanem legalább annyira a mód, ahogy ezt mondta. Nem gondolta azt, hogy a férfi szigorúan véve az iménti stílusára értette a megjegyzését, és ettől valósággal megbénult. Mire eszébe jutott, hogy levegőt kellene vennie, a férfi már előtte guggolt, és a bokáját összekötő kendőt oldozta.

Abban a pillanatban, amikor a csomó kibomlott, Jordie nekiiramodott, mintha puskából lőtték volna ki.

Egy egész méternyire eltávolodott, amikor a derekára kulcsolódott kar hirtelen megállásra kényszerítette, és a férfi szembefordította magával. Dühös volt.

– Ne képzelje, hogy túljárhat az eszemen, hogy túlbeszélhet engem, vagy hogy gyorsabban fut, mint én. Nem fog menni. Ha mégis megpróbálja, csak még nyomorultabban fogja érezni magát.

– Aggasztja, hogy majd nem érzem magam *komfortosan*?

– Nem azért fizetnek, hogy kínozzam.

– Csak hogy végezzen velem.

– Ez áll a munkaköri leírásban.

A nő elszoruló torokkal nyelt egyet.

– Akkor miért nem végzett velem ott, a parkolóban, ahol lelőtte a cimboráját? Miért húzza az időt, mire jó ez a... ez a *kínzás*? Miért vagyok még mindig életben?

A férfi egészen közel hajolt az arcához.

– Azért, mert a bőre ezerszer többet ér, mint amennyivel Mickey beérte, és én még nem kötöttem megállapodást ebben az ügyben.

Mint eddig mindig, most is nyíltan és lényegre törően beszélt. A nő most legalább már értette, hogy miért él még mindig.

A férfi kicsit taszított rajta, amitől egy lépéssel távolabb került tőle.

– Egyébként is pisilnem kellett.

Megragadta a könyökét, és kissé maga előtt tolva vezette a kavicsos felszórt egyenetlen úton, amelyet két oldalról sűrű erdő vett közre. Az autó belső világítása gyér fényén túl a sötétség áthatolhatatlan volt. A nő orrát megcsapta a pangó víz bűze, érezte, hogy a magasban rejtőző fészkekből és az aljnövényzetben megbújó

búvóhelyekről élőlények figyelik őket, s arcán és karján időnként rovarszárnyak kísérteties érintését érezte.

Újra bénító félelem lett rajta úrrá. A sötétség ellen nem tehetett semmit, de tudta, hogy a félelmét muszáj lesz kordában tartania. Információ, emlékeztette magát. Információ nélkül nincs reménye a megmenekülésre.

– Megduplázódott a része, amikor megölte a társát.

– Ha emlékszik arra, hogy ezt mondtam, akkor nem üthettem le túl erősen.

– A pisztolyával?

– Csak egyet ütöttem.

– De azzal sikerült kiütnie.

– Fennakadt a szeme, és megrogyott a térde. Ahogy előrezuhant, fölkaptam a vállamra. Nehéz ügy volt, mert közben el kellett szednem a maga és Mickey telefonját. De végül elhoztam mindkettőt.

Mialatt a nő elraktározta az információt, miszerint a telefonja a férfinál van, ő tovább beszélt:

– Elvittem magát a kocsinhoz.

– Ahol megkötözött.

– Nem, előbb elmentem hat-nyolc kilométerrel távolabb, és ott csináltam. Amikor végigfektettem a hátsó ülésen, párszor felnyögött, de nem tért magához. Egy üveg vízzel lemostam az arcát. Arra sem ébredt fel.

A nő lenézett összefröcskölt felsőjére. Valószínűleg az arcát is ugyanígy befröcskölte a... Nem akart arra az anyagra gondolni, amit a férfi lemosott róla. És arra sem, hogy a férfi mossa az arcát, hogy hozzáér, megfogja.

Időközben eltávolodtak az autótól, és az azt övező halvány világosságtól. A föld nedvessé, puhává vált a lába alatt. A szandál sarka minden lépésnél belefűrődött, amitől nehézkessé vált számára a járás. Valahányszor megbotlott, a férfi keze összébb szorult a könyökén, hogy segítsen visszanyerni az egyensúlyát, de nem engedte el, tovább ösztökelte előre.

Talán csak azért beszélt arról, hogy megállapodást akar kötni, hogy megnyugtassa és együttműködésre bírja, hogy csendben maradjon, és neki ne kelljen túlságosan megerőltetnie magát, hogy el tudja végezni a munkát.

– Ugye tudja, hogy el fogják kapni? – kérdezte a lehető legtárgyilagosabb hangján.

– Az nem most lesz. Nem tudják, milyen autóval vagyok.

– Kapnak róla leírást valakitől, aki látta, ahogy kihajt a parkolóból.

– Senki sem látta. Erről gondoskodtam. Több mint egy teljes kilométert mentem, mielőtt felkapcsoltam volna a reflektorokat, és egyébként sem találkoztam egyetlen autóval sem azon a félreeső úton. Amikor megálltam, hogy megköttözzem, egyszersmind a rendszámtáblát is kicseréltem. Ez az óvintézkedés megérte azt a pár percnyi késlekedést. Louisianai helyett arkansasit tettem fel, ha jól emlékszem. Vagy tennesseeit?

– Ha még válogathatott is az államok között, akkor tényleg fel volt készülve.

– Mickey-é az érdem. Mielőtt elindultunk Tobiasba, egy halom rendszámtáblát pakolt be a csomagtartóba.

– Ez nem úgy hangzik, mintha csakugyan hanyag lett volna.

– Az egoja még a hasánál is nagyobb volt. Azt hitte, őt nem lehet elkapni. Ez a fajta önteltség mindig katasztrófához vezet. Magára terelte vele a figyelmet, és emlékezetessé tette magát. Bérgyilkos esetében ez elég rossz szokás.

– Azzal, hogy megölte őt, maga nem tereli magára a figyelmet, és nem teszi magát emlékezetessé?

– Nem kétséges – felelte a férfi, és közben kuncogott.

– És ez nem aggasztja?

– Nem.

– Kellene.

– Nem kellene. Itt. – Váratlanul leterelte a nőt az egyenetlen útról a magasra nőtt gizgazok közé.

Jordie szíve összeszorult. Az alig pár perce elhangzott sértő kirohanása ellenére most elfogta a halálfélelem, és képtelen volt visszafojtani egy halk nyöszörgést. Most emeli rá a pisztolyát? Hallani fogja a kattánást, amikor meghúzza a ravaszt? Fájni fog? Vagy csak... a semmi? *Kérlek, Istenem.*

Istenhez folyamodik az életéért, de *neki nem* fog könyörögni, hogy kímélje meg az életét.

Amikor elértek egy fához, a férfi szabad kezével kezdte kigombolni a farmerja sliccét. A nő nem titkolt rémülettel meredt rá.

– Mi van? – Csúfondáros hangja összhangban volt azzal, ahogy kissé felrántotta a szája egyik sarkát. – Mondtam, hogy pisilnem kell. Miért, mire gondolt?

– Nagyon jól tudja, hogy mire gondoltam, maga szemétláda.

A nő haragja láthatóan szórakoztatta a férfit. Egy gúnyos hang kíséretében kissé elfordult a vastag törzsű fa felé.

– Jobb, ha most. becsukja a szemét, hacsak nem akar szemmel tartani.

A nő becsukta, és addig ki sem nyitotta a szemét, amíg a férfi meg nem szólalt:

– Oké, most már nyugodtan idenézhet.

Addigra már begombolkozott, de a kezét most a farmerja elülső zsebébe mélyesztette. A nő szívverése egy pillanatra kihagyott, látva, hogy egy kés húz ki belőle. Kicsi volt, de egy pöccintésre kiugrott belőle az éles penge.

– Forduljon meg – mondta a férfi. A nő habozását látva összevonta a szemöldökét. – Akarja, hogy kiszabadítsam a kezét, vagy nem akarja?

A nő továbbra is bizalmatlan maradt, de az a kilátás, hogy szabaddá válik a keze, túl csábító volt. Hátat fordított a férfinak, és amikor a kés elnyisszantotta a műanyag zsinórt, a megkönnyebbüléstől legszívesebben elsírta volna magát. Mindkét zsibbadt kezét rázogatva fordult vissza, hogy újra meginduljon bennük a vérkeringés.

– Köszönöm.

– Maga is elmehet a fa mögé – mondta a férfi, a kését visszacsúsztatva a zsebébe.

A nő csak most jött rá, hogy miért szabadította ki a kezét. Megrázta a fejét.

– Kizárt dolog.

– Fél a kígyóktól? A bogaraktól? Vagy csak szégyenlős? Túlságosan úrinő? Vagy mi?

– Nem megyek.

– Tudom, hogy magának is kell. Megitta azt a bort.

Valójában azóta feszengett, amióta magához tért. A férfi még várt egy kicsit, aztán hogy a nő továbbra sem mozdult, újból megszólalt:

– Nem akarom, hogy összepisilje a kocsit.

– Nem fogom.

– Úgy van, nem fogja. Mert itt fogja elintézni, még hozzá most rögtön.

A nő ismét megrázta a fejét.

– Erre tényleg nincs időnk, Jordie, úgyhogy ennek meg kell lennie. Elmehet a fa mögé, vagy itt marad, és akkor végignézem. Vagy kigombolja és letolja a farmerjét, vagy én vállalom a megtiszteltetést. Nekem így is, úgy is jó, ámbár a második lehetőségnek megvan a maga varázsa, mert akkor megtudok valamit, ami azóta furdalja az oldalamat, amióta azon a bárszéken láttam ülni. Hogy tudniillik magán kívül van-e még valami a farmernadrág alatt. Valahogy ki tudnám deríteni, de jó nevelést kaptam a mamámtól, ezért megengedem, hogy maga döntsön. És ehhez pontosan két másodpercet kap. Egy.

A nő inkább vállalta azt a megaláztatást, hogy itt könnyítsen magán, mint hogy bepisiljen. És ha a férfi azon aggódott, hogy a kocsiában talál bepisilni, akkor nem most akarja megölni.

– Kettő.

Minél tovább marad életben, annál több esélye van, hogy megszökhet, vagy megmentik.

A férfi kézfeje a köldökéhez nyomódott, amikor benyúlt a farmerja derekába, hogy kigombolja.

– Jól van – szolt Jordie gyorsan, elakadó lélegzettel.

A férfi visszahúzta a kezét, ámbár jóval lassabban, mint ahogy az imént bedugta. A nő megfordult, de alig tett két lépést, a férfi az inge szárnyánál fogva visszahúzta.

– Remélem, több esze van annál, mint hogy megpróbáljon elfutni – mondta. – Nézzen körül. Mi van odakint? Teljes sötétség, mocsár, láp, kardéles füvek, aligátorok, vaddisznók, pumák, vadkutyák, mocsári mokasszinkígyók, rovarok, ezerféle harapós és vérszívó állat.

A nő kitepte az ingét a férfi kezéből.

– Ezeket még mindig túlélhetem, de van-e esélyem *magát* túlélni?

A férfi lenézett rá, s a tekintetét eluralta a hajthatatlanság, szikrányi melegség, vagy részvét, vagy bármi nélkül, ami csöppnyi reményre adhatott volna okot. Pár másodperc múlva állával a fa túloldala felé intett:

– Siessen.

Az iménti felsorolást hallva a nő megértette, hogy ostobaság lenne, ha megpróbálna elszökni. Ha sikerülne is futásban legyőznie a férfit, és kijutna a főútra, az autóval simán utolérné, mielőtt valaki más felbukkanna. Ha el tudna is menekülni előle ezen a vaksötét lápvidéken, víz nélkül, tájékozódásra képtelenül, mindenféle védőeszköz nélkül kevés esélye lenne az életben maradásra, amíg segítséget kérhetne, vagy amíg a segítség rátalálna.

Sietve, és a lehető legkevesebbet gondolkodva elvégezte a dolgát. Amikor kilépett a fa mögül, a férfi elkapta a csuklóját, és egy újabb műanyag bilincset csúsztatott rá.

– Kérem – suttogta Jordie.

A férfi másodperceken át nézte a csuklóján a csúnya vörös vonalakat, amiket a zsineg hagyott rajta.

– Meséljen nekem a pasijáról – mondta, egyenesen a nő szemébe nézve.

– Ó, az isten szerelmére!

– Van valami neve?

– Biztosan van, de nem tudom, mi az.

A férfi szeme összeszűkül.

– Az ilyen pimasz megjegyzéseit tartogassa annak, aki méltányolja, nálam az ilyesmi nem jön be. És most újra megkérdem, *hogy hívják?*

– Nem tudom. Esküszöm. Ha megmondta is, nem emlékszem rá.

– Miért találkozott vele ott ma este?

– Nem találkoztam vele! – A nő dacosan állta a férfi kételkedő tekintetét, aztán mégis ő volt az, aki előbb kapta le róla a szemét, és az egyik gyöngyház inggombjához intézte halk szavait: – Igazat mondtam. Egy idegen volt, aki odajött hozzám, és felajánlotta, hogy fizet nekem egy italt. Azt feleltem neki, hogy köszönöm, nem kérek.

– Három szónál többet mondott neki. Miről beszéltek még?

– Főleg arról, hogy szeretném, ha elmenne, és békén hagyna.

– Nem beszélt meg találkozót vele?

– Hányszor kell még elmondanom?

– Amíg nem hiszek magának.

– Nem beszéltem meg találkozót vele.

A férfi hirtelen kinyújtotta a karját, és jobb kezét a fenekére téve magához rántotta a nőt. Mielőtt az magához tért volna, a bal kezével benyúlt a nő farmerjának jobb hátsó zsebébe, és kivett belőle valamit. Aztán éppoly hirtelen, ahogy magához rántotta, el is lökte

magától. Megnézte a cetlit, amit kihalászott a zsebéből, káromkodott egyet, majd meglengette a nő orra előtt.

– Mickey megkérdezte tőlem, hogy a srác mesterkedik-e valamiben. Azt feleltem neki, hogy nem, csak részeg, és be akar mászni a maga bugyijába. De közben láttam, amikor becsúsztotta ezt. És most – mondta halk, fenyegető hangon – gondolja át még egyszer, Jordie, hogy idegen volt-e az a férfi. Mert ha hazudik nekem, az árthat az egészségének.

HATODIK FEJEZET

Joe Wiley megkérte Morrow seriffhelyettest, hogy mutassa meg neki a fiatalembert, aki ráhajtott Jordie Bennetre, utána ment ki a kocsmából, és felfedezte Mickey Bolden holttestét.

A nyomozó a fejével intett a biliárdasztalokon túli fal felé. Mindössze harminc centiméter távolság volt a mennyezet és a három elsötétített ablak között. Az ablakok alatt egy sor bokszot helyeztek el, közülük csak egy volt foglalt.

– Oda vittük, teljesen egyedül van.

Joe és Hick odamentek. A két viharvert piros pévécé pad által közrefogott asztal lapjába számtalan név és kezdőbetű volt bekarcolva a szerelem és a gyűlölet szokásos szimbólumaival együtt. Volt, amelyik monogramot és ábrát mostanában, másokat évtizedekkel ezelőtt vészték bele.

A nyomozók benyomultak a bokszba, ahol egy húsz-egynéhány éves fiúval találták szembe magukat. Hosszú, egyenes szálú hajától és gyér szakállától eltekintve, meglepő hasonlóságot mutatott a kifakult fekete pólóján látható koponyával.

A bugris tahókra jellemző ingerültséggel nézett a nála nyilvánvalóan minden tekintetben különb fekete férfira.

– Maga a pap, a vőlegény, vagy a hulla?

Hick, aki mindig úgy nézett ki, mint akit skatulyából húztak ki, kedves mosollyal hallgatta a sötét öltönyére, fehér ingére és nyakkendőjére tett rosszindulatú megjegyzést.

– Hogy hívnak? – kérdezte Joe.

– Ki kérdezi? – fordította feléje a fiú barátságtalan tekintetét.

Joe egy darabig szótlantul farkasszemet nézett vele, aztán benyúlt az igazolványaért, kinyitotta, és a zsíros asztallap fölött odatartotta a fiú elé.

– Ez valami kibaszott vicc akar lenni? – csattant fel a fiú. – *FBI?* Maga szövetségi nyomozó? Nem csináltam semmit.

– Onnan, ahol én és Hickam ügynök ülünk, nem úgy néz ki a helyzet. Molesztáltál egy nőt...

– Én ugyan nem molesztáltam...

– Utánamentél, amikor kiment a kocsmából, ami kimeríti a titokban követés fogalmát.

– A barátaim cukkoltak...

– Egy embernek kiloccsantották az agyvelejét, és saját bevallásod szerint te találtál rá. – Joe hagyta, hogy a fiú tudatáig eljusson, milyen szörnyű helyzetben van, majd folytatta. – A helyedben abbahagynám a pimaszkodást, nehogy a végén kihúzd a gyufát.

A fiú fészkelődött, nyelt egyet, birizgálni kezdte a pólóján a koponya vörös szemgödrét, végül halkán kibökte a nevét: Royce Sherman.

Hick bepötyögte az iPadjébe, és elindított egy keresést, hogy szerepel-e Royce Sherman a rendőrség nyilvántartásában.

– Errefelé laksz, Royce? – kérdezte Joe.

A fiú megnevezett egy Tobiashoz közeli várost.

– Mi indított arra, hogy ma este idegyere?

– Hogy összefussak pár haverral, biliárdozzunk, legurítsunk pár pohárral, ilyesmi.

– A ma estét megelőzően ismerted Jordan Bennettet?

– Akkor láttam először, amikor bejött a kocsmába. És most sem ismerem.

– De felismerted a nevét.

– Nem. Nem tudtam, amíg ő nem mondta meg nekem. – És intett Morrow felé.

– A szemtanúk elmondták Morrow seriffhelyettesnek, hogy elég keményen ráhajtottál Ms. Bennetre. Ez igaz?

– Nem. – A fiú kicsit kezdett magához térni. Kényelmesebben elhelyezkedett a padon. – Odamentem hozzá, és megkérdeztem, meghívhatom-e egy italra. Ennyi volt – jelentette ki, miközben mutatójja hegyével dobolt az asztal lapján.

– Az összes nő közül, aki a kocsmában volt, épp őrá kellett rámozdulnod. Hogy lehet az?

– Most ugrat? – nevetett kurtán a fiú.

– Maga szerint ugratom, Hickam ügynök? – kérdezte Joe rezzenéstelen arccal.

– Nem hinném, uram.

Komor hangjuk letörölte a fiú arcáról a szemtelen vigyort. Ismét fészkelődni kezdett a padon.

– Ha látták volna, nem kérdeznének ilyet. Rém dögös volt.

– Láttam őt. Sőt, ami azt illeti, Hickam ügynök és én sok időt töltöttünk a hölgyel.

– Komolyan? – Royce Sherman vérekes szeme ide-oda járt a két nyomozó között.

– Hivatalosan.

– Miért, mit csinált?

– Ismersz egy szökésben lévő illetőt, bizonyos Billy Panellát?

– Szökésben lévő? Az igazságszolgáltatás elől?

- Hallottál róla?
- Nem.
- Joshua Bennetről?
- A nő testvére?
- Az öccse.
- Őt sem ismerem.

Joe nem nézett ki a fiúból annyi ész, hogy így tudjon hazudni.

– A szemtanúk szerint Ms. Bennett nem díjazta a figyelmedet, és visszautasította az italra szóló ajánlatodat.

– Azt mondta, köszöni, de már van itala, és hogy viszlát.

– De te elengedted a füled mellett a viszlátot, és nem tágítottál mellőle.

– Nem tiltja a törvény, hogy az ember barátságosan eltársalogjon valakivel, vagy igen? Én csak... – Elakadt a szava, és egy gyors pillantást vetett Hickre, aki a válaszát várva figyelmesen nézett rá. – Én csak... tudja, én...

– ...nem tágítottál mellőle – ismételte meg Joe. – Molesztáltad.

– Egy ujjal sem értem hozzá!

– De nem vetted tudomásul, hogy nemet mondott.

A fiú magába roskadt, sóhajtott, és kedvetlenül nézett a két nyomozóra.

– Oké, újra felajánlottam, és amikor újra nemet mondott, azt mondtam, úgy látom, hogy magányos. Erre azt mondta, hogy nem az, és különben sincs semmi közöm hozzá, hogy magányos-e vagy sem. Akkor megkérdeztem, hogy azt szeretné-e, ha valaki más jönne oda hozzá.

– És erre mit mondott? – hajolt előre ültében Joe.

– Semmit.

– Nem válaszolt?

– Keresztülnézett rajtam – ingatta a fejét a fiú.

– Mire következtettél ebből?

– Hogy mire következtettem?

– Mit gondoltál? Hogy talán másvalakit várt?

– Nemtom. – Idétlenül elvigyorodott. – Hát, nem állítom, hogy egészen tiszta volt a fejem.

Joe pár percig még faggatta a fiút, de már világos volt, hogy tényleg nem gondolkozott tiszta fejjel, és hogy több volt az pár pohárnál, amit „legurított” a haverokkal. Látott egy csinos nőt, a többiek meg felheccelték, hogy próbáljon nála szerencsét.

– A tanúk hallották, hogy elküldött a pokolba.

– Hát, nem volt valami barátságos. Igazság szerint egy beképzelt tyúk volt. Kinek kell az ilyen? Még örülök is, hogy lepattintott.

Joe, aki egy percig sem hitte ezt el, a magában kuncogó Hickre nézett. Persze ő sem hitte el. Aztán visszafordult a sráchoz:

– Mennyi idő telt el attól kezdve, hogy a nő kiviharzott, odáig, hogy te utánamentél?

– A barátaim halálra szívattak, amiért a nő lekoptatott, úgyhogy talán öt perc.

– A barátai szerint inkább tíz perc volt az – súgta oda Joe-nak Hick Morrow jegyzeteinek ismeretében.

– Honnan tudta, hogy hol parkol a kocsijával? – kérdezte Joe.

– Nem tudtam. Csak bóklásztam odakint a sötétben, hátha még összeakadok vele, mielőtt elhajt.

– És sikerült?

Olyan hevesen rázta a fejét, hogy egyenes szálú haja nekicsapódott az állának.

– Esküszöm az Istenre. Többé nem láttam. Nem láttam senkit, leszámítva azt a... a... tudják, a hullát. – Olyan sűrűn nyeldekelt, hogy Hick megkérdezte, kéri-e újból a vödröt. – Nem, jól vagyok – felelte.

– Hozzányúltál valamihez?

– Úgy érti, odakint? A fenébe is, dehogy. Illetve, talán az autó ütközőjéhez. Azt hiszem, megkapaszkodtam benne, amikor lehajoltam, hogy kidobjam a taccsot.

– Nem látott felkapcsolódó autólámpát, vagy a parkolót elhagyó autót? – kérdezte Hick.

– El voltam foglalva a rókázással – rázta a fejét a fiú.

– Észrevetted Mickey Boldent a kocsmában? – kérdezte Joe.

– Az a halott fickó? – Bólintott. – Igen. Mielőtt kiment, odaballagott a zenegéphez, és beszélgettek a másik taggal.

– Hogy nézett ki az a másik?

A fiú felrántotta két csontos vállát.

– Átlagosan.

– Fiatal, öreg, alacsony, magas, fekete, fehér?

– Fehér. Inkább magas. Nálam öregebb. Magánál fiatalabb. – Hickre nézett. – Olyasmi korú, mint maga.

– Tetoválás, feltűnő ruhadarab, arcszőrzet?

– Nem tudnám megmondani. A csaj karosszériáját stíroltem, a pasikat nem figyeltem.

Joe Hickamre pillantott, aki visszanézett rá, és savanyú ábrázatára az volt írva: *Ezzel nem megyünk semmire.*

Joe megnézte, hogy a zenegép egészen közel van a pult L alakú kanyarjához, ahol az elmondás szerint Jordie Bennett ült. Visszament a fiatalemberhez.

– Mialatt az a kettő a wurlitzernél állt, mutattak valami érdeklődést Ms. Bennett iránt?

– Nem láttam. De mint mondtam, nem figyeltem rájuk, és különben is, eléggé el voltam ázva.

Morrow jött oda hozzájuk azzal, hogy szeretne pár szót váltani Hickammal. Hick kiment a bokszból, négyszemközt hagyva a másik kettőt.

Royce Sherman hátradőlt a pévéce padon, megdörzsölte a szemét, és siránkozva kérdezte:

– Most már elmehetek?

– Másutt van dolgod? – kérdezte Joe.

– Az asszony leüvölti a fejem, ha nem megyek haza, amikorra Ígértem.

– Nős vagy?

– Nem, de olyan rövid pórázon tart, mintha az lennék. Az a zsarú, aki először hallgatott ki, elvette a telómat, úgyhogy még csak föl se tudtam hívni.

Hick visszajött.

– Mr. Sherman, van itt magával egy kis probléma.

– Micsoda? – nézett a fiú mogorván Hickre.

Hick azonban nem neki, inkább Joe-nak beszélt:

Egy szemtanú látta, hogy Mr. Sherman becsúsztat valamit Ms. Bennett zsebébe.

Joe a bokszt falának vetette a hátát, összefonta a mellén a karját, és szemöldökét vádlón összevonva nézett a fiúra, aki hirtelen nagyon ideges lett.

– Ó. Az. Na igen. Szóval... – Nyelvét végigfuttatta a száján. Tördelte az ujjait. – Erről megfeledkeztem.

– Azt hiszem, ez a fiú hülyének néz bennünket, Hickam ügynök
– mondta Joe.

– Nyilván.

– Esküszöm! – vinnyogta Sherman. – Elfelejtettem.

– Azt mondtad, nem ismerted.

– Nem ismertem. Nem ismerem!

– Hogy egy ujjal sem értél hozzá.

– Nem! Kivéve ezt... ezt az egyet.

– Mit dugtál oda neki?

– A számomat.

– A midet?

– A telefonszámomat. Mi-mielőtt odamentem hozzá, letéptem egy darabot a sajtburgerem csomagolópapírjából, és ráírtam a telefonszámomat. Aztán becsúszttam a farmerja zsebébe.

– És ő erre mit csinált?

– Azt mondta, hogy vegyem el a kezemet a hátsójáról. Nem ezekkel a szavakkal, de én...

– Van lőfegyvered?

– Mi?

– Nem dadogok, Royce. Válaszolj a kérdésekre.

Látni való volt, hogy hazudni akart, de aztán kelletlenül bólintott.

– Egy szarvasölő puska van a teherautóban, ha ugyan nem lopták el, amióta itt dekkolok.

– Puska?

Újabb néma tanakodás zajlott le a fiú fejében, mielőtt alig hallhatóan odamorgta:

– Kettő.

– Hol vannak?

– Egyik a teherautóban, a sofőrülés alatt. A másik otthon, az asszonynál. Az éjjeliszekrényen tartja, amikor éjszakára nem megyek haza. Felhívhatják, és megkérdézhetik tőle.

– Bízd csak ránk, Royce, sort kerítünk arra is. Időbe telik, amíg engedélyt kapunk a teherautó átkutatására. De nem muszáj megvárnod, míg megjön az engedély.

Beletelt egy percbe, mire a fiú felfogta, amit hallott, és akkor koszos farmerja zsebéből előkotort egy kulcskészletet, és odacsúsztatta Joe elé.

– Csak rajta. Nincs semmi rejtegetnivalóm.

– A priuszaira érti? – szólta Hick.

Royce elkáromkodta magát a bajusza alatt, aztán fölényes képet vágva védekezőn motyogta:

– Mindenkielőfordult már életében, hogy rajtakapták áruházi lopáson.

– Harminc napot kapott érte. Százhusz napot azért, mert vandál pusztítást végzett egy autógumi-áruházban.

– Az a szemétláda minden ok nélkül kirúgott.

– Eleget hallottam. – Joe megbökte Hicket, mire Hick kiment a bokszból, Joe pedig követte. Ám amikor Royce Sherman is felállni készült, odaszólt neki. – Te itt maradsz. Amíg ellenőrizzük a fegyvereidet, te szépen itt ülsz, és megpróbálsz visszaemlékezni mindarra, amit jónak láttál elfelejteni elmondani nekünk a Jordie Bennett-tel való találkozásodról.

Azzal otthagyták, hadd tiltakozzon, és bizonygassa, hogy megfosztották a jogaitól. Joe nem hitte róla, hogy összeesküvő, vagy bármi ilyesmi lenne, de mindenesetre átadta Morrow helyettesnek

Royce Sherman kulcsait, és elmondta mindazt, amit az imént megtudtak.

– Nincs okom feltételezni, hogy meg fogjuk találni a gyilkos fegyvert, de a kocsija átkutatása mellett valaki nézzon utána, hogy a másik puskája tényleg otthon van-e „az asszonynál”. És gondoskodjék arról is, hogy a haverjait kikérdező rendőrök kérdezzenek rá arra a valamire, amit becsúsztatott Jordie Bennett farmerjének hátsó zsebébe.

Morrow megígérte, hogy mindkettőre gondja lesz, és elment, hogy intézkedjen.

– Oké, akkor most lássuk a csapost – szólt oda Hicknek Joe.

A pult mögött álló, domború mellkasú óriás fekete szakállal egybeolvadt a copfba font lófarokban viselt, majdnem derékig érő hajával. Kekiszínű atléta volt rajta, s mindkét karja tele volt aprólékosan kidolgozott tetoválásokkal.

Ha Joe-nak lett volna egy isten háta mögötti kocsmája, ahová mindenféle izgága, vad népség jár, akkor ezt a fickót akarta volna látni a pult mögött.

A csapos kávéval kínálta őket, amit elfogadtak. Miután köszönettel visszautasította a tejet és a cukrot, Joe azzal a kérdéssel kezdte, hogy rendszeresen jár-e ide Jordie Bennett.

A férfi erős, fehér fogait villogtatva nagyot nevetett.

– Nem. A ma esti megjelenése itt még sokáig emlékezetes esemény lesz. Ahogy belépett az ajtón, tátva maradt a szám. Ezért is jegyeztem meg az időpontot. Pontban este tíz óra volt.

Joe és Hick összenéztek. Mintha megbeszélte találkozóra jött volna.

– Soha nem járt itt, maga mégis felismerte – fordult vissza Joe a szakállas fickóhoz.

– Rögtön, ahogy beljebb jött. Ő és az öccse afféle celebeknek számítanak ebben a városban. Akik nem ismerték őket, hétszentség, hogy a Billy Panella-zűr után azok is megtudták, kicsodák. Panellát még nem kapták el?

– Dolgozunk rajta – felelte Joe kurtán.

– A pénz meglett?

Joe eleresztette a füle mellett a kérdést.

– Az áldozat, akit lelőttek, azelőtt is járt már itt?

– Emlékezetem szerint soha, pedig nekem jó az arcmemóriám. Különösen az olyan arcokat jegyzem meg, mint az övé. Csúf volt, mint a halál.

– Most még csúnyább – morogta Hick.

– Na igen – felelte a csapos enyhe sajnálkozással. – Amikor a kölyök kiabálva és öklendezve berohant, kimentem megnézni, hogy mi van. – A szakálla csak félig takarta el a fintorát. – Irakban láttam ilyet. Az az egy jó van az ilyen halálban, hogy te magad nem is tudsz róla. Az a szerencsétlen valószínűleg nem annak fordított hátat, akinek kellett volna. Amikor beléptek, rögtön tudtam, hogy mindkettőnél van fegyver, de sohasem gondoltam volna...

– Honnan tudta, hogy van náluk fegyver? – vágott a szavába Joe.

– Ehhez is van tehetségem – válaszolta a fickó minden álszerénység nélkül. – Kiszúrom a ruha alatt, és szemmel tartom az illetőt. De az a kettő nem úgy nézett ki, mint akik balhézni akarnak.

– Ms. Bennettnél volt fegyver?

– Nem volt. A táskája túl kicsi volt hozzá, a ruhája meg túl testhezálló. – Elvigyorodott, amúgy férfiak egymás között módra, amit Joe-nak nehezeire esett nem viszonzni.

– Meséljen nekünk a másik tagról.

A csapos fél szemmel hunyorogva kezdte:

– Meg kell hagyni, jobban nézett ki, mint a cimborája. Ami azt illeti, nekem nem úgy tűnt, mintha barátok lennének. Ég és föld volt a két fickó.

– Milyen értelemben?

– Minden értelemben. A kövér lazábbnak látszott. Ha szólt hozzád, a szemedbe nézett. Sört ivott, és megevett hozzá egy tál pattogatott kukoricát. A másik hozzá sem nyúlt. Ő két tequilát ivott meg. Ja, és elnézést a poharakért.

Morrow-tól már tudták, hogy a csapos rögtön elmosta a poharakat, mihelyt kiürültek, úgyhogy nem sok reményük maradt ujjlenyomatok levételére. A sörösüvegek, amelyekből Mickey Bolden ivott, a többi szeméttel együtt egy hordóban végezték, de az ő személyazonosságát amúgy sem kellett megállapítani.

– Mit tud még kettőjükről? – kérdezte Joe.

– A dagadt sokkal többet beszélt. A másik jóformán meg sem szólalt. Kerülte a szemkontaktust. Egyszer sem láttam mosolyogni. Olyan fickónak látszott, mint akinek sok minden jár az eszében.

– Szűkszavú – jegyezte meg Joe.

– Ha ez azt jelenti, hogy „ne kezdjete ki velem”, akkor igen. Mintha rá lett volna írva a homlokára ez a figyelmeztetés.

– Észrevett rajtuk valami reakciót, amikor Ms. Bennett belépett? – kérdezte Hick.

– Ezt nem tudnám megmondani, mivel én is csak őt néztem. De arra emlékszem, hogy a nő érkezése után egy újabb italt adtam nekik. A sörivónak nem volt sürgős, hogy megigya, de a másik egyből lehajtotta a tequilát, és már ment is a wurlitzerhez.

Még elmondta, hogy Mickey-t felhívta valaki, és amikor befejezte a beszélgetést, kápé kifizette a cechet, aztán odament a zenegépnél álló haverjához. Nem sokkal ezután mindketten elmentek.

– Egyikük sem szólt egy szót sem Ms. Bennetthez? – tudakolta Joe.

– Nem. És ebben biztos vagyok, mert addigra a kölyök ott volt, és fűzte a nőt. Már azon voltam, hogy szólok neki, kopjon már le, amikor a nő felállt, és elment.

– Mennyi idővel azután, hogy az a kettő kilépett az ajtón?

– Percekkel utána. Talán öt perccel.

Joe megdörzsölte kialvatlanságtól és a kocsmá dohányfüstös levegőjétől égő szemét.

– Oké, és tudna valamivel részletesebb személyleírást adni a szűkszavú fickóról? – Azzal kezdte, hogy rákérdezett a magasságára. Kíváncsi volt, a csapos emléke egybevág-e Royce Sherman „inkább magas” megjegyzésével.

– Legalább százkilencven centi volt. Sovány, de izmos. Inkább elkapó, mint futó. Maguk Saints-drukkerek?

Joe bólintott, s közben azt kérdezte:

– Körülbelül mennyi idős?

– Hmm... harmincöt és negyven között. Egy ilyen komoly pofánál nehéz megsaccolni.

– Haja?

– Barnás. Hosszú. Nem annyira, mint az enyém.

Joe ránézett a férfi hosszú copfjára, és elmosolyodott.

– Ennél hosszabbra egy férfi nehezen tudná megnöveszteni.

– Az övé hátul leért a gallérjáig.

– Arcszőrzet?

A pultos végigsimított dús szakállán.

– Semmi. Azt észrevettem volna.

– Tetkók, hegek, piercingek? Bármilyen?

– Semmi tetkó. Látható helyen legalábbis. – Kinyújtotta a karját.

– Észrevettem volna. De sebhelye volt. Itt – mutatta oldalt az állán.

Joe szíve megdobbant.

Hick ujjai megálltak az iPad billentyűi fölött, és fölkapta a fejét.

Joe megköszönte a torkát.

– Biztos benne?

– A sebhelyben? Igen – felelte a csapos. – Észrevettem, mert kettévágta a borostáját. Vagy ez arcszőrzetnek számít? Két, legföljebb három napja nem borotválkozott.

– Írja le azt a forradást.

– Hát, ahogy velem szemben ült, a... – Joe állát méregette, hogy pontosan vissza tudjon emlékezni. – A bal oldalon volt. Kicsit görbe volt, a C betűre emlékeztetett, csak hátrafelé dőlve. – És lerajzolta a levegőben, pár centire Joe arcától.

– Van kéznél egy képed? – kérdezte Joe Hicktől, anélkül, hogy a szemét levette volna a csaposról. A szíve hevesen vert, mialatt Hick megkereste és megnyitotta a fotófájlt. Kikereste a nyilvántartásban szereplő képet, ráközelítve felnagyította, majd a csapos felé fordította, aki boldogan felkiáltott:

– Ő az. Ez a fickó volt, nem kérdés. – Aztán, látva a másik kettő arcát, lehervadt az arcáról a mosoly. – Nem jó?

Joe elfordulva a telefonja után nyúlt, és a válla fölött odaszólt Hicknek:

– Riasztanom kell az irodát.

Hickre maradt, hogy válaszoljon a pultosnak.

– Nem. Nem jó. Főleg nem Jordie Bennettnak.

HETEDIK FEJEZET

– Nos? – sürgette Shaw.

– Mi ez?

A papírt a két végénél fogva közvetlenül Jordie Bennett arca elé emelte, és feszesre húzta, hogy a nő jobban lássa, mi van ráfirkálva.

– Egy telefonszám. Helyi körzetszámmal.

– Ez volt a zsebemben? – Szemét a papírról elfordítva a férfi szemébe nézett. – Erről nem tudok semmit.

Shaw kikapcsolta a mellzsebét, és beledugta a papírt.

– Jól van. És az a balfék a kocsmában szintén tök ismeretlen volt.

– Az volt.

– Nem kezdett el kiabálni, amikor ez az idegen simogatni kezdte a fenekét.

– Nem akartam jelenetet rendezni.

– Már azzal jelenetet rendezett, hogy belépett arra a helyre.

– Mondtam neki, hogy vigye onnan a kezét, vagy baj lesz. Nem tudtam, hogy becsúsztatott valamit a zsebembe.

– Praktikus, hogy már előre leírta a telefonszámát. Mintha tudta volna, hogy maga ott lesz, és előre eltervezte volna, hogy majd odacsúsztatja magának.

– Mondom, hogy nem tudok erről semmit.

– Legközelebb majd azt mondja nekem, hogy törzsvendég ott, s hogy minden este ott issza meg a pohár borát. – Mivel a nő nem válaszolt azonnal, félrebillentette a fejét. – Nos? Máskor is betette már oda a lábát? Vagy akár csak elautózott előtte?

A nő nem válaszolt.

– Gondoltam. – Összezárta az ujjait a nő könyökén, és enyhén előre lökte. – Ma este mégis odament, és hagyta, hogy az az idióta simogassa.

– Pontosan. Egy idióta volt. Minek kellett volna nekem a telefonszáma?

A férfi megtorpant, és szembefordult a nővel.

– Egy szóval sem mondtam, hogy az *ővé*.

A nő lélegzete elakadt. Néhány súlyos másodpercig egymásra meredtek, aztán a nő többszöri pislogás után azt kérdezte:

– De hát ki másé lenne?

A férfi odahajolt, és a fülébe súgta:

– Azt mondja meg maga, Jordie.

A nő félelem nélkül állta Shaw tekintetét.

– Honnan tudták a társával, hogy ma este abban a kocsmában leszek? – kérdezte résre szűkülő szemmel.

Shaw felegyenesedett.

– Nem tudtuk. Az az igazság, hogy pokolian meglepődtünk, amikor megjelent ott. Arra készültem, hogy megnézek egy jó kis akciófilmet a motelban, aztán jöhet az egészséges alvás. Aztán tessék, megjelent maga. A terv törölve, csinálni kell egy B tervet.

Épp a helyzetet próbálom tisztázni magamban, amikor Mickey telefonon beszél valakivel, és azzal jön vissza, hogy „Végezzünk a nővel”. „Itt? Most?”- kérdezem. „Itt, most” – feleli. Nem volt mit tennem, muszáj volt folytatnom. Egy pontig.

Várt, amíg a nő felfogja a hallottakat. Aztán folytatta.

– De ne higgye, hogy amikor golyót röpítettem a dagadt fejébe, a maga bőrét mentettem. A sajátomat mentettem. Mert miközben Mickey meg én közeledtünk magához, felötlött bennem, hogy

amikor majd elhagyja a parkolót, két holttest fog heverni a földön, és az egyik az enyém lesz.

Megint közelebb nyomult, és egészen közel hajolt a nőhöz.

– Most tehát érti, Jordie, miért olyan fontos nekem, hogy tudjam, mit keresett ma este épp abban az időben a kocsmában. Mert nekem nagyon úgy tűnik, hogy csapda volt.

A nő szája megnyílt, de amit mondani készült, végül kimondatlan maradt. Aztán mégis megszólalt:

– Én nem voltam benne semmiféle maga ellen irányuló összeesküvésben. Még a nevét sem tudom.

– Shaw Kinnard. Örvendek. Tehát miért volt ott abban a kocsmában?

– Hirtelen elhatározásból.

– Marhaság.

– Megálltam, hogy ígyak valamit.

– Egy olyan helyen? Máskor inkább meghalna, semhogy egy ilyen helyre betegye a lábát. Bocsánat, nem akartam bunkó lenni. Ki küldte oda?

– Senki.

– Valaki.

A nő nagy lélegzetet vett, és kirázta az arcából a haját.

– Oké, beszállok a játékba. Miért állítottak csapdát magának?

– Hogy az én nyakamba varrják a maga meggyilkolását. Mickey még azt is mondta, vegyem el a táskáját, hogy úgy nézzen ki, mintha sima lopásból rablógyilkosság lett volna. Így csakis engem tartának tettesnek.

– Ezt csak alapos előkészítéssel lehetett volna lebonyolítani. Ő nem tudta volna...

– Tudta. Profi volt, a zsaruk nagyon jól ismerték, csak sohasem tudtak vádat emelni ellene. Az volt az egyik módszere, amivel mindig sikerült kimosnia magát, hogy ráfogta az egészet a halottra.

– Semmit sem tudok róla, sem a híreről, sem a módszereiről. Maga egész egyszerűen paranoiás – mondta a nő, miután megemésztette a hallottakat.

– Átkozottul igaza van, az vagyok – felelte a férfi olyan halk, feszült hangon, hogy ettől a szavak vibrálva lebegtek közöttük a levegőben. – Na, akkor még egyszer és utoljára. Ki küldte oda ma este?

A nő tekintete lesiklott az ingzsebre, ahová a férfi a telefonszámot tartalmazó papírt dugta be, aztán elfordította a fejét.

– Senki. Nem tudom, miről beszél.

– Úgy hazudik, mintha könyvből olvasná. De nem vesztegetem tovább az időt arra, hogy megpróbáljam kiszedni magából az igazságot. – Ismét megfogta a nő könyökét, és a kocs felé irányította.

Ő megkönnyebbülni látszott attól, hogy ezt megúsza, legalábbis egyelőre, és többé-kevésbé engedelmesen ment a férfival. De amikor az autóhoz értek, és Kinnard egymáshoz húzta a két kezét, ellenállt.

– Kérem, ne tegye. Fáj.

– Maga az oka. Ne húzza szét a kezét. – Háttal állította maga elé a nőt, de mielőtt rácsatolta volna a pántot, azt mondta: – De hogy lássa, tudok én rendes is lenni... – Egy másik kendővel beburkolva kipárnázta a nő csuklóit, csak aztán csatolta be a pántot.

A nő nem köszönte meg, nem is nyugtázta a gesztust. Ehelyett elrántotta magát, amikor a férfi nyújtotta a kezét, hogy besegítse a kocs hátsó ülésére. És mialatt levette róla a szandált, és összekötözte

a bokáit az eredetileg is használt selyemkendővel, mereven ült, és maga elé nézett.

Amikor ezzel megvolt, Shaw kinyitotta a csomagtartót, és egy csomagból egy palack ivóvizet vett elő. Aztán visszament a hátsó ajtóhoz, lecsavarta a palack kupakját, és odatartotta a nő szája elé.

– Nem hideg, de nedves.

– Jól vagyok.

– Ki fog száradni.

– Minél hamarabb meghalok, annál hamarabb megkapja a pénzét.

– Épp erről van szó. Szomjan halni hosszadalmas dolog.

Megbökte a nő száját a palack szájának peremével, és hogy erre sem volt hajlandó inni, csak annyit mondott:

– Fájdalmas dolog így meghalni, de csináljon, amit akar. – Azzal a szájához emelte a palackot, az utolsó cseppig kiitta, majd a kézfejevel letörölte egy cseppet az álláról. Észrevette, hogy a nő a sebhelyet nézi az állán.

– Mi az?

– Semmi. Gyerekkoromban leestem a bicikliről.

A nő tekintete napnál világosabban elárulta, hogy tudja: most hazudott. A sebhely túl friss volt, semhogy egy gyerekkori baleset nyoma lehessen.

– Nem fáj a feje? – kérdezte a férfi.

– Nem.

Shaw két ujjal a halántéka mellett beletúrt Jordie hajába, hogy lássa a fejbőrét. Amikor ujjai egy kis púpot érintettek, a nő összerezzen.

– Miért kell letagadni? Van nálam Advil.

– Köszönöm, nem kérek.

– Nézze, megmondtam, hogy kínzásról nem volt szó. Úgyhogy vegye csak be azt a nyavalyás...

– Nem. Kérek. Köszönöm.

– Jól van.

A férfi a csomagtartóhoz ment, bedobta az üres vizespalackot, lecsukta a tetőt, és visszament a nőhöz.

– Feküdjön le.

– Ülni fogok.

– Kényelmesebb lesz fekve, mint hátrakötött kézzel ülni.

A nő a javaslat nyilvánvaló elutasítása jeléül elfordította a fejét.

– Ezúttal nincs választási lehetősége, Jordie. Vagy lefekszik, vagy odakötözöm a lábát az ajtó fogantyújához, és akkor nem fog tudni felülni.

– Menjen a pokolba.

– Már ott vagyok.

A férfi készült, hogy erővel lefektesse az ülésre a nőt, de akkor elbizonytalanodott. Mutatóujja hegyét a nő homloka közepére helyezve végighúzta le, az orrnyergén, a száján és az állán, majd lazán leengedte a kezét.

– Meg kell mondanom, csodálom a pimaszságát. Sírhatna, könyöröghetne.

– Soha nem fogok könyörögni magának az életemért.

– Lefogadom, hogy fog.

– Csalódni fog.

– Persze lehet, hogy mégsem fog – mondta a férfi pár másodperc hallgatás után. – A sírás és könyörgés inkább az öccse stílusa. Ő hamar ki tud készülni, igaz?

A nő odakapta a fejét, és villámló tekintettel nézett a férfira, aki kurtán felnevetett.

– Látom, ez betalált. – És elégedett vigyorral mozdult, hogy lefektesse. – Ne kényszerítsen, hogy lekötözzem.

A pillantástól, amit a nő rávetett, a festék is felpattogzott volna a falon, de lefeküdt az oldalára. Shaw becsukta az ajtót, beült a kormány mögé, hátramenetbe kapcsolt, és kihátrált a gidres-gödrös bekötőútról vissza, a főútra.

Egyikük sem szólt, de a férfi érezte, hogy a nőben forr a düh. Lassan lecsillapodott, és amikor a férfi fél óra múlva hátranézett a két ülés között, látta, hogy Jordie elaludt. De az is lehet, hogy csak úgy tett.

Amikor megengedte, hogy a fa mögött könnyítsen magán, nem valami nagylelkű, lovagias gesztust tett. Próba volt, és a nő kiállta a próbát. Pontosan tudta, hogy az a suttyó a halálfejes pólóban semmi mást nem jelentett a nőnek, mint egy kellemetlen zaklatót. Ha lett volna valami szerepe, a nő megjegyzi azt a telefonszámot, azután megszabadul a bizonyítéktól, talán még ott, a kocsmában, vagy ha ott nem, akkor mialatt a fa mögött időzött, ahol ő nem láthatta. Ha tudott volna a farmerja zsebébe csúsztatott papírdarabkáról, akkor az nem lett volna már ott, amikor visszajött hozzá.

De úgy okoskodott, hogy ha ügyet csinál belőle, ha faggatja a srácról meg a telefonszámról, akkor előbb-utóbb sikerül legyőznie az ellenállását, és megtudja, miért ment el ma este abba a kocsmába. Mert hogy nem véletlenül ment oda, abban teljesen biztos volt.

Napkeltekor letért a kétsávos főútról egy másik mellékútra, amely ugyanolyan hepehupás volt, mint az előbbi. A sebváltót üresbe téve kiszállt, és kinyitotta a csomagtartót. Kivette amire szüksége volt, és mire kinyitotta a hátsó ajtót, a nő már a felüléssel kínlódott. Behajolt, hogy segítsen, de ő elrántotta magát.

– Boldogulok.

– Az lehet, de az én időmet pazarolja.

A férfi kezét a nő vállára téve felültette. Az sértődötten nézett rá, de aztán meglátta a férfi kezében a selyemkendőt.

– Hány van ebből magának?

– Egy tucat van egy csomagban.

– Ez most minek kell?

A férfi fél lábát az ajtókeretre téve asztalként használta a térdét, hogy a kendőt előbb háromszög alakba hajtsa, majd többszörösen behajtogassa, mígnem egy hat-nyolc centiméter széles csík lett belőle.

– Bekötöm vele a szemét.

– Micsoda?

– Bekötöm...

– Beköti a szememet? Miért?

Hülye kérdés, mondta a férfi tekintete.

– Hogy ne lássam, amikor lelő? – A nő hangja a rémülettől elvékonyodott. Csak egy gondolatnyit, de azért hallhatóan.

– Fordítsa el a fejét.

– Nem.

– Nem fog kivégzőosztag elé kerülni, Jordie. Csak nem akarom, hogy lássa, hova megyünk.

– Azt sem tudom, *most* hol vagyunk, de még az irányt sem...

– Fordítsa el a fejét.

– Akkor sem látok semmit, amikor fekszem. Ezért ragaszkodott hozzá, igaz? Hogy ne lássam az útjelző táblákat? A szélvédőn keresztül csak az eget látom, semmi mást.

– Ami megfelelt akkor, amikor sötét volt. Most viszont már világos van.

– Így sem fogok látni semmit.

– Nem, ha bekötöm a szemét. És most fordítsa el a fejét, hogy meg tudjam kötni a kendőt.

– Muszáj lesz kényszerítenie rá.

– Ezt akarja?

A nő nem mozdult.

– A szentségit – morogta a férfi. – Hosszú volt az éjszaka, elfáradtam, elegendem van ebből a sok szarakodásból.

– Nekem meg *magából* van elegendem – fakadt ki elcsukló hangon a nő. – Essünk túl rajta, Panella nem fogja megtudni, mikor... – Elakadt a szava, amikor ráeszmélt, hogy kimondta a nevet.

A név mint egy csapdába esett hanghullám lebegett kettőjük között. Aztán Shaw lassan lehajolt, hogy a szemük egy vonalba kerüljön.

– Hoppá – mondta halkan, de elegendő nyomatékkal ahhoz, hogy a nő érezze az arcán a leheletét. – Korábban azt kérdezte, ki bérelte föl Mickey-t és engem, hogy megöljük magát. Miért játszotta az ostobát, amikor tudta, hogy Billy Panella volt?

Hogy a nő nem válaszolt, az állát a mutató- és a hüvelykujja közé csippentve hátradöntötte a fejét, hogy kénytelen legyen a szemébe nézni.

– Tudja, hogy hol van Panella?

– Honnan tudnám?

– Kurva jó kérdés.

– Senki sem tudja. Eltűnt. Senki sem látta, vagy hallott róla...

– Kivéve Mickey-t.

Ettől egy pillanatra elakadt Jordie szava. De csak egy pillanatra.

– Én mindenesetre nem láttam, nem is hallottam róla. Én lennék az utolsó ember, akit megkeres.

– Fogalma sincs, hol lehet?

– Fogalmam sincs.

– Akkor miért lenne hajlandó kétszáz rongyot fizetni azért, hogy magát hidegre tegyék?

– Ezt majd kérdezze meg tőle, amikor újratárgyalják a megállapodásukat. De ha ő azt hiszi, hogy bármit is tudok *bármiről*, akkor fölöslegesen költi a pénzét arra, hogy engem megölessen.

– És mi a helyzet az öccsével, Joshsal? Ő sem tud semmit Panella hollétéről?

A kék szempárból csak úgy süttött a düh, a vereség miatti csalódottság, és talán a félelem, de szólni nem szólt, attól tartva, hogy megint kicsúszik valami a száján.

– Elvitte a cica a nyelvét? – nógatta gúnyos mosollyal a férfi.

– Nem. Ki tudom mondani, hogy *menjen a pokolba*.

Másodpercekig meredtek egymásra szótlanul, végül a férfi szólalt meg elsőként.

– Érdekes. – A nő nem kérdezte meg, mi az érdekes, de a férfi úgy folytatta, mintha megkérdezte volna. – Tegnap reggel, amikor elhagytuk a várost, Mickey mutatott nekem egy óriásplakátot a gyorsforgalmin.

A nő arca nyugodt maradt.

– Nem lehetett nem észrevenni. „Extravaganza”, hirdette a plakát óriási csillogó betűkkel, a kezdőbetű mögött sziporkázó tűzijáték képével. És a felirat alatt a maga neve volt olvasható.

Shaw hagyott időt a nőnek a válaszra. De ő nem válaszolt.

– Namármost az öccse törvényen kívül álló személy, és az ember...

– Josh nem ismert el semmit, és nem bizonyítottak rá semmit.

– ...azt gondolná, hogy maga, a nővére, ebben a helyzetben kerüli a nyilvánosságot. Esetleg elköltözik egy olyan helyre, ahol nem nagyon ismerik, akár nevet is változtat, hogy ne hozhassák kapcsolatba vele. – Lehalkította a hangját, és szinte suttogva folytatta. – De maga nem ezt tette, Jordie. Fölírta a nevét egy óriásplakátra, hogy az egész világ láthassa.

– Van ennek valami jelentősége?

– Vagy mert – és itt kezd a dolog érdekessé válni...

– Épp ideje.

– ...vagy mert a plakát azt hivatott hirdetni, hogy maga önálló személyiség, Joshtól és az ő vétkes cselekedeteitől független ember...

– Vagy?

– ...vagy így akart mindenkinek bemutatni. Gondoljanak az öcsikéjéről amit akarnak, maga nem szégyelli őt. Történjék bármi, maga hű marad hozzá, és rendületlenül kitart mellette. – Egy pillanatig kivárt. – Elhatárolódik Joshtól, vagy mindenki tudtára

adja, hogy az öccse mindenkor számíthat a maga szeretetére és támogatására, és mindig készen áll arra, hogy ha kell, a segítségére legyen? Mi az igazság, Jordie?

– Mit számít az magának?

– Nekem semmit – felelte a férfi. – De Billy Panellának nyilván sokat.

NYOLCADIK FEJEZET

Joe Wiley beballagott az irodájába, és az íróasztalán tornyosuló iratok tetejére dobott egy Subway-zacskót.

– Azt hittem, Mexikóban van – mondta minden fölösleges bevezető mellőzésével.

– Ott volt – felelte Hick.

– Egy drogbáró bérlistáján.

– Ott.

Most nyílt először alkalmuk, hogy nyíltan beszélhettek Shaw Kinnardról.

Mihelyt Joe értesítette az irodáját Kinnard valószínű érintettségéről Mickey Bolden kivégzésszerű meggyilkolásában, amilyen gyorsan és rendesen csak lehetett, a maguk részéről lezárta és átengedte az ügyet Morrow seriffhelyettesnek, hogy innentől Hickkel együtt Shaw Kinnard és Jordie Bennett felkutatására összpontosíthassanak.

Morrow, átérezve a helyzet sürgető voltát, sietve elmondta nekik, mit tudott meg azalatt, amíg ők a csapost hallgatták ki. Royce Sherman egyetlen bűne – általános hülyeségén túl – a be nem jelentett lőfegyverek birtoklása volt, amihez még fegyvertartási engedéllyel sem rendelkezett. A szemtanúk egyike sem tudott semmi lényeges dolgot felhozni ellene, ezért aztán elengedték.

Újabb tárgyi bizonyíték nem került elő a parkolóban és környékén, de az FBI bűnügyi helyszínelői a megyei seriffségi hivatal hasonló beosztású embereivel együtt tovább folytatták a

keresést. Ujjlenyomatokat vettek Jordie Bennett kocsijáról. Az övé a globális belépésre jogosult státusz miatt szerepelt a Vámügyi és Határvédelmi Hivatal nyilvántartásában. Ha az övéen kívül másvalaki ujjlenyomatát is megtalálják a kocsiján, Morrow azonnal értesíteni fogja a szövetségi kollégákat.

Felajánlotta, hogy kiviszi őket a mezőre, ahol a helikopter várakozik, de Joe kérésére előbb megálltak Morrow irodájánál, hogy magukkal vigyék a Mickey Bolden fejéből kioperált golyó maradványait. Joe el akarta végeztetni a ballisztikai vizsgálatokat, noha ezeknek nem volt gyakorlati jelentőségük. Pontosan tudta, ki rakta ki végérvényesen Mickey-t a pályáról.

A helikopter légcsonkai mögötti leáramlásban álló Morrow katonásan tisztelgett, és megígérte, hogy a legnagyobb körültekintéssel nyomoz a gyilkossági ügyben, és ha bármi fejlemény adódik, elsőként őket fogja értesíteni. Miközben a magasba emelkedtek, Joe úgy érezte, jó emberre bízta az ügy részleteinek tisztázását.

A rövid légi úton vissza New Orleansba a nagy zajtól nem tudtak beszélgetni. Mivel mindketten a leszállóhelyen hagyták a kocsijukat, odaérve elváltak. Joe felajánlotta, hogy az irodába menet vesz néhány szendvicset.

Hick tehát most kivett egyet a zacskóból, kicsomagolta, meglátta a húsgolyókat az olvadt mozzarellaiban, és odaadta Joe-nak.

– Ne aggódj, a Veggie Delite-od is benne van. – Joe félbeharapott egy húsgolyót, és tele szájjal hozzátette: – New Orleansban élve vegetáriánusnak lenni...

– ...vétek. Már mondtad. Körülbelül ezerszer.

– Annál is rosszabb. Bűn. Kérdezd meg a papodat. Ő is ezt fogja mondani. – Egy szalvétával letörölt egy csepp marinara szószt a szája sarkából. – Szóval Kinnard már nincs lent Mexikóban.

– Az embereink éjt nappallá téve dolgoztak. Eddig ennyit tudtak kideríteni. – Hick ivott egy kortyot az édes jegesteából, aztán megfogta, és felnyitotta az egyik dossziét. – A távozása sem volt akármilyen. – Elfordította a dossziét, hogy Joe láthassa azt a fotót, ami a halom tetején volt. Két férfi egy legújabb évjáratú Mercedesben, mindkettő vérbe fagyva, vitán felül holtan. – A kocsit, ahogy itt látod, a rendőrség főépületétől kétsaroknyira hagyta, a lehető legközelebb a területet körbezáró ideiglenes barikádhoz.

– A rendőrség bizonyára méltányolta ezt a figyelmességet.

– Nem mondhatnám. – Hick fejével a fotó felé intett. – Látod azt az egyenruhást? Ő volt a főnök.

– A rendőrfőnök?

Hick bólintását látva Joe, előre félve a brutális gyomorégéstől, visszagöngyölte a papírbá, és félretolta a maradék szendvicset.

– De azért ne sirasd – folytatta Hick. – Korrupt alak volt, a drogháborúban mindkét térfélen focizott, és mindenkitől hagyta magát lefizetni.

– Ki a másik halott? – nézett ismét a képre Joe.

Hick félrecsúsztatta a fotót, hogy megmutassa az alatta lévőit. A kép alatt piros jelölőfilccel emelték ki a nyomtatott szövegben a nevet.

– Harminckét éves amerikai, eredetileg phoenixi, középosztálybeli neveltetés, két egyetemi tanár szülő. Középiskolásként kezdte a drogterjesztést.

– Egy illusztris karrier kezdete?

Hick bólintott.

– A fegyver- és drogkereskedelem nagybani bonyolítója. A meghalt rendőrfőnök másodállásban az első számú testőre volt, de ilyenekből egy egész hadseregre valót tartott maga körül, és mindre szükség is volt. Vérszomjas ellenségein kívül díjat tűzött ki a fejére egy egész betűlevesre való szövetségi ügynökség, többek között mi, az ATF, a DEA, és a sort hosszan lehetne folytatni.

Joe alaposan megnézte a teleobjektívvel készült képet, amelyen egy tejszeles képű fiatalember, arcán szemtelen mosollyal, a szája sarkában fityegő cigarettával ül egy éjszakai bárnak látszó helyen, egy boksztban.

– Igazi playboy.

Hick elmosolyodott.

– Lényegében ilyen mentalitású volt. Egy DEA-titkosügynök jelentése szerint összeütközésbe került a határtól délre levő szövetségeseivel, mert azokat idegesítette, hogy túl kényelmesen él, tele van pénzzel, és ezzel felhívja magára a figyelmet. Fényűző hacienda. Feltűnő autók. Órületes bulik. Akkor is egy ilyen zajlott nála, amikor Kinnard lecsapott.

– Ez mikor volt?

– Kedd éjszaka.

– Most kedden? – fintorodott el Joe. – A *mi* keddünkön.

– Pontosan.

– Nem lehet véletlen.

– Nem. Kinnard vendég volt a fickó villájában. Az aznap éjjelre bérelt playgörlök egyike elmondta a kihallgatásán, hogy Kinnard, a partizós egyetemista és a testőr együtt mentek el a buliból a Mercedesszel, amit Kinnard vezetett.

– Lelővi őket a kocsiban, amit ott hagy a holttestekkel, hogy biztosan megtalálják. Hogy van tovább?

– Innentől csak találgatni lehet – felelte Hick. – Senki sem tudja, hogy került el onnan, hová ment, és hogy tudta átlépni a határt. Csütörtök délben repülőn érkezett New Orleansba Dallas Fort Worth repülőtérre. A beszállás előtt evett valamit egy reptéri Chilisben.

– Mivel ment Dallasba?

– Vannak odavalósi embereink, akik próbálják kideríteni, de eddig nem találtak nyomot. Csak annyit tudni, hogy egy helybeli motelből, ahol egy éjszakát töltött, taxit hívott, azzal ment ki a reptérre. A DFW egy sor biztonsági kameráján látni lehet a fickót. – Hick kikereste a fotók közül azokat, amelyeken fel lehetett fedezni a zsúfolt dallasi reptéren nyüzsgő emberek között Shaw Kinnard elmosódott alakját. – A mi repülőtérünkre érkezve odakint leintett egy taxit, amelyből a Doubletree előtt szállt ki. De nem jelentkezett be a szállodába.

– Átvágott a hallon, és egy másik ajtón át kiment.

– De előbb még integetett a biztonsági kamerának – mondta Hick fanyarul. – A mellékutcára nyíló ajtón át távozott, és a járdán lépdelve elballagott. Ekkor látták utoljára, mígnem Mickey Boldennel együtt megjelent abban a kocsmában.

Joe öklét a szája elé emelve diszkréten böfönt egyet.

– A dallasi reptér biztonsági rendszerén milyen papírral jutott át?

– Georgiai jogosítvánnyal. Simán. Egy csomagot adott fel. Csakis abban lehettek a fegyverei.

– Ne legyél olyan biztos benne – morogta Joe. Begyömöszölte a szemetet az éttermi zacskóba, aztán felállt, körbejárta a kis irodát,

időt hagyva Hicknek, hogy befalja a szendvicset. Csak aztán kérdezte meg: – Mississippin kívülről jött valami?

Mickey Bolden fenntartott egy lakást Biloxiban. Egyes számú menedékhely. Semmi luxus semmilyen értelemben. Abból tartotta fenn, amit maitre d'-ként keresett egy ócska kaszinó szállodai éttermében. A borraivalót jelentette az adóhivatalnak, és mint minden rendes polgár, időben befizette a jövedelemadót és a számláit. A hobbija, aminek szenvedéllyel hódolt, sokkal jövedelmezőbb volt, mint az éttermi munka. Sajnos az Iroda még nem derítette ki, hol gyűjti azt a pénzt, amit emberek megölésével keres, és többek között ezért nem tudtak soha kellőképpen megalapozott vádat emelni ellene, ami egy ügyész szerint megállta volna a helyét a bíróság előtt. Múlt szerdán Bolden szólt a főnökének, hogy kivenne pár nap szabadságot – mesélte tovább Hick.

– Ahogy az időnként elő szokott fordulni.

– És soha senki nem kérdezte az okát.

– Talán mert mindenki tudta – jegyezte meg Joe.

– Lehet. Mindenesetre csütörtök este óta senki sem látta a Biloxiban lévő lakása környékén. De a nevére bejegyzett autó most is a parkolóban áll.

– Bérelt?

– Nincs a nevén bérelt kocsi.

Joe nem is számított erre. Mickey-nek valaki nyilván adott egy autót, amikor egy munka miatt szüksége volt rá.

– Morrow jelentkezett – folytatta Hick –, de ne izgasd fel magad.

A seriff emberei alaposan körülnéztek Jordie Bennett lakása környékén. Egy hölgy tegnap észrevette, hogy ismeretlen autó

parkol az utca végében. Dióhéjban összefoglalva, mindössze arra emlékszik, hogy sötét színű volt, és négykerekű.

– Pff.

– Éppenséggel lehetett benne két ember. Ezt nem tudta megmondani. A bűnüldöző szervek Louisianában és a környező államokban figyelték, nem bukkan-e fel Shaw Kinnard és Jordie Bennett, de még azt sem tudták, milyen autót keressenek, vagy hogy milyen irányba tartott Kinnard. Mindeddig senki sem jelentette, hogy látta volna őket, még az olyan őrütek sem, akik rendszeresen jelentették, hogy látták Elvist meg Osama bin Ladent.

– Már kihallgatták Ms. Bennett alkalmazottait és azokat a barátait, akikkel rendszeresen tartja a kapcsolatot – számolt be Hick.

– Egytől egyig hisztizni kezdtek, amikor megmondták nekik, hogy eltűnt, és hogy valószínűleg elrabolták. Segítséget nem jelentettek, de mindnyájan ugyanazt fújták. A dolognak csakis az öccséhez és Billy Panellához lehet köze.

– Mondj valami olyat, amit nem tudok – dohogott Joe. – Felvette valaki a kapcsolatot Jackson Terrell-lel?

– Egy coloradói előkelő wellnessközpontban érték utol telefonon. Fölébresztették. Nem volt egyedül.

– Új barátnő?

– Új feleség. Hónapokkal ezelőtt házasodtak össze.

– Ezek szerint minket nem hívtak meg.

– Ezek szerint nem.

– Nem mereng valami sokat a Jordie Bennett-tel való szakításukon.

– A jelek szerint nem. De persze a nő nevében nem beszélhetek.

Joe elgondolkodott ezen, és arra a következtetésre jutott, hogy egy tapodtat sem léptek előbbre. Nincs nyom, se hamis, se valódi, amit követni lehetne. Ezzel az erővel egy átkozott fekete lyukban is csücsülhetnének. Az egész dühítően hasonlított arra az esetre, amikor szintén Shaw Kinnard volt a gyanúsítottjuk.

– Mi dolga volt Mickey Boldennel? – kérdezte Hick, mintha olvasna a gondolataiban.

– Mickey összekötő kapocs volt Billy Panellához és harmincmillió dollárhoz, plusz-mínusz pár milla. – Elgondolkodva húzogatta az alsó ajkát. – Csak egy sejtés, de Kinnard talán egy ideje megkörnyékezte Boldent, és sikerült a bizalmába férkőznie. Abban a reményben, hogy így majd eljut Panellához és az összes lóvéhoz, egy kvázi partneri viszonyt épített ki a megbízható bérnyúlósával.

– Felajánlotta a szolgálatait.

– Csak találgatok – emlékeztette Joe.

– De hihetően hangzik – felelte Hick. – Boldennek értésére adta, hogy hajlandó elvégezni minden aljas és piszkos munkát, azután hátradőlt, és várta a telefont.

– Ami meg is érkezett kedden.

– Akkor lerendezte, ami dolga volt Mexikóban, és már söpört is ide. Szerinted tudta, hogy kit kell kinyírni? – kérdezte kis szünet után Hick.

– Valószínűleg azt feltételezte, hogy Josh Bennettet.

– Szerinted mikor tudhatta meg, hogy nem őt, hanem a nővérét? Joe gondterhelten dörzsölte meg a homlokát.

– Nem tudom. – Beletúrt a hajába, érezte, hogy zsíros, és rájött, hogy nagyon ráférne már egy zuhanyozás. Ezúttal még Hick külseje is hagyott némi kívánnivalót maga után. – Tartsunk pár óra szünetet.

– A hóna alá vette a rémes fotókat tartalmazó dossziét. – Haza kell ugranom. Azt hiszem, ma este hivatalosak vagyunk egy karneválra, amit a gyerekek iskolája rendez.

– Mit fog szólni Marsha, ha nem mész el?

– Dühös lesz, de meg fog bocsátani. Végül. Hogy áll a te szerelmi életed? Még megvan az az „ígéretes kapcsolatod”?

– Igen. És még mindig ígéretes.

– Nahát, csakugyan? És mikor lépsz fel vele a következő szintre?

– Egyhamar biztosan nem.

– Hogyhogy?

– Vannak egyéb ígéretes kapcsolataim is.

Joe a szemét forgatta, aztán intett Hicknek az ajtó felé. Ő azonban nem mozdult.

– Valamit még nem mondtam el neked. A playgörl, akit a partira szerződtettek, aki a mexikói hatóságoknak beszélt...

Joe bólintott.

– Együtt volt a három férfival, amikor otthagyták a bulit, és elmentek.

– Ezt magyarázd el.

Hick elmondta, hogy miután a rendőrség főhadiszállása közelében felfedezték a két áldozat holttestét, a villa többi vendégével együtt a lányt is előállították. – Rámutatott a Joe hóna alatt lévő dossziéra. – A névtelenségért cserébe együttműködött a hatóságokkal, úgyhogy a nevét és a fényképét nem találod meg a többieké mellett. De ő volt az, aki azonosította Shaw Kinnardot.

Elmondta a nyomozóknak, hogy épp amikor a buliban már kezdett tetőfokára hágni a hangulat, Kinnard félrehívta az aranyifjú házigazdát, és bizalmasan az értésére adta, hogy találkoznia kell

valakivel az egyik rivális kartelltől, aki csapatot szeretne cserélni. És hogy bizonyítsa a szándéka komolyságát, a tag hajlandó elmondani mindent, amit csak tud a rivális tevékenységéről. De ennek most kell megtörténnie, mielőtt az övéi elkapnák, és örökre elhallgattatnák.

A partizós srácnak nem nagyon akaródzott otthagynia a szexet, a drogokat és a rock and rollt, de Kinnard megértette vele, miszerint a fickó könnyen arra a belátásra juthat, hogy egy áruló életkilátásai nem túl kedvezők, és esetleg visszatáncol. Most kell az ügyre rámozdulni, különben búcsút inthet egy kivételes lehetőségnek. Így aztán az aranyifjú nagy kelletlenül vele tartott. Kinnard javaslatára csak egy testőrt vitt magával, nehogy a frászt hozzák az árulásra készülő tagra.

– És a legjobb testőrét, a rendőrfőnököt választotta.

– Valójában Kinnard választotta őt – világosította fel Hick savanyú képpel. – Mindezt azért tudjuk, mert a srác az egész tanácskozás alatt a playgörlt taperolta, aki így mindent hallott. Amikor eljött az indulás ideje, a srác mindenáron rá akarta venni, hogy ő is menjen vele, és „szórakoztassa”. A lány fogalmazott így. Bezsúfolódtak hát a Mercedesbe. Kinnard ült a kormány mögé. A villa biztonsági kapujához érve megállította az autót, és ráparancsolt a lánynak, hogy szálljon ki. A srác tiltakozott, de Kinnard közölte vele, hogy majd azzal a fickóval keménykedjen, aki az értékes infókat hozza neki, és ne a csajjal, amikor csajt minden bokorban találhat. A rendőrfőnök igazat adott neki. Kinnard ekkor kiszállt, kinyitotta a hátsó ajtót a lánynak, azzal, hogy tűnjön el. – Hick elhallgatott, hogy levegőt vegyen.

– Oké – mondta Joe, és elindult Hick előtt az ajtó felé.

– Miért csinálta ezt? Miért nem ölte meg a lányt is? Gyorsabb és tisztább ügy lett volna. – Vállat vont. – Talán a női nem a gyenge pontja.

Joe egy percig elgondolkozott Hick szavain.

– Erre se vegyél mérget – vetette oda végül mogorván.

KILENCEDIK FEJEZET

Ahogy az autó lelassult, majd megállt, Jordie az ülés támlájának nyomta a gerincét, és az így keletkezett emelőhatást kihasználva felült. Ha a férfinak nem tetszik, az az ő baja.

– Hol vagyunk?

Úgy számolta, hogy egy szűk óra lehelgett el az utolsó megállásuk óta, amikor a férfi bekötötte a szemét. Olyan érzése volt, mintha ez idő alatt körbe jártak volna, de mivel nem látott, könnyen összezavarodhatott.

A férfi egyetlen szó nélkül kinyitotta a kocsiját, és kiszállt.

– Hová megy?

Most is válasz nélkül hagyta a kérdését, de a léptei neszből ítélve lassan, óvatosan távolodott az autótól. Mit csinál? Mire készül?

Rémületében erejét megfeszítve próbálta kiszabadítani a kezét és a lábát. Eredménytelenül, természetesen, de valamit csinálnia kellett, különben beleőrül a félelembe.

Ijedtében összerándult, amikor a csomagtartó teteje felpattant; a távirányítóval nyithatták fel.

– Mit csinál? – kérdezte, hallva, hogy a férfi visszatért a kocsijához.

– Ellenőrzök ezt-azt.

– Vegye le a kendőt, kérem.

– Más dolgom van.

Újra elment, majd kisvártatva fémes kalapálás hangja törte meg a csendet, amit kaparó és csikorgó zaj követett, mint amikor kinyitnak egy rozsdás kaput.

A férfi megint visszajött, és visszarakta azt, amit az imént kivett a csomagtartóból. Az a valami súlyos puffanással ért le. Szerszám a kerekekhez? Shaw nem bajlódott a csomagtartó lecsukásával, csak visszaült a kormány mögé, és sebességbe tette a kocsit.

– Mi volt az a zaj? Mit csinált?

Az autó lassan gurult előre, a kerekek alatt csikorgott-ropogott a kavicsos út. Jordie felismerte a pillanatot, amikor behajtottak egy zárt területre. Még bekötött szemmel is meg tudta állapítani, hogy már nem süt rájuk a nap, a dohossá, nyirkossá vált levegőben motorolaj- és egérszag érződött.

A kocsit megállt, a férfi leállította a motort, és kiszállt. Legalább egy percig távol volt, de a nő hallotta, hogy a közelben járkal. Aztán visszajött, és kinyitotta az autó hátsó ajtaját. Amikor a keze az arcához ért, Jordie összerándult.

– Nyugalom.

– Mit csinál?

– Próbálom elfordítani a fejét.

– Minek?

– Azt hittem, le akarja vetetni velem a kendőt.

A nő tétovázott, aztán elfordította a fejét. A férfi kibogozta a kendőt, majd elkapta, amikor lehullott a nő szeméről. Mire Jordie visszanyerte az éles látását, már csak azt látta, hogy a kendő csücskét gyömöszöli be a farmerja elülső zsebébe.

Egyikük sem szólt, mialatt a férfi a nyitott ajtóban guggolva benyúlt, hogy kikötözze a nő bokáján lévő kendőt. Ahogy felegyenesedett, belenézett a lány arcába, de nem szólt semmit, csak intett, hogy szálljon ki. Ez elég nehézkes volt a hátrakötözött

kezével, de a férfi egy mozdulatot sem tett, hogy segítsen – talán mert korábban olyan goromba visszautasításban volt része.

Mihelyt kitette a lábát az autóból, Jordie lassan körbefordult, hogy szétnézzon.

– A látvány miatt nem volt érdemes ilyen hosszú utat megtenni – jegyezte meg, amikor ismét szembekerült a férfival.

– Még mindig túl nagy a szája. – A férfi mögéje lépett, elnyisszantotta a műanyag zsineget, és letekerte a csuklóvédő kendőt.

– Mi ez a hely? – kérdezte a nő a csuklóit masszírozva.

– Valami több célra használható garáznak látszik. Ma viszont búvóhely.

A tetőt jobb napokat látott hullámos bádoglemez fedte, a fal festetlen deszkáit megviselte az idő és az időjárás. A deszkák függőleges hézagain beragyogott a kinti napfény, és a göblyukak úgy világítottak, mint apró reflektorok.

A tágas belső tér jórészt üres volt, de egy terjedelmes olajfolt a betonpadló közepén jelezte, hogy ott valamikor egy gép vagy jármű állhatott. Az egyik sarokban egy rakás simára kopott gumiabroncs volt feltornyozva. A falba vert szögeken horgászfelszerelés és halháló lógott. Egy íj is volt ott, amelyen a húr csak az egyik végéhez volt odaerősítve. Nyílvevesszőket Jordie nem látott. Egy másik falhoz támasztva csónakmotor hevert az oldalán. Egyik rozsdás lapátkának letört a vége, és a pókhálós motorházat szemcsés homok borította.

Amikor tekintete visszatért Shaw Kinnardhoz, a férfi épp az akkumulátort helyezte vissza az egyik mobiltelefonba. Jordie kedve felderült.

– Az enyém?

– Mickey-é.

– Hol van az enyém?

– Ne akarja tudni – hangzott a válasz. – Eldugtam, de nem ugyanoda, ahová az akkuját vagy a kocsikulcsát.

A férfi széttárt karral folytatta. – Nyugodtan keresheti, egyiket sem fogja megtalálni, de még ha megtalálná is, egyiknek sem venné hasznát. – Fölemelte az inge egyik szárnyát, hogy láthatóvá váljék az övére csatolt, hangtompító nélküli pisztolya. Közben figyelte a telefon kijelzőjét, hogy mikor tölt be.

– A rendőrség nyomon tudja követni a mobiltelefonokat – mondta a nő.

– Igen, de ennek egyszer használatos SIM-kártyája van. Vadonatúj. Mickey tette be tegnap reggel, mielőtt New Orleansból elindultunk Tobiasba. Összesen egy embert hívott fel vele, és csak egy ember hívta fel őt.

A nőnek nem kellett gondolkoznia azon, hogy ki volt az illető.

– Most fel fogja hívni őt?

– Nem. Hagyom, hogy ő keressen engem.

– Mi van, ha nem fogja?

– Már keresett. Ötször. – Odafordította a telefont, hogy Jordie láthassa a hívásnaplót. Az ismeretlen hívó valóban többször próbálkozott. – Hívni fog. – Becsúsztotta a mobilt a mellzsebébe, ahol a papír lapult, rajta a telefonszámmal.

– Az az idióta a koponyával a pólóján megmondhatja, hogy minden igaz, amit magának mondtam, hogy csak megpróbált felszedni, és hogy nem tudtam a zsebembe csempészett céduláról a telefonszámával. Felhívhatja őt Mickey telefonján.

– Rossz ötlet.

– Miért?

– Mert azóta a rendőrség mindenkit kihallgatott, aki a gyilkosság idején a kocsmában volt, köztük őt is. *Elsősorban* őt, mivel maguk ketten úgy összehaverkodtak. A kihallgatás alatt valószínűleg elkobozták a telefonját. Úgyhogy ha én most felhívom azt a számot, amit leírt magának, és az tényleg az ő száma, akkor a vonal másik végén egy zsaru lesz.

– De egy egyszer használatos számmal...

– A rendőrségnek megvannak a maga módszerei. Nem vállalok semmilyen kockázatot. Sajnálom – vonta össze búsan a szemöldökét.
– Biztosan nagyon vágyik arra, hogy elkövessek valami hibát. De nem szoktam hibázni.

Együtt érzőn lekezelő hangja feldühítette a nőt.

– Majd fog.

A férfi még szánakozóbb képet vágott, látva a nő önámító reménykedését.

– Egyszer muszáj lesz aludnia.

– Ez igaz. – A férfi megragadta a kezét, és húzni kezdte az ajtó felé, amit tárva-nyitva hagyott, miután begurult a kocsival. – Ezt látnia kell.

Az ajtó széles volt, mint egy csűrkapu. Törött lakat himbálózott egy meglazult kampón, ez keltette a fémes zajt. A túlméretezett sarokvasakat félig megette a rozsda.

A férfi kivonszolta a nőt a kapun a szabadba.

– Jól nézzen körül a semmi közepén.

Jordie szíve összeszorult, mert az elhagyott építményen túli vidéket ennél pontosabban le sem lehetett volna írni – és hajszálla úgy nézett ki, mint az az ingoványos part, ahonnan órákkal

korábban elindultak. Egész éjszaka körbe-körbe mentek, nem csak azóta, hogy a férfi bekötötte a szemét, hanem attól a perctől kezdve, hogy betuszkolta az autóba, és maguk mögött hagyták a mocsaras holtág partján lévő krimót.

A keskeny kavicsos út, amelyen ideérkeztek, egy körülbelül húsz méter széles árkon vezetett át. Olyan átlátszatlan és baljósan mozdulatlan víz töltötte meg, hogy a mélységét lehetetlen volt megállapítani. Az út az árok túloldalán eltűnt egy mocsári ciprusok és tölgyfák alkotta kis erdőben, amely eltakarta a nappali világosságot, alkonyi szürkületbe vonva a fákat, melyeknek ágain szomorúan csüngött alá a mohaszakáll.

– És mögöttünk...

A férfi magával húzta az épület mentén a sarokig, ahonnan egy hasonlóan sűrű víztömegre lehetett látni, mint amilyen az árokban volt. Facsoportok álltak ki a vízből, amely földpadok körül kanyarogva látszólag végtelen, minden irányban a látóhatárig húzódó csatornalabirintussá állt össze.

– Látja, mivel kell megküzdenie, ha megpróbálna elszökni? Ez a víz egy virtuális tudományos kísérlet. Nem ajánlom, hogy megmártózzon benne.

Amikor a férfi állával a mocsár felé bökött, a nő szeme megakadt a C formájú sebhelyen, amely most, az erősebben kiütköző borosta alatt még feltűnőbb volt. Kapcsolatba hozva vele a férfi gögös, fölényes viselkedését, haragját most a sebhelyre irányította. Aztán egyenesen a férfi szemébe nézve, dacosan kijelentette:

– Majd kitalálok valamit.

A férfi erre csak vállat vont, aztán hátat fordítva az ajtó felé indult.

– Éhes vagyok – közölte.

Azzal, hogy látványosan nem tekintette őt fenyegetésnek, mindennél jobban felkeltette a nőben a tehetetlenség érzését. Már nem volt összekötözve keze-lába, a férfi mégsem aggódott, hogy szökéssel próbálkozna. A nullával volt egyenlő az esélye annak, hogy sikerülhet, és ha a kísérlet közben meghalna, a pénzét akkor is behajtaná Panellán, és talán még örülne is, hogy nem kell elpazarolnia még egy golyót.

A kapuhoz vezető úthoz érve a férfi megállt, visszanézett rá, és a fejével a kapunyílás felé intett. A nő nem mozdult. A férfi várakozón megállt. Nem toporgott türelmetlenül. Nem tett ingerült mozdulatokat. Csak *várt*. Tökéletesen meg volt győződve arról, hogy a lány engedelmeskedni fog neki.

A viselkedése elkeserítette Jordie-t, de a lázadás most nem vezetne sehova. Csak pazarolná az energiáját, amit pedig meg kell őriznie. Azt viszont lesheti, hogy meghunyászkodik előtte! Elindult az ajtó felé, elhaladt a férfi mellett, és belépett. Úgy tett, mintha szabad elhatározásából tenné. A férfi belökte utána az ajtót.

– Nem hagyhatná nyitva, hogy bejöhessen a friss levegő?

– Nem.

– Meg lehet itt fulladni. És bűdös is van.

– Akkor fogja be az orrát. Az ajtó csukva marad. – A férfi a kocsi csomagtartójához lépett, és kiemelt egy füles bevásárlótáskát, odavitte a nőhöz, és szétnyitotta, hogy belenézhessen. – Mickey vásárolt, úgyhogy nem felelek a választékért. Szolgálja ki magát. – És megrázogatta a szatyrot.

Egy csomó egyadagos ételkonzerv volt benne.

– Nem vagyok éhes – mondta a nő.

A férfi odahajolt, hogy lássa a készletet.

– Szardíniák. Virslis bab. Sajtos makaróni csilipaprikával. Ravioli. Paradicsomleves.

– Nem vagyok éhes.

– És egy doboz műanyag kanál.

– *Nem vagyok éhes.* – A nő odafordította a fejét, és dühös szemet meresztett a férfitra. Rosszul tette. Mert ettől olyan közel kerültek egymáshoz, hogy majdnem összeért az arcuk.

A férfi kőkemény szeme szikrát vetett, majd lesiklott a nő félig nyitott szájára.

– Biztos?

A suttogása a finom felületű smirglipapír súrlódó hangjára emlékeztetett. Olyan érzést keltett a nőben, mintha mélyütést kapott volna a hasába, és egy szívdobbanásnyi ideig – túlon túl sokáig – minden idegszála felizzott a férfi közelségének hatására. Érezte a testhőmérsékletét, izmai feszülését, a nyers férfierőt, a féken tartott energiákat, és pánikba ejtette a saját zihálása, amivel minderre reagált.

Elfordította a fejét, és ellépett.

– Igen, biztos – felelte fátyolos hangon, híján minden kíváncsi érélynek. De leginkább az lett volna kíváncsi, ha *érezte* volna magában ezt az érélyt.

A férfi pár másodpercig nem mozdult, aztán kirázott egy műanyag kanalat a piknikfelszerelést tartalmazó dobozból, és kivett egy ételkonzervet a táskából, amit rögtön vissza is tett a csomagtartóba. Elballagott egy üres faládához, felfordította, és leült rá. Hirtelen összerezsent, benyúlt az inge széle alá, kivette a pisztolyát a tartójából, és letette maga mellé a ládára. Ezek után

feltépte a konzerv tetejét, és a kanálával beletúrt. Fölébe görnyedve sebesen lapátolni kezdte a szájába az ételt, ami csak arra volt jó, hogy csillapítsa az éhségét, arra semmiképp sem, hogy élvezze, vagy akár csak érezze az ízt.

Jordie elhárált a kocsí motorháztetőjéig, és leült rá. Ebből a biztos távolságból figyelte a férfit. Egy teljes percnyi csend után megszólalt:

- Miért nem ölt meg engem?
- Megmondtam.
- Nem hiszem, hogy meg fogja tenni.

A férfi úgy, ahogy volt, lehajtott fejjel, félúton a kanállal a szája felé, egy pillanatra mozdulatlanra merevedett, azután folytatta a mozdulatsort, és lenyelte a kanál tartalmát.

- Higgye csak el.
- Nem hiszem.
- Nézze, csak mert majdnem összecsókolóztunk...
- Még csak az kéne!

A férfi egy pillanatra fölnézett.

– Mindegy. Maga nekem jövedelemforrást jelent. Minimum kétszáz rongyot ér, sőt azt hiszem, ennél is többet hoz majd nekem a konyhára a végén.

- Akkor miért nem hívta fel Panellát?

– Ha én keresem meg őt, azzal elveszítem az alkupozíciómat. Már erősen nyugtalaníthatja, hogy miért nem kap hírt Mickey-től, és hogy Mickey miért nem hívja vissza. Hagyom, hadd főjön a saját levében.

- Mennyit fog kérni tőle?
- Nem tartozik magára.

– Semmi közöm a saját életemhez?

– A rajta lógó árcédulához nincs. Az Panellára és rám tartozik.

– Pár pillanatig figyelte a nőt, aztán azt mondta: – Maga kezdettől fogva tudta, hogy ő a megbízóm.

– Igen.

– Miért tett úgy, mintha nem tudná?

– Magam előtt is tagadtam.

– A tagadás veszélyes játék. – A férfi tovább evett.

– Nem feltételezem, hogy Panella elmondta Mickey-nek, hol van.

– Nem – horkant fel a férfi a kijelentés képtelen voltán. – De azt sem tudja, hogy én hol vagyok. Vagy ami még fontosabb, hogy maga hol van. Addig nem nyugszik, amíg megerősítést nem kap arról, hogy maga halott.

A nő gondolatai a viharfelhők sebességével kergették egymást, és öltöttek új meg új alakot, megnehezítve, hogy összefüggést lehessen köztük találni. De egy szó valahogy becsípődött.

– *Megerősítést?* Már nem kell produkálnia a holttestemet?

– Eddig sem kellett. Hogy vihetném el neki a maga holttestét, ha egyszer nem tudom, hol van, és nem is akarja elárulni? Csak azért mondtam azt magának, hogy... együttműködésre bírjam.

– Hogy félelemben tartson.

– Ezek szerint bevált.

Jordie-nak az arcába szökött a vér a dühtől és a szégyentől, amiért ilyen könnyen át lehetett ejteni, de folytatni akarta a beszélgetést. Minél több részletet tud, annál több fegyver lesz a kezében. Csak fel kellett frissítenie a hazugságérzékelő képességét, mivel a férfi úgy hazudott, mint a vízfolyás.

– És miféle megerősítésre vár? – kérdezte, feltételezve, hogy a másik legalább részben igazat mond.

– Tudni fogom, ha majd megkérdezem tőle.

– Tizenkét órája vagy még több ideje volt arra, hogy egy új megállapodásról tárgyaljon vele. Közben el kell viselnie engem, a nagy szájjammal ezen az elegáns helyen. – És felmutatott egy hasadásra a bádogtetőn, amely úgy nézett ki, mintha egy régimódi konzervnyitóval estek volna neki. – Nem szeretne minél előbb Mexikóban lenni, ahol azt a jóféle cervezát ihatná? Mi tartja vissza?

A férfi kikanalazta a maradékot a konzervdobozból, majd beleejtette a kanalát, és a dobozt letette a földre. Előhúzta a selyemkendőt a zsebéből, megtörölte vele a száját és a kezét, aztán kinyújtotta maga előtt a lábát, keresztbe tette a bokáját, és a mellén összefonta a karját. A nő észrevette, hogy cowboycsizmája sarka jócskán elkopott. Meglátszott rajta a kor. Akárcsak az arcán.

– Szereti az öccsét?

A váratlan kérdésre visszakapta a tekintetét a férfi arcára.

– Miért kérdezi?

– Csak válaszoljon.

– Persze hogy szeretem. Az öcsém.

– Piti kis család.

– Mit tud maga Joshról, és egyáltalán bármiről? – csattant fel a nő, mintha a férfi arcul csapta volna.

– Még a magamfajta fickók is szoktak hébe-hóba tévét nézni.

– Tripla ikszes fizetős csatornákat.

– Néha elkapok egy-egy hírműsort. Amit nem tudtam a Panella-ügyről, Mickey elmondta tegnap, mialatt magát követték.

– Követtek? Engem?

– Végig a városon. Megvártuk, amíg végez a manikűrösnel. A házával szemben parkoltunk az utcán.

– Kémkedtek utánam.

– Nem annyira kémkedtünk, mint inkább tervet készítettünk, hogyan fogjuk... tudja.

– Készítettek egy A tervet. Mi volt az?

– Nem fontos. Érvényét veszítette. Visszatérve az öccsére, hogy éltek gyerekkorukban?

– Miért érdekli?

– Ne válaszoljon minden kérdésemre kérdéssel.

– Akkor ne kérdezzessen.

– Nem tetszenek a kérdéseim?

– Nem tetszik, hogy olyan tolakodó. Vagy magánál az áldozat családi hátterének feltárása a modus operandi része?

– Modus operandi? – Ez láthatóan tetszett a férfinak. – Úgy sejtem, maga is szokott tévét nézni. – Szinte már mosolygott, de a szája és a vonásai nem lágyultak meg. Sőt még hangsúlyosabbá vált az arc szögletessége.

A félmosoly nem volt hosszú életű. Eltűnt, ahogy a férfi félrebillentett fejjel, a nő arcát fürkészve mondta:

– Támadt egy ötletem. De mielőtt elmondom, szeretném tudni, hogy miért érinti ilyen érzékenyen, és miért kezd rögtön védekezni, amikor az öccse kerül szóba.

– Erről szó sincs.

A férfi rendíthetetlen, „tudom, amit tudok” tekintettel nézett rá.

A nő egy végtelennek tűnő perc után megenyhült, végigsimított hátul a nyakán, majd hosszan felsóhajtott.

– Semmi különös nem volt a családi életünkben. Tipikus család voltunk. Középosztálybeli. Anya, apa, én, a nagylány és Josh, az öcsém.

– Maga vigyázott az öccsére?

– Többé-kevésbé. Ahogy az idősebb testvéreknél lenni szokott.

– Többé vagy kevésbé? Melyik?

– Ha választanom kell, akkor a többet választom.

– Miért?

A nő rajtakapta magát, hogy idegesen hol ide, hol oda helyezi a súlyát, és gyorsan leállt.

– Minden családnak megvan a maga dinamikája.

– Na, ez aztán végképp semmit sem jelent.

– A mi családukban azt jelentette, hogy hallgatólagosan nekem mint idősebb testvérnek védelmeznem kellett az öcsémet. – Valójában nem pusztán hallgatólagosan volt az ő felelőssége, hogy védelmezze Josht. Nap mint nap emlékeztették rá, ha nem figyelmeztetéssel, szidással, akkor csalódott sóhajtásokkal vagy rosszálló pillantásokkal, amelyek éppúgy megtették a hatásukat.

– Mitől kellett megvédenie?

– A gyerekkorban szokásos, mindennapos veszélyektől.

– Hmmm.

– Például, hogy ne lépjen rozsdás szögbe. Ne guruljon le a lépcsőn. Ne futkosson ollóval a kezében – sorolta a nő ingerülten.

– Fárasztó és hálátlan feladat egy gyereknek – jegyezte meg a férfi, amire a nő nem válaszolt. – Ez a védelmező hajlama megmaradt egészen a felnőttkorig?

– Nem. Mindketten felnőttünk.

– Joshból felnőttként tolvaj lett. Mit szóltak ehhez a szüleik?

– A maga szülei mit szóltak ahhoz, hogy mi lett magából? –
vágott vissza a nő.

– Az apámat kifejezetten mulattatta. A lába nyomába léptem, és
mondhatni, jókora lábnyomokat hagyott. Híres volt a mi
szakmánkban.

– Oh. Akkor a maga neveltetése minden volt, csak nem tipikus.

– Nekem az volt a normális – vont vállat a férfi. – Gyerek
voltam, nem ismertem másfajta családi életet.

A nő ezen elgondolkodott, azután eszébe jutott, amit a férfi
korábban mondott az anyjáról.

– A mamája megtanította, hogy egy nőt nem szabad molesztálni,
de a választott szakmája ellen nem volt kifogása?

– Úgy halt meg, hogy azt szerette volna, ha más pályát választok.

– Meghalt?

– Mindketten. Apám lőtte le, aztán a saját fejéhez nyomta a
negyvenötös csövét, és meghúzta a ravaszt.

Jordie nem tudott úrrá lenni a döbbenetén. Ellentétben vele, a
férfi arca rezzenéstelen és kifürkészhetetlen maradt.

Vajon meg akarta őt rémíteni a kegyetlen őszinteségével?
Egyáltalán igazat mondott? Ki tudja? Kinézte belőle, hogy képes
lazán hazudni, de ugyanilyen közömbösen előad- halta a szörnyű
igazságot is.

– Josh gyerekkorában is árulkodó volt?

– Erről nem akarok többé beszélni – közölte a nő. – Joshról meg
végképp nem.

– Hát, pedig nem ártana, ha nyíltan beszélne nekem róla.

– Ugyan miért kellene ezt tennem?

– Azért, Jordie, mert az öccse kihúzhatná a slamasztikából a hercig kis fenekét, és megmenthetné magát.

– Hogyan? – kérdezte a nő, csak az elhangzott mondat tartalmára reagálva.

– A hosszú éjszakai autózásunk alatt egy ponton...

– Egész idő alatt körbe-körbe járt, igaz?

– Akarja hallani, vagy nem akarja?

Az éles hang elnémította, és biccentett.

– Mostantól a maga döntésén múlik az élete. Mert valamikor éjfél és hajnal között felmerült bennem, hogy élve talán még értékesebb lehet, mint holtan.

Jordie szíve hevesebben kezdett verni. A láda tetején heverő pisztolyra nézett.

– Ezek szerint mégsem akar megölni?

– Attól függ. Mindössze annyit kell tennie hozzá, hogy megmondja, hol van az öccse.

A nő optimizmusának lángja nyomban kialudt. Nehézkesen az oldalához emelte a karjait, és fanyarul elnevette magát.

– Fogalmam sincs, hol van most Josh.

– Jordie – szólta a férfi halkán... ugye mondtam, mi lesz, ha hazudik nekem?

– Ez az igazság! Amikor Josh besúgó lett, védőőrizetbe vették. Még én sem tudom, hol van. Nem engedték, hogy kapcsolatba lépjek vele. Éjjel-nappal őrzik az FBI emberei.

– Már nem.

– Mi?

– Az öcsikéje kijátszotta az őreit, és huss! – a kezével a felszálló repülőgép mozgását imitálta –, meglógott.

A szavak és az, amire utaltak, olyan különösnek tűntek, hogy a nő először fel sem fogta a hallottakat. És amikor végül megértette, úgy érezte, nem kap levegőt. Azok az innen-onnan beúszó gondolatok, amelyeket percekkel ezelőtt megpróbált rendbe rakni, végképp elúszni látszottak.

– Hazudik.

A férfi lassan ingatta a fejét.

– Josh... – Jordie szava elakadt.

– Megszökött.

– A kormány védelme alól?

– Múlt kedden reggel meglógott arról a helyről, ahol a szövetségek őrizték.

A nő még az imént hallott hírt próbálta felfogni, amikor a férfi felállt, és kimért léptekkel elindult feléje.

– Mit gondolk? Panellánál nincs az a harmincmillió, amit ő és a maga öccse elloptak. Ami még ennél is súlyosabb, nem tudja, hogy hová rejtették el. Josh viszont tudja.

És most senki, még a szövetségek sem, mondom, *senki* nem védi meg Josht Billy Panellától. – Közben odaért a motorháztetőhöz, amelyen a nő ült, tenyerét kétfelől a csípőjére tette, és fölébe hajolt.

– Csak maga.

TIZEDIK FEJEZET

Attól a perctől fogva, hogy Josh Bennett úgy döntött, legokosabb lesz üzletet kötnie a szövetségi kormánnyal, már arra a napra készült, amikor majd cserben hagyja őket.

Egy szál ruhában, és néhány személyes holmijával egy kis hátizsákban, hurcolkodott be a kijelölt biztonsági házba. A hátizsákot átkutatták, de nem kellő alapossággal. Joe Wiley különleges ügynököt és társát az olyan elrejtett tárgyak érdekelték, amelyekkel kicsinálhatná magát. Mivel ilyet nem találtak, visszaadták a hátizsákját, benne pár felfedezetlenül maradt aprósággal.

Ezeknél is fontosabbak voltak azok a rendkívül értékes információk, amelyeket észben tartott. Börtönőrei – nem így hívták őket, de lényegében azok voltak – nem sejtették, hány tucat jelszót, bankszámla- és hitelkártyaszámot meg hasonlókat őrzött a fejében lévő merevlemezen. Az elmúlt hat hónap alatt bármikor túljárhatott volna az őrei eszén, és simán elszökhethetett volna, de kívárta azt az időt, amikor a napi rutin megszokottá vált, az ellenőrzés némileg lazult, és az FBI besúgójává válását övező lárma elcsitult.

Nem mintha a babérjain pihent volna ez alatt a fél év alatt. Arra használta ezt az időt, hogy fokozatosan megváltoztassa a külsejét. Arra hivatkozva, hogy kiszárad tőle a szeme, a kontaktlencséit szemüvegre cserélte. Az étvágya és az életkedve elvesztésére panaszkodva ledobta azt a tíz kilót, ami a hasára és a derekára rakódott, mialatt Panellának dolgozott.

Azelőtt mindig gondosan borotválkozott, de most lazábban vette a személyes higiéniét, és csak néhány naponként vette elő a borotvát.

Alaposan felkészült, és a múlt kedd reggelén valóra váltotta a tervét. Eltávolította a bokáján viselt monitort, ami elvileg lehetetlen volt, de gyakorlatilag mégsem volt az. Kétnapos vöröses borostával, mindössze egy hátizsáknyi, az idők során összelopkodott holmival kimászott első emeleti hálósobája ablakán, és elgyalogolt a legközelebbi főútvonalig. Tennesseeben, Mississippiben és Louisianában általában barátságosak voltak az emberek. Abban az időben, amikor az idegenekkel való kisebb összecsapások is könnyen nagyobb vérengzésekké fajultak, Josh számított az emberi jóérzésre, amelynek révén megmenekülhet, és megúszhatja, hogy újra elkapják.

És csakugyan, hamarosan már egy nyitott kisteherautóban ült egy veterán mellett, aki a vadászkutyáival tartott hazafelé Georgiából egy hónapos idomító kiképzés után. A kopók időnként ugatni kezdtek a platón kialakított kenneljeikben, Josh pedig sokkal több mindent megtudott a kékpettyes mosómedvekopókról, mint amennyire valaha is kíváncsi volt.

A kutyák gazdájától a mississippibeli Greenwoodban vált el, ahol bement egy benzinkút férfimisdójába, és fölrakott a nyakára egy ideiglenes tetoválást. Napszemüveget és koszos, elnyűtt baseballsapkát vett fel, amit valamelyik jótékony szervezet dobozából emelt el, amikor egyszer vásárolni mentek az őreivel. Ebben az álruhában besétált a városközpontba, és alámerült egy emberekkel zsúfolásig megtelt munkaközvetítő iroda alig kontrollált zűrzavarában.

A nap fennmaradó részét végtelen hosszúságú űrlapok kitöltésével töltötte, melyhez az adatokat menet közben költötte.

Többtucatnyi társával együtt egyik hosszú sorból a másikba küldözgették türelmetlen és közönyös hivatalnokok. Tökéletes búvóhely volt.

Amikor az iroda aznapra bezárt, Josh behajította a kitöltött űrlapokat a legközelebbi szeméttartóba. Bement egy másik férfimosdóba, lemosta a tetoválását, és arcszőrzetét borostahosszúságúra nyírta le.

Elsétált egy pár sarokkal arrébb lévő motelba, ahol álnéven bejelentkezett, egy olyan hitelkártyát használva, amelyet sikeresen kicsempészett a hátizsákjában.

A kedd este nagy részét a tévé előtt töltötte, egyik csatornáról a másikra kapcsolgatva. Egyik híradóban sem említették a szökését. Kitalálta, hogy a U.S. Marshals Service nem akarja nagydobra verni a baklövésüket. A bűnüldöző szerveket kétségtelenül riasztották, de most még inkább remélte, mint valaha, hogy sikerül észrevétlenül felszívódnia.

Nem lehet az olyan nehéz. Soha nem akarta, hogy figyeljenek rá. Sőt világeletemben került a feltűnést. Olyan gyakorlatra tett szert abban, hogy láthatatlanná tegye magát, hogy könnyedén át tudott siklani a mindennapi élet résein. Ezzel együtt úgy döntött, inkább óvatos lesz, semmint hogy elkapják, ezért még két éjszakát töltött a motelban, s csak azután ment tovább.

Péntek reggel depressziós munkanélkülinek öltözött, de tetkó nélkül, és bőségesen beolajozta a haját, ami ettől sokkal sötétebbnek tűnt ott, ahol a baseballsapka alól kilátszott, mint amilyen ténylegesen volt.

Lestoppolt egy távolsági teherfuvarozót, aki szünet nélkül az ördög cselvetéseiről prédikált neki, tanácsokat osztogatva, hogyan ismerheti fel ezeket, és kerülheti el, hogy csapdába essen.

Ha te tudnád, gondolta Josh, és a markába röhögött.

Miután elutasította, hogy megkeresztelkedjen, de megígérte, hogy gondolkodik rajta, a Mississippi-Louisiana államhatár közelében, két autót kereszteződésénél kiszállt, és visszagyalogolt egy haditengerészeti áruházba, amely mellett elhaladtak. Bevásárolt, majd elsétált egy közeli motelig, és bejelentkezett.

Itt következett be az, hogy elhagyta a nyugalma, és balsejtelem lett úrrá rajta.

Már nem volt kedve a markába röhögni, ehelyett nyughatatlanul járkált fel-alá a kis szobában, várva, hogy történjen valami, de közben félve is, hogy mi történhet. Minden hangra összeresztett. Minden páros fényszóró közeledtekor visszafojtotta a lélegzetét, amíg el nem haladt a motel előtt.

Ahogy lassan teltek-múltak az éjszakai órák, egyre jobban elhatalmasodott rajta a paranoia, és már attól kezdett félni, hogy talán nem is olyan láthatatlan, mint gondolta. Lehet, hogy nem is járt túl senkinek az eszén? Azok, akikkel útközben találkozott, emlékeznek rá, és személyleírást adtak róla a rendőrségnek? A hatóságok most, e pillanatban is egyre közelebb kerülnek hozzá?

A fejében egyre-másra letartóztatásának, bírósági tárgyalásának és bebörtönzésének médiaérdeklődéstől övezett szörnyű jelenetei játszódtak le. A szoba lassanként kezdett kvázi börtöncellává válni.

Ebben a rettenetesen szorongó lelkiállapotban bepakolta azt a néhány holmiját, és felvette a khakiszínű ruhadarabokat, amiket a haditengerészeti áruházban vásárolt. Sapkáját mélyen a szemébe

húzza lépett ki a motelből, és minden igyekezetével azon volt, hogy ne legyen folyton hátra a válla fölött; de nagyon nehéz volt megállni.

Még jócskán odébb volt a hajnal, de teherautók ilyenkor is járták az utakat. Csak kettő ment el mellette megállás nélkül, a harmadik megállt, és a sofőr kikiáltott, hogy szálljon föl. Josh szinte abban a pillanatban megbánta, hogy stoppolt. Csak békességre vágyott, és nyugalomra, hogy gondolkozhasson, a sofőr azonban társaságkedvelő volt, és nagy élvezettel mesélt a számtalan nővel megesett – Josh gyanúja szerint légből kapott – kalandjáról. Hamarosan ki is kapcsolt, elmerült a gondolataiban, és közben próbálta megállni, hogy ne üvöltsön rá a fickóra, hogy fogja be a pofáját.

De csak addig kell kibírnia, amíg oda nem ér, ahová menni akar. El kell jutnia oda. Ha látja, hogy minden rendben van, *vele* is minden rendben lesz.

Miután megérkeztek Kelet-Louisianába, megkérte a sofőrt, hogy tegye ki az út egy pontján. Megvárta, amíg a teherautó eltűnik a szeme elől, akkor addig ment a falusi országúton, amíg egy vegyeskereskedéshez nem ért. Szüksége volt néhány alapvető cikkre – nem többre, mint amennyit kényelmesen elvihet a hátizsákjában –, hogy átvészelje az időt, amíg végre tudja hajtani a menekülési terve második szakaszát. Sietve összeszedte és a pulthoz vitte a megvétellel szánt cikkeket. A biztonsági kamerát elkerülendő, lehajtott fejjel járt, hogy a sapka ellenzője elrejtse az arcát.

A pénztárosnő kedvesen rámosolygott:

- Ennyi lesz, drágám?
- Köszönöm, igen.
- Egy kávé, elvitelre?
- Kösz, megvagyok.

Hirtelen a nő kék szemhéjfestékéről a pult mögött lévő tévé képernyőjére siklott a tekintete. Még pontosabban a nővére, Jordie arcára, amely betöltötte a képernyőt.

Jordan Bennett – jelent meg a név a képernyő alján, és vörös betűkkel: FÉLŐ, HOGY ELRABOLTÁK.

Josh homlokát izzadságcseppek lepték el. Megrogyant a térd.

– Meggondoltam magam – szólt a pénztárosnőnek, és elvett egy lottószelvényt a pénztárgép mellett lévő rakásból. – Számolja ezt is a többihez.

Erősen összpontosított, hogy ne remegjen a keze, amikor a golyóstollal megjelölte a számait, s közben félszemmel a New Orleans-i tévéállomástól átvett reggeli híreket figyelte. Jordie fényképe után most egy sárga szalaggal elkerített bűnügyi helyszínről készült videofelvételt adtak be. A képernyő alatti felirat is váltott: *Élő közvetítés Terrebonne megyéből.* Josh felismerte a riporter mögött, a háttérben Jordie Lexusát.

Egy újabb vevő lépett be az üzletbe, és jó ismerősként köszönt a pénztárosnőnek. Josh továbbra is lehajtott fejjel, aprólékos gonddal jelölte a helyeket a lottószelvényen, s közben a képernyőn zajló eseményeket figyelte.

– Hallod ezt? – szólt oda a vevő a pénztárosnőnek. Josh a szeme sarkából látta, hogy a tévékészülék felé int. – Hangosítsd fel.

Josh úgy tett, mint akit az egész nem érdekel, de közben minden szóra fülelt. *Gyilkosság. Feltehetőleg emberrablás. Nyomozók.* A tudósító hanghordozása olyan erővel hangsúlyozta a szavak jelentését, hogy a végén Joshnak minden erejét össze kellett szednie, hogy ne kezdjen üvöltözni.

– A hatóságoknak a brutális gyilkosságot illetően több kérdésük van, mint válaszuk – foglalta össze a riporter a tudósítást, majd így folytatta: – Mindezek ellenére megtudtuk, hogy van egy személy, aki az érdeklődés homlokterébe került. – Egy arcképfotó töltötte be a képernyőt. – Shaw Kinnard az áldozattal együtt ment be a kocsmába, és vele együtt távozott. A feltevés szerint nemcsak a gyilkosságért, hanem Ms. Bennett eltűnéséért is ő lehet a felelős. Valószínűleg fegyver van nála, és veszélyes. Akinek bármilyen információja van a személyére vonatkozóan, értesítse a legközelebbi bűnüldöző szerveket. Ms. Bennett Extravaganza irodájának egyik szóvivője aggodalmát fejezte ki...

A pénztárosnő épp akkor halkította le a távirányítóval a tévét, amikor a vevő megjegyezte:

– Fogadni mernék, hogy az a Billy Panella áll az egész ügy mögött, így áll bosszút Josh Bennetten.

A pénztárosnő bólintott.

– Az a nő is úgy fog előkerülni, ha előkerül egyáltalán, hogy valaki megtalálja a holttestét a mocsárban.

– Az öccse meg büntetlenül megússza az egészet – mondta tovább a magáét a vevő a tejesvitrin felé véve az irányt. – Ha a nőnek baja esik, legalább fogják el azt a csirkefogót, és megbilincselve zárják be egy rideg dutyiba.

Josh füle éktelenül zúgni kezdett. Alig kapott levegőt. *Jordie-t elrabolták?*

– Ezek a nyerők?

Minden izma pattanásig feszült, amikor rájött, hogy a pénztárosnő hozzá beszél. Fesztes mosolyra rándul a szájjal toltá elébe a lottószelvényt.

– Az ember reménykedik.

A nő bejegyezte a lottószámait, és hozzáadta a szelvény árát a többihez. Josh készpénzzel fizetett, és egy örökkévalóságnak érezte, míg a pénztárosnő zacskóba rakosgatta a vásárolt holmit. Amikor elkészült vele, Josh megköszönte, és elindult az ajtó felé.

– Szép napot kívánok – szólt utána a nő.

Josh igyekezett minél messzebb kerülni. Az útpadkán haladt egészen addig, amíg meg nem látott egy ösvényt, amely az úttól ferdén az erdőbe vezetett. Elindult rajta, és mintegy száz méter után kiért egy tisztásra. Ott ledobta a zacskót, levette a hátizsákját, és lerogyott egy hatalmas burjánzó tölgyfa felszínre bukkanó gyökereire. Lekapta a szemüvegét, behajtott térdéhez nyomta a homlokát, és a száján át, hangos zihálással szívta be és fújta ki a levegőt.

A híradóban elhangzott szavak úgy ugrottak elébe, mint szellemalakok egy kísértetjárta házban.

...brutális...

...Mickey Bolden, számos felderítetlen gyilkosság gyanúsítottja...

...fegyver van nála, és veszélyes...

...Ms. Bennett öccsét, Joshua Bennettet azzal vádolták...

...Billy Panella és Joshua Bennett állítólag...

...szövetségi vádhatóságok informátorává vált...

Ez szörnyű hír volt. Szörnyűsége!

A fülzúgás még jobban felerősödött, és ehhez társult még a szapora szívdobogás lüktetése a dobhártyáján. Elcsöppent az orra. Az egész teste nyirkos volt, és rátört a klausztrofóbia. Szédült,

émelygett. A hátán megfeszült, szűk lett a bőr, és máris itt volt az ismerős, kegyetlen fájdalom.

Jordie-t *elrabolták?* Az nem lehet. *Nem létezik.* Azok a tévések rosszul tudják. Nem hiszi el, amíg maga Jordie nem mondja neki.

Vadul felrántotta a hátizsákja cipzárját, és elővette a mobiltelefont, amit a fogsága első hetében vett el az egyik órétől. Utána hetekig hallotta, amint a tiszt szitkozódva panaszkodik a kollégáinak, amiért elvesztette a telefonját. Josh kicserélte a SIM-kártyát egy új, kinyomozhatatlan kártyára, amit a hátizsákja bélésébe rejtve csempészett be a rejtekhelyre, ahol őrizték.

A telefon megvolt, de a hozzá való akkumulátor még nem. Növekvő kétségbeesésében kiborította a hátizsák tartalmát a földre, és kutatni kezdett a tárgyak között, szerteszét szórva mindent, míg végül megtalálta. Ügyetlen ujjakkal, levegő után kapkodva, a szemét elvakító izzadságot kipislogva, nagy nehezen sikerült beraknia az akkut. Amikor megjelent rajta a jel, elkezdte beütögetni Jordie mobilszámát.

Megőriültél? – üvöltött rá egy belső hang.

A keze megállt a levegőben, és egy percre elgondolkodott.

Mostanra akár halott Jordie, akár él, nem fogja felvenni a telefonját.

Ellenben másvalaki felveheti. Például az elrablója.

Vagy a rendőrség. De akárki lesz is az, nyilván megkérdezi, hogy ki hívja Jordie-t. Mit fog mondani? „Az öccse vagyok. Az, aki átverte a kegyetlen Billy Panellát is, meg a szövetségi kormányt is. Az, aki múlt kedd óta szökésben van. Talán már hallott is rólam.”

Most, hogy kicsit már józanabbul kezdett gondolkodni, hátát a fa kemény törzsének vetve becsukta a szemét, és kényszerítette magát,

hogy mélyen, egyenletesen vegye a levegőt. Percek múltak el így. A pórusai nem bocsátottak ki több izzadságot. A szívverése lelassult. Az orra sem csöpögött, és mulóban volt a hányingere.

Visszanyerte az önuralmát.

Kinyitotta a szemét, megkereste a földön szétszóródott tárgyak között a szemüvegét, és feltette. Mintha bűvös lencsét illesztettek volna bele, kezdte egészen új nézőpontból látni a helyzetet. Billy Panella nézőpontjából.

Mert amíg neki dolgozott, szívből gyűlölte őt, ugyanakkor csodálta is Panella hatalmát. Josh Bennett neve említésekor nem volt ember, akinek megremegett volna a térde, de ha csak sűgva elhangzott, hogy *Billy Panella*, állítólag előfordult felnőtt férfiakkal is, hogy összehugyozták magukat. Josh irigyelte ezt a tulajdonságát.

Valahányszor valami váratlan dolog történt, tanúja volt Panella legendás dűhkitöréseinek. De azt is végignézte, hogy egykettőre visszanyeri a hidegvérét, és megoldja a problémát. Rémület vagy félelem sohasem térítette őt el a feladata teljesítésétől.

Josh elhatározta, hogy ő sem enged a félelemnek.

Immár biztos kézzel kivette az akkut a telefonból, és mindkettőt visszatette a hátizsákba. Nem hívja fel Jordie-t. Még ha valami csoda folytán tudna is beszélni vele, mit mondhatna neki?

Panella annak idején megfenyegette, hogy ha Josh egyszer elárulná, elsőként Jordie-t venné üldözőbe. Nem megmondta ezt kötelességtudóan a nővérenek?

De igen. Számtalanszor.

Oda kellett volna figyelnie, és óvatosabbnak kellett volna lennie. Akármi történt is vele, csak magát hibáztathatja, senki más.

Most csak arra szabad gondolnia, hogy neki magának mi a legjobb.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Jordie félig elfordult Shaw-tól, de a férfi hipnotizáló tekintete elől nem volt menekvés.

Amikor ráeszmélt, hogy nyitott szájjal veszi a levegőt, gyorsan becsukta, de így is csak kapkodva tudott lélegezni, miközben a lesújtó hírt próbálta megemésztetni.

Mit gondolhatott Josh?

A maga szempontjából előnyös üzletet kötött, sokkal előnyösebbet, mint amire például ő számított, és az államügyész végül teljes védettséget garantált neki a Billy Panella elleni tanúskodásért cserébe. Hihetetlen, hogy ezt elpazarolta...

Tényleg hihetetlen, ugye?

Szemét összehúzza nézett elrablójára, aki még mindig fölébe hajolt, anélkül gyakorolva nyomást rá, hogy egy ujjal is hozzáért volna.

– Maga egy gyilkos, hazug gazember! Miért kéne egy szavát is elhinnem?

– Mert ez nem hazugság.

– Nem? Mondjon valamit, amivel meggyőző arról, hogy ez az igazság.

– Még mindig dobog a szíve.

A férfi habozás és gondolkodás nélkül közölte, mint egyszerű tény. Ha Josh nem lenne tényező, ő már halott lenne. Ez az ember már régen végzett volna vele.

– Abban a pillanatban, hogy meghal, teljesen értéktelenné válik. Elve viszont tárgyalási előnyt jelent.

– Panellával.

– És az öccsével.

A nő gúnyosan elhúzta a száját.

– Mondjon le arról a tévképzetéről, hogy a pénz Joshnál van. Vagy hogy egyáltalán tudja, hol van. Ha tudná, már beszolgáltatva volna, amikor...

– ...eladta a lelkét azzal, hogy besúgóvá vált?

– *Megmentette* a lelkét azzal, hogy azt tette, ami a helyes.

– Még hogy megmentette a lelkét! Mindent, amit Szent Josh művelt, önzésből, haszonlesésből tette! De most tényleg nagy szarban van. Megszegte a szövetségekkel kötött megállapodását. Ráadásul azzal, hogy bedőltek neki, még nevetségessé is tette őket. Ha elkapják, olyan büntetést sóznak rá, hogy ihaj. Egy életre becsukják valamelyik szövetségi börtönbe. De még mindig jobban jár így, mint ha Panella kapja el előbb. Mert ő ki fogja tépni az öcsikéje villás nyelvét, felvágja a hasát, behajítja a Mexikói-öbölbe, aztán elmegy vacsorázni. Joshnak így is, úgy is harangoztak. Hacsak nem én érem el elsőként.

Jordie attól félt, hogy a férfi Josh jövőjét illető jóslatai nem járnak messze a valóságtól.

– Miért, mi van akkor, ha maga éri el elsőként?

– Meggyőzőm róla, hogy neki is az lesz a legjobb, ha annak a mocskos pénznek egy részét nekem adja. Ha ezt teszi, mindannyian boldogan hazamehetünk. Na jó, nem *haza*. De a lényeget érti.

– Ez a maga ötlete?

– Átkozottul jó ötlet, ha engem kérdez.

A nő a homlokára tette az ujját, és megdörzsölte a két szemöldöke közötti pontot.

– Ostoba ötlet, Mr. Kinnard. Teljes egészében téves feltevésen alapul. A pénz ugyanis nincs Joshnál. Abból a pénzből semennyi nincs nála. De ha nála lenne is, ha tele lennének tömve a zsebei azzal a pénzzel, akkor is bárhol lehetne most az országban. Hogy akar a nyomára jutni?

– Erre semmi szükség. Ő fog eljönni hozzám. Mert maga a kezemben van. – Vértagyasztó mosollyal nézett a nőre. – Előbb-utóbb hallani fog a maga elrablásáról.

– Azt fogja feltételezni, hogy meghaltam.

– Valószínűleg. Amíg maga nem értesíti az ellenkezőjéről.

– Mégis hogyan tehetném?

– Ugyanúgy, ahogy eddig kommunikált vele.

Jordie ezt már nem állta meg nevetés nélkül.

– Amióta őrizetbe vették, nem beszéltem vele. Nulla kapcsolatunk van egymással – mondta, és hozzá két ujjával Ő-t formált. – Ez volt az egyik feltétele annak a megállapodásnak, amit a kormánnyal kötött.

A férfi mozdulatlanul, mereven bámult rá.

– Jól van, higgyen, amit akar – vont vállat a nő. – A tényen az sem változtat. Nem tudom, hogy az elmúlt hat hónapban hol tartották őrizet alatt Josht, és nem tudom, hogyan érhetném el. Pont. A vitának ezzel vége.

– A fenét van vége. Mi most is az öcsikéjéről *vitázunk*, akit maga a csúszós lépcsőktől és a rozsdás szögektől óvott. Azt mondja, kedd óta, amikor összeütközésbe került a csúnya állam bácsival, nem jött panaszkodni magának?

– Úgy van.

– Nem is tudta, hogy megszökött?

– Nem! Nem, amíg maga el nem mondta.

A férfi még lejjebb, még közelebb hajolt.

– Még ha elhinném is, hogy az elmúlt négy napban nem kereste magát, *amit nem hiszek*, az FBI úgy csapott volna le magára, mint gyöngytyúk a takonyra. Ahogy Billy Panella tette. Josh Bennettet keresed, de nem találod? Könnyű dolgod van, csak rá kell ragadnod a nővére. Ő a legközelebbi rokona, az első és egyetlen ember, akihez odafuthat, ha baj van.

– Az FBI nem értesített a szökéséről.

A férfi úgy bámult rá, mintha megfélemlítéssel akarná kiszedni belőle az igazságot, amitől a nő ideges lett, nem lévén ügyes hazudozó.

Nem mintha most kimondottan hazudott volna. Való igaz, egyetlen kormányhivatal sem értesítette hivatalosan Josh eltűnéséről. De a hatóságok nagy valószínűséggel figyelhették, nem jelenik-e meg nála az öccse.

Tegnap este, amikor elindult otthonról abba a kocsmába, a visszapillantó tükrében látta egy autó reflektorait. Miközben áthaladt a városon, a másik autó végig egyforma távolságból követte. Lehet, hogy teljesen ártatlan dolog volt, de már kellőképpen paranoiássá vált ahhoz, hogy a mellékutakra térve szándékosan felgyorsítson, és lerázza a másik autót.

Ezt azonban nem akarta Shaw Kinnard orrára kötni.

Ehelyett a tőle telhető legközömbösebb arccal állta a férfi tekintetét, aki végül felegyenesedett, és valamelyest eltávolodott

tőle. A nő végre felülhetett, és percek óta először tudott egyenletesen, mélyeket lélegezni.

– Ami Josht és a lopott pénzt illeti, téved – mondta. – Billy Panella lelépett a pénzzel. Ezt mindenki tudja. Valahogy kijuttatta az országból.

– Aztán ő is elrepült, hogy létrejöhessen a boldog találkozás közte és a milliói között?

– Nem tűnik logikusnak?

– De. Tökéletesen. Akkor arra válaszoljon – folytatta –, hogy ha Panella ott élvezkedik a halom pénzén csücsülve, akkor miért izgatja annyira Josh eltűnése?

– Nem tudom. Talán... talán... – De nem jutott eszébe semmi.

– Hmm? Mi lehet az oka? – A férfi adott még egy percet, hogy előállhasson valamivel, de mivel nem tette, ő maga folytatta: – Mickey elmondta nekem, hogy Panella meg akarta ölni magát, hogy ezzel üzenjen Joshnak. Nem bocsátotta meg, és nem felejtette el, hogy az öccse elárulta. És most maffia stílusú bosszúról beszélek, Jordie. Panella úgy gondolkodik, hogy ha elárulsz, ha beköpsz, kiirtom a családot, lehetőleg a szemed láttára.

A nőt nem kellett kioktatni Panella módszeréről. Ezt a leckét ő már megtanulta.

Josh egy kis befektető cégnél dolgozott, amikor Panella megkereste, és tett neki egy ajánlatot. Valószínűtlen párost alkottak: Panella a jól szabott öltönyében és a pénzre hajtó nagy dumájával, meg az ő szégyenlős, félénk, társaságban félszegen viselkedő öccse. De Panellának Josh zseniális agyára volt szüksége, és nem kellett hozzá sok, hogy hízélgéssel meg a gazdagság ígéretével megnyerje őt magának. Ám csakhamar teljesen magához láncolta a fiút egy Jordie

szerint egészségtelen munkakapcsolat révén. Dühítette, és valósággal belebetegedett, látva, hogy Panella néha már-már szadista módon kihasználja a testvére gyengeségét és bizonytalanságát, s ezáltal mennyire a hatalmában tartja az öccsét.

Aggodalomra adott okot az is, hogy a szóbeszéd szerint Panella más vállalkozásokban is érdekelt volt a Josh-sal közösen vitt cégen kívül. Jordie váltig könyörgött az öccsének, hogy tekintse Panellát annak, aki valójában: a legjobb esetben is egy őt manipuláló kíméletlen alaknak, a legrosszabb esetben pedig ravasz és feltehetőleg bűnöző üzletembernek, akiben nem szabad megbízni. Josh szokása szerint megmakacsolta magát, nem volt hajlandó meghallani a nővére kifogásait, és azzal vágott vissza, hogy Jordie irigy, azért nem szereti a főnökét.

Jordie majdhogynem megkönnyebbült, amikor a Josh és Panella építette kártyavár végül összedőlt. Csakhogy Josh fejére dőlt. A bűncselekményekben való részvételéhez nem fért kétség, így amikor az FBI felkínálta neki a besúgóvá válás lehetőségét, ő kifejezetten nyomást gyakorolt rá, hogy állapodjon meg velük. Panella több okból is haragudott a nőre, és mivel tudta, hogy Josh nem kapitulált volna, ha ő nem bátorítja, Jordie attól fogva esküdt ellenségévé vált. Márpedig Panelláról az a hír járta, hogy nem szokott kesztyűs kézzel bánni az ellenségeivel.

Miután Josht elvitték, és Panella feltételezhetően elhagyta az országot, Jordie attól tartott, hogy Panella bosszút akar állni rajta, és ezen keresztül Joshon is. Hetekig óvatosan, gyanakodva figyelte a környezetét. Maga Josh is utalt erre a lehetőségre, amikor megpróbált valahogy kihátrálni az FBI-jal kötött egyezségéből.

– Téged is meg fog ölni! – siránkozott. – Megmondta nekem.

De ahogy telt-múlt az idő, és nem történt semmi, alábbhagyott az ébersége. Egészen addig nem fogta fel, hogy Josh részéről ez nem pusztán affektálás volt, amíg tegnap este nem látta meg Mickey Boldent és Shaw Kinnardot feléje közeledni. Be kellett látnia, hogy öccse figyelmeztetése komoly volt.

– Panellának hat hónap állt rendelkezésére, hogy bosszút álljon. Miért tenné pont most? – jegyezte meg, próbálva eltitkolni a felismerését elrablója elől.

– Maga is tudja, hogy miért, Jordie – válaszolta Shaw nyugodt hangon. – Panella akkor lépett, amikor Josh is lépett. Lehet, hogy ő jobban ismeri az öccsét, mint maga. Lehet, hogy mindvégig azzal számolt, hogy Josh játszik a szövetségekkel. A háttérből figyelte, és amikor Josh pontosan úgy tett, ahogy ő azt előre látta, hozzáfogott, hogy megvalósítsa a tervet, ami kezdettől fogva megvolt a fejében.

– Hogy megöljön engem?

– Tekintve, hogy a maga megölésével mérné a legnagyobb csapást Joshra az árulásáért. Továbbá ha maga halott, akkor nem mondhatja el a szövetségeknek mindazt, amit tud.

– Amit én tudok? – kiáltott fel a nő. – Én nem tudok semmit.

– Panella nyilván úgy gondolja, hogy tud.

– Akkor rosszul gondolja.

– Mickey szerint Panella eltűnése után magát alaposan kivallatták.

Jordie emlékezetébe idézte azokat a kínkeserves kihallgatásokat.

– Az FBI heteken keresztül faggatott. Nem mondhattam nekik semmit, mert nem tudtam semmit.

– Hittek magának?

– Természetesen.

– Miért „természetesen”? – nézett rá tamáskodva a férfi. – Mert olyan becsületes arca volt? Vagy mert a kihallgatósobában zavarba hozta őket egy Sharon Stone-féle húzással?

A nő felháborodottan ugrott fel.

– Üljön le. – A férfi Jordie mellkasa közepére téve a kezét, visszalökte a motorháztetőre. Ő megragadta Shaw csuklóját, és letépte magáról a kezét.

– Elmondtam az igazat az FBI-nak, és ők hittek nekem.

– Lehet. De Panella ettől még gondolhatja, hogy elárult nekik valamit, akár véletlenül is, ami kockázatosná teheti az ő menekülését.

– Nem árultam el semmit.

– Panella ideges maga miatt, Jordie. Mi másért fogadott volna fel bérgyilkost, hogy végérvényesen elhallgattassa magát? Számtalanszor igénybe vette már Mickey-t, hogy szabadítsa meg kellemetlen emberektől, enyhébb sérelmek miatt is, mint hogy beszéltek róla a szövetségieknek.

– De maga gondoskodott róla, hogy Mickey ne jelentsen többé fenyegetést számomra, igaz?

– Panellának vannak más emberei is. És attól sem riad vissza, hogy maga intézzon el valakit. Sőt még élvezi is. Szemet szemért?

– Elbiggyesztette a száját. – Panellánál ez a kiindulási alap.

– Ugyan, ezek csak pletykák – mondta a nő, ellentmondva saját, percekkel korábbi gondolatainak. – Túlzások. Olyan emberek találták ki, akik el akarták hitetni másokkal, hogy közelebbről ismerték Panellát, a híres szökevényt.

– Pletykák, mi? Akkor mik vagyunk mi, Mickey meg én? A fantázia szüleményei? – Nem várt választ. – Azért kerestem meg Mickey Boldent, mert még a bérgyilkosoknak is eljár a szájuk, és

köztünk elterjedt a híre, hogy Panella jól fizet. Ha azt képzelem, az volt az egyetlen bűne, hogy ellopta a keményen dolgozó emberek egy életen át megtakarított pénzét, akkor becsapja saját magát.

Josh homályosan célozgatott Panella „meggyőzőképességére”, de részleteket sohasem mesélt neki, ő pedig nem kérdezte, mert nem akarta, hogy a Panella sötét énjére vonatkozó gyanúja beigazolódjék. Ezt most nem szándékozott beismerni Shaw Kinnardnak, aki a saját céljainak megfelelően ijesztő képet rajzolt a bűnözőről.

– Én mindössze annyit tudok Panella dolgairól, amennyit mindenki tud – mondta a nő. – Ellopott harmincmillió dollárt, és a pénzzel együtt eltűnt.

– Nem tűnt el teljesen – jegyezte meg a férfi. – Mickey tegnap este még beszélt vele telefonon.

– Telefonálhatott éppen a világ bármely részéből. Svájcban. Katmanduból. Dél-Amerikából.

– Telefonálhatott. – A férfi szemöldöke között két függőleges vonal jelent meg. – De ha Panella Dél-Amerikában lenne a zsebében harmincmillióval, akkor most a tengerparton henyélne barna bőrű, tangás bikinis lányok között, és kisebb gondja is nagyobb volna, mint hogy mi van a besúgóvá lett pénzembere nővérevel. Ha Panella hozzáfért volna a pénzhez, elvágott volna minden szálat a jó öreg Amerikai Egyesült Államokkal és annak összes lakójával. Ő azonban egy rögeszme megszállottjává vált. Nem akarta, hogy maga élve hagyhassa el azt a kocsmát, és megjósolom, hogy őrijöngeni fog, ha elmondom neki, hogy nem halt meg. Na és miért olyan fontos ez neki? Tény, hogy súlyosan paranoiás – folytatta Shaw. – Mickey elmondta, hogy egy hangszintetizátorral torzítja el a beszédét. Ha Svájcban volna, vagy Katmanduban, akkor minek foglalkozna a

hangja elváltoztatásával? Érti már, Jordie, hogy mire akarok kilyukadni? Ha most százdollárosokkal gyűjtva meg a szivarjait lebzselne valahol, mi a fészkes fenét érdekelné, hogy Josh a taccsvonalra került? Ezzel szemben Josh múlt keddi szökése feldühítette, annyira, hogy a leggonoszabb énjét hívta elő.

A nő megpróbálta leplezni a szorongását attól, hogy Panellát sikerült feldühíteni, és a leggonoszabb énjét előhívni. Ez sem neki, sem Joshnak nem jelentett sok jót.

– Egyáltalán, honnan tudta meg, hogy Josh megszökött? A hírekben egyáltalán nem szerepelt.

– Mérget vehet rá, hogy az FBI-t kellőképpen dühbe hozta, hogy a sztártanújuk megpattant, de nem fogják a tévében közhírré tenni, hogy hagytak egy könyvelőt kicsúszni a markukból.

– Akkor Panella honnan tudta meg?

– Ezt én is megkérdeztem Mickey-től. Azt felelte, hogy nem tudja, és lehet, hogy tényleg nem tudta. Gyanítom, hogy Panellának vannak beépített emberei a bűnüldöző szerveknél. Valakinek a segítségére kellett lennie, hogy eltűnhessen. Hamis igazolványok. Magánrepülő. Harminc millából már telik arra, hogy egy sor embert megvesztegessen.

– Azt mondta, nincs nála a pénz.

– A főnyeremény nincs, de egy-két milliót tarthatott magánál a költségei fedezésére.

– Például a maga tiszteletdíjára.

– Igen, például arra. Kétszáz rongy, minimum. – Két tenyerét a térdére fektetve előrehajolt, hogy a szemük egy vonalba kerüljön.

– De nem kell tartania attól, hogy megölöm, ha elmondja, hol van most az öccse.

- Már megint kezdi?
- Hol van, Jordie?
- Hogy mondjam ennél érthetőbben? Nem. Tudom.
- Könnyítsen a terhén. Ne titkolja előlem.
- Nem titkolom el.

– Négy nap telt el, és azóta Josh egyszer sem kereste, és nem próbált valami módon érintkezésbe lépni magával?

- Nem.
- Palackba zárt üzenettel, füstjelekkel, láthatatlan tintával?

A nő ezt már válaszra sem méltatta.

A férfi közelebb lépett, és sűgva kérdezte:

- Miért jött el abba a kocsmába?

A nő szíve nagyot dobbant. Ez az ember nem tágít, hogy az ördög vinné el. Mivel nem bízott abban, hogy nyugodt hangon tud válaszolni, inkább hallgatott.

A férfi kajánul elvigyorodott.

- Ugye nem arra számított, hogy ott találja Josht?

A nő elfordította a fejét. A férfi követte a példáját, és amikor a nő ismét elfordult tőle, a keze közé fogta az arcát.

– Mickey meg én megakadályoztunk egy megható rokoni találkozót?

A nő becsukta a szemét, hogy ne lássa az irgalmat nem ismerő elszántságot a férfiében. És hogy a másik ne tudjon semmilyen áruló jelet kiolvasni az övéből.

- Hol van az öccse, Jordie?

A nő beharapta a száját, hogy jelezze, nem válaszol.

– Legyen okos, és mondja meg. Panella azért fizet nekem, hogy megöljem, Josh meg azért, hogy *ne* öljem meg.

– Így is, úgy is meg fog ölni.

– Nem fogom. Esküszöm.

Shaw gúnyos hangja feldühítette a nőt. Elkapta a férfi mindkét csuklóját, és a belső felükbe belemélyesztette a körmeit.

– Ezt hagyja abba! Nem akarom bántani.

– Én viszont bántani akarom *magát*.

– Pokolian fáj.

– Akkor engedjen el!

– Rögtön elengedem, mihelyt megmondja, hol találom az öccsét.

– Nem mondhatom meg – sziszegte összeszorított fogakkal a nő.

– Nem tudom.

– Ez az utolsó esélye. Többször nem kérdezem meg. Árulja el, vagy nem marad más választásom, mint végigcsinálni, amit Panella kitervelt. Ugyanis sok időmbe és energiámba került, míg megkaptam ezt a munkát. Egyből a legfelső fizetési kategóriába kerültem vele. Kizárt dolog, hogy üres kézzel menjek el innen.

A nő kinyitotta a szemét, hogy felmérje a férfi elszántságát, és megborzongott attól, amit látott. Arra gondolt, hogy ezzel az erővel elfogadhatja a kihívást.

– Ezek szerint most meg kell ölnie.

Farkasszemet néztek egymással – rezzenéstelenül állva a másik tekintetét –, mígnem a férfi ingzsebében megszólalt a mobiltelefon.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Joe a konyhaajtón át lépett be a házba, ledobta az asztalra az irodából hazahozott dossziét, fáradtan kibújt gyűrött zakójából, és fölakasztotta az ajtó melletti kampóra. A hóna alatt viselt pisztolytáskáját föltette a kredenc tetejére, ahol a gyerekek nem érhatték el.

– Van itthon valaki? – Kinyitotta a hűtőszekrényt, és kivett egy doboz narancslét.

Marsha rajtakapta, amint a dobozból issza.

– Már a gyerekek is megtanulták, hogy ezt nem szabad.

– Megtanulták úgy csinálni, hogy ne lásd meg őket. – Az utolsó cseppig kiitta a dobozt, majd letette a pultra egy hatalmas tök mellé.

– Ez meg mi?

– Töknek hívják.

Joe lesújtó pillantást vetett az asszonyra.

– A farsangra lesz. Arcot kell rajzolnom neki. – Mutatta a magával hozott fekete jelölőfilcet.

– Hol vannak a gyerekek?

– Odafönt. Molly a kádban, Henry már pizsamában. Valami videojátékot játszik a szobájában.

– Minden rendben van velük?

– Ma reggel összevesztek azon, hogy ki a soros, kinek kell kiürítenie a mosogatógépet.

– Ki győzött?

– Én.

Joe mosolyogva húzott ki egy széket az ebédlőasztal alól, és lezöttyent rá.

– Milyen volt a *Top Gun*?

– Mindig Goose hal meg.

– A bor?

– Lehet, hogy áldoznom kellett volna egy nyolcdolláros palackra.

– Pattogatott kukoricával bármi iható.

– A dupla vajaszt kihagytam. Anélkül is hízom.

Joe kinyúlt az asszonyért, és az ölébe húzta. Végigsimított a csípőjén.

– Nőies idomaidd vannak.

– Lassan még anyu farmerjai is szűkek lesznek rám.

– Én szeretem, ha szűk. Szexeljünk.

– A gyerekek bármikor ránk nyithatnak, és ennek a töknek is meg kell még rajzolnom az arcát.

– Az hatvan másodpercig tart.

– A tök vagy a szex?

Joe nevetett.

– Amilyen fáradt vagyok, lehet, hogy hatvan percnél is több kellene.

Marsha elkomolyodott, és kezével aggodalmasan megérintette a férje arcát.

– Kimerültnek látszol. Mi van?

– Josh Bennett megunta az adófizetők vendégszeretetét, és felszívódott. – Kihaszználva, hogy az asszonynak a meglepetéstől elakadt a szava, hozzátette: – Ne mondd ezt be a mikrofonba a karneválon. Még nem hoztuk nyilvánosságra. Reméltem, hogy elkapjuk, mielőtt muszáj lesz.

– De hogy a csudába tudott megszökni?

– Nem jött le reggelizni. Amikor fölmentek, hogy megnézzék, a szoba üres volt, az ágy bevetve.

– Azt hittem, ő is kapott olyan bokán viselhető monitort.

– Az ügyes kezű kis szarházi levette. A fürdőszobában találták meg. Ez kedden történt. Aztán tegnap este... – Rendre elmesélt mindent, ami Hick első telefonja óta történt.

– Megbeszéltük, hogy tartunk egy rövid szünetet, aztán újra belevetjük magunkat. Most, hogy Josh Bennett nővérének is nyoma veszett, és az egész zűrzavar újrakezdődött, lehet, hogy kénytelen leszek mégiscsak bejelenteni Josh szökését. Akárhogy is lesz, nem tudok elmenni a karneválra. Ne haragudj.

– Rendben van. – Marsha megsimogatta a férfi fejét. Mindenkinél jobban tudta, mennyire megviselte Joe-t a Billy Panella-ügy.

Panella három éven keresztül nagy ravaszul rávette a befektetési cége ügyfeleit, hogy hamis részvényekbe, önkormányzati kötvényekbe, rákgyógyszerekbe, környezetbarát energiakutatásba, üdülőhelyekbe és exkluzív nyugdíjas közösségekbe, sőt rák- és haltenyésztő gazdaságokba fektessék a pénzüket, melyek egyike sem létezett.

Josh Bennett addig zsonglőrködött a számokkal és bűvészkedett a pénzzel, amíg Panella harmincmillió dollárt – plusz az aprót – csalt össze magának. Úgy intézte, hogy egy darabig mindegyik működjön, időnként osztalékot is fizetett, azzal az ígérettel, hogy majd jön a nagy pénz is. Persze nem jött. Az osztalék egyre kevesebb lett, miközben nőtt az ügyfelektől a Szövetségi Kereskedelmi Bizottsághoz, az Amerikai Értékpapír- és Tőzsdefelügyelethez és

hasznló szervekhez beérkező panaszok száma, mígnem egy vaskos dosszié került Joe íróasztalára, ő pedig mindenre kiterjedő, de titkos nyomozást rendelt el a Panella Befektetési Csoport ellen.

Hónapokig tartó vizsgálódások után ő és Hick arra a következtetésre jutottak, hogy Josh Bennett lesz a partneri viszonyban a gyengébb láncszem.

Kapcsolatba léptek vele, elmondták neki, hogy tudnak a Panellával közös szélhámosságáról, és felajánlották neki, hogy mérsékelni fogják az ellene szóló vádakat, cserébe a Panella elleni bizonyítékokért és tanúskodásért.

Josh Bennett teljes mentesség fejében ígéretet tett, és egy sor jogi pingpongozás után az államügyész elfogadta a feltételeit. Ez nem tette boldoggá Joe-t, de Panella volt a sokkal nagyobb hal. Feltételezték, hogy jó néhány piszkos ügyben benne van, de a Bennett-től kapott információ birtokában Joe részlege tudott elsőként sziklaszilárd vádat emelni ellene. Az Al Capone adóelkerüléséért kiszabott ítélet mintájára pontot tehettek Panella visszataszító bűnözői karrierjének végére, és megálljt parancsolhattak különböző illegális passzióinak.

Csakhowy kiderült, Panella a látszat ellenére nem feledkezett meg Bennett árulásáról. A tűzfalak mögött, melyeket Josh Bennett segített megszerkeszteni, óriási pénzeket mozgathatott anélkül, hogy akár saját zseniális partnere tudott volna róla.

Mire Bennett rájött, hogy a számlákról módszeresen kivették a pénzt, már késő volt. Joe és Hick letartóztatási paranccsal kimentek Panella St. Charles Avenue-n lévő lakására, ahol teljes felfordulás fogadta őket. Panella láthatóan sietve elmenekült.

Meghallva, hogy Panella szabadlábon van, Josh Bennett öngyilkos depresszióba esett.

– Ezzel az erővel akár el is vághatnám a saját torkomat – jelentette ki, amikor Joe közölte vele a rossz hírt.

Ebben az volt a legrosszabb, hogy a gyászos végzetét illető jövődölése nagyon is megalapozott volt. A bűnüldöző szervek közösségében sok mendemonda keringett Panella erőszakos és bosszúálló természetéről. Sohasem találtak bizonyítékot a Mickey Boldennel fennálló közvetlen kapcsolatára, de Joe feltételezte, hogy több ember eltűnése és olyan szörnyű gyilkosságok mögött, amiknek a gyanúsítottja a bérgyilkos volt, Panella állhat, de vádat egyszer sem emeltek ellene. A hatóságok sohasem találtak bizonyítékot.

Az a fenyegetés, amit Panella jelentett Josh Bennetre, a hátbatámadóra, eléggé valóságos volt. Még aznap, amikor Panella eltűnt, az Iroda sietve kimenekítette veszélyes helyzetéből az informátorát. Estére elvitték Bennettet egy tennesseebeli biztonságos házba, ahol szoros őrizet alá helyezték.

Ami ezek szerint nem volt elég szoros.

– A hat hónap és nyolc nap alatt, amíg odafent volt, az ottaniak mogorva, barátságtalan embernek írták le, aki a saját árnyékától is félt, mert meg volt győződve arról, hogy Panella kinyomozza, hol van, és megöleti.

– Azt hittem, hogy Panella külföldre szökött a pénzzel.

– Ez az általános vélekedés. De még ha igaz is, a keze messzire elér, és ezt Josh Bennett mindenki másnál jobban tudja. Ő volt a könyvelő, aki a megrendelt munkát kifizette Mickey Boldennek. És ez gondolkodóba ejti az embert, hogy vajon miért hagyta ott a rejtekhelyét, kockára téve ezzel az életét.

– Pánik?

– Lehetséges. Az őrei szerint napról napra idegesebb, kiszámíthatatlanabb lett. Teljesen kikészült, amikor beengedtek egy embert a házba, aki a légkondit jött javítani. Meg volt győződve róla, hogy bérgyilkos, akit Panella küldött.

– Vizsgálta pszichológus?

– Többször is. Az IQ-ja az egekben. De pokolian paranoiás, és...

– ...kiszámíthatatlan.

– Az. Ahhoz képest, hogy milyen okos, nagy hülyeség volt, amit csinált. Ezzel a szökéssel jól kiszúrt magával. Meg persze velünk. És Panellával is. Mihelyt hírért vette Bennett szökésének, nem vesztegette az időt, máris ráküldte a bérgyilkosait Bennett nővérére.

– Miért őrá?

– *Hogy üzenjen vele Joshnak. Fussál csak, tetű áruló. Én meg megölöm a nővéredet.*

Marsha elgondolkodott ezen.

– Tudom, hogy te és Hick kihallgattátok a nőt. Felmerült bennetek a gyanú, hogy ő is benne lehet a csalásaikban?

– Nem mondhatnám. De... – Megvonta az egyik vállát. – A nőkből ügyes csalók lesznek.

– Csalafinták vagyunk, igaz?

A férfi elmosolyodott, és egy gyors csókot nyomott a felesége szájára.

– Bizony.

– Ezt a Mickey Boldent a saját partnere ölte meg?

– Egy kemény fickó. Bizonyos Shaw Kinnard. Korábban nem ismerte Mickey-t, de egy ideig tagja volt egy társaságnak itt, New Orleansban, amelyik fegyverekkel és kábítószerrel üzletelt, és

mellékesen pénzmosással is foglalkozott. Hick és én így ismertük meg a nevét.

De arra, hogy kihallgassuk, sohasem volt esélyünk. Egy cseppet sem elhanyagolható veszteséglista szerepelt ugyan a neve alatt az államügyész hivatalában, de az a puhapöcs ügyész nem volt hajlandó vádat emelni ellene. Bizonyíték hiányában, mondta ő.

– Elengedték Kinnardot?

– Igen. Ellovagolt a naplementébe. De pár hónapja feltűnt az Iroda El Pasó-i hivatala radarján. Mint egy gyilkossági ügy első számú gyanúsítottja. Nem fogták el, mert átlépett Mexikóba, ahol senki sem tudta lefűlelni, mert állítólag egy drogbáró erődjében lakott. – Az asztalon heverő dossziéra nézett. Nem nyitotta ki, hogy Marsha ne lássa a szörnyű képeket, de mesélt neki a prostituáltról, aki a három férfival együtt hagyta el a házat, s akik közül kettővel aztán végeztek. – Az egyik Kinnard házigazdája volt, a másik a rendőrfőnök.

– Úristen.

– A fickó egy csótány volt. Sőt, mindkét áldozat az volt. De Kinnard hidegvérrel kivégezte őket. Önmagában ehhez nagy adag pimaszság kellett. – Elmesélte az asszonynak, hogy a holttesteket a rendőrpáncsnokságtól nem messzire hagyta, és hogy a New Orleans-i szállodában integetett az egyik biztonsági kamerának. – Mintha nem törődne azzal, hogy tudunk a városba való visszatéréséről. Tele van vele a tökünk – morogta.

– Ő rabolta el Josh Bennett nővérét?

– Hát, felszívódott, és a nő is eltűnt. Ez nem sok jót jelent.

– Nem gondolod, hogy összejátszanak?

A férfi nevetett.

– Jordie Bennett ezzel a pofával? Kizárt. Ő egy finom nő. Polgári miliő. A pasi mindenben az ellenkezője.

– Annak idején ezt mondták rólad és rólam is.

A férfi lehajolt, és orrát a nő blúza nyakkivágásához dörzsölte.

– Ezt én magam mondtam. – Belecsókolt az asszony nyakába, majd elhúzódt. – Azt kell feltételeznünk, hogy Jordie Bennett életveszélyben van. Ha ugyan Kinnard nem ölte már meg.

– Ha meg akarta ölni, miért nem tette meg ugyanakkor, amikor Mickey Boldent?

– Félek megkockáztatni egy feltevést. Mivel Mexikóban megkímélte a prostituált életét, Hick azt mondja, talán a női nem a gyenge pontja.

– Te mit gondolsz?

Joe felidézte Shaw Kinnard rendőrségi arcképfotóját, a vonások keménységét, a tekintet érzéketlenségét, ahogy belenézett a kamerába.

– Én nem hiszem, hogy a fickónak bárki vagy bármi a gyenge pontja lenne. Önmagát is beleértve.

* * *

A mobiltelefon megszólalása után Shaw és Jordie másodpercekre mozdulatlanná dermedt. A férfi mozdult meg először; kigombolta a mellsebe hajtókáját, és kivette a telefont, miközben a nő a félelemtől tágra nyílt szemmel figyelte.

A férfi kihangosította a készüléket, és beleszólt:

– Na mi újság, Panella?

– Mi az isten? Ki beszél? Hol van Mickey? Miért veszed, fel az ő telefonját?

– Csak egy magyarázatra tudok gondolni.

Shaw észrevette, hogy Jordie remegni kezd Panella elektronikusan eltorzított hangja hallatán. Talán el akarta kerülni, hogy hanglenyomat készüljön róla, de Shaw arra gondolt, inkább azért használhatta az eszközt, mert tudta, hogy milyen hátborzongatóan hangzik, és ezzel is titokzatosabbá teheti magát. Most azonban hallgatott, és csak a hangos lélegzése hallatszott.

Majd:

– Mickey segédje vagy?

– Úgy van.

– Hol van Mickey?

– Előre nem látott körülmények miatt kénytelen volt elmaradni tőlem.

– Mit jelent ez?

– Szerintem ki tudja találni.

– Köcsög.

– Nem ez a nevem.

– Meghalt?

– Nekem köszönhetően. És magammal hoztam Jordie Bennettet is. Nem a holttestét. Őt. Ami azt jelenti, hogy ha továbbra is megakarja ölni, velem kell megállapodnia.

Panella éktelen szitkozódásban és fenyegetőzésben tört ki, ami az eltorzított hang ellenére hangosan és érthetően jött át a készülékből.

– Ugye most szörnyen fifikásnak tartod magad?

– Hát, mindenesetre Mickey eszén sikerült túljárnom. Nem mintha különösebben meg kellett volna erőltetnem magam.

– Én elleneztem, hogy te is benne legyél.

– Komolyan? Akkor Mickey ötlete volt? Bevesz engem, hogy aztán legyen, akit bűnbaknak lehet kikiáltani a nő megöléséért?

Panella erre nem válaszolt.

– Hajlandó vagyok túltenni magam az ügyön – folytatta Shaw –, de mivel megsértette az érzéseimet, kicsivel több kompenzációra lesz szükségem, mint amennyiben Mickey-vel megállapodtak.

– Honnan tudjam, hogy tényleg veled van Jordie?

– Ugyan, Panella, hagyjuk ezt az ócska dumát! Amikor felvettem a telefont, nagyon jól tudta, hogy kivel beszél. Már akkor tudta, hogy Mickey halott. Azóta már az egész média tele van a tegnapi esti eseményekkel.

– Ott nem, ahol én vagyok.

Shaw ezt nem hitte el, de annyiban hagyta.

– Hívja fel a Terrebonne Megyei Seriffirodát. Ők igazolni fogják, hogy Jordie-t elrabolták. A gyilkossági csoport nyomozóinál ott lesz a személyleírásom, és valószínűleg Shaw Kinnardként fognak azonosítani.

– Nos, az én szerződéselem nem *Shaw Kinnard* nevére szólt, tehát nem vagyok köteles fizetni. Ha tényleg nálad van Jordie, akkor veled állapodj meg, én egy árva kanyit sem vagyok köteles fizetni neked.

– Ez bennem is felmerült. De van néhány lehetséges következménye ennek a döntésnek. Egy, arra használok a telefonját, hogy értesítsem a legközelebbi FBI-irodát: a nő életben van. Talán kicsit megviselten, de nagyon is elevenen.

Szünetet tartott, de Panella nem szólt semmit. Figyelte, amit Shaw mondott.

– Bekapcsolva hagyom a telefont, hogy követhessék a jelet, ami egyenesen hozzá vezet. Mire ideérnek, én már régen árkon-bokron túl leszek, ők azonban örvendezni fognak, hogy megtalálták a nőt, és visszavihetik az akolba. Heteken át ő volt a klub kedvence, ugyebár. Együttműködő. Beszédes. Ki tudja, ez a traumatikus élmény talán felszínre hoz egy emléket magáról és az öccséről, ami az első körben valahogy nem jutott eszébe.

– Semmit sem mondtam nekik! – kiáltotta a nő.

Shaw kikapcsolta a hangszórót, és a telefont a melléhez nyomva sziszegte:

– Hallgasson! Nem örülnék, ha ezt elcseszné!

– Nem érdekel.

– Pedig jó lenne, ha érdekelné. Én vagyok az egyetlen esélye az életben maradásra, drágám.

A nő dacosan fölszegte az állát, de nem szólt semmit, így a férfi ismét a füléhez emelte a telefont.

– Na látja. Ugye hogy itt van velem? De fogytán a türelme, és ez átkozottul csábítóvá teszi a kettes számú lehetőséget.

– És mi lenne az? – kérdezte Panella.

– Hogy hagyom a francba ezt az egész istenverte, kínos helyzetet. Maga nem tudja meg, hogy a nő él-e, elrejtőzve valahol az FBI kebelében, vagy el van temetve valahol, ahol a bűdös életben nem találja meg.

– Ha elmész, nem kapsz semmit a vesződségedért.

– Ez igaz. De maga sem. És ezért nem marad a dolog következmények nélkül. Az első, hogy nem tud aludni, mert mindig az jár az eszében, hogy vajon mi történt Jordie-val.

– Ez annyira azért nem izgat.

– Dehogynem. Mert ha a nővére nincs zálogként fogva tartva, Josh szabaddá válik, és megszerezheti a pénzt. Mert az nincs magánál.

– Mondod te.

– Mondom én, mert ha magánál lenne, akkor mindez nem érdekelné. Akkor mi most nem beszélgetnénk.

Panella nem válaszolt.

– Ha Josh lelécel – folytatta Shaw –, akkor felveszi a pénzt, és élete végéig boldogan él valahol messze-messze, élvezve azt a fényűző életet, amit maga álmodott meg magának. Ha újra elkapják, élete végéig rács mögé zárják, miután a kulcsot eldobta, a pénz pedig ítéletnapig ott rohad, ahol van, mert soha nem fogja megmondani magának, hogy hová tette. Maga a végén így is, úgy is csak a farkát kaphatja a markába.

Megvárta, míg a másik felfogja a szavait, aztán folytatta:

– Jobbat mondok, Panella. Egyezzünk meg abban az árban, amit most mondok. Jordie meghal. Josh megkerül. Maga kap egy újabb lehetőséget, hogy bosszút állhasson rajta, és hogy megtudja, hol rejtette el a pénzét.

A telefonban csak az elektronikával felerősített ziháló lélegzés hallatszott. Panella végiggondolta a dolgot. Végül megszólalt:

– Figyelmeztettem Josht, hogy ha egyszer megpróbál átvágni, megölöm, de még előtte végzek a nővérével. Emlékeztetni kell azt a

patkányt, hogy én mindig megtartom az ígéreteimet. Az, hogy Jordie élve jöjjön ki ebből, nem opció.

Shaw gyomra görcsbe rándult. Nehéz volt, de továbbra is Jordie szemébe nézve válaszolta:

– Értettem.

– Akkor rendben – mondta Panella. – Hajtsa végre, és ha kész, hívjon fel.

– Még nem állapotunk meg.

– Ötszázezer.

– Kétmillió. Legyen szép napja.

Miután Shaw kinyomta a telefont, pár pillanatig még nézte Jordie-t, aztán elfordult tőle, és arra összpontosított, hogy kivegye az akkut Mickey telefonjából. Ezek után a készüléket farmerja egyik, az akkumulátort a másik zsebébe sülyesztette.

Jordie körbement, hogy megállhasson vele szemben.

– Kétmillió dollár?

– Maga szerint túl sok? Vagy nem elég?

– Még mindig azt akarja, hogy öljön meg engem?

A férfi ellépett mellette, és a kocsit megkerülve a csomagtartóhoz ment, ahonnan kivett egy palack vizet. Lecsavarta a kupakját, a víz felét az arcára locsolta, a többit pedig megitta.

A nő kiverte a kezéből az üres műanyag palackot.

– Válaszoljon!

A férfi lenézett a földön odébb guruló palackra, és jobb csizmája orrával megakasztotta. Aztán újra megkereste a nő tekintetét. Ebben a pillanatban szíves-örömet megfojtotta volna akár ingyen is.

Odament a koci hátsó ajtajához, amely még mindig nyitva volt.

– Szálljon be. Feküdjön le.

- Miért?
- Szálljon be, és feküdjön le.
- Mert különben?

A férfi visszaroht hozzá, elkapta a kezét, és húzni kezdte a nyitott kocsiajtó felé.

A nő megpróbálta kiszabadítani a kezét.

- Azt mondta, nem akar bántani.
- Nem is fogom. Higgye el, nem fogja érezni, amikor lelövöm.

Az autóhoz érve a nő berúgta az ajtaját, amivel még jobban felbőszítette a férfit. Birkózni kezdtek egymással, de nem volt ez igazi erőpróba. A férfi könnyedén nekitolta a nőt az autó ajtajának, a kezét az ajtó és a feneke közé préselve. Testét a nő testéhez szorítva moccanni sem engedte.

- Reménykedett, hogy Panella visszautasítja a feltételemet.
- Nem fog megölni, különben már megtette volna.
- Kétmillió dollárért...

– Semennyiért sem – vágott vissza a nő. – Nem hiszem, hogy megteszi.

– *Tudja*, hogy megteszem. Látott engem akció közben. Mickey? Nem ő volt az első. Sőt, ezen a héten sem ő volt az első. – A nő szeme fokozatosan egyre kerekébbre tágult. – Bizony, Jordie. Kedden este két hullát hagytam Mexikóban, mielőtt leléptem volna New Orleansba. Úgyhogy ne áltassa magát.

A nő nyelt egyet. Kék szeme, amely eddig villámokat szórt, megtelt nyugtalansággal és gyanakvással. A férfi érezte, amint a teste az ellenállása gyengülésével szó szerint puhává válik.

Hogy megértesse vele a szándékát, erőbben szorította a vállát.

– Seperc alatt végeztem Mickey-vel. És azzal a kettővel, Mexikóban? Egy szempillantás alatt. Gondolkodás nélkül.

– De rajtam gondolkodik.

– Nem igazán.

– Akkor mi akadályozza meg benne?

A férfi belebámult a nő kihívóan rászegeződő szemébe, aztán a tekintete lejjebb vándorolt a vállára, ahonnan a melltartója pántja lecsúszott a felső karjára. Két ujját a pánt alá csúsztatta, az ujjak háta végigsimított a nő bőrén, amely meleg volt és olyan sima, mint a szaténpánt, amit két ujjá és a hüvelykje közölt morzsolgatott. Amikor felcsúsztatta és visszatette a pántot a top alá, nem húzta vissza rögtön az ujjait, hanem végigsimított velük a nő vállán, egyszer, kétszer, és közben figyelte, ahogy ujjízületei végigsiklanak a váll bőrén, addig a pontig, ahol a kar és a mell találkozásánál egészen puhává válik.

Itt megpihentette, majd, ujjait kihúzva a szaténpánt alól, leengedte a kezét. Szemét fölemelte a nő szeméhez, pár pillanatig egyenesen belenézett, aztán hirtelen hátralépett, és miközben elfordult, rekedten annyit mondott:

– Maga lenne az első nő.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Maga lenne az első nő.

Alig lehetett hallani, olyan halkán morogta, de ha belekiáltotta volna a világba, az sem szólt volna nagyobbat. A nőnek elakadt a lélegzete, és egy parányi optimizmus költözött a szívébe. Egy-két másodpercre utat engedett a reménynek, hogy a neme elrettentő hatással lesz, és meghiúsítja a férfi Panellával kötött egyezségét.

Ám Kinnard fenyegetően rámeredő tekintete kioltotta ezt a reménysugarat. Valójában most még dühösebbnek látszott, mint az imént, talán mert megmutatta az emberi oldalát.

Kivett egy újabb palack vizet a csomagtartóból, és lecsavarta a kupakját.

– Ezt igya meg, különben esküszöm, leöntöm a torkán.

Úgy dobta oda a palackot, hogy Jordie-nak vagy el kellett kapnia, vagy hagyni, hogy leessen a földre, amit nem mert. Azok után nem, hogy amikor kiütötte az üres palackot a férfi kezéből, és az leesett a földre, Kinnard úgy nézett rá, mint aki ott helyben képes lenne megölni őt.

Ivott.

Amint megitta, a férfi elvette tőle az üres palackot, bedobta a csomagtartóba, aztán elsétált a ládához, kivette a pisztolyát, és becsúsztotta a tokjába. Amikor visszajött, nyúlt a nő keze után. Ő elrántotta, de a férfi újra nyúlt érte. Ezúttal meg is fogta, és húzni kezdte az ajtó felé.

– Hová megyünk?

– Vécére. – Olyan szélesre nyitotta az ajtót, hogy át lehessen férni rajta, aztán félreállt, és intett a fejével.

– Fényes nappal? – nézett ki a nő az ajtórésen.

– Nincs itt senki, aki megláthatná.

– Megvárom, amíg besötétedik.

– Aludnom kell. Nem akarok arra ébredni, hogy vécére kell mennie.

– Nem fogom zavarni.

Úgy tűnt, a férfi tízig számol magában, és csak azután szólal meg.

– Van egy másik lehetőség is. Visszahívhatom Panellát, és közölhetem vele, hogy a pokolba mindannyiukkal. Megmondom, hol vagyunk, azután megkötözöm magát, és lelépek. Erre ő mit fog csinálni? Keres valakit, aki valószínűleg megcsinálja magát ötven rongyért. Még kevesebbért, mint amennyiben Mickey-vel megállapodott. Aminek alapján elképzelheti, hogy milyen kaliberű fickó fog megjelenni itt. Láthatlanban azt is megígérhetem, hogy közel sem lesz olyan kedves vagy tartózkodó, mint én.

Adott némi időt a nőnek, hogy végiggondolja a dolgot, aztán még hozzátette:

– Két percet adok, azután elindulok, hogy megkeressem.

Jordie kiment. Két perc több mint elég idő volt. A fele alatt végzett, aztán futni kezdett az épület távolabbi oldala felé, arra gondolva, hogy a férfinak talán jó oka volt rá, hogy korábban nem mutatta meg neki. De ahogy befordult a sarkon, elcsüggedve látta, hogy ez az oldal éppoly vigasztalan, mint a másik. A ház mögött, ha lehet, még magasabbra nőttek a hegyes nádszálak, s a víz, amelyből kimeredtek, még opálosabbnak, még sűrűbbnek tűnt.

Épp akkor ért vissza az ajtóhoz, amikor a férfi kilépett rajta. Látva a nő veritéktől fénylő arcát, nyomban kitalálta, mi történt.

– Felfedezőúton volt? Megmondhattam volna, hogy nem talál csónakot, amivel kijuthatna innen. Én már megnéztem.

Okostojás. A nő megkerülte, és a férfi mellett visszament az épületbe. Shaw utánament, és amikor nyúlt a keze után, hogy ismét rákattintsa a bilincset, Jordie megkérdezte:

– Tényleg szükség van erre?

A férfi csak egy gúnyos pillantással válaszolt.

– Egy szorosra kötött kendő is megtenné.

– Korántsem. – És megfordította a nőt.

– Nem hagyhatná legalább elől a kezemet?

– Amíg alszom, addig nem.

– Mit tudnék csinálni összekötött kézzel?

– Nem tudom, de nem akarom, hogy meglepjen valamivel. Ne mozduljon el innen. – Azzal kiment.

A nő nem mozdult, csak a tekintetét járatta körbe a helyiségben. A férfi eldugta a telefonját. A telefon akkumulátorát. A kocsikulcsokat. *Hová, háová, háová?*

A férfi úgy jött vissza, hogy még gombolgatta a sliccét.

– Szálljon be a hátsó ülésre, és feküdjön le.

– Meg fogok fulladni abban a kocsiban.

– Akarja, hogy levetköztessen? – A nő pillantását látva kuncogott. – Nem úgy gondoltam. Menjen, és feküdjön le.

– Mikor fogja visszahívni Panellát?

– Ha már volt ideje végiggondolni a dolgot. Vagy maga is megmondhatja nekem, hogyan léphetek kapcsolatba Joshsal, és akkor itt végeztünk is.

- Nem tudom megmondani.
- Akkor szálljon be a kocsiba.
- Ha túl sokáig várakoztatja, Panella...
- Ne húzza az időt. Fáradt vagyok.

Hátrakötött kézzel nem kezdetett újból viaskodni, így aztán elment az autóhoz, beszállt, és a jobb oldalára dőlve végigfeküdt a hátsó ülésen.

- El fog zsibbadni a karom ebben a helyzetben.
- Akkor majd forduljon a másik oldalára.
- Beszélek, énekelek, hogy ébren tartsam.
- Akkor betömöm a száját.

Azzal hátrament a csomagtartóhoz, és keresgélt valamit a holmik között. A nő a rendszámtáblák zörgését, gumiabroncs puffanását, üres vizespalackok és konzervdobozok kopogását hallva azon töprengett, hogy ezek közül melyikkel tudná legalább annyi időre harcképtelenné tenni a férfit, amíg felhívja a 911-et.

A gumiabroncs ideális lenne, de még ha Kinnard nyitva hagyná is a csomagtartót, hogy tudná kivenni onnan hátrakötött kézzel?

Amikor a nyitott hátsó ajtón keresztül újra megjelent a visszafelé jövő férfi, egy összehajtogatott világoskék ponyva volt nála, amit ledobott a földre. Aztán a nő felé fordult, és mintha követte volna a gondolatmenetét, épp ott szólította meg, ahol tehetetlennek érezte magát:

– A lábát szabadon hagyom. Anélkül, hogy a kezét használni tudná, nem sok mindent csinálhat. Gyanítom, hogy mielőtt utolérhetném, ki tudna futni a főútra, de bármivel is próbálkozik, kudarcot fog vallani.

– Ha így is, úgy is meghalok, akkor ezzel az erővel akár megpróbálhatok elszökni.

– Csodálom a küzdőszellemét, Jordie. Őszintén csodálom. Az a helyzet, hogy legtöbbször nincs túl jó kedvem, amikor felébredek. Ha valami eleve kudarcra ítélt attrakciójára kell felébrednem, féltő, hogy eldurran az agyam, és a lábát is összekötözöm, kipeckelem a száját, becsukom a kocsí összes ajtaját, akkor aztán tényleg megfulladhat odabent. Vagy egyszerűen berakom a csomagtartóba.

– Maga nem is olyan kedves – mormolta a nő az orra alatt, miközben a férfi elfordult.

– Ez meg mi volt? – fordult vissza a férfi.

– Semmi.

Shaw keményen ránézett, aztán a tekintete végigvándorolt Jordie testén, majd vissza, meg-megállapodva egyes pontokon, amelyek megmelegedtek a fürkésző tekintet alatt.

– És olyan visszafogott sem vagyok.

Mindig az övé volt az utolsó szó; még egy kis diadalérzetet sem engedélyezett a nőnek, aki most bosszúsan nézte, amint a férfi kihajtogatja a ponyvát.

– Gondolom, ebbe szokta begöngyölni a véres holttesteket.

– Hasznos darab. – Az autótól valamivel távolabb leterítette a ponyvát a koszos padlóra, majd kikapcsolta az első két patentot az ingén, és a fején áthúzva kibújt belőle.

Jordie elkapta a szemét, hogy ne lássa a férfi meztelen mellkasát.

– Jordie. – A férfi odament a kocsi nyitott hátsó ajtajához, és megállt előtte. – Jordie.

A nőt elfogta saját ostobaságának és gyávaságának érzése, és odakapta a fejét.

– *Mi van?*

– Pisztoly. – Shaw megérintette a csípőjén lógó pisztolytáskát.

– Mobil. – Ráütött a jobb oldali farmerzsebére. – Mobil akku. – Megveregette a bal zsebét. – Az egyiket talán el tudja venni, de mindhármat biztosan nem.

Két tenyerét a két zsebére simítva, mintegy keretbe foglalta kikopott sliccét, amit a nő megkönnyebbülésére időközben begombolt. Lazán lejjebb csúszott derékszíja kissé elállt a felsőtestétől, és kilátszott alóla az izzadságtól nyirkos bőr és szőrzet.

Gyávaság ide vagy oda, Jordie újra félrefordította a fejét és becsukta a szemét. Hallotta, ahogy a csizma elkopott sarka a betont csiszolva arrébb lép, hallotta a ponyva zizegését és a letelepedő test mozgulatainak neszeit. Aztán mindent beterítő, szinte tapintható csend ereszkedett rájuk. A következő hang, amit hallott, egy pillanatok alatt egészséges álomba zuhanó ember egyenletes lélegzése volt.

A férfi úgy aludt, mint egy kisgyerek, miközben a nő egyre azon töprengett, hogy minek tekintse azt az érintést és mozgulatot, amivel helyre igazította a melltartója lecsúszott pántját. Nem akart úgy gondolni rá, mint egy simogatásra, pedig az volt. A legnyugtalanítóbb az egészben, amitől a lélegzete is elakadt, az az elmélyült figyelem és belefeledkezés volt, amivel a férfi a testéhez ért.

A kíváncsiságtól és a zavarba hozó nyugtalanságtól sarkallva felemelte a fejét, hogy az autó nyitott ajtaján keresztül láthassa a férfit.

Hanyatt feküdt, gombóccá gyúrt ingével a feje alatt. Egyik keze az oldalánál, a másik, az, amellyel olyan finoman csúsztatta a

helyére a keskeny szaténpántot, lazán markolta a pisztolyt. Annak ellenére, hogy a mellkasa ütemesen süllyedt és emelkedett, a nő nem bízott abban, hogy a kimerültségtől mélyen alszik. Ha valami inger érné, azonnal felriadna, és pattanásig feszülő izmokkal, villámló tekintettel nézne rá.

Visszatette a fejét az ülésre, és megpróbált kényelmesebben elhelyezkedni. Ha nyugodtan, csendben fekszik, és hagyja a férfit aludni, talán azzal több időt nyer. Ha viszont provokálja, még az is lehet, hogy beváltja a fenyegetését, és becsukja a kocsit minden ajtaját, vagy bedugja őt a csomagtartóba. Vagy úgy dönt, hogy kétfélmillió dollár fejében meg tud békélni a bűntudatával, amiért életében először nőt ölt.

Jó esély volt rá, hogy mindenképpen eljut erre a következtetésre. Még ha kevesebb kell is beérnie, amennyit csak tud, ki fog sajtolni Panellából, és elvégzi a munkát. Azt a munkát, amire Panella kötött szerződést, de Josh indíttatására.

Miért kellett az öccsének ezt az ostoba, végtelenül ostoba dolgot csinálnia? És hol lehet most? Belegondolt akár egy pillanatig is, hogy az események milyen tragikus sorozatát indítja el ezzel a felelőtlen tettel? A kétségbeesés kiváltotta spontán reakció volt, hogy megszökött abból a biztonságos házból? Vagy egy aprólékosan kidolgozott tervet hajtott végre?

Hát persze hogy eltervezte, állapította meg magában. Josh semmit sem bízott a véletlenre.

Az öccséről gondolkodva érzelmei most is, mint mindig, a ragaszkodás és a harag, a féltés és az izgalom között ingadoztak. Aggódott a biztonságaért, és szeretne volna tudni, hogy nem esett-e bántódása. Ugyanakkor kedve lett volna alaposan megráznia, amiért

oly sok embernek, köztük neki, továbbra is mérhetetlen fájdalmat és szerencsétlenséget okoz. Több száz ember sok fáradsággal megszerzett pénzét lopta el, de tudomása szerint soha nem látszott rajta, hogy lelkiismeret-furdalása lenne, vagy hogy sajnálná az áldozatait. Sőt egy alkalommal még becsmérelte is őket, amiért könnyen rászedhetők és kapzsiak, mert, mint mondta, ha nem lettek volna olyan pénzéhesek, nem ölték volna bele nagy lelkesedéssel minden megtakarított pénzüket ilyen átlátszóan család befektetésekbe.

Nem, Josht nem a lelkiismerete indította arra, hogy besúgóvá váljon, inkább a félelem, hogy szigorúbb büntetés vár rá, ha nem teszi.

Még Shaw is felismerte, hogy Josh minden tette önzésből fakadt, de egyedül ő tudta, hogy az öccse mennyire önző. Ő maga ugyan nem ment tönkre Josh és Panella másokat kisemmiző tervétől, de ő volt Josh manipulációjának első, egyben legrégebbi áldozata.

Amikor öccse bevallotta neki a feltételezett bűncselekményeit, ő erkölcsi támogatást nyújtott neki. De egy bizalmas pillanatban, amikor Josh ideges kéztördelés közepette tanácsot kért tőle, mit tegyen, habozás nélkül közölte vele, hogy *vállald a büntetést férfihoz méltón*. Mivel az öccse nem ezt szeretne volna hallani, előre megjósolhatóan fordított a helyzeten, és őt kiáltotta ki gonosznak, amiért nem neki ad igazat, nem tesz eleget, nem vonja határozottan kétségbe, hogy ő bármi törvénytörtést követett volna el.

Ahogy az várható volt, megint a kapcsolatukat meghatározó balesetre hivatkozott. Josh számára ez volt a mentség minden gyengeségre, hibára, kihágásra, és afféle szabadjegy a korlátlan önérvényesítésre. Azok az 1992-es sorsdöntő pillanatok kijelöltek

egy utat, amelyről ő és az öccse sohasem tértek le. Egész gyerek- és ifjúkorában, a felnőttkorba is belenyúlóan olyan erősen kötötték őt az öccséhez, ahogy egy hajót horgonyoznak le a kikötőben.

Egészen addig a napig megmaradt Josh felügyelőjének, amíg a szövetségi nyomozóhatóság emberei el nem vezették. Ezek az emberek nem holmi játszótéri nagyfiúk voltak, akiktől megvédehető volna. Josh már nem volt gyerek. Férfi volt, és mint ilyen, felelősségre vonható. Amikor búcsúzóul megölelte, a fülébe súgta: *Ennyi volt, Josh. Befejeztem.*

És ezt komolyan gondolta. Öccse hízélgéssel mindig elérte, hogy ne kelljen vállalnia a tettei következményeit, és mindig kapott egy újabb esélyt, ami több mint méltányos volt. Rajta múlt, hogy mit kezd ezzel a lehetőséggel.

És füttyült rá.

Lám, most megint, újra csak ő szenved meg Josh rossz döntése és önzése következményeit. Vajon tud arról, bárhol legyen is, hogy mi történt vele az éjjel? Törődik vele egyáltalán? Ha nem éli túl ezt a kalandot, beismeri valaha is, akár csak önmagának, hogy az ő könnyörtelen önzése miatt kellett meghalnia?

Shaw... Ő is úgy gondolt Joshra, mint Shaw?

Shaw nem fogja megölni. Ugye nem? Biztos, hogy nem. Azok után, ahogy hozzáért, nem.

Mélyet lélegzett, mintha érzéstelenítőt lélegezne be. A homloka a hajtövéénél nyirkossá vált. Égett az arca. Izzadságpatak folyt le a két melle között. Elálmosodott, de még érezte, hogy a melle nehéz, feszül és érzékennyé válik, s ha nem lett volna megkötve a keze, most megmasszírozta volna.

Megadta magát a fullasztó hőség álmosító hatásának, és hagyta, hogy Shaw ritmikus lélegzése elringassa. Lehunyta a szemét.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

A déli hírek csalódást keltően nem vittek közelebb a Terrebonne megyében történt gyilkossági-emberrablási ügyszökhöz.

Ezzel szemben arra indítottak egy Orleans megyei ügyészt, hogy ellátogasson az FBI körzeti irodájába. Xavier Dupaw-nak hívták, és a nevénél csak az egója volt fennhéjázóbb.

– Ebéd közben fél füllel hallottam a déli híreket. Ezek szerint megint Shaw Kinnarddal van dolgunk. – Ezekkel a szavakkal vonult be peckesen Joe szobájába.

Joe Wiley, aki leplezetlenül ellenségesen viszonyult a helyettes államügyészhez, amiért az nem volt hajlandó vádat emelni az előzetes letartóztatásban lévő Kinnard ellen, nem is köszönt neki.

Hick is csak kevéssel volt szívélyesebb.

– Vicces, ahogy ez működik, Dupaw. Maga elenged gyilkosokat, mire ők megint megölnék valakit.

– Meg volt kötve a kezem – felelte sértődötten Dupaw. – A rendőrségnek nem volt ellene semmilyen bizonyítéka.

– Még keresésben voltak.

– Közben egy ártatlan ember börtönben sínylődött.

– Nem volt...

– Ártatlan mindaddig, amíg nem bizonyul bűnösnek – vágott a szavába az ügyész. – Rémlik valami?

Joe-nak nagyon is rémlett, hogy az államügyész visszariadt egy olyan ügytől, amelynél egy hangyányi esélye volt annak, hogy el fogja veszíteni.

– Van valamilyen komolyan vehető nyom a Bolden-gyilkosság és a Bennett lány elrablása ügyében?

Hick Joe-ra nézett, aki makacsul és mogorván hallgatott.

– Ott vannak a bűnügyi helyszínelőink, de a Bolden-gyilkosságban a megyei seriffség különleges műveleti csoportja folytatja a nyomozást.

– Az ottaniaknak megvan az ehhez szükséges gyakorlatuk? – vonta össze Dupaw a szemöldökét.

– Mint a gyilkosságok általában, ez is pofonegyszerű volt – felelte Hick. – Kinnard Bolden mögé lépett, és tarkón lőtte.

– Igen, de az áldozat és Billy Panella kapcsolata miatt az ügy nagyobb jelentőségű egyszerű gyilkosnáál. Vajon egy vidéki surmókból álló csoportnak van kellő hozzáértése...

– A vidéki surmóknak van kellő *bátorságuk* – vágott közbe Joe, aki egészen mostanáig megőrizte a hidegvérét, most azonban elszakadt a cérna.

– Ha majd elkapják Kinnardot, vádat emelnek ellene gyilkosságért, és fütyülnek rá, hogy milyen sokáig sínylődik a börtönben.

Xavier Dupaw felhúzta magát jogos felháborodásában, és kivonult a szobából.

Joe felállt, és úgy lökte hátra a gurulós székét, hogy az nekiütközött az íróasztala mögötti falnak. Minden perc, ami anélkül múlt el, hogy történt volna valami, az örületbe kergette, mert minden elmúló perccel csökkent az esélye, hogy Jordie Bennettet élve találják meg.

Ha a nő nem ússza meg, örökké magát fogja hibáztatni, amiért nem értesítette Josh szökéséről, mihelyt felfedezték az öccse

eltűnését a biztonságos házból. Épp csak annyira volt bizalmatlan iránta, hogy nem osztotta meg vele az információt, utána pedig figyelte, hátha Josh hozzá fordul segítségért. Ha igen, akkor meg arra volt kíváncsi, hogy mit tesz Jordie: menedéket nyújt neki, vagy kiszolgáltatja a hatóságoknak.

Talán sohasem tudja meg a választ, és ez nem hagyta nyugodni.

Ő és Hick annyiszor olvasták a kocsmában felvett tanúvallomásokat, hogy már kívülről fújták őket. Morrow megyei seriffhelyettes egyetlen nyomravezetőjéről – egy nőről, aki felhívta a seriff irodáját, és megesküdött, hogy látta, amikor Jordie Bennettet bedobták egy faaprítóba – kiderült, hogy skizofrén, az egész a beteg agyában született meg, miután elfogyott a gyógyszere. A családja nem győzött elnézést kérni, de ettől még nem kapták vissza azt az időt, amit a nyomozók a hamis nyom követésére fordítottak.

Joe-t klausztrofóbiás érzés fogta el, és elindult az ajtó felé.

– Kimegyek a mosdóba. Hívd fel újra Tennesseet, hátha találtak valamit.

Hick mintha ellenkezni akart volna, de aztán máris nyúlt az asztali készülék felé. Amikor Joe visszajött, undorral az arcán épp letette a kagylót.

– Öt perc szövegelés, két szóban összefoglalva: még semmi.

Joe nem számított áttörésre, de osztozott Hick csalódottságában és bosszúságában. Josh Bennett négy napja tűnt el, és eddig csak a bokamonitora és az edzőcipőjének a lenyomata maradt utána, ahogy elhagyja a biztonságos házat, átvág a csaknem három kilométer széles zöldhatáron, amely végül elvezet a szövetségi államokat összekötő kelet-nyugati irányú autópálya felhajtósávjához, ahol feltételezhetően lestopolt egy autót.

Joe bosszúsan visszaült a székébe, és olyan szorosan csípte össze az orrnyergét, hogy már fájt.

– Hol lehet az a taknyos kis szarházi?

– Kisebb, mint amikor utoljára láttuk.

Joe leengedte a kezét, és elképedve rázta a fejét.

– Azt nem értem, hogyhogy senki sem fogott gyanút, amikor kezdte elváltoztatni a külsejét.

– A szemszárazságot szemorvos állapította meg – emlékeztette Hick. – Még szemcseppet is felírt neki.

– Jó, de mi a helyzet a drasztikus fogyással? Ha én ledobnék tíz kilót, Marsha vagy észrevenné, vagy nem, ha odaállnék elé anyaszült pucéran. Bennetten viszont észre lehet venni ekkora súlyvesztést.

– Nem feltétlenül, ha több mint fél év alatt adott le ennyit.

– Valószínű – sóhajtott Joe. – De mi a végeredmény? Az orruknál fogva vezette őket.

– Mindannyiunkat, Joe – jegyezte meg Hick morózusan.

Joe homlokráncolása felért egy beismeréssel.

A délután előrehaladtával úgy döntöttek, hogy a helyi tévé esti hírműsorában nyilvánosságra hozzák Joshua Bennett szökését.

Joe felhívta az iroda médiakapcsolatát.

– Értesítsd a helyi tévéállomásokat. Közöld velük előre, hogy nem válaszolok semmilyen kérdésre. Mindössze beolvasok egy közleményt, és ennyi.

– És mit mondjak? – kérdezte tréfásan a médiakapcsolat. – Egy szökevény könyvelő? Egy halálos számológéppel felfegyverkezve?

Joe nem találta mulatságosnak a dolgot.

– Monddd azt, hogy körözés alatt áll, hogy kihallgathassuk a nővére feltételezett elrablása és Mickey Bolden meggyilkolása ügyében.

Hick ferde pillantást vetett Joe-ra.

– Körözés alatt áll? Mióta?

– Amióta ezt mondtam – vágott vissza Joe. – És ez a százszázalékos igazság. Ha Bennett nem indult volna gyalogtúrára, Panella nem küldte volna rá a kedvenc bérgyilkosát és egy bűntársát a nővére. Mickey nem halt volna meg, és a nőnek nem veszett volna nyoma. A tegnap este a szokott módon zajlott volna Halálfejes kocsmájában, Morrow seriffhelyettes befejezhette volna a győztes pizzapartiját, én letapizhattam volna Marshát a „*Take My Breatli Away*” dallamára, te pedig tehettél volna egy próbautat valamelyik ígéretes kapcsolatoddal.

Ekkor már forrt benne a düh.

– Négy napja, hogy ez a majom meglógott a bűnüldöző szervek elől. Talán a nyilvánosság jobban el tudja végezni a munkánkat, és megtalálják nekünk. Úgyhogy felőlem kikiálthatjuk őt istenverte baltás gyilkosnak, vagy annak az orvlövésznek, aki lelőtte Kennedyt, lényeg, hogy a Josh Bennett megváltozott külsejéről készült kép öt órákor ott legyen a tévé képernyőjén.

A kolléga elrohant, hogy megírja a hivatalos közleményt.

Pár óra múlva Joe és Hick az íróasztalnál ülve ették az elvitelre készített újabb ételt, és közben a hírösszefoglaló első kiadását figyelték. Mialatt Joe beolvasta a közleményt, az állomások a Panella-Bennett-ügyről készített tudósításaikból vett régebbi felvételeket mutattak, egymás mellé tették Josh akkori fotóját és egy

grafikus által készített rajzot, amelyen úgy nézett ki, ahogy legutóbb Tennesseeben látták.

– Hát, meglátjuk, előbbre visz-e ez bennünket – mondta Hick, levéve a hangot. – Azért a ruhatáradat illetően kikérhetted volna a tanácsomat.

Marsha telefonált, és elmondta, hogy látta őt a tévében, aztán megkérdezte, hogy mikor megy haza. Joe azt felelte, hogy egyelőre ne várja. Éppenséggel otthon is várhatná a fejleményeket, de amíg egyenruhás rendőrök tűvé teszik a terepet és járják a mocsarat, úgy érezte, neki is szolgálatban kell maradnia.

Föl-alá járkált, miközben Hick lényegében a telefonvonalakat kezelte.

– Hívd vissza Morrow-t.

– Egy órája beszéltem vele, Joe. Megígérte, hogy telefonál, ha valami... – A telefon csörgése szakította félbe. Felvette, és bemutatkozott. – Igen, mi vagyunk.

Egy darabig hallgatta a hívót, majd hirtelen felpattant a székből, és intett Joe-nak, hogy ő is álljon fel.

– Felhívjuk az autónkból az utasításokkal. – És már le is tette a kagylót. Joe addigra már az ajtóban volt. Hick csatlakozott hozzá.

Gyors léptekkel mentek végig a folyosón, és amikor Joe úgy érezte, már van elég nyál a szájában, megkérdezte:

– Ms. Bennett?

– Az öccse.

– Halott?

– Él.

Mire a lifthez értek, Hick már elmondta, hogy egy férfi, aki a Mississippi állam határához közeli kisvárosban él, miután látta az esti

híradót, felhívta a körzeti seriffirodát. Bejelentette, hogy aznap az egyik helyi vegyesboltban látta Josh Bennettet.

– Ugye ez nem egy újabb skizó? – kérdezte Joe, és türelmetlenségében többször is megnyomta a LE gombot.

– A seriff munkatársai elmentek, és beszéltek a bolt pénztárosnőjével. Ő nem nézte a híradót, de amikor megmutatták neki a Bennettet ábrázoló rajzot, megerősítette, amit a férfi mondott.

– Azannya!

– A helikopter? – Hick már ütögette is be a számot a mobiljába.

Mialatt Hick intézkedett, Joe Josh Bennetről gondolkodott, és mihelyt Hick befejezte a beszélgetést, elmondta neki, hogy min töprengett.

– Ahhoz volt elég gógyija, hogy megszökjön, de aztán ostoba módon visszajött ide?

– Itt van Ms. Bennett, aki számára a biztonságot jelenti. Azt is tudja, hogy ez az egyetlen hely a világon, ahol nem találkozik Billy Panellával.

– Igen, de...

– De mi? – kérdezte Hick, miközben nagy léptekkel átvágtak a teremgarázson Hick kocsija felé.

Joe kinyitotta az utasülés felőli ajtót.

– Ha a múlt éjszaka semmi mást, de azt megtanultuk, hogy milyen messzire ér el Panella keze. Kinnard odakint van valahol. Josh nem tudja, mekkora fenyegetést jelent a számára? Kénytelen lesz megadni magát a kis szarházi.

– Kétlem, hogy megteszi, Joe. Tudja, hogy ha egyszer bezárjuk, többet nem jön ki onnan.

– Igaz. De mi nem fogjuk kibelezni.

– Mr. Panella? Alkalmas most az idő egy beszélgetésre?

– Két órával ezelőtt lett volna alkalmas az idő, amikor hívtam magát.

– Sajnálom, hogy nem voltam elérhető. Mivel szolgálhatok?

A bankár ázsiai volt, de odáig csiszolta a brit kiejtését, mígnem olyan lány lett, mint a devonshire-i tejszín. Így sokkal bizalomkeltőbb lett. Panella eltorzított hangja nem rémítette meg. Évek óta ilyen módon bonyolították az üzleteiket, és a bankár tudomásul vette, hogy Panellának különleges óvatosságra van szüksége. Ügyfele gorombaságán sem sértődött meg; eleve számított rá. Az olyan emberek, akik offshore bankokat vettek igénybe, hogy számozott számlákon rejtessenek el hatalmas összegeket, ritkán pazarolták a drága idejüket udvarias társalgásra.

– Ellenőrizni akarom a számlám aktuális egyenlegét.

A bankár kis türelmet kért, majd bement egy összeget.

– Fillérre – mondta Panella.

A bankár magában mosolygott. A dollárra kikerekített összeg sohasem felelt meg ennek az ügyfélnek. Mr. Billy Panella sűrűn ellenőrizte a bank precizitását.

– És arra is figyelmeztetni akartam, hogy hamarosan ki fogok venni egy meglehetősen nagy összeget.

– Remélem, a bank nem veszíti el az ön cégét.

– Addig nem, amíg megteszi, amit mondok, és akkor, amikor mondom.

– Szavamat adom rá.

– Rövidesen kérni fogok egy átutalást, és lehet, hogy azonnal teljesíteni kell.

– Boldogan állok rendelkezésére. Intézményünk specialitása az időérzékeny ügyek bonyolítása.

– Amit én mindig is méltányoltam.

– Megelégedésére szolgált a hét folyamán történt átutalás?

– Azt tette, amit vártam magától. Sajnos másokról ez nem mondható el.

– Sajnálattal hallom.

– Ezért válik szükségessé ez a pótlólagos utalás, amit semmi nem hiúsíthat meg. Megértette? Az a pénz álljon rendelkezésemre, amikor szükségem lesz rá.

– Természetesen. Amerikai dollárban, Mr. Panella?

– Igen.

– Nagyszerű. És az összeg? – A bankár várt, várakozott, s hogy nem történt semmi, megengedett magának egy szelíd sürgetést. – Mr. Panella?

– Két szaros millió.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Jordie először túl kába volt ahhoz, hogy meg tudja állapítani, honnan ered a zaj, ami felébresztette. Csukott szemmel, az álomtalan alvástól és a tikasztó hőségtől bódultan feküdt. Tudat alatt vonakodott attól, hogy föl kelljen ébrednie, úgyhogy aludt tovább. De a zaj csak nem akart megszűnni, így végül kénytelen volt felébredni, és teljesen visszanyerni az öntudatát.

Helikopter!

Nagy nehezen, átkozva a hátrakötött keze okozta ügyetlenségét, ülő helyzetbe vergődött. Valahogy kievickélt a kocsi nyitott hátsó ajtaján, és megállt. Amikor a jobb lábára nehezedett, fájdalmas bizsergést érzett benne, és gyakorlatilag nem tudta használni. A testsúlyát jóformán teljes egészében a bal lábára helyezve, tántorogva futott az ajtó felé.

Az ajtóban kirajzolódott Shaw sziluettje, ahogy fölnéz az égre, de bentről nem lehetett látni. Hallotta Jordie közeledtét, és még idejében megfordult, hogy megállítsa, mielőtt kifutna az ajtón.

A nő kiabált, ahogy a torkán kifért.

– Kár a gőzért, Jordie. Nem fogják meghallani.

Jordie tudta, hogy fölösleges, ennek ellenére tovább kiáltozott, leginkább tehetetlen mérgében, miközben sípcsonton rúgta a férfit, és mindenütt, ahol csak érte. Amikor felhúzott térdével az ágyékát célozta meg, Shaw-nak még sikerült hátrébb lépve kihomorítania a támadást. De rá kellett döbbsennie, hogy a nő veszélyesen közel jött hozzá.

Marokra fogva a felsője anyagát, ellökte őt magától, majd kartávolságra megtartotta, miközben a másik kezével behúzta, és becsukta az ajtót. A közeledő helikopter dübörgése felerősödött. A bádogtető csak úgy rezgett és csörömpölt, ahogy elrepült közvetlenül fölöttük. Aztán a zaj lassan elhalkult, s vele együtt halványult Jordie rövid életű reménye a megmenekülésre.

Végül Shaw kiengedte a markából a blúzá, kilökte az ajtót, és kinézett.

– Nem ártana, ha mielőbb odaérnének, ahová igyekeznek. Vihar közeledik.

Jordie meglepődve jött rá, hogy átaludta a délután nagy részét. A nap alacsonyan állt a nyugati égen, és még több nedvességet ígérő vastag felhőréteg takarta. A menedéket nyújtó épületet most nem annyira forró kemencének, mint inkább gőzfürdőnek érezte.

Nézték a távolodó helikoptert, míg végül eltűnt a szemük elől. A férfi leporolta a kezét.

– Na, erről ennyit. Ezért kár volt izgalomba jönni.

Ez az önelégültség úgy feldühítette a nőt, hogy a következményekkel nem törődve rávetette magát a férfira. Újra rugdosni kezdte, de a férfi ahelyett, hogy hátrált volna előle, magához húzta, és két lábbal az ő lába közé állva, hatástalanította az erőfeszítését.

Jordie korábbi bódult álmosága helyébe vad elszántság lépett. Minden csepp erejét fájdalmat vagy legalább kellemetlenséget okozó ütésekbe vitte, és mindent elkövetett, hogy kihozza a sodrából ezt az öntelt alakot. A dühtől elvakítva, magánkívül csapkodott, mígnem ráeszmélt, hogy csak ő harcol. A férfi nem védekezett.

Továbbra is tartotta őt erősen, két keze ferde szögben, biztosan fogta a csípőjét, de abban, ahogy magához szorította, nem volt semmi harciasság.

A nő mozdulatlanra csitult, és hátrabillentette a fejét, hogy felnézessen a férfi arcába.

– Most *én* jöttem izgalomba.

Volt valami rejtett, furcsa visszafogottság a férfi hangjában, ugyanakkor sürgető és félreérthetetlen nyomást érzett szétfeszített combján, amire a teste mélyén apró források fakadtak fel. Jordie elszörnyedve hőkölt hátra, és meglepetésére a férfi két keze rögtön lehullott róla. De az, hogy nyomban elengedte, csak aláhúzta, hogy ez is a férfi döntése volt, aki az ő hisztérikus kitörése közben is végig ura maradt a helyzetnek.

Ő bezzeg még a saját testén sem volt képes uralkodni.

A lélegzése kapkodóvá vált. Tudta, hogy az arca lángol. A férfi szürke szeme lángoló arcáról a mellére siklott, ő pedig, hogy megmagyarázza jól látható fizikai reakcióját, sietve közölte:

– Dühös vagyok. Ennyi az egész.

– Igen? Emlékeztessen, hogy mindig a topon tartsam a dühét.

– Nézze – vágott vissza sértetten Jordie –, rosszul vagyok a durva bánásmódjától és a burkoltan szexista célzásaitól. Szó sincs valamiféle...

Hogy nem találta a megfelelő szót, a férfi felvonta az egyik szemöldökét.

– Valamiféle... miről?

– Ne legyen olyan büszke magára, Mr. Kinnard. És ne tévedjen. Ha alkalmam nyílik megölni, megteszem.

A férfi egy percig figyelmesen nézett rá.

– Tudomásul vettem.

Úgy tett, mintha meg akarná kerülni, de hirtelen megtorpant, és Jordie állát a tenyerébe fogva kényszerítette, hogy hátrafordítsa a fejét. Hüvelykujjával végigsimított az alsó ajkán.

– Ne tévedjen. Ha úgy döntök, hogy ebből legyen valami olyasféle, akkor nem fogok célozgatni. Megmondom egyenesen, hogy most pedig megduglak.

* * *

Josh bámulta a villódzó képernyőt, az egyetlen fényforrást, amit ezen az estén engedélyezett megának. Két, róla készült kép jelent meg rajta. Még őt is megdöbbsentette, mennyire megváltozott a külseje a hat hónappal ezelőttihez képest.

Jordie kapta az összes jó gént, még az előnyös külsőt is. Neki soha semmije nem volt, amivel eldicsekedhetett volna, de a rajzon, amit a tévében mutattak, végképp szánalmasan nézett ki. Csak egy skicc volt, amit a rendőrség valamelyik grafikus készített, de akkor is...

Nem csoda, hogy a melléje kirendelt biztonságiak elkényelmesedtek. Ki gondolta volna, hogy ez a habókos, vézna alak, akinek látszott, ilyen simán ki tudja játszani a szövetségiak legjobb embereit?

Pedig megcsinálta. Meg kéne hajolnia, és dicshimnusz kellene zengenie önmagáról ezért a kivételes teljesítményért.

Ehelyett, akárcsak tegnap este abban a sivár motelszobában, önfelköszöntő hangulata és önbizalma most is zuhanórepülésbe ment át, ahogy elnézte Joshua Bennettnak az esti híradóban mutatott két arcát. Aztán érdeklődését a grafikus művéről elfordítva arra figyelt,

hogy mit mondanak róla. A bemondó felelevenítette azt a történetet, amit Josh délben látott a vegyesbolt tévéjén, amiben arról volt szó, hogy mi történt előző este a szülővárosa, Tobias határában lévő kocsmában.

A tudósítás ezután röviden összefoglalta a Panella-Bennett-féle csalási ügyet, és a hat hónappal ezelőtti eseményeket. De mindezt csak azért, hogy emlékeztesse a nézőket, kicsoda ő, és miért hírértékű a szökése. Most „ennek a még folyamatban lévő bizarr ügynek” a „fejleményeként” írták le mindazt, ami végül elvezetett a vélhetőleg bérgyilkos Mickey Bolden megöléséhez és egy helybeli üzletasszony, Jordan Bennett „valószínű, de eddig meg nem erősített elrablásához”.

Amikor a hírek közben beadtak egy reklámot, levette a hangot, aztán csak bámulta vakon a képernyőt, és közben azon gondolkozott, hogy Jordie elrablása miképpen befolyásolhatja az ő gondosan kidolgozott terveit. Mert erre a fordulatra egyáltalán nem számított.

Hogy mi volt különösen kellemetlen? Az FBI, mindenre elszánt törekvésében, hogy újra elkapja őt, kihasználta ezt a helyzetet. Joe Wiley, háttérben a szögletes állú Hickammel, az FBI helyi irodájának előterében, egy bemikrofonozott emelvényen állva beolvasott egy közleményt. Nem mondta ki egyenesen, nem mutatott rá az ujjával, de a szavaiban benne volt, hogy Joshnak kell vállalnia a felelősséget a nővére szerencsétlenségéért. Ez piszkos húzás volt.

– Nyilvánvaló, hogy Mr. Bennett nem gondolta végig a szökése lehetséges következményeit. – Wiley annyi derűvel, amennyi egy ködkürt hangjába belefér, elmondta, hogy a besúgók, ha egyszer visszatáncolnak, rendszerint nem maradnak túl sokáig életben. –

Nem hiszem, hogy Mr. Bennett tudatában van annak, milyen veszélybe sodorta a nővérét. Azzal sincs tisztában, hogy ő maga is életveszélyben van. Nyomatékosan arra kérem, hogy adja fel magát. Egyedül a mi őrizetünkben lehet biztonságban.

Természetesen Panella megtorlására figyelmeztette.

– Finom vagy, mint egy kőtörő kalapács – szólt oda a tévének, kigúnyolva az FBI-ügynök átlátszó ijesztgetési taktikáját. Ő egyszer már túljárt a ravasz róka eszén, igaz? – Elmész a francba, te szarházi.

De harciasnak szánt megjegyzése elég kedvetlenül hangzott. Teljes mértékben nem hagyhatta figyelmen kívül Wiley figyelmeztetését. A kendőzetlen igazság pedig az, hogy valóban kockázatos helyzetet teremtett a maga számára. Erre gondolva enyhe hányingere támadt.

Tekintetét valósággal magához húzta az asztalon fekvő mobiltelefon. Elfogta a kísértés, hogy felkapja, és felhívja Jordie számát, ha másért nem, hogy megtudja, mi van. De ahogy már korábban is, letett a dologról. Abban a valószínűtlen esetben, ha ez a Kinnard nevű pali – ki az ördög ez, egyébként? – otthagya Jordie telefonját, amikor elrabolta őt, szörnyen kockázatos lenne felhívni. Maga elé képzelte, amint Wiley és Hickam, és még az Isten tudja, ki mindenki üli körül a telefont, csak azt várva, hogy mikor szólal meg, hogy rögtön bemérhessék a jelenlegi tartózkodási helyét. Földrajzilag kissé túl közel volt, hogy ezt meg merje reszkírozni.

Máskülönben eléggé biztonságban érezte ezt a búvóhelyét, amely addig a napig várt rá, amikorra elkészül a menekülési tervével. Jól előkészítette. Mielőtt elvitték Tennesseebe, egy évre előre kifizette a közműszámlákat. Gondoskodott róla, hogy a kamra és a fagyasztó tele legyen. Az élelmiszerek félévesek voltak, de sohasem

törődött igazán a szavatossági idővel, és valószínűleg evett már régebbi kajákat is.

Előbb-utóbb valaki azok közül, akikkel kedd óta összeakadt, összekapcsolja a kimerült stoppost Josh Bennett-tel, a gonosztevővel, aki besúgóvá vált, aztán megszökött. Ha a pénztárosnő és az a hengegő alak a boltban felismerte őt, a hatóságok tudni fogják, hogy visszajött az államba. De attól a hicksville-i üzlettől idáig eltüntette a nyomait.

Az erdőben, az alatt a hatalmas tölgyfa alatt változtatott valamit a külsején. Onnan négy kilométerre volt az a közösségi raktártelep, ahol hat hónapja ott hagyott egy autót. Megvárta, amíg senki sincs a közelben, akkor kinyitotta a saját raktárhelyiségét, csatlakoztatta a kocsii akkukábeleit, és egy kis biztatás után a motor beindult. Persze a hely tele volt biztonsági kamerákkal, de arról már gondoskodott, hogy ez ne okozzon problémát. Arra az esetre, ha valami csoda folytán felismernék, amikor besétál a helyiségbe, majd autóban ülve távozik, idefelé jövet kétszer kicserélte a rendszámtáblát, ennél fogva bízott benne, hogy nem fogják megtalálni.

Soha senkinek, még Jordie-nak sem jutott volna eszébe, hogy itt keresse. A legközelebbi lakott ház több mint három kilométerre volt innen. Amíg lent marad a földszinten, és esténként csak minimális fényt használ, akár a végtelenségig ellehet itt.

Jordie elrablása váratlanul érte, de nem hagyhatta, hogy ez befolyásolja. *Nem szabad.* Itt kell maradnia egészen addig, amíg a terve utolsó lépését is megvalósíthatja. Akkor szabaddá válik, és örökre megszabadul minden aggodalmától.

De Joe Wiley szavaitól oda lett az optimizmusa. Mi olyat tud az FBI, amit ő nem? Panelláról tudott meg valamit, ami új utat nyithat a

nyomozásban? Vagy Jordie elrablásával kapcsolatban van valami, amit nem hoztak a média tudomására?

A tévében volt beépített DVR-rögzítő. Felvette a híradót. Most újra megnézte.

Aztán újra és megint, és valahányszor odaért, amikor Joe Wiley azt mondja, hogy „a szökése lehetséges következményeit”, egy kicsivel mindig paranoiásabb és rémültebb lett.

TIZENHATODIK FEJEZET

Azok után, amit Shaw mondott, Jordie-nak nehézséget okozott, hogy a férfi szemébe nézzon. A szeme sarkából látta, amint kiveszi a zsebéből az ismerős kést. Aztán csak állt ott, és várt.

Szerette volna megmakacsolni magát, hogy megvárakoztassa a férfit, és végül kénytelen legyen ráparancsolni, de már olyan türelmetlenül várta, hogy a keze szabaddá váljék, hogy mint egy engedelmes és jól nevelt kutya, hátat fordított neki. A férfi egyetlen nyisszantással átvágta a béklyóját.

Mire visszafordult, Shaw már a kocsí csomagtartójában keresgélt. Több dologgal a kezében jött vissza hozzá, egyebek között egy használatlan katonai terepmintás kendővel.

– Hány van még?

– Még van egypár.

Jordie agyán átfutott a gondolat, hogy vajon mi fog el előbb, a kendők vagy az ő ideje.

A férfi a kezébe nyomta a kendőt és egy kis darab szappant, azt a fajtát, ami az olcsó szállodák fürdőszobáiban szokott lenni, nem nagyobb egy ostyánál, és még nem bontották ki a fényes fehér papírjából. Aztán egy palack vizet is adott neki.

– Takarékoskodjon vele.

Amikor a nő megértette, hogy arra gondol, mosakodjon meg, a szándék olyan megindító volt, hogy a meghatottságtól sírni lett volna kedve. Másrészt ez a tartósnak mondható kedvesség felkeltette a gyanakvását, ami nyilván meglátszott az arcán.

A férfi a háta mögé mutatott.

– Amíg rendesen viselkedik, az épületnek az a fele a magáé lehet. Ígérem, megtartom a távolságot, és hátat fordítok.

– Miért kellene bíznom magában?

– Nem kellene.

Jordie elnézett a férfi mögé, ahol az épület hátsó részében már sűrűsödött a homály. Noha a korán leszálló alkonyat részint elrejti őt, és ez előnyösnek mondható, a sötét árnyékokkal tele rész viszont korántsem tűnt túl hívogatónak. Annál inkább kedvére volt a gondolat, hogy tiszta lesz.

A férfit megkerülve az épületnek egy olyan részébe ment, ahol a legsűrűbb volt a sötétség. A falon szemmagasságban egy vízszintesen haladó, körülbelül öt centiméter széles, tíz centiméter vastag faléc képezett keskeny párkányt. Kicsomagolta a szappant, és a palackkal együtt letette erre a párkányra.

Hátrapillantott a válla fölött. Shaw a ponyvát hajtogatta épp össze, amit jó jelnek vélt. Nem tenné, ha azt tervezné, hogy hamarosan szükség lesz rá. És azt sem tenné lehetővé, hogy mosakodjon meg. Mindenesetre a férfi nem nézett erre.

A foga közé véve a kendő sarkát, a fején át lehúzta a felsőjét, és még mielőtt meggondolhatta volna magát, kibújt a farmerjából is.

Csak nagy ügyel-bajjal tudta áthúzni a szandálján, de ha elkerülhette, nem szívesen lépett meztelen talppal a padlóra.

Voltaképpen nem volt nagy különbség abban, hogy melltartóban és bugyiban, vagy bikiniben van. Ennek ellenére védtelennek és kiszolgáltatottnak érezte magát, ezért nagy sietve a markába öntött egy kis vizet, és a keze közé véve a szappant, habot csinált vele.

Amikor mindenütt, ahová csak elért, megtisztogatta magát, bevizezte a kendőt, és letörölgette vele a szappanhabot. Az utolsó

adag vízzel megint átítatta a kendőt, és másodszor is végigdörzsölte magát.

– Lejárt az idő.

Jordie megdermedt, és a férfi felé nézett. Háttal feléje épp az ingét vette fel. Odakiáltott neki, hogy mindjárt befejezi.

– Visszafelé számolok hatvantól – közölte Shaw.

– Annyi nem elég, hogy a levegőn megszáradjak. A nedvesség...

– Ötvenhét.

Jordie halkan elkáromkodta magát, és sietve felrángatta a farmerját. Bőre és alsóneműje nyirkos volt, de még így is sokkal jobban érezte magát. Igyekezett nem elidőzni a felsőjére száradt vérfoltokon, csak áthúzta a fején, majd a két karját dugta át a karkivágásokon. Kiemelte összefogott haját a blúz nyakkivágásából, majd a nedves kendővel lófarokba kötötte.

– Harmincnégy.

Jordie a szappan után nyúlt, de a nagy sietségben leejtette a padlóra.

– A francba!

– Huszonkettő. Huszonegy.

Jordie leguggolt, és körbetapogatta a padlót a szappan után.

De valami mást talált. Valami egészen meglepő dolgot.

Rögtön felismerte, hogy mi az, de ha nem lett volna ennyire közel, észrevétlen maradt volna, mert be volt szúrva a lambéria egyik függőleges lapja és a padlóval párhuzamosan futó vízszintes lécz közé.

Megragadta, de szorosan be volt ékelődve a két fa közti részbe, amelyek bár régiek voltak, erősen tartottak. Nekikészült, hogy kirántsa onnan, de ha sikerülne, hová rejthetné, amíg alkalma nyílik,

hogyan használja? Az időzítésnek muszáj tökéletesnek lennie. Közel kell lopakodnia a férfihoz, és villámgyorsan kell cselekednie, mert második esélye nem lesz, tehát a döfésnek úgy kell...

– Tíz, kilenc, nyolc.

Utoljára még egyszer rántott rajta.

– Hét. Hat.

– Jövök. – Az utolsó öt másodpercet arra használta, hogy egyenletessé tegye a lélegzetvételét, aztán fölállt, és elindult a férfi felé.

– Sokkal jobban érzem magam, hála magának. Csodálatos volt, de tényleg. Ki gondolta volna, hogy egy szivacsos lemosás ilyen...

– Mit dugdos a háta mögött?

– Semmit. Csak betűrtem a felsőmet...

Még ki sem mondta az utolsó szót, a férfi már rajta volt, megpördítette, és elkapta a csuklóját. Aztán kifeszítette az öklét. A szappan lapult benne.

– Meg akartam tartani – mondta Jordie jámboran. – Ilyenből kevesebbje lehet, mint kendőből.

Vadul kalapáló szíve csak akkor kezdett nyugodtabban dobogni, amikor a férfi levette róla átható tekintetét.

– Eszem valamit – mondta. – Maga is jöhet, ha akar.

Elengedte a kezét, és elindult. Jordie követte, de a gondolatai a fegyver körül jártak, amelyet ott kellett hagynia beékelődve a falat borító falécek között. Ahhoz, hogy a sötétben megtalálja, csak az üres vizespalackot kell megkeresnie, amit a silány munkával készült perem tetejére állított.

Már csak az volt a kérdés, hogyan vegye ki onnan.

Jordie készül valamire.

Ha Shaw abban a pillanatban nem vette volna észre, amikor arcán azzal a vidor mosollyal, csacsogva elindult feléje, azzal, ahogy befalta a babkonzervet, csalhatatlanul elárulta magát. És továbbra is élénken társalgott.

– A bőrömre már teljesen rászáradt a verejték. Nem érzi jobban magát, miután lemosdott?

– Semmi sem hasonlítható a tisztasághoz.

– És most ez a konyhaművészeti remeklés! – A mosolya már-már felért egy flörtöléssel.

Igen, volt valami gyanús a hangulatváltozásában, a szempillaverdesésében.

Jordie kiürítette a kis konzervdobozt, és tisztára nyalta a kanalát.

– Kér még valamit? – kérdezte a férfi.

– Köszönöm, nem.

Shaw elvette tőle az üres konzervdobozt, és a magáéval együtt bedobta a kocs csomagtartójába, aztán lehajtotta a tetejét. A fény kialudt, és vele együtt Jordie arcáról is eltűnt a hamis mosoly.

– Mi lesz, ha odakint besötétedik? – nézett körül aggodalmasan.

– Sötét lesz.

– De... talán... talán kinyithatnánk a kocs egyik ajtaját, hogy kigyulladjon a belső világítás. Vagy nyitva tarthatná a csomagtartót.

– Lemerítené az akkumulátort – rázta a fejét a férfi.

– Láttam egy jó nagy elemlámpát a csomagtartóban.

– Az csak végszükség esetére van.

– Akkor talán...

– A fényt kilométerekről látni lehet, Jordie.

– Olyan messziről is, mint a főútvonal? Milyen messze van innen?

– Nem lesz fény.

– Akkor itt ülünk a sötétben egész éjszaka?

– Fél a sötétből? – Hogy Jordie nem válaszolt, a férfi hozzátette: – Mindig sötét van, amikor a szemét csukva tartja.

– Ma túl sokáig aludtam. Még órákig nem leszek álmos.

– Azt hiszem, akkor ki kell találnunk valamit, amit a sötétben is csinálhatunk. Órákig. – Elsétált oda, ahol a nő a felfordított ládán ült.

– Ő, bocsánat. Ez megint valami szexista célzásnak hangzott? Nem volt szándékos.

Jordie mogorva pillantást vetett rá.

– Valójában arra gondoltam, hogy visszahívhatnánk Panellát – folytatta Shaw. – Valamennyi időt azzal is agyonüthetnénk.

Jordie-t figyelve, aki őt figyelte, visszatette az akkut Mickey telefonjába, és bekapcsolta. Miközben a készülék felbútolta magát, a képernyő halvány világánál a nő arcát nézte.

– Mit csinált ott hátul? – intett az állával az épület hátsó része felé

– Lemostam magam.

– És még?

– Kerülgettem az egérpizkokat.

– Ennyi?

– Mi mást csinálhattam volna?

– Nem tudom, de nem szeretem a meglepetéseket.

– Ezt már mondta. – És kihívón farkasszemet nézett a férfival, aki közben előkereste a legutóbbi hívást, hüvelykujjával rányomott a kijelzőre, majd kihangosította a készüléket.

Panella az első csengetésre felvette.

– Jól van, haver – mondta eltorzított hangján. – Kétmillió.

Jordie felszisszent. A szája résre nyitva maradt. A szeme elkerekedett.

– Már értesítettem egy offshore bankot, hogy lesz egy ilyen összegű azonnali átutalásom – folytatta Panella. – Na persze csak miután vitán felül álló megerősítést kapok a gyilkosságról.

– Küldök fényképet.

– Nem.

– Nem gondoltam komolyan – mondta Shaw. – Na és hogy bizonyítsam be magának azt, hogy a nő halott?

– Ezt majd én elintézem.

– Aha. Azt elhiszem. Ahogy velem kapcsolatban Mickey-vel eltervezték. – Hogy Panella nem válaszolt, Shaw folytatta. – Nem mintha nem bíznék magában, Panella, de meg kell győződnöm a jóhiszeműségéről.

– És mivel bizonyíthatom be a jóhiszeműségemet?

– A felét előre.

– Felejtsd el.

– A felét előre, vagy vannak más opciók is, amikről korábban beszéltem.

– Tudod, hogy mi bizonyíthatná be a *te* jóhiszeműségedet? Ha nem szarakodnál annyit, hanem elvégeznéd a munkát. Most. Még *mielőtt* a két kapura játszó öcs újból elfogatná magát. Nem kell

valami nagy kunsztra gondolni. Mindössze azt akarom, hogy Josh Bennett értesüljön a nő haláláról. Mielőbb.

Shaw kicsit kivárt, aztán nyersen csak annyit mondott:

– Majd hívom. – És kinyomta a telefont.

Az egész beszélgetés alatt fenntartotta a szemkontaktust Jordie-val. Miután kilépett a vonalból, súlyos percek múltak el úgy, hogy egyikük sem mozdult meg. Aztán Jordie elrugaskodott, mint egy sprinter.

A férfi épp csak el tudta kapni a blúza szélét, és annál fogva húzta vissza. Akkor Jordie egy lendülettel megfordult, és öklével arccsonton találta Shaw-t.

– *Az istenit!* – A fájdalomtól könny szökött a férfi szemébe. A kezéből kicsúszott a blúz széle, és Jordie több méterre eltávolodott tőle, mire utána tudott rugaskodni. Amikor utolérte, hátulról átnyalábolta, és mindkét karját az oldalához szorította.

– Elég! Figyeljen rám! Nem kell meghalnia!

A nő tovább viaskodott, amíg rá nem jött, hogy fölösleges, és akkor felfogta a férfi szavainak értelmét. A lófarka végigvágott a férfi arcán, ahogy visszakapta a fejét, és a válla fölött ránézett.

– Mit mond?

– Idefigyelne végre? Vagy továbbra is úgy akar viselkedni, mint egy elmebajos, amíg kénytelen leszek lelőni, csak hogy megszabaduljak magától? – Jordie nem válaszolt, de már nem feszítette meg magát, hogy kitörjön a férfi szorításából. Shaw nem bízott meg teljesen abban, hogy megadta magát. Bár már nem nyalábolta át hátulról, de megfogta a karját, és visszahúzta a felfordított ládához.

– Üljön le.

Jordie elháralt a ládáig, és leült rá, de úgy, mint aki bármelyik pillanatban felpattanhat, és a férfi észrevette, hogy lopva egyre az épület hátsó része felé pillantgat.

Tenyere tövével megérintette lüktető pofacsontját. A bőre nem szakadt fel, de az arca feldagadt kicsit.

– Rohadtul fáj.

– Ne várjon tőlem bocsánatkérést.

Shaw kivette az akkut Mickey telefonjából, de most mindkettőt az egyik zsebébe csúsztotta, míg a másikkól egy másik telefont húzott elő. Felismerve rajta az Extravaganza lógóját, Jordie kiegyenesedett ültében.

– Ez az enyém.

– Úgy van.

– Azt mondta, hogy eldugta.

– Ma délután vettem elő, amíg maga aludt. – Kinyitotta a készülék hátulját, és berakta az akkumulátort. – Ha feltöltöm, azzal megkockáztatom, hogy háromszögeléssel bemérik a jelet, és a nyakunkra hozzák a rendőrséget. De most mutatni akarok magának valamit. A sorsa tulajdonképpen saját magán múlik. – Bekapcsolta a telefont. Amikor megtalálta a híváslistát, a nő felé fordította a kijelzőt.

– Tegnap este kilenc óra huszonhárom perckor volt egy bejövő hívása. Név és szám nélküli hívás. De maga három perc múlva visszahívta, aztán kilenc óra negyvenhét perckor megint. Gyanítom, hogy ez már autózézés közben volt, mert a háza több kilométer távolságra van attól a külterületi kocsmától, ahová nagyjából tíz órákor belépett, és leült egy bárszékre. Valahogy úgy nézett ki ott, mint egy halom tehéntrágya tetejébe biggyesztett cukormáz

cupcake. Egyetlen ember létezik, aki miatt ilyen rekordgyorsasággal ott terem egy efféle ócska lebujban. Namármost... – Mélyen Jordie fölé hajolt, hogy az orruk szinte összeért. – Hol van Josh, az öccse?

Jordie lehorgasztotta a fejét.

– Ez jelenti számomra a kegyelmet?

– Ez.

– Akkor halott vagyok.

– Teljes mértékben magán múlik. Élet vagy halál. Vagy felmarkolom Panella nyamvadt kétmillióját, vagy elvezet Joshhoz és az ő harmincmilliójához.

– Nem tehetem! Már százszor megmondtam magának, nem tudom, hol van!

– Azt is mondta, hogy senki nem hívta oda abba a kocsmába – kiabált most már a férfi is, a mobiltelefont rázva a nő arca előtt. – Akkor is hazudott, most is hazudik.

Jordie főlegyenessedett, és összefonta a mellén a karját. A férfi észrevette a csuklóján a bilincs okozta horzsolás nyomát, és szánalom fogta el, de nem engedte, hogy ez eltérítse.

– Josh segélykérő hívása volt, ugye, Jordie? SOS-jel. Arra kérte, hogy jöjjön el érte abba a félreeső kocsmába.

– Nem.

– És vigye el egy búvóhelyre?

– Nem.

– Vagy talán még nem volt olyan hely, ahová elrejtőzhessen, és szüksége volt a maga megbízható közreműködésére. Egy bizalmas testvéri eszmecserére és a lehetőségek megvitatására készült?

– Nem.

– Üzenetet akart hagyni magának a kocsmában, tudatni akarta, hogy hová megy?

Mivel a nő nem válaszolt, félrebillentett fejjel rákérdezett:

– Erről volt szó?

– Nem.

– Hová ment?

– Nem tudom! Ne kérdezzessen. Úgyis hiába kérdezzet. Nem beszéltem Joshsal. Nem hívott fel tegnap este.

– Hazudik.

A nő határozottan megrázta a fejét.

– Ha nem Josh volt, akkor kivel beszélt tegnap telefonon?

– Senkivel – válaszolta Jordie, de a szemén látszott, hogy az agya lázasan dolgozik.

A férfi nem tágított, halkán tovább kérdezett:

– Kivel beszélt?

– Miért kellene nekem bármit is mondanom magának?

– Mert tudja, hogy mi történik, ha nem beszél.

– Tudom, hogy mi történik, ha beszélek!

– Elmegyünk Joshhoz...

– És maga mindkettőnket megöl.

– És lemondok a harmincmillióról? Nem hinném.

– Joshnál nincs a...

– Ki hívta telefonon?

– ...pénz.

– Kivel beszélt?

– Senkivel!

– Mondja meg most rögtön, különben istenemre megteszem, amiben megállapodtam Panellával.

Jordie beszívta a levegőt, megnedvesítette az ajkát, és fátyolos hangon azt mondta:

- Nem beszéltem senkivel.
- Jézusom, Jordie, ne....
- De engem...
- ...legyen ostoba.
- De engem hívott valaki!

TIZENHETEDIK FEJEZET

Mennydörgés moraja törte meg a váratlan és feszült csendet. Úgy tűnt, hogy Shaw meg sem hallotta. Jordie beismerése minden figyelmét lekötötte.

– Kaphatok egy kis vizet? – kérdezte Jordie.

A férfi felegyenesedett, és a kocsához ballagott. Behajolt a vezető ülése fölé, és lenyúlt a műszerfal alá, a kioldógombhoz. A csomagtartó teteje felnyílt, az autó belső világítása felkapcsolódott. Jordie megkönnyebbült; a fal résein már csak a nappali világosság palaszürke maradéka szivárgott be, idebent már majdnem teljes volt a sötétség.

A hátsó részben még inkább.

A férfi egy palack vízzel tért vissza. Jordie megköszönte, és szomjasan ivott. Amikor befejezte, a férfi elvette a palackot. Fogytán van, mondta, s miután kiitta a maradékot, az üres palackot visszadobta a csomagtartóba, majd visszajött hozzá.

– Férfi vagy nő?

– Micsoda?

– Aki hívta.

– Férfi.

– De nem Josh volt?

– Nem hiszem. Lehetett volna, de nem hiszem. Le volt tompítva a hangja.

– Panella meg az idétlen gépe?

– Nem. Semmi olyasmi. Csak...

– ...le volt tompítva.

– Igen.

– És mit mondott ez a letompított hang, ami lehetett Josh hangja is, vagy nem?

A nő nem reagált a férfi leplezetlen kételkedésére.

– Azt mondta: „Ha tudni akarja, mi van az öccsével, jöjjön most.” Kihangsúlyozta azt, hogy *most*, és megmondta, hol találom azt a kocsmát. Nem hagyott időt arra, hogy kérdezzek vagy mondjak bármit is, rögtön letette a telefont.

A férfi végiggondolta a hallottakat.

– Mit mondott, amikor maga visszahívta?

– Rögtön hívtam, mert közelebbi tájékoztatást szerettem volna kapni arról, hogy hol találom a kocsmát. Kapkodva beszélt, és pontatlan volt. De hiába hívtam, nem vette fel.

– Pedig közvetlenül előtte hívta magát?

– Nem vette fel – vont a vállát a nő.

– Ennek ellenére maga nem vesztegette az időt, és elindult.

– Úgy van. – Átvillant Jordie agyán, hogy megemlíti azt az autót is, amelyről erősen gyanította, hogy követte, de aztán úgy döntött, legjobb lesz semmit sem mondani önként. – Ahogy feltételezte, útközben, amikor ráfordultam egy mellékútra, megint hívtam őt. De akkor sem vette fel. Ez az *igazság*. Ennyit tudok. Esküszöm.

– Ez az igazság?

– Igen.

– Ennyit tud?

– Igen.

– Akkor miért hallgatta el előlem? Miért nem mondta el tegnap este, amikor kérdeztem, többször is, hogy miért ment el abba a kocsmába?

Ez talált.

– Annak, hogy nem mondtam el, talán lehetett valami köze ahhoz, hogy maga kinyírta a partnerét, engem elrabolt, megkötözött, és behajtott egy sötét erdőbe, hogy ott, legalábbis én attól félttem, kivégezzen.

Sikerült teljesen belelovalnia magát, úgy mondta tovább:

– Majd eszemet vesztettem, úgy félttem! Szemtanúja voltam, ahogy megölt egy embert, és rögtön ezután arról beszélt, hogy én is – kezével a mellére csapott – benne voltam egy maga ellen szőtt összeesküvésben. Félttem, hogy ha beszélek magának a telefonhívásról, majd többet is akar hallani, de nem mondhattam többet, mert *nem tudok többet!* – Ezt már kiabálva mondta.

A férfi higgadtan nézte egy darabig, várva, hogy lecsillapodjék, aztán megszólalt:

– Akkor lássuk.

– Mit?

– Hívja fel. Lássuk, most felveszi-e. – És nyújtotta a telefont.

Egy működő telefont. Egy mentőkötelet. Ezt kínálta fel neki. De nem tudná úgy beütni a 911-et, hogy a férfi ne szakítaná meg, azt az ismeretlen telefonálót pedig, aki elküldte abba a kocsmába, nem merte visszahívni. Ha mégis Josh volt a vonal túlsó végén...

Nem nyúlt a Shaw kezében lévő telefon után.

– Nem? Akkor újra felhívom én.

– Újra?

A férfi megfordította a telefont, hogy Jordie láthassa a kijelzőjét.

– Látja? Tegnap este. Tíz óra ötvenkettőkor. Körülbelül félórányi autózásra a kocsmától, amikor lehúzódtam az útról, hogy rendszámtáblát cseréljek. Kihasználta az alkalmat, hogy

megnézzem a telefonját. Pusztán kíváncsiságból felhívtam az ismeretlen számot.

– És mit tudott meg? – nézett rá várakozón a nő.

– Kicsengett. Nem vették fel. Nem kapcsolt postafiókra. Akárcsak azóta még háromszor, amikor hívtam. – És mutatta a kimenő hívásokat, amelyek közül a legutóbbi aznap délutáni volt, mialatt Jordie aludt. – Talán most több szerencsénk lesz. – Megérintette a kijelzőt, majd úgy tartotta, hogy a nő is hallja a csengetést. Jordie szíve a félelemtől hevesen vert, de a telefont nem vette fel senki.

Hét-nyolc kicsengés után a vonal bontott. Jordie nem tudta eldönteni, csalódott legyen-e vagy megkönnyebbült, de a férfi kutató tekintete nyugtalansággal töltötte el.

– Senki sem közelített magához a kocsmában azon az idióta srácon kívül, aki a zsebébe dugta a telefonszámát.

– Neki semmihez semmi köze – felelte Jordie. – Nem ő hívott.

– Honnan tudja?

– Maga megbízható embernek látta, olyasvalakinek, aki képes egy veszélyes küldetést teljesíteni Josh érdekében?

Jordie csúfolódó hangja ellenére Shaw fürkésző tekintete nem változott.

– Inkább azt hiszem – folytatta a nő –, hogy amikor odajött hozzám, elijeszthette azt az embert, aki a kocsmába hívott. És ez volt a fő oka, hogy miért voltam olyan ingerült vele.

– Elijesztette a titokzatos telefonálót, aki Joshról akart beszélni magának.

Jordie ezúttal felismerte a gúnyt a férfi szavaiban.

– Azt gondolja, hogy hazudok.

– Ezt nem mondtam.

– A hangja erre utalt.

– Először a burkolt célozgatásomra panaszkodott, most meg a hangom nem tetszik. Kíváncsi lennék, ki tudom-e elégténi valaha is. Hoppá. – Látványosan összerándult. – Egy újabb burkolt célozgatás.

A nő felpattant a ládáról.

– Szerintem *maga* ijesztette el.

– Amikor lelőttem Mickey-t? Tévedés. Mert mire észbe kapott, már fölállt, és kipucolt onnan.

– Kipucoltam, mert rájöttem, hogy eleve milyen képtelen ötlet volt elmenni oda. Amikor azt a telefont kaptam, nem tudtam, hogy Josh megszökött. Arra gondoltam, hogy valaki talán üzenetet hoz tőle, vagy megmondja, hogyan érhetem el őt. Valami ilyesmi.

Látta a férfin, hogy nem hisz neki. Sóhajtvá visszaült a ládára, és megdörzsölte a halántékát.

– Őszintén megmondom, nem tudom, mi járt a fejemben. Gondolkodás nélkül cselekedtem. Abban a pillanatban, amikor beléptem arra a helyre, már tudtam, mekkora hülyeség volt vaktában nekiindulni az éjszakának. Minél tovább ültem ott, és próbáltam lerázni azt a szerencsétlent, annál valószínűbbnek éreztem, hogy az a hívás kamu volt, valaki kegyetlen tréfát űzött velem. Egészen addig ezt hittem, amíg megfordulva azt nem láttam, hogy maga és Mickey közelednek felém. Akkor rájöttem, hogy Billy Panella áll az egész ügy mögött.

– Ő a gyilkosság mögött állt, nem a telefonhívás mögött.

– Jó, rendben. Az érkezésem felért egy sokkal. Megjelentem, és magának törölnie kellett az A tervet. – A kézmozdulata

tanácsalanságra vallott. – Visszajutottunk oda, ahonnan elindultunk. Nem tudom, ki hívott, sem hogy miért küldött el abba a kocsmába.

A férfi nagyon sokáig nem reagált. Végül megrántotta a vállát, és csak annyit mondott, hogy „oké”, de az a nyegleség, amivel mondta, arra vallott, hogy a dolog egyáltalán nem volt oké.

– Hinnie kell nekem!

– Mondtam, hogy oké. – Módszeresen kiemelte az akkumulátort Jordie telefonjából, majd mindkettőt az elülső nadrágzsebébe csúsztatta. Aztán ujjaival átfogva a bicepszét, felállította a ládáról, és az ajtó felé húzta Jordie-t. – Mindjárt esik. Addig kell kimennie, amíg lehet.

– Kérem, figyeljen rám, én...

– Figyeltem.

– De nem hiszem, hogy hisz nekem. Vagy igen?

Amikor elértek az ajtóhoz, a férfi egy lökéssel kitárta, majd megállt. Zihálva vette a levegőt, és ujjai összébb szorultak Jordie karján.

– Nem hazudok, esküszöm – fogadkozott a nő.

A férfi hirtelen szembefordította magával. Még soha nem látszott ennyire megfélemlítőnek vagy fenyegetőnek.

– Elmondok mindent, amit tudok. Kérem, higgyen nekem. Higgye el...

– Csönd legyen, Jordie.

A parancs halkan, de ellentmondást nem tűrően hangzott el. A szája nyersen, már-már durván csapott le Jordie szájára. Tenyerével átfogta a tarkóját, és szilárdan megtartotta. A másik kezét Jordie nyakára tette.

Mialatt hüvelykujja a nő álla alatti selymes bőrt cirógatta, szájával szétfeszítette az ajkát, majd nyelve hegyével megkereste Jordie-ét, amitől forróság öntötte el a nő testét. Akkor a másik irányba billentve el a fejét, még mélyebbre furakodott a nő szájában.

Ám ekkor a kielégületlenség csalódottságával felnyögött, és fölemelte a fejét.

– Ezt muszáj volt. Csak egyszer.

Azzal elengedte, és kilökte a nyitott ajtón, majd határozottan becsukta mögötte.

Mielőtt Jordie teljes egészében felfogta volna, hogy mi történt, kint állt a szitáló esőben, és belebámult a sötétségbe. Az egész teste lüktetett. Remegő ujjakkal megérintette nedves ajkát, és a torkából nyüsztő hang tört fel. Vágy, megalázottság és kín kavargott benne. Az arcán érezte a férfi forró leheletét, érezte a teste keménységét, hallotta rekedt hangját, látta a sötétben fénylő szemét. Az egész jelenet mesteri volt, és süttött belőle a birtoklás vágya.

Ezt muszáj volt. Csak egyszer.

Egyszer.

A megszorításból világos volt.

Meg fogja őt ölni.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Már bealkonyodott, mire a helikopter leszállt annak a vegyesboltnak a közelében, amelyben Josh Bennett állítólag élelmiszert, tisztálkodószereket és egy lottószelvényt vásárolt. Joe és Hick engedélyt kértek, hogy kihallgathassák a boltost és az épp akkor ott tartózkodó vásárlót. Amikor beléptek az üzletbe, azok ketten a pénztárnál várták őket.

Mindketten izgatottnak látszottak, amiért benne lehetnek egy olyan fontos ügyben, mint annak az embernek az elfogása, aki az FBI besúgójává vált, aztán meg volt képe lelépni tőlük. A nagyhangú, hordóhasú férfi kezét fogott velük, és közben már mondta is:

– Josh Bennett csőbe húzta magukat is, mi? Ahogy Panellával együtt csőbe húzták azt a sok embert.

Amikor rákérdeztek, leírta Bennett aznap reggeli külsejét, és hozzáfűzte, hogy mi volt a benyomása a szökevényről.

– Az igazat megvallva jobban figyeltem arra, amit a tévében mutattak.

A pénztárosnő nem is titkolta, hogy aggódik a szökevényért.

– Éreztem, hogy valami nincs rendjén körülötte.

...Sebesült volt, beteg, vagy mi? – kérdezte Joe, Hick pedig szorgalmasan gépelte be a válaszokat az iPadjébe.

– Nem, teljesen jól nézett ki, amikor bejött az üzletbe. Egészen addig nem is tűnt úgy, mintha rosszul lenne, amíg kitöltötte a lottószámokat. Az egész csak akkor tört ki rajta, amikor elkezdtek nézni a híradót. Az a gyanúm, hogy abból tudta meg, mi történt

tegnap este a nővérével. Sokkolhatta a hír. Az ember kicsit meg is sajnálja emiatt.

Hick és Joe egymásra néztek, hallgatólagosan egyetértve abban, hogy bennük ugyan szemernyi együttérzés sincs Joshua Bennett iránt. Joe visszafordult a pénztárosnőhöz.

– Hozzászólt valamit az emberrabláshoz vagy a gyilkossághoz?

A nő is, meg a férfi is megrázta a fejét.

– Csak összeszedte a holmikat, mint akinek sietős az elmenetel – mondta a pénztárosnő. – Ideges lett. Izzadt. Olyasféle ruha volt rajta, amilyet a katonák hordanak. Azt gondoltam, hogy most jöhetett vissza Szíriából vagy valami hasonló helyről. Tudják, poszttraumás stressz.

– Olyannak tűnt, mint akinek fegyvere van? – kérdezte Joe.

– Nem – felelte a férfi. – De azt nem tudhatom, hogy a hátizsákjában mi volt.

A két ember nem sok értékes információval tudott szolgálni, habár a férfi emlékezett rá, hogy Josh gyalog ment tovább, miután kilépett az üzletből.

– Az útpadkán gyalogolt nyugat felé. A hátán vitte a hátizsákját, a kezében meg a zacskókat, amiket a boltban vásárolt. Átfutott az agyamon, hogy utánamegyek, és felajánlom, hogy elviszem, de aztán én is megvettem a lottószelvényeimet, és mire kimentem és beszálltam a pickupba, már nem láttam őt sehol.

Joe kérte, hogy hadd nézhessék meg a bolt biztonsági kamerájának felvételét. Ő maga, Hick és egypáran a helyi rendőrségtől többször is megnézték már, de semmi jelentőset nem fedeztek fel benne azon kívül, amit a tanúk elmondtak nekik. Hick azonban megjegyzést tett a Bennett külsejében történt változásokra.

– Nem vagyok biztos benne, hogy azonnal ráismernék – mondta.
Joe kénytelen-kelletlen egyetértett vele.

Mozgósították a szomszédos helyhatóságok bűnüldöző szerveit, a körzeti seriffirodát, továbbá lovas rendőröket és a U. S. Marshals embereit, de senki sem bízott abban, hogy a világosság beállta előtt megtalálják Bennett nyomát.

Joe tehát némi meglepődéssel hallotta, hogy a közeli erdő egyik tisztásán hulladékokat találtak.

– Ne engedjete senkit semmihez hozzányúlni, amíg oda nem érünk – adta ki a parancsot.

A tisztásra egy ösvényen lehetett eljutni a főútvonalról; az ösvényt igyekezett mindenki érintetlenül hagyni, és inkább a sötét erdőn át tapostak utat.

A seriffhelyettes, aki a felfedezést tette, egy tölgyfához vezette a többieket, amelynek a korát Joe legalább száz évre, ha nem többre becsülte.

– Mindenki, aki erre a környékre való, ismeri ezt az ösvényt és ezt a fát – magyarázta a helyettes. – A tinédzserek rendszerint hamis személyazonossággal megveszik a sört a boltban, és kijönnek ide inni meg szexelni. Középiskolás korunkban felcsinálós fának hívtuk, mert... szóval, tudják. Ezért jutott eszembe, hogy körülnézzek itt.

Elemlámpája fényét ráirányította a fa alatt kígyózó vastag gyökereken szétdobált szemétre. Joe-nak nem voltak vérmes reményei. A szemetelő lehetett Josh Bennett is, meg szexre vágyó tinik is, akik az illegálisan szerzett hatos sörükkel kijöttek ide. Óvatosan leguggolt, és egyenként megvizsgálta az eldobott csomagolópapírokat és műanyag zacskókat. Talált közöttük egy pénztárblokkot. Abból az üzletből való volt, ahol Benneth vásárolt,

és az időpont egyezett azzal, amikor a fiú ott járt. A vásárolt cikkek között volt egy lottószelvény is.

– Még valamit észrevettem az ösvényen – mondta a seriffhelyettes. – Egy pár cipő nyoma errefelé tart, egy másik páré meg vissza, a főút felé.

– Átöltözött volna, mialatt itt volt? – kérdezte Hick.

– Én erre gyanakszom – válaszolta a helyettes. – Amilyen fifikás fickó, valószínűleg tudta, hogy a bolt biztonsági kamerája felvette. Ezért minél előbb át akarhatott öltözni.

Joe egyetértett vele. Az eldobált papírok között meglátta egy borotva üres tasakját. Megmutatta Hicknek.

– Megszabadult a ronda szörzetétől – morogta Hick.

Joe felállt, és visszanézett az ösvényre.

– Tegyük fel, hogy visszajött ide, átvette legalább a cipőjét, megborotválkozott, betette a hátizsákjába, amiket vett, és visszament a főútra. És aztán?

– Stoppolt – vélte a tisztáson összegyűlt emberek egyike.

– Lábbusszal ment tovább – találgatott egy másik.

– Ha gyalogolt, akkor a kutyák szagot foghatnak – mondta a seriffhelyettes, aki megtalálta az eldobált szemetet. – Reggel ideküldhetünk egy kutyás egységet.

– Nem inkább *most*? – kérdezte Joe. – A kutyák nem tudják, hogy sötét van.

– Egy magánvállalkozóról van szó – felelte habozva a helyettes. – Fizetik?

– Fizetjük.

Az ember megbökte a kalapja karimáját.

– Máris hívom.

Joe és Hick a bizonyítékok összeszedését a többiekre hagyva elindultak vissza, a főút felé. Joe telefonja megszólalt.

– Joe Wiley – szólt bele.

– Az a rajz, amit a tévében mutattak rólam, egy fos.

– Josh? – torpant meg Joe. – Amikor Hick meghallotta a nevet, hátrapördült. Joe ferdén eltartotta a fülétől a telefont, hogy Hick is hallja. – Hogy szerezted meg a számomat? – kérdezte elképedve Joe.

– Hat hónappal korábbról emlékszem rá. Ilyen okos vagyok.

– Ha azért hívsz, hogy feladd magad, akkor ennél okosabb dolgot még nem tettél életedben.

– Soha nem fogom feladni magam.

– Akkor csak azért hívsz, hogy megmondd a véleményedet a grafikusunkról?

– Jordie halott?

A nyers kérdés, és a belőle kiérezhető indulat meglepte Joe-t.

– Nem tudom, Josh. Remélem, nem.

Josh olyan hangot adott ki, mintha fuldokolna.

– Én meg azt hiszem, hogy halott, csak még nem közölték hivatalosan.

– Mondd meg, hogy hol vagy. Odategyek érted, és megbeszéljük a dolgot.

– Na persze.

– Az üzletből kijöve nyomot hagytál magad után. Hickam ügynök és én nem vagyunk messze tőled. Addig fogunk keresni, amíg meg nem találunk.

– Ne pazarolják az idejüket a kereséssel, inkább *találják meg a nővéremet!* – Az utolsó szónál elcsuklott a hangja.

– Minden tőlünk telhetőt megteszünk.

– Úgy gondolják, hogy azóta már megölte őt, ugye? Az a Kinnard. Shaw Kinnard. Mutatták a képét a tévében.

– Ellenszenves alak. Aljas gazember. De ő és Mickey Bolden csak bérgyilkosok voltak, Billy Panella bérelte fel és fizette őket. De ezt te is éppúgy tudod, mint én.

– Csak rám akar ijeszteni. Billynek én már nem vagyok érdekes.

– Josh, te dolgoztál annak az embernek. Előfordult, hogy egy jelentéktelen semmiséget büntetlenül hagyott volna? És az, hogy elárultad, besúgtad őt, sokkal durvább dolog volt holmi csekélységnél. – A telefonból kihallatszott, hogy Josh nagyokat nyel. Ezt kihasználva, Joe még rátett egy-két lapáttal. – A földrajz nem jelent akadályt. Panellának több pénze van az elégnél. Harmincmillióból már sok bérgyilkost fel lehet fogadni. Ha akarja, egyiket küldi a másik után. Hullámokban jönnek. Már most kettesével küldi őket. Addig nem nyugszik, amíg téged nyomorultul meghalni nem lát.

Josh zokogásban tört ki.

– Mindig azzal fenyegetőzött, hogy először Jordie-t fogja megölni. Megesküdött, hogy megöli, ha egyszer átejem őt.

– Úgy látszik, beváltja ezt a fenyegetését, igaz? És mit gondolsz, ki lesz a következő? Te. Hacsak nem hagyod, hogy a kormány megvédjen.

– Megvédjen engem? Ha! Börtönbe fognak zárni.

– Talán köthetsz egy másik egyezséget az igazságügyi minisztériummal. De ha továbbra is szökésben maradsz, azzal elveszíted a tárgyalási pozíciódat. És a mi védőernyőnk nélkül Panella számára kilőhető vaddá válsz. Szóval mondd meg, hogy hol

vagy. Hickam ügynök és én elmegyünk érted. Biztonságba helyezünk.

– Biztonságban vagyok. Jordie-t akarom biztonságban tudni. –
Megszívta az orrát, aztán azt motyogta: – Esetleg együttműködhetnénk.

Joe jelentősegteljesen Hickre nézett, aki érdeklődve felvonta a szemöldökét.

– Mire gondolsz, Josh?

– Először is mondja meg nekem, hogy mi az igazság. Jordie halott?

– Isten a tanúm, nem tudom.

– De úgy gondolja, hogy megölte őt, ugye? Ugye?

Joe úgy vélte, Josh Bennett hajlik rá, hogy kössenek egy új megállapodást. Korábban a ravasz kis pöcs makacs tárgyalófélnek bizonyult. Mi lenne jobb, elkerülni a színvallást, vagy őszintének lenni hozzá? Tudta, hogy Hick kitalálja, mire gondol, és szó nélkül megtanácskozta vele a dolgot. Hick intett a fejével, mintha azt mondaná: *Dönts el te.*

Joe úgy döntött, őszinte lesz Joshhoz.

– Amilyen a híre annak az embernek, nem sok esélyt adok Jordienak.

* * *

Shaw Kinnard meg fogja ölni, és felmarkolja a kétmillió dollárt. Ez történik, ha nem sikerül megszöknie, vagy nem előzi meg őt.

Az épület mögötti csatornalabirintusban elnavigálni szóba sem jöhet. Sejtelve sem volt, milyen mély lehet a víz, és becslésre

hagyatkozni meglehetősen kockázatos lenne. Ha gyalog akarna átgázolni rajta, számtalan módon a vesztébe rohanhatna: alligátorok, mérgeskígyók támadhatnák meg, a lába belegabalyodhatna az opálos felszínen lebegő növények víz alatti gyökereibe, indáiba.

Arról sem volt elképzelése, hogy mekkora az ingoványos vízi világ kiterjedése, vagy hogy a különböző irányokba tartó csatornák hova vezetnek. Napokig bolyonghatna bennük, és előbb esne áldozatul a természet erőinek, mint hogy eljutna valahova.

A háta mögé nézve azt a kavicsos utat látta, amelyen ideérkeztek. De milyen messze lehet a főút? Azt hitte, nagyon ügyesen kérdezett rá a távolságra, de Shaw átlátott a szitán, és nem mondta meg. Ha gyalog próbálna eljutni odáig, a kocsijával könnyedén utolérhetné.

Szárnyai pedig nincsenek.

Vagyis vízen, szárazföldön és levegőben lehetetlenség megszöknie. Ami azt jelentette, hogy marad a másik opció: meg kell előznie abban, hogy megöli.

Az egyetlen eszköz, amivel ezt végrehajthatja, az épületben volt.

Még egyszer végiggondolta azt a keveset, amit tehet, de semmi új nem jutott eszébe. Csak halogatta az elkerülhetetlent. Remegő kézzel nyúlt a rossz kilincs után, és kinyitotta az ajtót. Az épületben teljes volt a sötétség, a levegő nyirkos volt, mint egy barlangban.

– Jöjjön be. – Jordie nem látta a férfi hangjához tartozó testet.

– Nem látom, hova lépek.

Hosszúra nyúló csend után, amelyben csak a saját szívdobogása lüktetett a fülében, kinyílt az autó ajtaja, és felkapcsolódott a belső világítás. De ahelyett, hogy szétoszlatna volna, inkább még hangsúlyosabbá tette a sötétséget.

A férfi az autó túloldalán állt, csak a feje és a válla látszott a teteje fölött.

– Vizes lett?

Amíg meg nem kérdezte, Jordie észre sem vette, hogy mialatt odakint fontolgatta az életben maradása egyetlen esélyét, a haja és a ruhája magába szívta a ködöt.

A pusztá gondolatra, hogy mit kell tennie, émelyegni kezdett. De még émelyítőbb volt arra gondolnia, hogy úgy kelljen meghalnia, mint Mickey Boldennek.

– Igen, kicsit – bólintott, és közben érezte, hogy a kendő, amellyel összekötötte a haját, nedvesen, súlyosan tapad hátul a nyakához.

– Lehet, hogy van valami a csomagtartóban, amivel megtörülközhet.

Jordie szíve nagyot dobbant. A férfi lehetőséget kínált számára, hogy elmenjen oda, ahol a múltkor lemosta magát. De nem akarta, hogy úgy tűnjék, kapva kap az alkalmon, hogy hátramehessen.

– Mi lenne az?

– Nézze meg. – Shaw lehajolt, és épp csak annyi időre, amíg lenyúlt a műszerfal alá, hogy újra felnyissa a csomagtartó tetejét, eltűnt a szeme elől.

Jordie habozott, aztán elindult az autó felé.

– Használhatnám az utolsó kendőjét.

– Fogytán a készlet, nem szeretnék többet adni belőle.

– Veszek magának egy újabb tucatot.

Hirtelen rádöbbsent, milyen ostoba társalgás ez ebben a helyzetben. De mit mondhat valaki a másiknak ilyenkor? Mi lenne a helyénvaló? Semmi sem jutott eszébe.

És mégis életbe vágóan fontosnak érezte, hogy tovább beszéljen hozzá. A saját hangja valami módon támogatta az elhatározásában. Bizonyíték volt. Hogy a férfi nem lőtte le azonnal, amikor belépett az ajtón, és hogy még mindig él. Mert amíg lélegzik, reménykedhet. Egyre kevésbé, de most még él a remény egy

Az utasülés felőli oldalon eljutott a hátsó lökhárítóig.

– A férfi továbbra is a kormány melletti ajtó nyílásában, bal alkarját a kocsí tetején megtámasztva, látszólag kényelmesen, lazán álldogált. A szeme azonban elárulta, hogy éberén figyel. Borotvaéles pengéként tükrözte vissza a halvány fényt, miközben ijesztő mozdulatlanságban figyelte őt.

Jordie megpróbált úgy tenni, mint aki nem fél: a nyitott csomagtartóhoz lépve gyorsan felmérte annak tartalmát. Maradék ételkonzervek, fél tucat bontatlan vizespalack, a már kiürültek, a kék ponyva. A telefonját nem látta. Sem a keréka broncsot. Vajon a ponyva alatt van? Ha nem, akkor hol? Mit csinált vele Kinnard?

– Megtalálta? – kérdezte a férfi.

– Igen. – Benyúlt a kendőket tartalmazó csomagért. Kihúzott belőle egyet, aztán a csomagot visszajettette a csomagtartóba.

Úgy tett, mint akinek nem sietős, amikor megfordult, és elindult az épület hátsó traktusa felé.

– Ha pár perccel tovább hagyja égni a lámpát, akkor hátramegyek oda, és...

– Jordie.

– Mi van?

– Mi olyan sürgős?

– Vizes vagyok.

– Állj.

– Mi van?

– Azt mondtam, állj.

– Miért? – fordult meg villámgyorsan Jordie.

Shaw jobb kezét szorosan az oldalánál, a combjához közel tartva elindult feléje.

– Ezt keresi? – És felemelte a jobb karját. Jordie szívverése elállt. Mindjárt meglátja a kezében a pisztolyt.

Ne nyílveszővel!

Elakadt a lélegzete.

A férfi villámgyorsan felemelte a jobb térdét, kettétörte rajta a nyílveszőt, s a két darabot ledobta a földre.

Jordie fojtott kiáltást hallatva sarkon fordult, és futva indult az épület hátsó része felé.

A férfi utána vetette magát, és elébe került.

– Kíváncsi voltam, mi keltette fel ott annyira az érdeklődését. Épp most találtam meg, mialatt odakint volt.

Amikor Jordie egy vonalba ért a deszkapárkányra tett üres vizespalackkal, gyakorlatilag a falnak vágódott.

– Komolyan azt hitte...

Jordie négykézlábra ereszkedve kicsit előbbre mászott.

– ... nem tudom, hogy készül valamire?

Szálkák fúródtak a tenyerébe, miközben vaktában végigtapogatta a falat borító nyers fát.

A férfi lekuporodott. A nő, hátát a falnak vetve, két kezét a háta mögé rejtve szembefordult vele.

– Nincs értelme – folytatta a férfi. – Megtaláltam a titkos fegyverét. Mit akart kezdeni azzal a nyílveszővel? Újrahámozni az íjat, és lenyilazni engem?

Könnyek borították el Jordie szemét. Remegett a rémülettől.

– Na jöjjön. Álljon fel. – Shaw megfogta kétfelől a vállát, és megpróbálta felhúzni, de ő ellenállt.

Jordie a könnyein át csak homályos foltnak látta a férfi arcát. De a borostás állából kivilágító heget tisztán látta, és a szigorú száját is, amely annyi szenvedéllyel tudott csókolni.

És látta, hogyan dermeszti meg a döbbent hitetlenkedés az arcvonásait, amikor a jobb kezével megcélozta a teste közepét.

Másodperceken át meredtek egymásra szótlánul, aztán egyszerre mozdultak meg, a férfi hátrahanyatlott, majd a fenekére huppant, a nő pedig mindkét kezét a szájára tapasztotta, hogy ne jajduljon fel a saját erőszakos tettétől elszörnyedve.

A férfi tátott szájjal, zavartan bámult rá, aztán lehajtotta a fejét, hogy lenézzen arra a törött csavarlapátra, ami kiállt a hasából.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Shaw vadul szitkozódott, és a fejét fölemelve dühösen meredt Jordiera, aki még mindig a szájára tapasztott kézzel bámult rá. Aztán hirtelen megmozdult, hogy odaugorjon a férfihoz.

– Ide ne jöjjön – próbált az ráüvölni, de a hangja elvékonyodott.

Jordie benyúlt az inge alá, és kirántotta a pisztolyát a tokjából. Shaw-nak mindkét kezére szüksége volt, hogy megtámassza magát, így ellenkezés nélkül hagyta, hogy a nő elvegye a fegyverét. Ő két remegő kezében tartva ráfogta a pisztolyt.

– Ne mozduljon, különben még le is lövöm.

– Azzal ugyan nem. – Shaw a fájdalomtól sziszegve ülő helyzetbe tornázta magát. Érezte, hogy izzadságcseppek gyöngyöznek a homlokán. Minden más esetben ideges lett volna attól, ahogy a láthatóan tapasztalatlan nő a kezében tartja a lőfegyvert. Most viszont a hasában lüktető fájdalomtól fogát csikorgatva mondta: – Kivettem belőle a töltényt.

Jordie nem bajlódott tovább a pisztollyal, csak tátott szájjal nézett a férfira:

– Mi?

– Biztonsági óvintézkedés. Túl nagy érdeklődést mutatott iránta.

– Hol vannak a golyók?

– Eldugtam.

– Hová?

A férfi elengedte a füle mellett a kérdést, ehelyett maga elé képzelte az emberi test anatómiáját, és megpróbálta felidézni,

melyek azok a szervek, amelyek átszúrása nyomán az ember elvérzik. A törött propellertoll a bal oldali utolsó bordája alatt szúródott át az ingén. Nem találhatta el a hasnyálmirigyét, a máját és a gyomrát, mert ezek magasabban voltak, és középen. A bal veséje? Az is túl magasan és hátul van. Vastagbél? Elképzelhető. Ha szerencséje van, a penge jócskán tőle balra ment be, és elkerülte.

A legrosszabb esetben azt a nagy artériát találta el – hogy az ördögbe is nevezik? –, ami áthalad a hasüregen, és a lágyékon át tovább a combcsont mellett. Ha az a fő ütőér átszakadt, vagy akár csak megrepedt, akkor már nem sokáig fog gondot okozni Jordie Bennettnak. A lyuk nagyságától függ, hogy mennyi ideje van hátra.

Megint elkáromkodta magát.

– Lehet, hogy nem lesz szüksége egyetlen golyóra sem.

A nő otthagytá, és a kocsinhoz rohant. A férfi hallotta, ahogy a csomagtartóban kotorász, aztán szitkozódva próbálja felkapcsolni az elemlámpát.

– A szentség! Kivette az elemeket? Hol vannak? Eldugta?

– Sokat dolgoztam, amíg maga szundikált.

Jordie visszajött, letérdelt a férfi mellé, és benyúlt a farmernadrágja zsebébe. Hogy ott nem talált semmit, benyúlt a másikba, ahol megtalálta a férfi bicskáját és Mickey telefonját. A bicskát arrébb lökte, oda, ahol Shaw nem érheti el, és csak a telefonnal foglalkozott. De amikor be akarta kapcsolni, és rájött, hogy a készülék halott, megfordította, és leemelte a hátoldalát, ahogy többször is megfigyelte, amikor a férfi csinálta. Látva az akku üres helyét, őrzöngő düh fogta el.

– Hol van az akku?

A férfi megrázta a fejét.

– Megőrült? Mondja meg! Fel kell hívnom a 911-et.

A fejrázástól Shaw még jobban szédült, így inkább meg sem szólalt.

– Ha nem kap segítséget, akár meg is halhat.

– Nem ezt akarta?

– Nem! Nem akartam megölni. Csak meg akartam akadályozni abban, hogy megöljön.

– Azt szerettem volna, hogy szépen kérjen meg rá, ahelyett, hogy belém vágja ezt a... jaj, a francba, ez fáj.

Jordie elkapta a férfi állát, és odafordította a fejét, hogy kénytelen legyen ránézni.

– Mondja meg, hová dugta a telefon akkumulátorát.

Shaw kirántotta az állát a kezéből.

– Hozzon nekem egy palack vizet és a maradék kendőket.

Jordie megrökönyödve nézett rá, de aztán felállt, visszament a kocsihoz, és egy perc sem telt el, már hozta is a kért holmikat. Shawnak sikerült megmaradnia ülő helyzetben, ha kicsit elferdülve is, miközben elvette a palackot, lecsavarta a kupakot, majd a tartalmát rálocsolta az ingét a törzséhez rögzítő fémdarabra. Jordie ijedten nézte, ahogy két kézzel megragadja.

– Mit csinál?

A férfi kipislogta az izzadságot a szeméből.

– Lépjen hátrébb. Ha eltalált egy artériát, az lespricceli.

– Ki akarja húzni?

– Tartson készenlétben pár kendőt. Mihelyt kihúztam a pengét...

– Nem teheti!

– Én sem teszem örömmel.

Kétesélyes dolog volt. A penge el is zárhatta az utat a súlyosabb vérzés előtt. De ha olyan rozsdás és koszos, mint a kiálló része, és bent hagyja, akkor a fertőzésbe vagy a tetanuszba fog belehalni, és egyik sem lesz könnyű, sem gyors lefolyású halál. Ha viszont egy ütőeréből lövell ki a vér, az legalább nem tart sokáig.

– Kérem – fogta könyörgőre Jordie. – Hadd hívjam fel...

De mielőtt végigmondhatta volna, a férfi húzott egyet a hajócsavar kiálló részén, hogy lássa, milyen szilárdan és mélyen hatolt be a testébe. Már ettől az erőfeszítéstől is kis híján elájult. Többször egymás után mélyeket lélegzett, gondolatban nekigyürkőzött, majd teljes erejéből megrántotta. A kicsorbult fém kiszakadt a húsból, s a nyomában meleg vér csorgott le a hasán.

Ezernyi zajosan csapkodó szárny rajzott felé, elhomályosítva a látását. Harangok zúgtak a fejében. A bőre síkossá vált az izzadságtól. A hasa hullámozott, gyomra csípős epével töltötte meg a garatját. Feladta a küzdelmet a gravitációval, és a bal oldalát kímélve a hátára hanyatlott.

Homályosan észlelte, hogy Jordie kigombolja az ingét, majd fölébe hajol, és az összehajtogatott kendőkkel eltömi a sebet.

– Jordie?

Nem volt benne biztos, hogy kimondta-e a nevét, vagy csak gondolta. De kimondhatta, mert a nő felcsattant:

– Mi van?

– Miért...

– Fogja be, dolgom van.

– Miért...

– Ne szóljon hozzám!

– Miért nem fut el az út felé?

Jordie keze megállt, és lenézett a férfi arcára. Shaw látta rajta, hogy ez eszébe sem jutott.

A nő leplezetlen zavara eltartott néhány szívdobbanásnyi ideig, de aztán megfeszült az álla, rekedten csak annyit mondott, hogy „esik”, aztán újra fölébe hajolt, és tovább dolgozott azon, hogy elállítsa a vérzést.

* * *

Több elemet is talált a csomagtartó mélyebben kiképzett részében, ott, ahol a tartalék autógumik voltak. Amikor berakta őket a szpotlámpába, az kigyulladt. Ezután a lámpával átkutatta a kocsit – a kesztyűtartót, az ülések alatt a padlót, még a motorháztető alatt is. De a keresés eredménytelen volt.

Mivel az akku lemerülőben volt, s a kocsi belső világítása egyre halványult, becsukta az ajtókat és a csomagtartót, de előbb kivett belőle egy teljes üveg Advilt, és még amit hasznosnak gondolt Shaw élete megmentéséhez.

Odavitte a ponyvát, ahol Shaw feküdt. Öntudatánál volt, mert amikor ráirányította a szpotlámpa fénysugarát, ráfordult, hogy fordítsa el róla azt a kurva lámpát.

– Látnom kell, hogy mit csinálok.

Letette maga mellé a lámpát, úgy, hogy Shaw ne érje el, és még kétszer fordult, hogy mindent, amit a csomagtartóban talált, elhozhasson. Amikor ezzel megvolt, kiterítette a ponyvát a földön.

– Mit gondol, át tud erre jönni?

Shaw megnézte, aztán Jordie-t is, és megrázta a fejét.

– De ez a padló mocskos.

- A ponyva is.
- A tiszta felével fölfelé terítettem le.

Shaw hümmögött.

– Mintha ez számítana. – Tétova mozdulattal a véres fémdarabra mutatott, amely nem messze tőle a földön hevert. – Ezen a vacakon annyi baktérium van, amennyi egy elefánttal is végezni tudna.

- Akkor hadd hívjam a 911-et.

– Nem.

- Meg akar halni?

A férfi éles pillantást vetett rá, majd megpróbált átevic kélni a ponyvára. Összeszorította a fogát, de a fájdalomtól így is felmordult.

– Hadd segítsek – lépett oda Jordie, és egyik karját Shaw vállá, a másikat a dereka alá csúszttatta. – Tartom a felsőtestét, maga meg használja a lábát...

- Csak csinálja.

Három részletben, amelyek igazi gyötrelmet jelenthettek a férfinak, sikerült áttennie őt a ponyvára. Addigra Shaw teste teljesen elernyed, verítékben fürdött, és olyan erővel szorította össze a száját, hogy kifehéredett körülötte a bőr.

Jordie amilyen kíméletesen csak tudta, hozzáfogott, hogy kivegye a véráztatta kendőket a sebből. Amikor az utolsót is elvette, nyelnie kellett, hogy el ne hányja magát. A nyílt seb mintegy tíz centi hosszú, és a legszélesebb pontján körülbelül két centi széles volt. Kilátszott alóla a haragosvörös hús.

Shaw feltámaszkodott a könyökére, épp csak annyira, hogy lássa a sebet. Jól megnézte, aztán visszafeküdt.

- Ügyetlen volt. Nem találta el az ütőeret.
- Honnan tudja?

– Onnan, hogy én tudom, hogy kell megölni egy embert.

Annak ellenére, hogy Jordie nem talált el egy főeret, a seb gyorsan megtelt vérrel. Újra rányomott hát egy összehajtogatott kendőt. Shaw száján kibukott valami trágárság, de aztán úgy összeszorította az állát, hogy a csontjai majd átszúrták a bőrét. Jordie megfogta a kezét, és ráhelyezte a kendőre.

– Tartsa rajta, és szorítsa le.

Ő maga gyorsan elment a bicskáért, szétnyitotta, és az egyik maradék palack vizükkel lelocsolta. Már csak három kendő maradt.

A bicskával csíkokra hasogatta az egyiket.

– Mit csinál?

Jordie hozzálátott, hogy a csíkokat egymáshoz kötözze. Amikor ezzel készen volt, egyenként szorosra húzta a csomókat, majd az így kapott szalag hosszát a férfi derekához mérte.

– Jó, hogy ilyen vékony – mondta. – Emelje meg magát.

A férfi rájöhetett, hogy mi a célja. Megemelte a csípőjét annyira, hogy Jordie a háta mögé vihesse a szalag egyik végét. Aztán feszesre húzta, és a szalag két végét összekötötte a sebre helyezett kendőn.

– Ez a legtöbb, amit tehetek, amíg megengedi, hogy felhívjam a 911-et.

A férfi lehunyta a szemét, és az orrán át kezdett lélegezni, mintha így akarná elhárítani a hullámokban rátörő fájdalmat. Jordie – négy Advil tablettát nyomott a szájába, és lecsavarta egy vizespalack kupakját.

– Tessék. Igyon.

Shaw felemelte a fejét, hogy igyon pár kortyot. Jordie túl gyorsan öntötte, a víz kifolyt a szája két sarkán. Jordie gondolkodás

nélkül letörölte a vizet Shaw borostás álláról, a C alakú sebhelyről, aztán a nyakáról.

– Köszönöm.

– Szívesen. – Jordie leült a sarkára. – Shaw...

– Felejtse el.

– Nem is tudja, mit akarok mondani.

– Nem – felelte csukott szemmel a férfi –, de ez az első alkalom, hogy a nevemen szólít, úgyhogy tudom, ha így kezdi, biztosan nem fog tetszeni, amit mond.

– Hadd hívjak segítséget.

A férfi csak megrázta a fejét.

– Kérem.

– Kapcsolja le a lámpát.

– Nem.

A férfi kinyitotta a szemét.

– Lemeríti a... az elemeket, és nincs belőlük több.

– Biztos, hogy van.

A férfi felsóhajtott.

– Esküszöm.

Látszott, hogy az ájulás határán van. Nehezeére esett nyitva tartani a szemét, és fókuszálni. A beszéde lelassult, mintha keresgélennie kellene a szavakat, és mintha egyre nehezebben tudna észben tartani egy gondolatot.

– Kapcsolja le a lámpát – ismételte meg halkan.

Mivel Jordie nem talált több elemet a kocsiban, úgy gondolta, hogy a férfi igazat mondhat. Lekapcsolta hát, és hirtelen teljes sötétség borult rájuk.

Egy darabig mindketten hallgattak, aztán a férfi suttogva megszólalt:

– Ha elájulok, akkor elmegy?

– Legyek őszinte? Még nem döntöttem el.

– Szar lehet magának, Jordie Bennett. Folyton a jó erkölcs és az önzés között kell ingadoznia.

– Talán inkább olyanná kellene válnom, mint maga.

– Úgy érti, amorálissá.

– Ha amorális lenne, én már halott lennék.

– A kapzsiság tartotta életben, nem a jó erkölcs. – Kicsit arrébb helyezte a testsúlyát, amitől felnyögött. A fájdalomtól zihálva lélegzett, mint egy vajúdnő. Egy perc múlva megszólalt. – Ha elájulok, tűvé fogja tenni ezt a helyet a kocsikulcs után?

– Valószínű. És a telefonom után. Mit csinált a telefonommal?

– Titok. Mikor találta azt a propellerlapátot?

– Mosakodás közben.

– Nem kellett volna olyan rendesnek lennem magához.

– Két deszka közé volt beékelve a falban. Nem tudtam kivenni, amikor számolt. Ott kellett hagynom.

– Amikor megtaláltam a nyílveszőt...

– Akkor láttam először a nyílveszőt, amikor kettétörte a térdén.

– Azt hittem, kijátszottam az adut maga ellen.

– Én is. Tudtam, hogy csak egy esélyem van, hogy visszamenjek ahhoz a törött propellerhez.

– És kihasználta azt az esélyt.

– Igen.

– Derék dolog volt. De ne felejtse el... ha egyszer megint ilyen helyzetbe kerül...

- Akkor? – sürgette Jordie, mert Shaw hangja elakadt.
- Csinálja rendesen.
- Nem fogom elfelejteni.

Jordie hallotta a nyugtalanul izgó-mozgó Shaw alatt lévő ponyva zizegését. Aztán egy darabig csend volt. Végül megint meghallotta a hangját:

- Azóta... azóta...
- Igen? – hajolt Shaw fölé.
- Azóta tízszer is megölhetett volna. Mi tartja vissza?
- Mondtam, és komolyan is gondoltam. Nem akarom, hogy meghaljon.
- A csók miatt?
- A csók?
- Emlékszik. Örülten szexi volt, igaz? Másfél másodperc alatt felgyorsultunk nulláról hatvanra. Virtuális előjáték?
- Én nem így emlékszem rá.
- A fenét nem.
- Egyszerűen nem akarom, hogy meghaljon, ennyi az egész.
- Jó, jó. Köszönet érte.

A sötétben tapogatózva megkereste Jordie bal kezét, megfogta, és a mellkasára fektette. A mellszőrzete selymes volt, a bőre forró. Gyorsan és rendszertelenül emelkedett és süllyedt. Simogatta a kézfejét, közben lassan görgette le a jobb oldalához, amely sértetlen volt.

- De ha netalán... amennyiben meggondolná magát...

Jordie túl későn vette észre, hogy mit csinál. Rákattintotta a műanyag bilincset Jordie bal és a saját jobb csuklójára. Jordie artikulátlan hangon felkiáltott dühében. Elsősorban magára volt

dühös, amiért így hagyta magát rászedni a szexi csókról szóló szöveggel.

Nagyot rántott a kezén, noha tudta, hogy hasztalan. Aztán eszébe jutott a bicska. Miután csíkokra szabdalta a kendőt, letette a földre. A szabad kezével keresgélgni kezdte maga mellett.

De a férfi ebben is megelőzte.

– A farzsebemben van, ott, ahol a bilincs volt – mondta. – Hanyagság volt olyan helyre tennie, ahol elérem.

– Meg akartam akadályozni, hogy elvérezzen!

– Ha mégis elvéreznék, akkor megfordíthat, kiveheti a bicskát, és elvághatja a bilincset. De ahhoz előbb meg kell hálnom.

– Kérem, ne csinálja ezt. Nem tudok segíteni, ha nem mozdulhatok innen.

– Jelenleg azzal tud segíteni, ha nyugodtan fekszik, és csöndben van.

– Gondolkozzon józanul, Shaw. Vége van. Súlyos, az is lehet, hogy halálos sebet kapott. Nem tudhatjuk, van-e, és milyen súlyos belső sérülése van. – Legalább egy percen keresztül próbált a férfi lelkére beszélni és érvelni, mire ráébredt, hogy Shaw nem válaszol.

* * *

Amikor Shaw felébredt, sűrű esőcseppek kopogtak a bádogtetőn. De nem ez, hanem az ibuprofentől nem csillapodott fájdalom ébresztette fel. Jordie a derekához tette a szpotlámpát, hogy a fénysugár egyenesen a sebére világítson. Épp a seb környékét tapogatta az ujjával.

– Nem hagyná ezt abba, kérem? Kurvára fáj.

Jordie homlokát ráncolva nézett föl rá.

– Shaw, figyeljen rám, magának...

– Hány óra van? – A férfi behajlította a bal karját, és hunyorogva próbált éles képet kapni az óráján lévő számokról. Már nem lehetett túl messze a hajnal, mert a sötétség, amely eddig sűrű feketeségnek tűnt, sötétszürkére hígult. De ha így esik, akkor napfelkelte biztosan nem lesz.

– Teljesen magánál van? – kérdezte Jordie.

A férfi ránézett, és bólintott.

– A sebe rosszabbul néz ki. Kezd elfertőződni.

Habár össze kellett szorítania a száját, hogy fel ne jajduljon, Shaw felhúzta magát annyira, hogy a saját szemével lássa. Jordie kioldozta a hevenyészett kötést, és a véráztatta kendőt levéve felfedte a roncsolt nyers húst. A seb körüli rész duzzadt volt és vörös.

– Felment a láza – közölte.

Igen, a férfi is érezte, hogy lázas. Viszketett és feszült a bőre, égett a szeme, és szomjúság kínozza.

– Adja ide azt a vizet.

Jordie már nyúlt is a palackért a jobb kezével, mivel a bal hozzá volt bilincselve a férfi kezéhez. Shaw palackot tartó keze félúton a szája felé megállt a levegőben.

– Mi volt ez?

– Micsoda? – Jordie a férfi tekintetét követve az ajtó felé nézett.

– Villámlott. Legalább egy órája tart a villogás. – Ismét a férfira nézett. – Shaw, muszáj lesz feladnia. Engedje meg, hogy kiszabadítsam magam. Mondja meg, hogy hol van a telefon akkuja. Vagy a kocsikulcs. Elviszem...

– Pszt!

– Ne pisszegjen nekem. Magát el kell...

A férfi lenyomta Jordie-t maga mellé, és félig rágurulva, a bal kezével nyúlt a szpotlámpáért. Lekapcsolta.

– Mit csinál? – Jordie megpróbálta lelökni magáról, de a férfi bal combját átvetve rajta a földhöz szögezte. Láztól égő szemét az ajtóra emelte, ahol egy újabb fényvillanást látott, de a tetőn kopogó eső zaja mellett hallható morajlás nem mennydörgés volt.

– Shaw...

– Maradjon csendben!

– Engedjen felállni!

A férfi ehelyett bal kezét a szájára szorította.

– Autó – mondta. – Ha egy szót szól, vagy akár hangosan veszi a levegőt, az autóban ülő valószínűleg meghal. És a vére a maga lelkén fog száradni. Megértette?

Jordie csak egy másodpercig habozott, aztán amennyire a férfi bilincset viselő keze engedte, bólintott.

Shaw akkor elvette a kezét a szájáról, és megfeszülő arcizmokkal, hunyorítva, minden erejével küzdve az ájulás ellen, ülő helyzetbe kényszerítette magát. Felhúzta a jobb térdét, és rojtosra kopott farmerja alatt szabad bal kezével benyúlva a csizmájába, elővette a Bobcatet.

Amikor Jordie meglátta a marokpisztolyt, elállt a lélegzete.

– Milyen bérgyilkos az, akinél csak egy fegyver van? – kérdezte a férfi.

– És ez meg van töltve?

– Mindig.

A fényszórók, amelyeket közeledni látott, végigpásztázták az épület homlokzatát, majd egy helyben maradva tovább világítottak. Hosszú-hosszú ideig nem történt semmi. Shaw ebből tudta, hogy egy

zsaru van odakint. Egy hétköznapi kíváncsiskodó nem lenne ilyen óvatos. Egy embervadászaton lévő zsaru előbb meghatározza a helyzetét, csak aztán tesz további lépéseket.

A mellette fekvő Jordie is feszülten, szemét a csukott ajtóról le nem véve figyelt.

Shaw szinte megfeszült, hogy meghallja, amint nyílik egy autó ajtaja, és léptek közelednek az ajtóhoz, de a tetőn záporozó eső kopogása minden más zajt elnyomott. Végül egy tisztán kivehető louisianai kiejtésű hang kiáltása hallatszott:

– Clint Morrow seriffhelyettes vagyok a Terrebonne Megyei Seriffirodából. Igazolják magukat, kérem.

Shaw mellett Jordie egész testében remegett, de nem szólalt meg.

– Tudom, hogy ott vannak – mondta a helyettes. – Egy halász látta, hogy időnként fény villan odabent.

Shaw szemrehányó pillantást vetett Jordie-ra, de ő egyre csak az ajtót bámulta.

Amely lassan, még a zuhogó esőben is hallható nyikorgással kinyílt. Egy kezében pisztolyt tartó, hátulról az autója fényszóróitól megvilágított magas, cowboykalapos férfi körvonala rajzolódott ki az ajtónyílásban. Belépett az épületbe, de Shaw rákiáltott:

– Addig, és ne tovább!

A férfi megtorpant.

– Shaw Kinnard?

– Örvendek. Van családja, Morrow seriffhelyettes?

– Tessék?

– Jól hallotta. Ha szeretné viszontlátni a szeretteit, menjen el. Különben lelövöm.

– Akkor meglátom a villanást, és lövök.

– Nem, nem fog. Mert eltalálhatja Jordie Bennettet, aki össze van bilincselve velem.

A seriffhelyettes tétovázott, majd eltűnt az ajtónyílásból.

– Ms. Bennett – kiáltotta kintről –, jól van?

Jordie Shaw-ra nézett, aki egy bólintással megadta az engedélyt, hogy szólhasson.

– Igen. De... de hozzá vagyok bilincselve, fegyvere van, és...

– Elég! – vágott a szavába Shaw.

– Küldjön mentőautót! – kiáltotta Jordie.

– Ki a sebesült? – kiáltott vissza a seriffhelyettes.

– Egy szót se többet! – És Shaw a nagyobb nyomaték kedvéért rántott egyet Jordie megbilincselte kezén. Láta maga előtt, ahogy a helyettes halkán, de sürgető eréllyel beszél a vállára csíptetett mikrofonba, vázolja a szolgálatosnak a tűz helyzetét, és erősítést, valamint sürgős orvosi ellátást kér.

– Érti a dolgot – jegyezte meg kelletlen elismeréssel. – Rövidebb időbe telt neki, mint a három nap, amire gondoltam. Na persze kellett a maga segítsége az elemlámpával.

Jordie nem titkolt nyugtalansággal nézett rá.

– Mit fog most csinálni?

A férfi gondolkozott kicsit, miközben a puszta akaraterejével küzdött a fájdalom, a hányinger és az eszméletvesztés ellen.

– Elfogni elfoghatnak éppen. A legjobbakkal is megesik. De hogy hülyére is vegyenek, az megint más kérdés.

Villámgyors mozdulattal, bal kézzel hátulról átkulcsolta Jordie nyakát, és az arcát a magáéhoz húzva, egymáshoz szorította a homlokukat.

– Lemondtam kétmillió dollárról, plusz arról az egetverő szexelésről, amiről fantáziáltam, azt remélve, hogy elvisz az öccséhez és a harmincmillájához. Most megmondhatja. Megtette volna ebben az életben *valaha* is?

– Nem tehettem volna meg. – Jordie elhúzta a fejét annyira, hogy a férfi szemébe nézhessen. – Nem tudom, hol van Josh. Vagy a pénz. Vagy Panella. Nem tudok semmit. Soha nem is tudtam.

Így feküdtek egy ideig, aztán Shaw fojtottan és némi öngúnnyal elnevette magát.

– Morrow! Hajlandó tárgyalni?

HUSZADIK FEJEZET

Wiley és Hickam ügynöknek elég rázós útja volt visszafelé New Orleansba. Marsha nem örült volna, ha látja, hogyan csapkodnak körülöttük a villámok, és dobálja őket a szél. Még Joe is megkönnyebbült, amikor leereszkedtek a helikopter-leszállóhelyen.

Egyenesen az irodába hajtottak. Joe átadta a telefonját egy technikusnak, aki cserébe adott neki egy másikat, amire átirányították a hívásait. A különleges ügynökök annak alapján próbálták meghatározni Josh Bennett tartózkodási helyét, amikor visszahívta Joe mobilját, de ő maga nem sok reményt fűzött a sikerhez. Joe ugyanis többször visszahívta az ismeretlen számot, amióta Josh kilépett a vonalból, de nem vették fel.

– Valószínűleg a beszélgetés után rögtön kivette a telefonból az akkut és a SIM-kártyát – magyarázta Hicknek, miközben megálltak a teremgarázsban egymás mellett parkoló autóiknál.

– Honnan szerzett telefont? És mikor?

– Honnan? Akárhonnan. Mikor? A fene se tudja – mordult fel Joe. – Lehet, hogy kezdettől fogva rejtegette valahol. Lehetett akár tucatnyi telefonja is. Egyszer használatos SIM-kártyák kimeríthetetlen készletével.

– De úgy beszélt, mint aki meg van rémülve.

– Hát, lehet is. Ha elhitei magával, hogy Panella hajlandó fátylat borítani a múltra, akkor idióta.

– Nem hiszem, hogy idióta lenne.

– Én sem. Minden handabandázása dacára be van rezelve. Mi másért osztotta volna meg azt az információt Jordie-ról?

– Szerinted igazat mondott?

Joe megvakarta a tarkóját.

– Nem tudom. De... – Elhallgatott, amikor megszólalt a telefonja. Felkapta, arra gondolva, hátha a szökevény hívja vissza. De látva a készülék kijelzőjét, odaszólt Hicknek: – Morrow –, és felkészült a rossz hírre. Megtalálták Jordie Bennettet? Vagy csak azt, ami maradt belőle?

– Mi újság, Morrow? – Rövid ideig hallgatta a beszélőt, aztán izgatottan a kocsija sofőrülése felé intett Hicknek, miközben beleszólt a telefonba: – Indulunk.

* * *

Még ha kényelmesebb lett volna is, hogy a helikopterrel menjenek vissza, Joe egyetlen pilótát sem kért volna arra, hogy ilyen időben kockáztassa meg a felszállást. Így aztán autózniuk kellett, ami olyan volt, mintha víz alatt mennének. Az ablaktörlők nem bírtak a szélvédőre ömlő zuhataggal.

Másfél órányira New Orleans határától Hick egészen ráhajolt a kormányra, amit mindkét kezével tiszta erőből szorított.

– Létezik „a félelemtől falfehéren” kifejezésnek megfelelője a feketéknél? – kérdezte Joe.

Hick, anélkül, hogy a szemét levette volna az útról, kényszeredetten elmosolyodott.

– Nem ismerek ilyet, de találó.

– Hamarosan oda kell érünk a letérőhöz.

Morrow seriffhelyettes tudomása szerint annak a pajtaserű építménynek, amelyben Shaw Kinnard túszként fogva tartotta Jordie

Bennettet, nem volt címe. De megmondta, hol van a legközelebbi útkereszteződés, amit Hick a kocsis GPS-e segítségével megtalált. Onnantól Morrow telefonon keresztül, szóbeli utasításokkal irányította.

A mellékúton haladva egy kanyar után Hick megszólalt:

– Ez lesz az a hely.

Az esőfüggöny mögött rendőrautók villogtatták háromszínű vészjelző lámpájukat. Többen közülük a padkán sorakoztak szorosan egymás mögött, egy pedig oldalvást állt az út közepén. Egy esőköpenyt viselő rendőr került a kocsis utasülése oldaláról a sofőrülés mellé, ahol Hick letekert ablakkal várta.

A rendőr kalapja karimájáról vízesésként zúdult le az esővíz, amikor fejét lehajtva bekukucskált a kocsiba.

– Wiley ügynök?

– Én vagyok Wiley. Ő Hickam ügynök.

A rendőr egyenként bemutatkozott nekik.

– Az épület körülbelül egy kilométerrel följebb van az út mentén, ami most, ebben az időben sártengerré vált.

– Ez az egyetlen út vezet oda, és onnan kifelé?

– Igen, uram. A házhoz vezet, aminek a háta mögött már a mocsár kezdődik.

– Nem tudjuk, van-e autója, de abból kell kiindulnunk, hogy van. Ha valami módon kijátszana bennünket...

– Itt kellene elhajtania mindnyájunk mellett, és arra nem fog sor kerülni.

Joe-nak tetszett a rendőr magabiztossága.

– Nem tudjuk, mennyire van felfegyverkezve, úgyhogy legyen óvatos.

– Önök is.

A rendőr elhátrált, és intett az út közepén ferdén álló autó vezetőjének, hogy húzódjon le. Mihelyt elhajtottak az útakadály mellett, Hick követte a rendőr fényjelzését, amely arra utasította, hogy forduljon balra.

Az út valóban sártenger volt. A következő kilométert ide-oda csúszkálva tették meg, amíg egy vízzel majdnem tele árokhoz nem értek. Az árkon túl egy épület körvonalai látszottak, amit Morrow úgy írt le Joe-nak, hogy félig pajta, félig egy szteroidokon hízott garázs.

Az épület előtt rendőrautók, szolgálati terepjárók és két mentőautó állt. Az embereken esőkabát volt, ezért nehezen lehetett megkülönböztetni, ki honnan jött, legfeljebb ha háttal fordultak Joe-nak, és el tudta olvasni az esőköpenyükre írt fényvisszaverő betűket. A legmegnyugtatóbb az volt számára, hogy sokan voltak, tehát komoly tűzerőt képviseltek.

Miközben Hick óvatosan átkormányozta az autójukat a vizesárok felett vezető úton, az egyik rendőr elvált a többiektől, és nehéz léptekkel elindult feléjük. Morrow volt. Kalapja karimája alatt a feszültség rámerevedett az arcára.

Joe intett neki, hogy szálljon be hozzájuk. Morrow kinyitotta a hátsó ajtót, és bocsánatkérést motyogva, amiért összevizez mindent, beszállt.

Joe megkérdezte, történt-e valami változás azóta, hogy utoljára beszéltek.

– Semmi.

– Ezek szerint nem tudják biztosan, hogy életben van-e a nő.

– Amikor ideértem, életben volt. Kinnard utoljára azt mondta, hogy megadja magát, de csakis magának. Amióta ezt a feltételt szabta, semmi többet nem mondott. Azóta csend van, pedig többször is megpróbáltam beszélgetést kezdeményezni. A nővel úgyszintén. Az sem szólt egy kukkot sem. De ha megölte a nőt, az biztos, hogy nem löfegyverrel tette. Lövés nem hallatszott odabentről.

– A nő nem mondta meg, hogy miért kért mentőautót?

– Nem. Többször is megkérdeztem, hogy melyikük sebesült meg. Nem válaszoltak. Gyanítom, hogy az a csirkefogó komolyan gondolta, amikor azt mondta, senkivel nem beszél, csak magával.

Joe elnézte az ormótlan épületet, majd a homlokától lefelé végighúzta a kezét az arcán.

– Oké. Kezdődhet a műsor. Adja ide, legyen szíves, azt az esőköpenyt.

Morrow fölvette a hátsó ülésről, és odaadta neki.

– Ha azt hiszed, hogy beengedlek oda egyedül, nagyon tévedsz – közölte Hick.

– Ez volt a kikötése a fickónak.

– Füttyölök rá. Te tőzsdei és egyéb csalásokban nyomozol. Ez a cowboyoknak való munka.

– Akiket ígérete szerint egyenként fog lepuffantani, ha megrohamozzák az épületet – felelte Morrow.

– Amíg nem végeznek vele – érvelt Hick.

– Vagy ő végez a nővel.

Joe szavai kövekként zuhogtak le, és összetörték Hick érvelését. A francba, morogta az orra alatt, majd Morrow-hoz fordult:

– Biztos benne, hogy másutt nem lehet ki- és bejutni?

– Nem, hacsak egy föld alatti alagúton át nem, de tudja, ha Louisianában az ember ás egy gödröt, az nyomban megtelik vízzel, úgyhogy az alagutat nem tartom valószínűnek. A tetőn át ilyen időben nagyon kockázatos próbálkozni. Másik bejárat nincs; deszkáról deszkára megvizsgáltattam a külső falakat, hátha van valahol egy rejtett ajtó. És egyetlen deszka sincs annyira elkorhadva, hogy előzetes figyelmeztetés nélkül rájuk tudnánk törni. Egyedül azon az ajtón át lehet bejutni – bökött állával az épület homlokzata felé a seriffhelyettes. – Amióta kijöttem, úgy maradt, félig nyitva. Azt hittem, talán kidugja rajta a fejét, hogy körülnézzen. De ha egyszer is közel jött ahhoz az ajtóréshez, nem vettük észre. Odabent semmiféle mozgást nem látni.

Hick bosszúsan fújta egyet, és Joe-ra nézett.

– Van rajtam mellény – intett neki kényszeredett mosollyal Joe.

– A pali a fejlövést preferálja.

A másik kettő egy szóval sem cáfolta, nem is minősítette a szavait, pedig Joe szinte kívánta, hogy legalább az egyikük mondjon valami ilyesmit.

– Na jó, a nőt mindenképpen ki kell hoznunk onnan.

Többet nem is mondott, csak ellenőrizte a pisztolyát, majd bedugta a hátul a derekán lévő pisztolytáskába, és felvette az esőköpenyét.

Mihelyt amennyire lehetett, ő és Hick felszerelték magukat a szakadó eső ellen, mindhárman kiszálltak a kocsiból, és a várakozó autók fedezékében elindultak az épület felé. Morrow autója volt a legközelebb az ajtóhoz, ezért amögé kuporodtak le.

Hick betöltött egy golyót a pisztolyába.

– Csak hogy tudd. Ha lelő, ezzel fogom pokolra küldeni.

– Azt nagyra értékelném. Kösz. – felelte a legkomolyabban Joe.

– Aztán ráhajtanék Marshára.

– Már csak ezért is életben fogok maradni – nézett Hickre megvetően Joe.

– De az ócska ruhatárad úgy, ahogy van, megy a rászorulóknak.

Morrow kihozott egy elektromos megafont a kocsijából, a takarásban mélyen előrehajolva odaszaladt, ahol a másik kettő guggolt, és nyújtotta Joe-nak.

– Nyomja meg ezt a gombot, és beszéljen bele.

Joe elvette, aztán Hickre nézett.

– Van védőszented, akihez rendszeresen imádkozol?

– Több is.

– Na, ez most az alkalmas idő.

– Plusz az anyai nagynéném vudu varázslattal szokott bűvészkedni.

– Az még jobb – mondta Joe zord képpel.

* * *

Shaw tudott az ajtón túli csoportosulásról, de sem ő, sem Jordie nem tett megjegyzést a többi autó érkezésére, az új hangokra, a bejáratot időnként súroló, és a fal repedéseit és lyukait bevilágító fényekre. Hallotta az épület mellett futkosó, és másik bejárat, vagy az ő számára menekülési útvonalként kínálkozó lehetőség után kutató embereket. Csak az idejüket vesztegették. Ilyesmi nem volt.

Lassan két óra telt el a seriffhelyettes érkezése óta, és az idő fontos tényezővé vált. Shaw tökéletesen tisztában volt azzal, hogy baktériumok mérgezik a szervezetét. Jordie többször is könyörgött

neki, hogy ne várjon az FBI-ügynök érkezésére, inkább adja meg magát a már itt lévő rendőröknek, hogy a mentőorvosok elvégezhesék rajta a sürgős beavatkozást, mielőtt elszállítják a legközelebbi kórházba.

Csábító javaslat volt, de Shaw rendíthetetlenül kitartott.

– Megvárjuk a maga emberét.

Mivel egyre jobban szédült, az utóbbi húsz percben már csak feküdt. Jordie mellette ült, homlokát két felhúzott térdén pihentetve, a kétségbeesés eleven szobraként.

A férfi visszagondolt arra, hogy nézett ki abban a lepukkant kocsmában. Egy bombázó. Amikor először nézte meg közvetlen közelről, az ágyéka megfeszült, melegség öntötte el, és csak annyit tudott mondani magában, hogy *Azt a!*

A benne lakó állat természetesen képzeletben azonnal meztelenre vetkőztette.

De az ennél objektívabb profi énje a részleteket vette szemügyre a célszemélyen: a kényelmes és mégis elegáns öltözetet, a halvány színű, manikűrözött körmöket, a maga természetességében hordott selyemfényű sötét hajat, az áttetsző szájfénytől csillogó telt ajkakát. Mindez arról tudósította, hogy a nő jó kondícióban van, de nem sokat törődik a szépítkezéssel. Ízléses, elegáns, de nem csinál nagy ügyet a külsejéből. A viselkedése megfontolt volt, óvatos, de összeszedett. Józan.

Ezzel szemben a ruhája most vérfoltos. Körmei gyászolnak, némelyik le is tört, amikor a hajócsavar darabját feszegette. A haja elvesztette selymes fényét, és rögtönzött lófarokba kötve viselte; az ajka száraz volt, és szorosan összepréselte.

Miatta került ilyen állapotba. Nem kétséges: gazember volt.

Jordie megmozdult, felemelte a fejét, és lenézett rá. Már nem volt sem összeszedett, sem józan, inkább kétségbeesett, és közel az összeomláshoz.

– Ugye nem fog senki mást megölni?

– Minden attól függ, hogyan alakulnak a dolgok.

Jordie szipogott. Shaw egészen addig észre sem vette, hogy sír. Azóta, hogy a szeme láttára szétloccsantotta Mickey fejét, most először ejtett könnyeket, de azt is bámulatos méltósággal.

– Nem akarom, hogy bárki más meghaljon miattam – mondta. – Kérem. Ne tegye ezt velem. Ígérje meg.

Shaw hosszú másodpercekig farkasszemet nézett vele, aztán becsukta a szemét.

– Nem ígérek semmit, Jordie.

Jordie egy alig hallható csuklásszerű hangot adott ki, de nem szólt, csak újra a térdére fektette a homlokát.

– Tudja, mi jár egyfolytában az eszemben? – kérdezte a férfi. – Panella.

– Mi van vele?

– Fogadni mernék, hogy azóta dühöng, mert fogalma sincs róla, hogy maga meghalt-e már. Valószínűleg azt várta tőlem, hogy az utolsó beszélgetésünk után percekkel visszahívom, és elmondom, magának vége, aztán megkérdezem, hogyan jutok hozzá a pénzemhez. Tudja, ugye, hogy falra fog mászni dühében? Nem szereti, ha megharagítják.

– Nem. Azt nem.

– Mi van? Ezt úgy mondta, mint aki tudja, miről beszél.

A nő nem válaszolt. Shaw felemelte a jobb kezét, azt, amelyik Jordie kezéhez volt bilincselve. A nő keze ernyedten lógott az övé

mellett, Shaw addig húzgálta szelíden egy hajfürtjét, amely kiszabadult a lófarkát összefogó kendőből, amíg Jordie oda nem fordította a fejét.

– Magára haragította Panellát? Hogyan? Mit követett el?

– Kitértem előle.

– Láttam róla képeket. Nem néz ki rosszul. Sőt, Mickey csinos fiúnak mondta.

– Csak külsőre.

– Szóval maga is vonzónak tartja?

– Elismerem, hogy jóképű, de ki nem állhatom, és ebből nem csináltam titkot.

– Ó.

Shaw eközben mindvégig szórakozottan játszott a kezében maradt hajfürttel. Jordie most kihúzta a kezéből.

– Ne mondjon úgy „ó”-t, mintha tudná, miről beszélek. Mert nem tudja.

– Kettőt találगतok. Egy, Panella úgy bánt Joshsal, mintha az inasa lenne. Ez nagyon idegesítette magát.

– Igaz. Egyenlő jogú partnereknek kellett volna lenniük, de a Panella Befektetési Csoport egyetlen név alatt működött, és nem volt kérdés, hogy ki irányítja. Panella Josh észére épített. Az ő éles esze nélkül nem működhetett volna ilyen hosszú ideig. De közben úgy bánt Joshsal, mint egy lábtörlővel, amit ő megengedett neki. Mindent megcsinált, amit Panella mondott, és csak nagyon ritkán ellenkezett vele. Én ezt rosszul viseltem. De a munkakapcsolatuk csak kettőjükre tartozott, én megmaradtam kívülállónak.

– Valóban?

– Igen.

– Kétlem. Akarja tudni, hogy miért? Mert Panella a jelek szerint majdnem annyira haragszik magára, amennyire lenézi az öccsét.

– Shaw várta, hogy erre mit mond Jordie, s hogy nem mondott semmit, rákérdezett.

– Nem azért, mert kiszertünk egymásból – válaszolta Jordie.

– Hm. Érdekesen fejezi ki magát. Megkérdeztem Miekey-t, milyen a kapcsolat maga és Panella között. Azt felelte, nem hiszi, hogy lenne maguk között bármilyen kapcsolat. Hogy maga egyszerűen csak Josh legközelebbi rokona, és mint ilyen, eszköz volt, semmi több.

– Így is van.

– Szerintem meg nem így van. Tapasztalatom szerint ha egy férfinak megér kétmilliót, hogy egy nő meghaljon, annak rendszerint csak 18 éven felülieknek való oka lehet. Én arra gondolok – és szóljon, ha jó felé tapogatózom...

– Nem ejtené a témát?

– Panellának csorgott a nyála maga után.

Jordie nem mondott sem igent, sem nemet.

– Maga meg elhajtotta.

Jordie hallgatott.

– Ami bosszantotta, és azóta is bosszantja őt. És nyilván valamiféle elégtételt jelentett számára, hogy elijesztette a maga pasiját.

Jordie erre azonnal és dühösen reagált.

– Mit tud maga erről?

Shaw közönyösen megrándította a vállát.

– Mickey szeretett pletykálkodni, és valamivel agyon kellett ütnünk az időt.

– Azalatt, amíg engem követtek egész Tobiasson keresztül.

– Mi történt a pasijával? Panella leütötte a kezéről?

– Nem. Soha, de soha nem volt köztem és Panella között a legcsekélyebb mértékben is romantikusnak nevezhető kapcsolat.

– Akkor miért nincsenek együtt ma is a barátjával?

– Miért érdekes ez?

– Lehet, hogy nem érdekes. De mondja el a kedvemért. – Fejével az ajtó felé intett. – Egy olyan embernek mesélne, aki nemsokára elindul az akasztófa felé.

– Az ember azt gondolná, hogy ebben a helyzetben valami másról szeretne beszélni. Például a halhatatlan lelkéről.

– Ami halálra van ítélve. Ezen már semennyi beszéd nem változtat. Különben is, erről akarok beszélni.

– Én nem.

– Mi történt a...

Az ingerült válasz egy pillanatra elnémította mindkettőjüket. Aztán megint Jordie szólalt meg, de már higgadtabb hangon.

– Megnősült. A Saint Louis katedrálisban. Ahogy kell. A New Orleans-i előkelő társaságban mélyen gyökerező két család egyesülése.

– Keserű pirula? – kérdezte a férfi az arcát fürkészsze.

A nő szomorúan elmosolyodott.

– Nem. Nem haragszom Jacksonra. Rendes ember. Túl rendes ahhoz, hogy belekeverjék egy botrányba.

– Ami az öccse tisztességtelensége miatt robbant ki.

– Jackson és a családja nevét nem hozhatják összefüggésbe egy ilyen kellemetlen üggyel. Ő és az apja nagy nevek a pénzügyi világban. Nagyra becsülik és tisztelik őket a feddhetetlenségükért.

Az egyik vezető bank igazgatótanácsának a tagjai, tulajdonképpen ennek kapcsán ismertük meg egymást. Megbízták a bank farsangi jelmezbálja megszervezésével, és az ünnepség megtervezésére az Extravaganzázt kérte fel. Ő és én együtt végeztük a munkát, és a végén partnerekként jelentünk meg az eseményen. A parti fényesen sikerült, akárcsak a mi kapcsolatunk. Több mint két évig voltunk együtt. Aztán kiderült Josh disznósága.

– És maga egyszeriben folt lett Jackson tisztességes nevén. És Jackson lelépett.

– Lényegében. – Jordie gondolkodott kicsit. – Habár megértettem, miért szakított, akkor egy kicsit fájt. De utólag rá kell jönnöm, hogy minden úgy történt, ahogy történnie kellett. A felesége tökéletesen hozzá való. Kedves, bájos teremtés. Botránynak még a szele sem érintheti. Nincs más törekvése, mint társasági és jótékonyági eseményeken elnökölni, és Mrs. Jackson Terrellnek lenni. Én hamar beleuntam volna ebbe az életbe.

– Nincs benne elég kihívás a maga számára.

– Gyanítom. Nem tudnék légüres térben, feladatok, határidők, megnyugtató ügyfelek és keményen alkudozó kereskedők nélkül működni.

– Egy védelemre szoruló gyenge jellemű testvér nélkül.

– Igen – felelte hűvösen, vészjósló tekintet kíséretében Jordie.

– Pontosan.

Shaw visszavonulót fűjt.

– Szereti a munkáját? – kérdezte.

Jordie még meg volt sértődve, nem tudta biztosan, hogy akar-e válaszolni, de végül megszólalt:

– Szeretem. Nagyszerű csapatom van.

– Hányan vannak?

– Nyolc teljes munkaidős. Vannak még, akik esetenként bedolgoznak. Csupa tehetséges, keményen dolgozó ember. És nem rohantak el behúzott farokkal, amikor Josh neve kezdett feltűnni a szalagcímekben. – A szeme ismét megtelt könnyekkel. – Hűségesen megmaradtak mellettem. Sajnálom, hogy ezt a poklot kell átélniük most, amikor azt sem tudják, hogy élek-e, vagy már meghaltam.

– Engem okoljon érte.

– Azt teszem. – Jordie arca még jobban elkomorodott. – Maga most nagyon sok kérdést tett fel nekem. Szabad nekem is feltennem egyet?

– Kérdezhet. De nem tudom, válaszolok-e rá.

– Ha... – Jordie hangja fátyolossá vált a kimerültségtől, a szorongástól, a félelemtől, és még egy sor más érzelemtől, amiket a férfi, bár nagyon szeretett volna, nem tudott különválasztani és felismerni. – Ha végül belenyugodna abba, hogy nem tudom elhozni magának Josht, és ha nem tettem volna magával ezt... – Fejével intett a férfi sebe felé. – Ha biztos lenne abban, hogy Panella megfizetné az árat, amit szabott... – Egy könnycsepp kibuggyant a szeme sarkán, és legördült az arcán. Szaggatottan levegőt vett. – Akkor is megölne?

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A kérdés ott maradt kettőjük között a levegőben lógva.

A csendet váratlanul a férfi megafonból harsogó, és az egész épületen végigvisszhangzó neve törte össze. Felpattant ülő helyzetbe, de kis híján elájult a reflexszerű mozdulattól és a rohamszerűen rátörő fájdalomtól. De a bal kezét biztosan tartva vette célba az ajtót a pisztolyával.

– Itt Joe Wiley, az FBI különleges ügynöke. Shaw Kinnard?

– Igen. És nem vagyok süket. Kapcsolja ki azt a nyavalyás megafont.

Több másodperces szünet után az ügynök erősítés nélkül, de így is elég hangosan folytatta:

– Rendben van, azt kérte, hogy én jöjjek, hát én jöttem. Bemegyek.

– Egyedül és fegyvertelenül – mondta Shaw.

– Igen és igen.

Jordie megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Hála Istennek – lehelte. – Most már maga is leteheti a fegyvert – szólt oda Shaw-nak.

– Még csak az kéne.

– De hiszen azt mondta...

– Hazudik.

Egy alak körvonala rajzolódott ki a nyitott ajtóban, az oldala mellé leengedett karokkal, széttárt ujjakkal, hogy mutassa, üres kézzel jön.

– Látja? – suttogta Jordie. – Betartja a szavát.

- Szerintem nem.
- De...
- Ms. Bennett? – kiáltotta az ügynök.
- Shaw megbökte a könyökével.
- Egy szót se szóljon, amíg nem irányította rá a szpotlámpát.

* * *

- Miért? – nézett Jordie gyanakodva Shaw-ra. – Mit akar csinálni?
- Világítson rá.
- Hogy lássa, hova lőjön?
- Már lelőhettem volna, és ha én lövök, akkor ő meghal. És most végre világítson rá.

Jordie továbbra is bizonytalanul kézbe vette a lámpát, felkapcsolta, és az ügynökre irányította, aki hunyorított az éles fényben, de nem hőkölt hátra tőle.

- Ő az? – kérdezte Shaw.
- Igen.
- Biztos benne?
- Teljesen.
- Oké. Válaszoljon neki.
- Jordie megköszönte a torkát.
- Wiley ügynök? Itt vagyok.
- Jól van?
- Igen. Kitűnően. De Mr. Kinnard súlyosan megsebesült.
- Hogyhogya?
- Én... én...
- Hasba szúrt – közölte Shaw.

Joe Wiley-nek kellett egy perc, hogy ezt felfogja.

– El fog vérezni?

– Nem gyorsan. De azt hiszem, a hasüregemben gyűlik a genny.

– Akkor nincs más választása, mint békésen megadni magát.

– Ez nagy tévedés. Dönthetek úgy is, hogy lelövöm magát ott, ahol most áll.

– Tegye, de akkor valószínűleg maga és Ms. Bennett is itt fogják végezni.

– Viszont úgy halok meg, hogy legalább megpróbáltam.

– Ez akkor is veszett fejsze nyele. – Joe Wiley várt, míg szavai eljutnak Shaw tudatáig. – Adja meg magát, Mr. Kinnard. Azonnal orvosi ellátásban részesül. Szavamat adom rá.

Mialatt ez a beszélgetés zajlott, Jordie végig a szövetségi ügynökön tartotta a fénysugarat, attól félve, hogy akár egyikük, akár másikuk tesz valamit, ha lekapcsolja a lámpát. Tartott tőle, hogy egy váratlanul bekövetkező sötétség katasztrófális kimenetelű lövöldözésbe torkollna.

Ránézett a Shaw kezében tartott kicsi, de veszélyesnek látszó fegyverre, azután megkereste a férfi láztól fénylő szemét. *Kérem.* Ki sem kellett mondania a szót. Csak egy esdeklő szájmozdulat volt, de meggyőzte vele a férfit.

Shaw leengedte a pisztolyt tartó kezét, mély lélegzetet vett, és lassan kiengedte a levegőt. A fejét elfordítva, hogy az arcuk egész közel kerüljön egymáshoz, és halkán, hogy csak a nő hallja, azt mondta:

– Hogy válaszoljak a kérdésére... Attól a perctől, hogy megláttam, az élete meg volt kímélve. Amikor Jordie megértette, összeszorult a torka.

- Ezek szerint mindvégig biztonságban voltam magától?
- Biztonságban tölem? – A férfi zord mosollyal megrázta a fejét.
- Egy pillanatig sem.

Tekintete még egy kis ideig fogva tartotta Jordie tekintetét, aztán egy gyors mozdulattal hátranyúlt, kivette a bicskáját a farzsebéből, és kinyitotta.

– Tartsa. – Levágta a csuklóikat egymáshoz rögzítő bilincset. – Most menjen.

– Shaw...

– Menjen! – súgta nyersen, ellentmondást nem tűrően.

– Mi történik, Ms. Bennett? – kiáltott be Wiley ijedten az ajtóból.

– *Menjen!* – sürgette Shaw.

– Mit fog csinálni? – kérdezte Jordie.

– Jézusom! – Shaw a keze után nyúlt, és belecsapta a pisztolyt.

– Eltűnik végre innen?

Jordie még tétozott egy gondolatnyit, aztán mozdult, hogy felálljon, de Shaw elkapta a karját.

– Figyelmeztesse, nehogy lelője magát.

– Wiley ügynök – kiáltotta remegő hangon Jordie. – Kijövök. Nálam van Kinnard pisztolya. Átadta nekem. Rendben van?

– Tartsa úgy, hogy lássam.

Shaw elengedte Jordie karját, és biccentett. A nő egy pillanatra megint elbizonytalanodott, de aztán felállt, elfordult a férfitől, és lassan, jobb kezét eltartva a testétől, megindult az ajtó felé.

Joe egyetlen pillantással felmérte a feléje közeledő nő fizikai állapotát, és a legelső benyomása az volt, hogy a hónapokkal ezelőtt látott Jordan Bennett egy jóval kisebb változata közeledik feléje.

Bizonytalan léptekkel jött, és közben lassan fölemelte a kezét, jelezve, hogy megadja magát. Mindkét keze és a ruhája vérfoltos volt. Jobb kezében egy kis méretű pisztolyt tartott.

– Tegye le a pisztolyt a padlóra.

Letette.

– Megsebesült?

– Nem.

– Oké, akkor csak így, felemelt kézzel – utasította Joe. Rándított egyet a fején a mögötte lévő nyitott ajtó felé. – *Most*. Hick?

– Jelen!

– Ms. Bennett kijön.

Jordie sietős léptekkel elment Joe mellett, és kilépett az ajtón. Joe nem mozdult, de hallotta, hogy Hick halkán, sürgetően beszél a nőhöz. Kisvártatva halkán hátraszólt a válla felett.

– Hick, hallasz engem?

– Igen.

– A nő rendben van?

– Reszket, mint a nyárfalevél. Kába. Amúgy jól van.

– Mit mond Kinnardról?

– Hogy súlyos a sebe.

– Van nála fegyver?

– Azt mondja, egy kilenc milliméteresnek látszó pisztolya van, de üres, és a töltényeket eldugta valahova. Legalábbis neki ezt mondta.

– További fegyverek?

– Egy bicska. De véleménye szerint nem jelent komoly fenyegetést.

Na igen, csak hogy a hölgy nem bérgyilkos, gondolta Joe.

– Itt hagyta a padlón Kinnard marokpisztolyát, az ajtótól nyolctíz méterrel beljebb. Legyen rá gondod, hogy bezacskózzák.

– Értettem.

Joe többszöri mély lélegzetvétellel testileg-lelkileg felvértezte magát arra, ami a következő percekben történhet, azután elkiáltotta Kinnard nevét.

– Már kezdtem azt hinni, hogy megfeledkezett rólam – válaszolta Shaw a sötétség mélyéről. – Mi tartott ilyen rettentő sokáig?

– Fordítsa meg a lámpáját, hogy láthassam.

– Nincs nálam fegyver.

– Győzzön meg róla.

Shaw a fénysugarat Joe-ról magára irányította. De Joe így is alig tudta kivenni, és egyébként sem bízott a fickóban. Gyorsan a háta mögé nyúlt, és kicsúsztotta a pisztolyát a tokjából. Ahogy megindult befelé, egy ostoba gondolat villant az agyába: Marsha megöli, ha most megöleti magát.

Beljebb érve már jobban ki tudta venni a férfit, aki egy kék ponyvának látszó valamin ült. Harmincfoknyit jobbra dőlt, a jobb karján kitámasztva magát. A bal kezét a bal oldalára szorította, nyilván azért, hogy kímélje.

– Emelje föl mindkét kezét – utasította Joe.

Shaw fintorogva valamelyest kiegyenesedett, elvette a bal kezét az oldaláról, és engedelmeskedett a parancsnak. A kiálló pofacsontjaira ráfeszülő bőr viaszsárga, vértelen volt. Veritéktől átázott hajfürtök tapadtak a homlokára. A ruháit átáztatta a vér, és összegyűlt alatta a ponyván.

A szpotlámpa fénye elvakította, így amikor Joe közelebb ért, úgy esett, hogy ő jobban látta Kinnardot, mint Kinnard őt. Amikor karnyújtásnyira ért Shaw-tól, megállt.

– Feküdjön le, és forduljon meg.

– Le mertem volna fogadni ezer rongyba, hogy hazudott, azt állítva, hogy fegyvertelenül jön be.

Joe szorosabban markolta az előrenyújtott pisztolyt.

– Hason? A tarkómon összekulcsolt kézzel? Ez úgy fog fájni, mint az istennyila.

– Füttyölök rá. Csinálja.

Shaw vagy kiváló színész volt, vagy tényleg pokoli fájdalmakat élt át. Már a legkisebb mozdulattól is elakadt a lélegzete. Többször szünetet tartott, hol visszatartva a lélegzetét, hol meg zihálva. Egy teljes percig tartott, mire teljesítette Joe utasítását, és amikor felvette az előírt pozitúrát, Joe kikiáltott Hicknek és a többieknek.

Kis híján leverték a lábáról a kommandós egységek emberei, ahogy bezúdulva elrohantak mellette, gyűrűbe fogták Kinnardot, miközben azt kiabálták, hogy ha megmoccan, lőnek, és csakugyan célba vették a fegyvereikkel.

Hick odaügetett Joe-hoz, aki leengedte a pisztolyát a combja mellé, és csak ekkor vette észre, hogy az idegességtől megizzadt a fegyvert szorongató tenyere.

– Mégiscsak hívtad a cowboyokat.

– Az egész nyavalyás egységet – felelte Hick. Leguggolt, és fölvette a marokpisztolyt, mielőtt eltűnne a sok láb között.

Kinnardot megbilincseltek, elmondták felette a jogait, aztán beengedték a mentősöket, és a következő öt percben átengedték őt nekik. Mialatt ők megállapították, hogy mit lássanak el rajta először, és infúzióra kötötték, Joe kinézett az ajtón.

Több rendőr, köztük Morrow seriffhelyettes, körülfogta Jordie Bennettet. Valaki a vállára terített egy esőköpenyt, Joe látta, hogy mozog a szája, ebből tudta, hogy válaszolgat Morrow kérdéseire, de azt is látta, hogy közben egyenesen előre néz, keresztül az épület tárva-nyitva álló ajtaján, túl rajta és Hicken, mint aki transzban van.

– Rémültnek látszik – mondta Joe. – Neki nincs szüksége orvosi ellátásra?

– Azt mondja, nincs.

– De legalább beültethetnék egy kocsiba, hogy ne kelljen az esőben állnia.

– Próbálták – felelte Hick. – Nem mozdul el onnan.

Joe megfordult, és a tekintete találkozott Hickével. Ő felvonta a szemöldökét, és vállat vont.

– Tudd meg, hogy mit mond Morrow-nak. Most nyilván egy csomó fájdalomcsillapítót adnak Kinnardnak, de beszélni akarok vele, mielőtt a cucc hatni kezd.

Hick kiment az épületből. Joe elsétált Kinnard autója mellett, amelyet már Morrow részlegének nyomozói vizsgáltak. Mások hordozható lámpákat szereltek fel, hogy átkutathassák az épületet, noha látszott, hogy nem sok kutatnivaló van benne. Joe nem látott például olyan helyet, ahová el lehetne bújni.

Átlépett egy kettétört nyílvevessző két darabján, és felhívta rá az egyik nyomozó figyelmét. A nyomozó leguggolt.

– Ez egy játék. Ilyenek vannak egy gyerek kezdő készletében – mondta.

– Nincs rajta vér?

– Nem látok.

– Azért csak küldje be.

Egy másik rendőr egy bezacskózott tárggyal közeledett feléje.

– Gondoltam, látni szeretné ezt.

– Mi ez? – nézett Joe a zacskóban lévő tárgyra.

– A nő fegyvere.

Amikor meghallotta a nyomozó válaszát, elképedve csóválta meg a fejét.

– Nem csoda, ha fájdalmai vannak. Túl fogja élni?

– Ő is ezt kérdezte. A mentőorvos elmondta neki, hogy attól függ, mibe vágott bele ez a propeller. És persze attól is, hogy milyen erős a szervezete.

Ekkor az autót vizsgáló nyomozók egyike lépett oda hozzájuk.

– Wiley ügynök, épp most húztuk ezt ki a kipufogócsőből. – És átnyújtott Joe-nak egy nejlonzacskót. – Mobiltelefon-akkumulátor. Feltehetőleg ahhoz a telefonhoz tartozik, amelyet mellette, a földön találtunk. – Ezzel együtt a bezacskózott telefont is odaadta Joe-nak.

– Köszönöm.

Joe odaballagott, ahol a mentősök épp kerekas hordágyra tették a gyanúsítottat. Morrow embere mindkét kezét a hordágy széléhez bilincselte. Eközben ide-oda lökdösték Kinnardot, aki ettől olyan éktelen káromkodásban tört ki, és olyan szavakat ejtett ki a száján, amilyeneket Joe nem hallott azóta, hogy Marsha világra hozta a

fiukat. Az egyik mentős biztosította Kinnardot, hogy az intravénásán kapott fájdalomcsillapító nemsokára hatni kezd.

Kinnard bólintott a mentős szavaira, de a tekintete nem az ő, hanem a mögötte közeledő Joe tekintetével kapcsolódott össze. Végigmérte, és megvetően felhorkant.

– Nem is tudtam, hogy az FBI így le van égve.

– Ráérték, hát elhívtam őket – mosolygott Joe.

– Csakis így lehetett. Talán még fegyvert is kapott tőlük?

Joe hátat fordított, és megemelte az esőköpenyét, hogy kilátszódjék alóla a pisztolytáska, amelybe az imént betette Shaw kilenc milliméteresét.

– Lőtt már ilyennel egyáltalán? – kérdezte Kinnard, amikor Joe visszafordult.

– A gyakorlótéren. – Látva Kinnard lesújtó véleményét tükröző arcát, hozzátette: – De engem legalább egyszer sem szúrtak le egy törött hajóalkatrésszel. Férfi sem, nemhogy egy *lány*. – Kis szünet után folytatta: – Persze annak a férfinak, aki pénzt fogad el, hogy megöljön egy nőt, nincs sok vér a pucájában.

Kinnard erre újabb megvető dünnyögéssel válaszolt, aztán becsukta a szemét.

Nehogy már így semmibe vegye őt, Joe megbökte cowboycsizmájának a sarkát.

– Kié ez a telefon?

Kinnard kinyitotta a szemét, ránézett a bizonyítékot tartalmazó nejlontasakra, amit Joe elébe tartott, aztán újra lehunyta a szemét.

– Kapja be.

– Ha visszahívnám az utolsó hívót, ki venné fel?

– Nem akarom elrontani a meglepetést.

– Oké, nagyokos. Nem én fogom megszívni. Nem engem fognak emberrablásért és háromrendbeli gyilkosságért vád alá helyezni.

– Amikor Kinnard résre húzott szeme kerekre tágult, Joe folytatta: – Két halott fickó Mexikóban. Ehhez jön még Mickey Bolden. Egy ember erőszakos elszöktetése. Dolgos hete volt. És mindennek a tetejébe a magánéletem rovására túlóráznom kell. Ha egyszer hazajutok, én is megkapom a magamét. – Lehajolt, és mosolyogva odasúgta. – De nem úgy, ahogy maga.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Joe elvezette Jordie Bennettet az autójukhoz, és besegítette a hátsó ülésre. Újra megkérdezte, hogy jól érzi-e magát, van-e szüksége valamire, de ő csak fejmozdulatokkal válaszolt.

Némán tették meg a kilométeres távolságot, amíg visszaértek a főútra. Joe elmenőben tisztelt a közrendőrnek, akivel idejövet beszélgetett, Hick pedig New Orleans felé vette az irányt. Most nem kellett minden idegszálával a vezetésre összpontosítania, mert közben felkelt a nap, és jöllehet szürke és borús volt a reggel, a zuhogó eső elviselhető szemerkéléssé csendesedett.

Jordie szólalt meg elsőként.

– Rendbe fog jönni?

Mielőtt hátrafordult volna, hogy válaszoljon, Joe elkapta Hick jelentőségteljes pillantását, amit a szeme sarkából vetett rá.

– Shaw Kinnardra érte, Ms. Bennett?

Jordie bólintott.

Joe beszélt az egyik mentőssel, mielőtt elhajtottak volna Kinnarddal, akit biztonságosan elhelyeztek a mentőautóban.

Morrow seriffhelyettes velük tartott.

– Nekem azt mondták, hogy stabil az állapota, de ennél többet nem tudnak mondani, amíg nem látta sebész. A traumatológián már várja egy orvoscsoport.

– New Orleansban?

– Houmában – A nő kétkedő arcát látva hozzátette: – Az van legközelebb.

Jordie félrefordította a fejét, és kinézett az eső csíkozta szélvédőn.

– Kinnard rosszul bánt magával, Ms. Bennett?

A fejrázás jelezte, hogy nem.

– Észrevettem a csuklóján a nyomokat.

Jordie megdörzsölte a jobb kezével a balját.

– Rám rakta azokat a műanyag vackokat.

– Flexbilincset?

– Az első éjszaka egész végig rajtam hagyta, kivéve amikor kiengedett, hogy elvégezzem a dolgomat. Azután, hogy bementünk a garázsba, már nagyobb szabadságot adott.

– Ez mikor volt?

– Tegnap. Valamikor délelőtt. Egész éjszaka autóztunk.

– Nem mentek túl messzire.

– Sejtettem. Amikor levette a kendőt a szememről, és...

– Bekötötte a szemét?

– Egy időre.

– Miért épp ide ment?

– Nem mondta meg. – Egy idő után Jordie elfordult az ablaktól Joe felé. – Talán el kéne vinni őt helikopterrel New Orleansba, egy nagy kórházba.

– Ő profi túlélő. Sok nehéz helyzetet élt már át.

– Igen. Az a sebhely az állán...

Hick ismét Joe-ra sandított, de ő úgy tett, mintha nem venné észre.

– Úgy van. Annak a sebhelynek az alapján tudtuk azonosítani. Több erőszakos cselekmény van a múltjában. Szerencsés, amiért

életben van, és őszintén szólva nem érdemli meg, hogy aggódjon az állapotáért. Ha nem haragszik, hogy ezt mondom.

– Igenis haragszom, hogy ezt mondja – csattant fel Jordie. – Meg is ölhettem volna!

– Nem ez volt a szándéka, amikor megszúrta?

– De. Nem. Én... nem tudom. – A merevség feloldódott benne, két öklével megdörzsölte a szemét, és visszafordult az ablak felé. – Azért tettem, mert féltettem az életemet. De nem akartam, hogy meghaljon, és most sem akarom.

Joe, hogy időt nyerjen, ökle takarásában köhintett párat. Végül megszólalt:

– A maga helyében én biztosan nem lennék ilyen megbocsátó. Megkönnyebbültem, és hálás vagyok, amiért ott helyben nem ölte meg magát. Attól félttem, hogy nem magát, hanem a holttestét fogjuk megtalálni.

– Én is félem ettől. Eleinte. De aztán mindig halogatta, hogy végezzen velem, és már kezdtem arra gondolni, hogy nem tudja megtenni.

– Noha Mickey Boldent a maga szeme láttára ölte meg.

– Elismerem, az szörnyűséges volt.

– A ruháján lévő vér túlnyomó része Kinnardtól származhat, mert egészen friss. De a foltok némelyike nem új. Boldené?

Jordie végignézett magán, egy pillanatra becsukta a szemét, és azt mormolta.

– Lemosta az arcomról.

– Bocsánat, megismételné?

– Nem emlékszem rá. Még eszméletlen voltam akkor.

– Leütötte?

– Arra sem emlékszem. Később mondta el. Egyet ütött, azt mondta. Amikor megállt, hogy kicserélje a rendszám táblákat, lemosta a ráfröccsent vért az arcomról.

Joe és Hick újból összenéztek, azután Joe kényelmesebben elhelyezkedett az első ülésen.

– Hosszú autótút vár ránk, Ms. Bennett. Mi lenne, ha azzal ütnénk el az időt, hogy maga részletesen, percről percre elmeséli nekem és Hickam ügynöknek, hogyan, mivel töltötték el az elmúlt harminchat órát? Ugye nem bánja, ha én közben jegyzetelek? – A magasba emelte Hick iPadjét, Jordie pedig intett a fejével, hogy nem bánja.

– Rendben, akkor hát... – Joe megnyitott egy szövegszerkesztő appot. – Mit csináltak a kocsmában? Miért ment el oda péntek este?

Jordie első reakciója egy halk, de fanyar nevetés volt.

Joe nem erre a válaszra számított. Hátranézett az üléstámla fölött, és közben észlelte, hogy Hick gyanakodva méregeti a nőt a visszapillantó tükörben.

– Nem maga az első, aki ezt megkérdezte tőlem – mondta Jordie, érzékelve a két férfi élénk érdeklődését, majd kis szünet után válaszolt a kérdésre: – Kaptam egy telefonhívást azzal az utasítással, hogy menjek el oda.

– Kitől jött a hívás?

– Nem tudom.

– Az öccsétől, Joshtól?

– Ha Josh volt, nem ismertem meg a hangját.

– Lehetett akár Panella is?

– Gondolom, de Mr. Kinnard nem hitt ebben. Azt mondta, hogy Panella volt a bérnyilkosság mögött, de amögött nem, hogy én

menjek el abba a kocsmába. Ő és Bolden meglepődtek, amikor megjelentem ott.

Még vagy öt percre témáztak azon a titokzatos telefonhíváson, de Jordie mindvégig állította, hogy nem tudja, ki volt az, aki elküldte őt abba a kocsmába.

– Mr. Kinnard sem hitt nekem – jelentette ki a kimerültségtől ingerülten.

Végül Joe úgy döntött, egyelőre nem feszegeti tovább a dolgot, és megkérte Jordie-t, hogy onnan folytassa, amikor megérkezett a kocsmába.

Jordie gépiesen, mint egy robot, előadta a történetét. Az eseményekről adott beszámolója egybevágott a tanúk vallomásával, különösen Royce Shermanével.

– Nem ismerte őt? – kérdezte Joe.

– Nem.

– Bevallotta, hogy belecsúsztatott valamit a maga zsebébe. Azt mondta, a telefonszáma volt. Ez igaz?

– Gondolom, hogy az ő száma volt. Nem tudtam róla, hogy bármit is adott volna nekem, amíg Sh... Mr. Kinnard nem vette ki a zsebemből.

– Kivette a maga farzsebéből? – kérdezett rá Joe.

Jordie előbb rá, majd Hickre nézett, és biccentett.

Pár másodpercnyi feszélyezett hallgatás után Joe a Bolden-gyilkosság részletei felől érdeklődött. Jordie emlékeit alátámasztották a már begyűjtött bizonyítékok, és mindaz, amit eleve feltételezlek. Aztán a Shaw Kinnarddal való éjszakai autózás következett.

– Miután visszanyertem az eszméletemet, megállt, és elengedett, hogy elvégezhessem a dolgomat. Egy másik alkalommal azért állt

meg, hogy bekösse a szememet. – Röviddel ezután megérkeztek Kinnard úti céljához. – Azt mondta, „ma búvóhely.” Csak az odaérkezésünk után rakta vissza az akkumulátort a telefonba, hogy Panella telefonálhasson.

– Hogy felhívhassa Bolden telefonját?

– Igen. Az újratárcsázás gombot megnyomva Panella jelentkezik. Azt a hírt várja, hogy Mr. Kinnard végrehajtotta a feladatot.

Joe és Hick megtanácskozták, hogy megpróbáljanak-e érintkezésbe lépni Panellával vagy sem, s végül úgy döntöttek, hogy elhalasztják az újratárcsázást addig, amíg minden elképzelhető módszerrel át nem vizsgálták a készüléket. Joe-nak egy másik nyomós oka is volt a Panellával való kapcsolatfelvétel késleltetésére: előbb mindent hallani akart, amit Jordie Bennett elmondhatott.

Most például a Kinnard és Panella közötti beszélgetés hangnemére kérdezett rá.

– Az volt a benyomása, hogy ők ketten találkoztak már személyesen is?

– Nem. A megállapodásuk Mickey Boldenen keresztül jött létre.

– Hallotta, hogy miről beszélnek?

– Igen. A telefon legtöbbször ki volt hangosítva.

– Utalt Panella egyszer is arra, hogy hol van?

– Nem. Egyszer sem. – Jordan gondolkozott kicsit. – Szürreálisnak tűnt hallgatni, ahogy két ember az életemre alkudozik. Hallani Panella hátborzongató hangját.

– Hátborzongató hangját?

Jordie elmondta, milyen volt a hang, majd hozzátette:

– Még utálatosabbnak hangzott akkor, amikor belement, hogy megadja Mr. Kinnardnak a kétmilliót.

– Tessék? – kapta fel a fejét Joe.

– Kétmilliót? – hüledezett Hick.

– Ennyit kért Mr. Kinnard, és Panella elfogadta.

Joe megpróbálta felfogni az elképesztő összeget. Kinnardnak volt pofája ennyit kérni. Az összeg jóval meghaladta a szokásos tarifát. De azt is tudta, hogy Panella simán kit tud fizetni ennyit, még többet is.

– Azon vagyok a legjobban meglepődve, hogy Kinnard nem rendezte az ügyet.

– Úgy érti, hogy nem ölt meg – mondta a nő, és amikor a férfi rábólintott, folytatta: – Tegnap este, alkonyat után, megbizonyosodtam arról, hogy készült rá.

– Miből gondolta ezt?

Jordie lenézett az ölébe, aztán találkozott a tekintete Hickével a visszapillantó tükörben, s végül visszatért Joe-hoz.

– Csak ösztönösen éreztem.

– Ösztönösen érezte? – visszhangozta Joe; a hangjában volt valami tolakodó kíváncsiság, amit Jordie válasz nélkül hagyott.

A tekintete, az egész viselkedése kitérő volt. Joe töprengett, hogy vajon mit nem mond el nekik. Hicket is furdalta a kíváncsiság, de nem nyomult rá. Egyelőre átfogó képet akartak kapni az ügyről, a részleteket majd később kiszedik belőle. Azt azért megkérdezte, mi készítette rá, hogy megszúrja Kinnardot, és hogyan sikerült végrehajtania.

– Ő... talált egy nyílveesszőt. Azt hitte, túljárt az eszemen, hogy megtalálta a titkos fegyveremet.

– Ezek szerint nem tudott a törött propellerről.

– Nem. Én aztán visszamentem érte, kifeszegtettem a deszkák közti résből, és... és...teljes erőmből belévágtam.

Elhallgatott, lehajtotta a fejét, és szótlánul bámulta az ölében összekulcsolt kezét. Morrow seriffhelyettestől kapott egy üveg kéztisztító folyadékot, de a kezén még látszottak a vérfoltok.

Elmondta, hogyan húzta ki Kinnard a pengét, és hogyan próbálta ő, amennyire tudta, elállítani a vérzést, s hogy az éjszaka folyamán hogyan rosszabbodott a férfi állapota, és szökött fel a láza.

– És aztán megérkezett az a seriffhelyettes – mesélte tovább. – Könyörögtem Mr. Kinnardnak, hogy adja meg magát. Mondtam neki, nem akarom, hogy még egy haláleset száradjon a lelkemen. Senkinek a halála, az övét is beleértve. Ez akkor volt, amikor annak a legmagasabb rangú FBI-iigynöknek a nevét kérdezte tőlem, aki Joshsal kapcsolatban hallgatott ki. Azt mondta, senki másnak nem adja meg magát. Megmondtam neki a maga nevét. A többit már tudja.

Joe tudta, hogy a nő tucatnyi vagy még több, a Grand Canyonnál is szélesebb hézagot hagyott a beszámolójában, de úgy tűnt, hogy a maga részéről pillanatnyilag befejezte, és ekkorra már amúgy is a város határában jártak.

– Köszönöm, Ms. Bennett – mondta. – Tudom, hogy nagyon elfáradt, és nem lehetett jó érzés az átéltekről beszélni. Van valami, amit esetleg meg akarsz még kérdezni? – nézett Hickre.

– Van. Az az ismeretlen telefonáló péntek este – szólt Jordie-hoz a visszapillantó tükörben Hick. – Azt mondta, hogy mielőtt Kinnard eldugta a telefonját, megpróbálta elérni azt az embert.

Jordie bólintott.

– De ahogy a korábbi alkalmak során, ezúttal sem vette fel senki. Ő azt gondolta, hogy talán Josh keresett engem, és próbált

összehozni egy találkozót vagy vele, vagy egy üzenetvivővel, aki elmondaná nekem, hová ment, vagy valami ilyesmi.

– És maga megmondta neki, hogy nem Josh volt az.

– Azt mondtam neki, hogy nem vagyok benne biztos, de nem hiszem, hogy ő volt.

– Kinnard pedig erősködött, hogy mondja meg, ki volt az.

– Úgy van. Azt akarta, hogy valljam be, Josh volt az.

– Miért? Miért akart Kinnard mindenáron kapcsolatba kerülni a maga öccsével?

– Úgy gondolta, Josh talán többet is fizetne, hogy engem életben hagyjon, mint Panella azért, hogy megöljön.

– Többet kétfmilliónál? – kiáltott fel Joe.

– Mr. Kinnard meg volt győződve arról, hogy a lopott pénz Joshnál van és nem Panellánál. Megpróbáltam kiábrándítani ebből a hiedelméből.

– De az volt a szándéka, hogy megalkudjon Joshsal a maga életére?

– Igen. De soha nem nyílt rá alkalma.

– Josh nem válaszolt Kinnard hívásaira.

– Senki sem válaszolt. És századszor mondom, nem tudom, hogy Josh volt-e az illető.

Joe Hickre nézett, majd ismét Jordie-hoz fordult:

– Miért nem mondja meg nekünk, hogy hol van, Ms. Bennett?

– Hogy hol van Josh? Nem tudom!

– Nem Josh. Azt mondja meg nekünk, hogy hol találjuk meg Billy Panellát.

– Panellát? Halvány sejtelmem sincs róla.

Jordie csak ekkor vette észre, hogy a kocsijuk egy belvárosi szálloda bejárata elé kanyarodott. Megrökönyödve nézett a két férfira.

– Mi ez? Miért jöttünk ide?

– Bátorkodtunk kivenni magának egy szobát.

– Miért?

– Hogy meg tudjon fürödni, pihenhessen, alhasson, egyen pár finom falatot, és kicsit lazítson. Holnap újra ki kell hallgatnunk.

Jordie Joe-ra nézett, aztán Hickre, majd újra Joe-ra, és az arcán nem annyira zavar, mint inkább gyanakvás látszott.

– Van egy kis lakásom az Extravaganzában lévő irodám mellett, arra az esetre, ha sokáig bent kell maradnom. Azt hittem, oda visznek.

– Az Extravaganza körül egy mintegy ötszáz méteres sugarú körben a média vert táborot. Ugyanúgy a Tobiasban lévő háza körül is. Itt gond nélkül ellehet. Rendelkezésére áll a szobaszerviz. Közelebb lesz az irodánkhoz, ahol legközelebb találkozni fogunk. Egy női munkatársunk hoz magának ruhát a tobiasi lakásáról. Ami azt illeti – Joe megnézte a karóráját –, elvileg már itt kell várnia magát a szobájában.

– Megyek, megnézem – mondta Hick, és kiszállt a kocsiból. Megmutatta a jelvényét a portásnak, és megkérte, hogy egyelőre hagyja ott az autót, ahol van.

Joe már nyúlt az ajtókilincs felé, de Jordie Bennett megállította.

– Várjon egy kicsit. Mi folyik itt valójában?

– Mondtam...

– Maga nagyon sok lényegtelen dolgot mondott nekem. Házi őrizetbe vesznek?

– Micsoda? Nem – felelte Joe, de ő is hallotta, milyen hamisan cseng a hangja. – Ez pusztán óvintézkedés, és a maga védelmét szolgálja.

– Mitől?

– A médiától.

A nő undorral vegyes csalódottsággal nézett rá.

– Tudom kezelni a médiát. Mondjon valami hihetőbbet.

– Maga meg a feleségem – mormolta Joe. – Ő is átlát rajtam.

A kedélyesnek szánt megjegyzés azonban nem hatotta meg, sőt zavarba sem hozta Jordie-t. Rezzenéstelen tekintettel figyelte az ügynököt, és továbbra is normális válaszra várt.

Joe egy sóhajjal megadta magát.

– Hallottam az öccséről.

– Micsoda? – Jordie olyan erővel fújta ki a levegőt, hogy a mellkasa enyhén homorú lett. – Mikor?

– Tegnap este. Közvetlenül a mobilomon hívott fel, miközben én botalt ütöttem a nyomát, szó szerint. – Elmesélte a körülményeket.

– Ez azelőtt volt, hogy Morrow felszólított, foglalkozzam Kinnarddal és a maga kiszabadításával.

– Hol van Josh? Jól van? Mit mondott?

– Hát, nem adta fel magát. Amikor utoljára látták, gyalog volt. Ma reggel nyomkövető kutyákat hoztak, hogy megpróbáljanak szagot fogni róla.

– Kutyákat? – kérdezte Jordie elborzadva.

– Az öccse szökevény, Ms. Bennett. Fittyet hányt a szavamra. Azt mondta nekem, hogy állítsuk le a keresését. Megesküdött, hogy sohasem fogjuk elkapni, és hogy sohasem fogja megadni magát.

Közben meg egyezséget akar kötni. Ha kezeskedem róla, hogy maga épségben előkerül, közli velem Panella legutolsó tartózkodási helyét.

– Mindvégig tudta, és megtartotta...

– Magát ez meglepi?

– Ha tudta, miért tartotta meg magának?

– Mert bűnöző. Még nem követte el az állítólagos bűncselekményeit. De maga meg én tudjuk, hogy Josh egy nyavalyás bűnöző. És még annál is ügyesebb hazudozó és manipulátor.

Jordie nem védte meg Josht, nem is vitatkozott, Joe tehát folytatta:

– Kezdetől fogva tudtam, hogy van néhány ász a tarsolyában, ha tehát szorult helyzetbe kerülne, mint amilyen a maga elrablása volt, van mit kijátszania. Tegnap este elő is húzott egyet a kabátujjából.

– És maga mit játszott ki? Hiszen nem garantálhatta, hogy épségben megkerülök.

– Nem, tényleg nem. Lehetek őszinte? Azon a ponton én azt gondoltam, hogy maga valószínűleg már halott, és a holtteste valahol a mocsárban van. Joshnak is ezt mondtam. Az egyetlen garancia, amit adhattam neki, az ígéretem volt, miszerint minden igyekezetemmel és erőmmel azon leszek, hogy magát élve vagy holtan megtaláljam, és addig folytatom a keresését, amíg vagy megmenekül, vagy megtaláljuk a földi maradványait. Ő erre csak hímezett-hámozott. Mellébeszélt. Tudja, hogy milyen. Végül megegyeztünk.

– És megmondta magának, hogy hol van Panella?

– Azt állítja, hogy nem tudja, de azt elmondta, hová tartott Panella, amikor ő lelépett. Costa Ricába.

Joe figyelte, mit reagál Jordie, és amikor látta, hogy a nőnek a szeme se rebben, folytatta.

– Josh szerint ez csak a kiindulópont lett volna, mielőtt továbbindul Dél-Amerikába. És ezt azért tudja, mert az utolsó hivatalos munkája Panella szolgálatában az volt, hogy sürgősen utaljon át valamennyi zsebpénzt egy ottani bankba.

– Legalább tudni fogja, hol kezdje keresni őt.

– Már el is kezdtük. És hogy mit tudtunk meg eddig? – Megdörzsölte a homlokát, mintha fájna, hogy el kell mondania Jordie-nak. – A nyilvántartás szerint Billy Panella mindössze egyszer tartózkodott Costa Ricában, körülbelül egy hónappal azt megelőzően, hogy lelepleztük a csalását. Egy hosszú hétvégét töltött egy San José melletti elegáns helyen. – Leengedte a kezét, és egyenesen Jordie-ra nézett. – Magával.

A nő szája megnyílt, de hang nem jött ki rajta. Aztán becsukta.

Joe tízig számolt magában, hogy lássa, tagadja-e vagy fenntartással fogadja-e a dolgot, egyáltalán mond-e rá valamit. Mivel Jordie nem szólt, kiszállt az autóból, kinyitotta a hátsó ajtót, és benyúlt, hogy megfogja a nő karját.

– Amíg ezt nem sikerül tisztáznunk, Ms. Jones néven itt fog lakni, és a szobatársa egy szövetségi rendvédelmi tiszt, a U.S. Marshals Service tagja lesz, akit Gwennek hívnak.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Vasárnap késő délután a Terrebonne Megyei Seriffiroda úgy döntött, hogy minden bizonyítékot beszereztek az immár híressé vált kocsmából. A bűnügyi helyszínt biztosító szalagot eltávolították, és megadták az engedélyt a hely újbóli megnyitására.

A hír gyorsan elterjedt, a parkoló nemsokára megtelt, és már nem tudta befogadni azokat, akik megannyi kilométert autóztak, csak hogy lássák a péntek esti dráma helyszínét.

A csapos összeszedte azokat a törzsvendégeket, akikről nem féltette a kasszát, hogy segítsenek a pultnál, mialatt ő újra elmesélte a sztoriját, benne azokkal a szaftos részletekkel, amelyeket a hírforrások kihagytak a beszámolóikból.

De az est valójában a sztárrá avanzsált tanúé, Royce Shermané volt. A kocsmá központi helye a biliárdasztal lett, ahol a haverjaival játszott, amikor úgy döntött, hogy odamegy Jordie Bennetthez.

– Nem gondoltam volna, hogy ezzel magamra szabadítom a szövetségeket. Nem is beszélve arról – karját széles mozdulattal a mellette ülő nő vállára tette, amitől annak új pólójára lötytyent a harmadik kólás whiskyje –, hogy mit balhézott miatta az asszony.

Az asszonyt ugyan nem szórakoztatta, de a hallgatóság lenyűgözve hallgatta a Jordie-val folytatott, látványos részletekkel gazdagított beszámolóját. Élvezte, hogy egyszeriben híres ember lett. Többé senki sem nevezheti lúzernek vagy mihaszna semmirekellőnek. A neve többször olvasható volt a *Times-Picayune*-

ban. Még annak a zsugori vén faterjának is imponált, amikor a szombat esti tízórás hírekben a vele készült interjú volt a vezető hír.

Az este előrehaladtával a kocsma közönsége ritkulni kezdett. Senki sem figyelt fel arra a férfira, aki együtt érkezett egy csoporttal, de nem tartozott közéjük, aztán tőlük elszakadva megkereste a legsötétebb sarkot, és ott telepedett le. A legtávolabbi hely volt a zenegéptől. Az élénk társas életet élő csaposnak még a közelébe sem ment, italt nem rendelt, egyedül Royce-t figyelte. Hallgatta a meséjét, amely minden alkalommal, amikor újra elmondta, egy kicsit színesebb lett, és benne Royce szerepe kicsivel jelentősebbé vált.

– A családi ügyről semmit sem tudtam. Ki kellett gugliznom Billy Panellát, hogy megtudjam, mi köze van ehhez csajhoz. Hú! Apám! – kiáltotta kimeredt szemmel. – Mekkora bénaság volt az öccsétől, hogy átverte ezt a csávót, ezt a Panellát. Az a tévériporter megkérdezte, hogy szerintem Panella küldte-e Boldent meg azt a másik faszingert, hogy bosszút álljon Josh Bennetten. Naná hogy, mondtam neki. Csakhogy én beleköptem a levesükbe azzal, hogy beszéltem a csajjal. Ha a nővére még él, azt Josh Bennett csak nekem köszönheti.

– Mesélj csak, Royce – dünnyögte a férfi hátul a sarokban.

Az asszony végül megelégte Royce hetvenkedését, és közölte, hogy ideje hazamenniük. Royce erre azt felelte, hogy ő még maradna, de az asszony *erősködött*, hogy márpedig menjenek. Royce a füle botját sem mozdította.

Az asszony ekkor mindenki füle hallatára ultimátumot adott: vagy most rögtön elmegy vele, vagy haza se jöjjön többé.

Royce erre szalutált neki: *viszlát!* Ezúttal egy csillagszemű fiatal nő vállát karolta át, aki jobban méltányolta, és nagyobb figyelemmel hallgatta a sztoriját.

Az asszony két barátnője társaságában, akik teljes mértékben támogatták színpadias távozásában, kivonult. A sarokban megbújó férfi hallotta, amint unszolják, hogy cserélje le az ajtózárat, és biztosították, hogy sokkal jobban jár, ha soha többé nem látja azt a seggfejet.

Újabb óra telt el. Royce Sherman még részegebb lett, és még jobban rabul ejtette a fiatal nőt, aki egyszer csak egy fölöttébb szerelmes mozdulattal felnyúlt, és a kusza kecskeszakállánál fogva lehúzta magához Royce arcát. Csókolóztak, a többiek meg füttyögve, ordítózva biztatták őket.

A jelenet miatt a sarokban ülő férfi kis híján nem hallotta meg a mobiljára bejövő hívást. Miközben örült, hogy a telefon, amely egész nap aludt, végre rezegni kezdett a nadrágzsebében, bosszankodott is, hogy a hívás ilyen későn érkezett. Oldallépésekkel araszolva jutott el a fal mentén az ajtóig, és szerencsésen sikerült kilépnie rajta.

Kivette a zsebéből a telefont, és miközben átvágott a parkolón a kocsijához, lenézett a kijelzőjére. Ismeretlen hívó. De csak egyvalaki lehet: Shaw Kinnard. És ő csak egy dolog miatt hívhatja: megölte Jordie-t, és kéri a fizetségét. Már épp fel akarta venni, amikor meggondolta magát. Egy tranzakciónál az diktál, aki a legtovább kitart. Mindeddig Kinnard tartott ki a legtovább. Most egy kicsit hadd idegeskedjen ő.

Alig három percet kellett várnia, hogy a telefon újra rezegni kezdjen. Önelégült képpel kivette a zsebéből a hangtorzítás gégemikrofont, és a gégefőjéhez nyomta.

– Ajánlom, hogy azzal a hírrel hívj, hogy a nő halott.

– Sajnos nem, Billy.

Nem a bérgyilkos hangja volt.

– Itt Joe Wiley különleges ügynök az FBI New Orleans-i Irodájából.

– *Bassza meg!* – csúszott ki a száján, mielőtt észbe kaphatott volna. És ha már így esett, még mondott egy-két cifraságot az FBI-füleknek.

– A média még nem ejtette a témát, úgyhogy kap egy exkluzív alkalmat – közölte a sűrű káromkodástól nem zavartatva magát az ügynök, mintha csak társalognának. – Shaw Kinnardot letartóztattuk. Jordie Bennett él, jól van, őt védőőrizetbe vettük. A bosszútervének tehát ezennel lőttek. És ez még jobb is lesz, Mr. Panella. Josh Bennett ugyan még szabaddal van, *de* személyes kapcsolatot tart fenn velem, és talán nem fog meglepődni rajta, megint elárulta magát. De hiszen ismeri, tudja, hogy milyen nyúlászívű. El fogja adni magát...

Panella elvörösödött, és úgy döntött, nem hallgatja tovább, amit a szövetségi ügynök még mondani akar, inkább gyorsan kikapcsolta a telefont, majd megfordította, és kivette belőle az akkut. Elindult a mocsaras folyóág felé, és amikor elég közel ért hozzá, a telefont és az akkumulátort egyszerűen belepottyantotta a vízbe.

A dühtől pattanásig feszülő erekek ment vissza a kocsijához. Miután beült, eltöprengett a híváson, és annak baljós velejáróin. Nem hessegethette el, és nem is becsülhette alá ezeket. Jordie megmenekülésének híre talán még nem kapott nyilvánosságot, de az ügynök túl önelégülten beszélt, semhogy ne higgyen neki.

Ez aztán tényleg kínos meglepetés volt. Világos, hogy Mickey Bolden és expartnerre szolgálatba fogadása öreg hiba volt. De eső után köpönyeg. A jövőn kell töprengenie, nem a múlton.

Addig-addig forgatta magában a dolgot, amíg végül arra a belátásra jutott, hogy a helyzetnek van pozitív oldala is. Shaw Kinnardot le lehet írni. A hatóságok főbenjáró bűn vádjával fogva tartják. A hazugság a fickó vérében van, úgyhogy egy szavát sem fogják elhinni. Egyébként is csak most csöppent bele az ügybe, semmit sem tud a Panella-Bennett-partnerség lényegéről.

A dolog hátulütője ezzel szemben az, hogy Jordie viszont tud. Ő pedig él és virul, méghozzá az FBI védőőrizetében.

Meg kell hálnia, de hogy ez bekövetkezzék, abban senkire sem fog támaszkodni, inkább a saját kezébe veszi a dolgot. Elege volt a pénzen vett segítségből. Nem bízhatott meg sem a hozzáértésükben, sem a hűségükben. Ráadásul izgalmasnak ígérkezett, hogy maga hajtsa végre a feladatot. Majd a haláltusában darabokra törik az a hűvös tartózkodása. A gondolat, hogy halálfélelmet csepegtethet abba az őt lekezelő szájhába, aztán figyelheti, amint lassan kialszik a fény a nagy kék szempárban, felpezsdítette a vérét. Azt nagyon fogja élvezni.

Persze volt abban valamennyi kockázat, ha felhagy a bujkálással, de a jutalom jóval többnek ígérkezett. Mostantól ha azt akarja, hogy valami rendesen és a kellő időben meg legyen csinálva, magának kell megcsinálnia.

És máris hozzákezd.

Jordie feküdt mellette meztelenül. Csupa puhaság volt a teste, egyedül a mellbimbói bökték keményen a mellkasát, ahogy hozzádörgölte őket. Az egyiket az ujjai közé vette, és szelíden csipkedni kezdte. Jordie dorombolt, mint egy cica. Ő bedugta a nyelvét a szájába, hogy elkapja az édes vibrálást.

Valaki kis híján félbeszakította a csókjukat, amikor megbotlott az ágyában, és Shaw a legszívesebben rávicsorgott volna, amiért megzavarta Jordie mindennél édesebb csókját. Mert nemcsak elviselte, hanem maga is szenvedélyes, aktív résztvevője volt kettejük csókjának. Száját összeszorítva nyomkodta a nyelvét, és Shaw ebből tudta, hogy milyen hihetetlenül jó érzés lesz, amikor majd a péniszével teszi ugyanezt. Csak már ott tartának. De most még...

– Hogy van?

– Ő, helló, doktor. Azt hittem, hazamegy éjszakára.

– Akartam, de gondoltam, előbb még egyszer megnézem, mi van vele.

– Mocorog, de nem tért magához. A létfontosságú szervei rendben vannak.

– A testhőmérséklete?

– Normális.

Valahol a tudata mélyén Shaw elismerte, hogy rossz ötlet volt megcsókolni Jordie-t, de most, hogy már benne volt, semmi pénzért nem hagyta volna abba. Habár egyszerű csóknak nevezni ezt olyasmi volt, mint egy gyertyalángot futótűzhöz hasonlítani. Ilyen csókról szólnak az erotikus álmok. Most zavartalanul szemügyre veheti őt.

Az érzéki száját. A könnyen felizgatható mellét. Minél többet engedett át magából, Shaw annál többet akart belőle.

Ha híre megy a megszállottságának, ki fogják nevetni. Kemény fickónak, rosszfiúnak ismerik. Szívtelennek. Könyörtelennek. Érzéketlen, rendíthetetlen csávónak. Senki sem feltételezné a hírhedt Shaw Kinnardról, hogy egy nő miatt puhapöcs lesz belőle.

Ő, Jézusom, most tényleg *puha*? Nem. Kemény. Ugye?

Maga sem tudta. A helyzet odalent nem volt teljesen oké. Az a szűnni nem akaró lüktető súlyosság ott lent némileg megnyugtató volt. De az érzés nem hasonlított egy normális erekcióhoz. Fura, de nem akaródzott megnézni, hogy mi okozza ezt a különös feszülést. Egyelőre semmi mást nem akart nézni, csak Jordie-t, a teste minden ingerlő hegy-völgyét és domborulatát.

– Sajnálom, uram, ide nem jöhet be.

– Clint Morrow seriffhelyettes vagyok.

– Én pedig a sebész, aki épp most foltozta meg ennek az embernek a beleit. Még a posztoperatív őrzőben van. Távozzék, kérem.

– Ő az én foglyom.

– Ő az én betegem.

Shaw-t hidegen hagyta a szóváltásuk és a jelenlétük. Ő Jordie testét akarta érinteni, leginkább a stratégiai pontokon, és abból ítélve, hogy milyen türelmetlenül és sürgetően simult hozzá, Jordie is kívánta őt. Végigsiklatta a kezét a nő hasának selymes bőrén, és a tenyerét rásimította az ágyékára. *Igen, Shaw, igen.*

Zene füleinek. Mert azok után, amiken keresztülment miatta, gyűlölnie kellene őt. Félnie kellene tőle, de nem félt. A teste ívben

megfeszült, bizonyára a vágytól, és illet- len, bátorító szavakat sugdosott a szájába.

– Kinnard! Kinnard! Hall engem?

– Morrow seriffhelyettes! Mit keres megint itt?

– Csak ellenőrzöm, hogy magánál van-e már.

– Nincs. És hallottam, hogy az orvos kiparancsolta innen.

– Hall engem, Kinnard?

– Eszméletlen.

– Vagy csak tetteti.

– Még az anesztézia hatása alatt van. Mindenképpen várnia kell, amíg az orvos reggel megvizsgálja, mert csak utána fogja eldönteni, hogy a beteg kihallgatható állapotban van-e. Nem valószínű, hogy elszállíthatják bárhova is. Csakugyan szükség van rá, hogy kikössék?

Valaki megrángatta Shaw kezét. Nem mozdult. Az nem. A másik Jordie-t cirógatta ott, ahol a női test a legeslegpuhább, miközben ő vágyakozva és hívogatón feszült neki a tenyerének. Akkor bedugta a középső ujját a résbe, ujjhegyével összegyűjtötte a nedvességet, és birizgálni kezdte a legérzékenyebb pontot. Fejét lehajtva ugyanezt művelte a nyelvével a mellbimbóján.

Incelkedő simogatások tökéletes összhangja. Apró körözesek érzéki gyönyöre. Jordie két kézzel markolta a haját, lihegve, sóhajtvá ismételte a nevét, rimánkodott, hogy abba ne hagyja.

– A kikötés marad. Mindkét kezénél. Gondoskodjon róla, hogy az ápolószemélyzet többi tagja is tudomásul vegye. Ne hagyják magukat megtéveszteni. Ez az ember veszélyes. Két napja tarkón lőtt egy férfit.

– Na, ma este nem fog lelőni senkit. Kérem, seriffhelyettes. Én kerülök bajba, ha megengedem, hogy itt maradjon. Menjen el, kérem. Még órákig nem fog teljesen magához térni.

Elmentek. Krisztusnak hála. Most végre nyugodtan élvezheti az erotikus álmát.

Jordie lélegzése szaggatottá váll. Döbbenetes szókimondással könyörgött, hogy nyúljon bele. Ő pedig boldogan engedelmeskedett.

Szent egek. Azt hitte, hogy a szája nedves, forró és puha.

Jordie szorította, s húzta egyre beljebb az ujjait. Ő visszavonta, és amikor Jordie nyöszörögve tiltakozott, újra visszatolta. Még beljebb. Ő még erősebben szorította.

Aztán az álom csodatévő hatása folytán egyszeriben már rajta feküdt, és már nem az ujjai, hanem a kemény szerszáma volt benne. És valahányszor beljebb nyomta, Jordie mindig megszorította. Úristen, de csodás!

Sohasem volt oda az előjátékért – a csókolózásért sem, ami azt illeti –, amikor csak tehette, kihagyta a bevezetőt, és rögtön a lényegre tért, bele a közepébe. De most nem. Jordie-val nem. Most nem sietett. Élvezte ezt a ráérős szexelést.

És ami a legjobb, nem ment sehova. Még sokáig nem kellett abbahagynia. Reggelig. Addig még órák telnek el.

* * *

Jordie olyan hirtelen ébredt fel, mintha valaki felrázta volna. Arra számított, hogy összekötözött kézzel-lábbal, egy szövettel behúzott hátsó ülésen fekve találja magát. Időbe telt, mire visszaemlékezett, hogy egy hotelszobában van. Minden a kényelmét szolgálta,

beleértve a tiszta ágyneműt és a pihe-puha tollpárnát is. A hőmérséklet nem volt fullasztón meleg; sőt a légkondi miatt inkább még fázott is.

Noha már nem volt tús egy csúnya és piszkos garázsban, nem a maga jószántából került ebbe a szállodai lakosztályba.

Az éjjeliszekrényen álló óra szerint hajnali fél öt volt. Ledobta magáról a takarót, felkelt az ágyból, és kiment a vécébe. Miután végzett, lehajtotta az ülőke fedelét, és könyökét a térdén megtámasztva, fejét a két keze közé véve leült rá.

– Vajon Shaw jól van? Felépül? Életben van egyáltalán?

Kínszenvedés volt, hogy nem tudja, milyen súlyos az állapota, és mik a kilátásai.

Gwen Saunders szövetségi rendőrbíró, akivel osztozott a lakosztályon, egész délután és este a legkülönbözőbb időpontokban kapta a telefonokat, de Jordie-nak soha egy szóval sem árulta el, hogy ezek milyen természetű hívások.

Amikor Jordie úgy tett, mintha szundítana, szándékosan résnyire nyitva hagyta a hálósobája ajtaját, hátha sikerül annyit elcsípnie az egyoldalú beszélgetésekből, hogy választ kapjon az őt kínzó kérdésekre. De Gwen vagy tudta, hogy hallgatózik, vagy szokatlanul halkán szokott beszélni. Amikor Jordie feladta, hogy szunyókálást színleljen, kiment a szobájából, és nyíltan megkérdezte Gwent, kapott-e valami hírt Shaw Kinnard állapotáról. Az utolsó hír az volt róla, hogy még a műtőben van, hangzott a válasz.

Ez volt minden, amit ki tudott szedni belőle, és azt sem tudhatta, hogy ez igaz vagy sem. „Még a műtőben” – jelenthette azt is, hogy a műtőasztalon halt meg, és ott hagyták.

Gwen Joshsal kapcsolatban sem volt közlékenyebb. Miután Jordie többször is megkérdezte tőle, hogy van-e még kapcsolatuk vele, szobatársa elmondta neki, hogy Wiley ügynök ismételten felhívta azt a számot, amelyikről Josh hívta őt, „de a fiú nem vette fel, és nem is hívta őt vissza”.

Jordie megmeneküléséről csak az éjszakai utolsó hírekben tudósítottak. Akárhol is volt Josh, mostanra talán már értesült róla. Lehet, hogy azóta megpróbálta közvetlenül elérni őt. Ezzel a lehetőséggel számolva megkérdezte Gwent, hogy visszaszerezték-e a telefonját.

- Kinnard kocsiában volt.
- De én átkutattam azt az autót. Alaposan.
- Ezek szerint nagyon ügyesen dugta el.
- Szeretném visszakapni.
- Sajnálom, Ms. Bennett. Bizonyítékként lefoglalták.

Vajon minek a bizonyítékként? – töprengett Jordie. Ki elleni bizonyítékként? Gwen ezt nem közölte, ő pedig a választól tartva félt megkérdezni.

Mindenesetre eléggé kétséges volt, hogy Josh elkövetné azt az ostobaságot, hogy felhívja az ő számát. Tudnia kellett, hogy a hatóságok figyelik, hátha egy bejövő hívás alapján meg tudják állapítani a pontos tartózkodási helyét.

Miután megtanácskozta a dolgot Wiley ügynökkel, Gwen engedélyt adott Jordie-nak, hogy kihangosítón keresztül beszélhessen az irodai alkalmazottaival. Az emberei rájuk nem jellemző módon érzékenyültek, amikor meghallották a hangját. Érezhetően megkönnyebbültek, és hálásak voltak, amiért sértetlenül került elő.

Senki sem hozta szóba Josht, ennél fogva megkímélték attól, hogy ezt az ügyet velük kelljen megbeszélnie. Nem árult el nekik részleteket az elrablásáról és a megmeneküléséről sem, főleg mert Gwentől erre kapott utasítást. „Bármilyen, amit ártatlanul elmond, hátráltathatja a nyomozást.” Jordie nem értette, hogy lehet ez, de nem vitatkozott, mert még amúgy sem volt felkészülve rá, hogy a Shaw Kinnarddal töltött harminchat óráról beszéljen.

Fogalma sem volt, mikor engedik vissza dolgozni, és folytatni a normális életét. Miután beszélt a munkatársaival, úgy érezte, hogy elszakadt a valóságtól, és elfogyott az energiája. A nap fennmaradó órái üresen teltek el, és végtelenül hosszúnak tűntek.

Megfürdött a lakosztály fürdőszobájában lévő jakuzzikádban, és amikor haját mosott, olyan erővel dörzsölte be a sampont, hogy égett tőle a fejbőre. Az egyik fogkefével kisikálta az alvadt vért – Shaw vérét – a körmei alól.

Wiley utasításának megfelelően Gwen hozott váltóruhákat és tisztálkodási szereket Jordie tobiasi házából. Jordie örült, hogy tiszta holmira cserélheti a vérfoltos ruhadarabokat, de furcsa módon nem szívesen adta oda őket Gwennek, amikor kérte tőle. Maga sem tudta megindokolni, miért lett volna kedve hozzá, hogy magához szorítsa, és ne engedje el a szennyesét.

Az érkezése óta két adag ételt rendeltek a szobaszolgálattól. Jordie-nak kellett volna farkaséhesnek lennie, ám ő szórakozottan piszkálta az ételt. Gwen biztatására megivott egy fél pohár fehér bort a minibár készletéből, aztán kimerültségre hivatkozva ágyba bújt.

Meglepődött, hogy egyáltalán tud aludni, de feltételezte, hogy akár akarja, akár nem, a szervezete igényli az alvást. Fizikailag jól is

tett neki, de amikor egyik pillanatról a másikra felébredt, ugyanolyan nyugtalannak érezte magát, mint előtte.

A hideg kőlapokat bámulva csupasz lába alatt, arra gondolt, hogy mennyire fél a holnaptól, és azoktól a kellemetlen meglepetésektől, amelyeket tartogathat számára. Aztán rájött, hogy ez már a holnap. Nincs más választása, szembe kell néznie vele.

Amikor Jordie belépett a hálósobába, Gwen a lakosztály nappalijára nyíló ajtóban állt. A fény hátulról világította meg.

A U.S. Marshal kötelékébe tartozó Gwen Saunders átlagos magasságú, az ideálisnál hat-hét kilóval testesebb nő volt, amit jól és természetesen viselt. Nem volt barátságos, csak... hivatalos. Még hajnali fél ötkor is teljesen éber volt. Nem mintha Jordie hibáztathatta volna emiatt. Josh szökése nem ébresztett túl nagy bizalmat a Marshal Szolgálat és a Bennett család között.

- Minden rendben? – kérdezte Gwen.
- Csak ki kellett mennem a vécére.
- Hozzak valamit?
- Köszönöm, nem.
- Kaptam egy SMS-t Joe Wiley-től, miután maga már lefeküdt.

Jordie szíve megdobbant. *Shaw?*

– Azt kéri, hogy fél tízre legyünk az irodájában – folytatta Gwen, szétzúzva a reményét és a félelmét, hogy friss hírt kap Shaw-ról. Gwen ezek után beszámolt róla, hogy kontinentális reggelit rendelt, amit nyolc órakor fognak felhozni. – Hacsak nem akarja, hogy valami mást rendeljek – tette hozzá.

- Nem, az tökéletes lesz.

Gwen megkérdezte, mikorra kér ébresztőt. Jordie mondott neki egy időpontot.

– De keltsen fel, ha bármi hírt kap – mondta még.

A rendőrbíró bólintott, de nem ígért semmit.

– Pihenjen még – mondta, aztán behúzta maga mögött az ajtót, és elment.

Jordie visszafeküdt az ágyba, az oldalára fordult, és magzatpózba gömbölyödött.

Micsoda istenverte, borzasztó helyzet.

Josh a szökésével elindított dolgokat, de igazságtalanság lenne a mostani helyzetéért teljes mértékben őt hibáztatni. Maga is vétkes benne. Amikor az FBI emberei hat hónapja kihallgatták, és külön rákérdeztek a Billyvel való kapcsolatára, beszélnie kellett volna arról az átkozott Costa Rica-i kiruccanásról. Persze akkor még nem tudott azokról a pénzekről, amiket Josh utalt oda, hogy megkönnyítse Panella elmenekülését.

Azzal is elképesztő hibát követett el, hogy péntek este elment abba a falusi kocsmába. Amikor Josht elvitték, és ő azt mondta neki, hogy „Befejeztem”, ahhoz kellett volna tartania magát. Nem kellett volna törődnie az anonim telefonokkal.

Ehelyett válaszolt rájuk, ahogy az éveken át tartó gyakorlat megtanította rá. A régi szokásokat nem nehéz, hanem *lehetetlen* levetkőzni. Legalábbis a jelek szerint. Joshnak szüksége volt rá, ő tehát rohant, ezúttal vakon, bele abba a rettenetes helyzetbe, amiben most van. Az FBI már őt is gyanúsítottként kezeli.

És aztán itt van a Shaw Kinnard-féle rejtély. Ami az elrablóját illeti, mást mond a szíve, és mást az esze. Nem, ez nem a jó megfogalmazás. Érzelmi örvénybe került.

Szemtanúja volt, ahogy hidegvérrel elkövetett egy gyilkosságot. Noha vele nem bánt kegyetlenül, soha egy pillanatra sem hagyta

elfelejteni, hogy a túsza, és halálos veszélyben van. Félelemben és bizonytalanságban tartotta. A sorsa az ő szeszélyén múlt.

Attól a perctől, hogy megláttam, az élete meg volt kímélve. Igaz? Vagy csak szép szavak, hogy legyen min rágódnia? Hajlott rá, hogy higgyen neki. Nagyon akart hinni neki, nem mint tús, hanem mint nő. És az egész ügynek ez volt a legfélelmetesebb oldala. Ez rántotta be az ellentmondásos és érthetetlen érzelmek örvényébe.

Amikor az elrobogó mentőautó után nézett, amely elvitte a férfit, a megkönnyebbüléstől el kellett volna gyengülnie. Ehelyett kétségbeesést érzett, semmi mást. Ő sebesítette meg, de fájt neki, hogy a férfi ilyen rettenetesen szenved. Ha életben marad, súlyos büntetés vár rá a bűncselekményei miatt. Logikus lett volna, ha ez a tudat elégtételül szolgál számára. De nem szolgált.

A fenyegető arcára gondolva nem rázkódott össze, ahogy kellett volna. Inkább égő vágyat érzett, hogy újra láthassa. Az érintése emlékéttől nem rándult össze, helyette sóvárgás fogta el, hogy újra érezhesse magán a kezét. Nem próbálta kitörölni a csókja emlékét, hanem féltékenyen őrizte, és közben fájlalta, hogy nem próbálkozott többször.

Ujjongania kellett volna a boldogságtól pusztán azért, hogy életben van. És ez így is volt.

De a beteljesületlenül maradt lehetőségek miatti veszteség mély átélése nem engedte, hogy szívből tudjon örülni neki.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Josh idegesen várta a hajnalt.

A konyhaasztalnál ült, egy doboz fogpiszkálóval játszott... és minden neszre majd kiugrott a bőréből. Eszébe jutott egy pár évvel ezelőtt népszerű lökhárító-matrica: TE IS PARANOIÁS LENNEL, HA MINDENKI TÉGED ÜLDÖZNE.

A sötétség ijedőssé tette, de most még inkább félt villanyt gyújtani, mint azelőtt. A fény volt az oka, hogy Shaw Kinnardot elkapták. Ez csak az egyik meglepő apróság volt, amiről a késői híradások beszámoltak. A riport szerint egy halász figyelt fel arra, hogy egy évek óta elhagyottan álló épületben fényt gyújtottak. Értesítette a helyi hatóságokat, és ez vezetett Jordie megmentéséhez és az elrablója letartóztatásához. Ami Jordie számára nagy szerencse volt, az elkövető számára azonban katasztrófa.

Mivel Josh az utóbbi kategóriába tartozott, a szívére vette a leckét, nyomban kikapcsolta a tévét, és azóta semmilyen fény sem égett a lakásban. A teljes sötétség nagyobb biztonságot jelentett, de pokolian rossz hatással volt az idegeire. A hajnalt megelőző órákban a ház egyik ablakától a másikig settenkedett, mindig attól félve, hogy kinézve fegyveres egyenruhásokat fog látni, amint körülveszik a házat, és hálót borítanak rá, hogy ne tudjon megszökni.

Nem bánt különösebben jól a lőfegyverekkel, de egy töltött pisztolyt tartott a keze ügyében az asztalon, a doboz fogpiszkáló mellett. Örült, hogy előrelátó volt, és itt hagyta a házban a pisztolyt a fagyasztott készételek és a tele éléskamra mellett. Ez helyreállította

a lelki egyensúlyát. Attól, hogy a fegyver itt volt kéznél, nem érezte annyira meztelennek és védtelennek magát.

Gyűlölt meztelen és védtelen lenni. Még otthon, a saját zuhanyfülkéjében is. Mert bármennyire igyekezett is elkerülni, olykor véletlenül belepillantott a fürdőszobai tükörbe, és meglátta a groteszk hegeit. Az idő múlásával valamelyest elhalványultak. Már nem voltak pirosak, sem rózsaszínűek, hanem fehérek, fényesek, mint undorító férgek, keresztül-kasul a hátán. Emlékezett, ahogy mondogatták neki, milyen szerencséje van, hogy a ruhája el fogja takarni őket. Még Jordie is mondta egyszer.

– Soha senki nem fogja tudni, hogy ott vannak, Josh.

Akkor azt üvöltötte neki, hogy *ő* igenis tudja, hogy ott vannak.

Ez annyira nyilvánvaló tény volt, hogy Jordie elhallgatott. Soha többé nem próbálkozott ezzel a semmitmondó vigasztalással.

Bosszús lett, amiért eszébe jutott ez a fogyatéksága, mérgében lepöckölte a fogpiszkálós dobozt az asztal széléről. A fogpiszkálók szerteszóródtak a konyha kövén. Ettől sem múlt el a nyugtalansága, ezért fogta az egyik mobiltelefonját, és ugráltatni kezdte a tenyerében. Azután kivette az akkut abból, amelyiken fel szokta hívni Joe Wiley-t. Új készülék volt, új akkumulátorral, és fel is volt töltve.

Elfogta a kísértés, hogy megint felhívja Wiley-t, megkérdezze, hogy igaz-e, amit a tévében Jordie-ről mondtak, és hogy tényleg sértetlenül került-e ki a megpróbáltatásából. Arra is kíváncsi lett volna, hogy Wiley kérdezősködött-e már nála Costa Rica felől.

Jordie valószínűleg dühös rá, amiért beszélt az FBI-ügynöknek a nővére és Panella kis kirándulásáról. Attól a naptól fogva, hogy Jordie visszatért Közép-Amerikából, a kiruccanásról többé nem

lehetett beszélni. Tabu volt. Tiltott téma. Az ő puhatolózó kérdéseire fagyos csend volt a válasz. Elképzelhető, hogy az emlegetése még most is érzékenyen érinti.

De valamit csak mondania kellett Wiley-nek tegnap este, nem? Vagy inkább maradt volna kiszolgáltatva Shaw Kinnardnak, annak a megátalkodott bűnözőnek? A tévében azt mondták róla, hogy súlyosan megsebesült, de a sebesülés természetét nem árulták el, sem azt, hogyan szerezte.

Josh remélte, hogy meg fog halni.

Letérdelt, és vaktában tapogatva összeszedte, majd visszatette a dobozba a fogpiszkálót. Azután megint körbejárta a földszintet, lábujjhegyen vágva keresztül a szobákon, kikukucskálva az ablakokon. Az emeletet nem szükséges ellenőriznie. Már kétszer megtette.

Odakint semmi mozgás. Biztonságban volt.

De a feszült várakozás, hogy mikor tud meg már valamit Jordie-ről, kikészítette. Engedve a kísértésnek, visszament a konyhába, fogta a telefont, és beütögette Joe Wiley számát. Az ügynök a harmadik csengetés után felvette, de olyan bizonytalan volt a hangja, mintha a telefon ébresztette volna fel.

– Hallottam Jordie-ről. Tényleg jól van?

– Helló, Josh. Kíváncsi voltam, mikor jön meg az eszed, és hívsz fel. Fogadtam is a feleségemmel, hogy...

– *Jól van?*

– Remekül. De mi lenne, ha eljönnél és megnéznéd? Elmegyek érted, és elviszlek egyenesen hozzá.

– Az elrablója meghalt?

– Amikor utoljára hallottam felőle, még élt. De nem te vagy az egyetlen, aki a halálában reménykedik.

Josh tudta, hogy most elhúzták előtte a mézesmadzagot. De nem tudott ellenállni neki.

– Nyilván Jordie az. Csinált vele valamit az az alak? Bántotta?

– Ő azt mondja, hogy nem. De nem a nővéredre gondoltam. Ma este beszéltem Billy Panellával.

– Hazudik – horkant fel Josh.

– Pár órával ezelőtt.

– Hazudik!

– Hazudtam neked valaha, Josh? Gondolkozz. Mindig őszinte voltam hozzád, még akkor is, amikor nem akartam.

– Panella Dél-Amerikában van.

– Az lehet, de én felhívtam telefonon, hogy előbbre vigyem az itteni ügyeket.

– Csak rám akar ijeszteni.

– Te tudod, hogy meg kell-e ijedned vagy sem.

– Mit jelent ez?

– Amikor elmondtam Panellának, hogy Kinnard őrizetben van, és hogy Jordie él és virul, elkáromkodta magát. És nem csak úgy, hétköznapi módon. Egyes szavai jelentésének utána kellett néznem,

– Ez nem különösebben ijesztő – jegyezte meg Josh. – Mindig káromkodik, ha dühös, és most dühös volt, mert a terve, hogy megöleti Jordie-t, megghiúsult.

– Ezúttal. Gondolom, újra meg fogja próbálni, mert... nos, épp erről van szó, Josh. Véletlenül kikotyogtam, hogy megint elárultad a titkait, mert jó színben akartál feltűnni előttünk.

– Jézusom.

– Na, most már meg vagy ijedve? Jó okod van rá.

Joshnál eltörött a mécses.

– Légy okos fiú, Josh. Mondd meg, hol vagy.

* * *

Shaw nem szeretett aludni. Időpazarlásnak tekintette, és nem szerette a szükségszerűen velejáró kiszolgáltatottságot sem. Csak akkor aludt, ha muszáj volt, és sohasem többet pár óránál.

De most, holott még csak nemrég tért magához, máris szeretett volna visszasüllyedni az öntudatlanság állapotába. Egy kórházban minden reggel nagy a sürgés-forgás, de ezen a reggelen mintha a személyzet minden tagjának az ő szobájában lett volna valami dolga. Vagy lehet, hogy csak egy pillantást akartak vetni arra a betegre, akit odakötöztek az ágyhoz.

Vizsgálták – kétszer – a szívműködését, a légzését, a vérnyomását, a hőmérsékletét. Vért vettek tőle. Legalább egy litert. Felmesték a szobája padlóját. A fickó, aki felmosta, mintha örömet lelte volna abban, hogy az ágy mind a négy lábához odaüsse a felmosót. Az infúzióállványát tucatszor ellenőrizte tucatnyi különböző ember. Kicserélték a kötését. A kapcsoknak, melyek mint miniatűr vasúti vágány tartották egybe a testét, megvizsgálták a tartósságát. Mielőtt kicserélték a zacskót, megmérték és feljegyezték, hogy mennyit pisilt.

Nem sokkal a megalázó művelet után jött egy férfi ápoló, hogy lemosdassa az ágyban. Valósággal összehajtogatta, amitől Shaw éktelen káromkodásban tört ki.

– Hol képezték ki? Guantánamóban?

A következő fickó, aki berontott hozzá, kék műtőruhában volt.

– Emlékszik rám?

– Nem.

– Nem is gondoltam, hogy fog. – A vékonydongájú, fürgé mozgású férfi bemutatkozott: ő volt a sebész, aki előző nap dolgozott rajta. – Többször is megröntgeneztük, rétegvizsgálatokat is végeztünk magán, de nem láttunk egyetlen szervén sem sérülést. A vastagbelét ennyivel kerülte el – mutatta a hüvelyk- és mutatóujja közötti egy-másfél centiméter távolságot. – Különösebben nagy vérvesztés nélkül megúsza. A seb csúnya volt, elfertőződött. Kitisztogattam. Lehetett volna sokkal rosszabb is.

– És mi a rossz hír? – kérdezte Shaw.

– A ferde hasizmát kettévágták, mint egy szelet sült húst. Életlen késsel. Rengeteg öltéssel kellett összevarrni, egyik réteget a másik után, belülről kifelé haladva. Egy darabig fájni fog. Csak lassan, óvatosan. Semmi súlyemelés. Semmi intenzív testgyakorlás.

Úgy tűnt, hirtelen eszébe jutott, hogy Shaw-t az ágyhoz kötözték, és látszott rajta, hogy a legszívesebben visszaszívná az utoljára mondottakat. Gyorsan folytatta:

– Kapott tetanuszinjekciót. Ha felmenne a láza, megnézik, nincse fertőzése. Infúzióban kap antibiotikumot, és egy bőröndre valóval plusz kapszulákkal felszerelve mehet el innen, amivel hetekig ellehet. Szedegesse be őket, amíg el nem fogynak. Van kérdés?

– Mikor veszik ki a kapcsokat?

– Ha mindent rendben találunk, akkor holnap. Ez csak afféle biztonsági háló. Ma fel fogja keresni egy fizioterapeuta, és elkezdik a gyógytornát.

Shaw megcsörgette a bilincseit.

– Odaállítottak egy rendőrt az ajtó elé – mondta a sebész. – Karnyújtásnyira lesz, hogy... segítsen.

– Mikor húzzák ki ezt a micsodát a farkamból?

A sebész szája féloldalas vigyorra húzódott.

– Majd ideküldök valakit. – De ha nem tud önállóan pisilni, akkor visszatesszük.

– Akkor teszek róla, hogy tudjak önállóan pisilni.

– Sok szerencsét hozzá.

Azzal az orvos kiviharzott. Tizenöt másodperccel ezután egy egyenruhás férfi vonult be nagy léptekkel.

Shaw csukott szemmel feküdt, feje a párnán.

– Jó reggelt.

Shaw nem viszonzta a köszönést, de a rendőr nem vette a célzást. Shaw érzékelte, ahogy beljebb jön a szobába, megáll az ágy lábánál, és lenéz rá.

– Együtt jöttem tegnap magával a mentőautóban, de akkor egyáltalán nem volt magánál. Clint Morrow vagyok, a Terrebonne...

– Emlékszem magára – szólalt meg Shaw. – Maga az, aki a nyomomra akadt.

– Jórészt nem rajtam múlt. Jó nyomot kaptam.

– Mit keresett egy halász a mocsárban, amikor épp vihar volt? Hadd találgassak. Valami őrült louisianai lehetett.

– Van abból mindenféle.

– Ez az én szerencsém – motyogta Shaw.

Kis hallgatás után Morrow megkérdezte, hogy van.

– Hogy nézek ki?

– Szarul.

– Nagyjából ez a válaszom.

A seriffhelyettes megint várt egy kicsit, aztán rátért a lényegre.

– Szeretném, ha válaszolna pár kérdésemre.

Shaw felemelte a fejét, kinyitotta az egyik szemét, és körülnézett a szobában.

– Nem látok ügyvédet. – Azzal becsukta a szemét, és elfordította a fejét a párnán.

Morrow rendíthetetlenül sorolni kezdte a Shaw által jól ismert tényeket Mickey Bolden végzetes fejlődéséről.

– Van e tények bármelyikéhez hozzáfűznivalója, Mr. Kinnard?

– Továbbra sem látok itt ügyvédet. De ha még sokáig időzik itt, lehet, hogy végig kell néznie, amint kiszedik a katéteremet.

– Mikor ismerkedett meg Boldennel?

Pár tucat kérdés következett ezután, amelyekre Shaw ásózással, sóhajtozással válaszolt, és egyszer megkérte Morrow-t, nem vakarná-e meg neki ott, ahol viszik.

– Tudom, túlzás ilyesmit kérni, de amikor szivaccsal lemosdattak, azon a helyen is megmostak.

– Oké, ez okos beszéd – felelte Morrow. – Előbb-utóbb rá fog jönni, hogy a legfőbb érdeke együttműködni velünk.

– Nem, hanem a *maga* legfőbb érdeke, hogy együttműködjek magukkal. – Shaw Morrow háta mögé nézve hozzátette: – Ha nem tévedek, itt is van, hogy kitessékelje magát.

Morrow a szobába lépő nővér felé fordult.

– Sajnálom, lejárt a tíz perce – mondta a nővér. – De visszajöhet délután egy és három óra között.

– De csak akkor jöjjön, ha tényleg nincs jobb dolga egy és három óra között, mert ügyvéd jelenléte nélkül nem állok szóba magával – mondta erre Shaw.

– Ami azt illeti, van jobb dolgom. Joe Wiley ügynök... emlékszik rá?

– Fejedelmi figura.

– Hívott, hogy üljek be, amikor kihallgatják Ms. Bennettet. Maga... – nézett hangsúlyosan Shaw megbilincselte kezére – itt lesz utána is. – Felvette a kalapját, és mutatóujját végighúzta a karimáján.

– Asszonyom – szólt a nővérhez, és indult az ajtó felé.

– Várjon csak. – Shaw megpróbált felülni, de csak a könyökére tudott feltámaszkodni. – Josh Bennett még szökésben van? – Látva a seriffhelyettes tétovázását, folytatta. – Az elfogását nem lehet titokban tartani. Benne lesz a hírekben. Megkérdezhetem őt is – intett fejével a nővér felé –, vagy maga is elmondhatja.

– Még szabadlábon van – felelte Morrow.

– És a szövetségiék arra gondolnak, hogy Jordie elvezetheti őket az öccséhez? – gúnyosan felhorkant. – Sok szerencsét hozzá.

Morrow visszament az ágyhoz.

– Miért mondja ezt?

Shaw felmérte a seriffhelyettes hirtelen támadt érdeklődését, majd odaszólt a nővérnek:

– Tűnjön el.

A nő tekintélyes méretű keble a méltatlankodástól még nagyobbra dagadt.

– Tessék?

Shaw a legfagyosabb, legmegfélemlítőbb pillantását szegezte rá.

A nővér összeszedte magát, és méltóságteljesen kivonult. Shaw visszafordult Morrow felé.

– Jordie Bennett nem tud semmit. Sem az öccséről, sem Panelláról.

– Ezt mondta *magának*.

– Megpróbáltam több pénzt kisajtolni az egyezségünkből. Azzal fenyegettem, hogy megölöm, ha nem vall nekem. A poklot szabadítottam rá. Ezeket nem mondta el Wiley-nek?

– Utalt a maga halálos fenyegetéseire és szívósságára. De voltak hézagok a sztorijában, amiket Wiley ki akar tölteni.

– Miféle hézagok?

A nővér visszajött, magával hozva egy személyzeti felügyelőt és a Shaw szobájának őrzésével megbízott embert.

– Sajnálom, Mr. Morrow. Az a helyzet, hogy kirúgják innen – mondta az őr.

– Később visszajövök – szólta oda Morrow Shaw-nak.

– Várjon már egy nyavalyás percet! Azok a hézagok Jordie vallomásában. Az öccsére vonatkoznak? Panellára? Mire?

– Talán mindre. Magát is beleértve.

– Ha bármit tudott volna Panelláról vagy az öccséről, elmondta volna nekem.

– Mielőtt leszúrta magát. – Morrow másodperceken keresztül állta Shaw tekintetét, aztán a szája egyik sarka afféle félmosolyra rándult. – Kicsit elgondolkodhat azon, hogy ki vágott át kit, ugye?

Megfordult, hogy kimenjen. A nyitott ajtóban állók utat engedtek neki. Morrow, olyan halkán, hogy Shaw nem hallhatta, mondott valamit az őrnék, aztán elment. A többiek is eltűntek. A nővér, akit Shaw vérig sértett, rosszindulatú pillantást vetett rá, és félig behúzta maga után az ajtót.

Shaw visszahanyatlott a kemény párnára. Gondolatai Jordie körül, a drogok inspirálta pornográf álmainak hősnője, egy bűnöző nővére, Billy Panella gyengéd érzelmeinek tárgya körül

örvénylettek. Habár Jordie tagadta, logikus volt a feltételezés. Panella bele volt zúgva, de ő kapásból elutasította, mire Panella...

Biztos, hogy elutasította?

Morrow arra célzott, hogy ostoba volt, amiért megbízott a nőben. Az FBI ezek szerint nem bízott a szavahihetőségében. Hézagok voltak abban a sztoriban, amit előadott Joe Wiley-nek, és most gyötrődhetett azon, hogy mik voltak ezek a hézagok.

Halk beszédet hallott a szobája előtt, és épp amikor felemelte a fejét, kinyílt az ajtó. Megpillantva új látogatóját, halkan elkáromkodta magát.

– Nem valami kedves fogadtatás. – Xavier Dupaw, Orleans megye helyettes kerületi ügyésze elment egészen az ágyig, és teljes hosszában végignézett Shaw-n. – Lám-lám. Nézzünk csak oda.

Megpróbálta elrejteni önelégült mosolyát, de nem sikerült.

– Most aztán tényleg, de igazán benne van a kakiban, Mr. Kinnard. A homlokáig benne csücsül Panella kakijában. – Újabb *lám-lámozás* következett. – Na persze másfél nap kettesben Jordie Bennett-tel afféle járulékos juttatás volt. – És kacsintott hozzá.

Shaw szíve szerint átharapta volna a fickó torkát.

– Most aztán nincs több ficákolás, barátom. – Dupaw lehajolt, és ördögi vigyorral suttogta: – Akkor hát kezdődhet a buli!

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Jordie, számítva a helyi állomások műsoron kívüli bejelentkezéseire, a csatorna reggeli műsorára kapcsolva hagyta a hálósobai tévét. Mivel korlátozott idő állt rendelkezésükre, épp csak érintették a kiszabadítását, és nem említették Shaw állapotát. Föl-alá járkált, amíg Gwen be nem kopogott, hogy közölje, megérkezett a kontinentális reggelijük.

Mialatt az erős kávéét iszogatta, eszébe jutott, hogy mennyire nem lenne bölcs dolog, ha jogi képviselő jelenléte nélkül találkozna Wiley és Hickam ügynökökkel. Nem akart semmiféle törvénysértésben vétkesként feltűnni. De naiv sem volt.

Elkérte Gwen telefonját, hogy felhívja az ügyvédet, aki jelen volt, amikor hat hónappal ezelőtt kihallgatták, tehát ismerte az ügyet.

Adrian Dover negyvenes, éles eszű nő volt, nem könnyű ellenfél. És ami még jobb, felismerve Josh szökése és Jordie elrablása jelentőségét, kész volt Jordie segítségére sietni, és minden előzetes egyeztetés nélkül beilleszteni a találkozót a napirendjébe. Ezek után Jordie megbízásából Gwen felhívta Joe Wiley-t, és megkérdezte, el lehetne-e tenni a kihallgatást délre, hogy Jordie-nak legyen ideje konzultálni az ügyvédjével. Wiley helyt adott a kérésnek.

Tizenkettő előtt pár perccel Gwen végigvezette Jordie-t és az ügyvédnőt az FBI épületének egyik folyosóján, majd bekísérte őket egy kihallgatósobába, amit egyébként nem neveztek annak. Jordie egyszer már végigcsinálta ezt a gyakorlatot.

Wiley és Hickam már ott voltak. Mindenki kínosan udvarias volt. Jordie megköszönte Wiley-nek, hogy hozzájárult a kihallgatás későbbre halasztásához. Ő azt felelte, hogy neki ez is jó időpont volt, mert a házukban az egyik vécé eldugult, és kisebb árvíz okozott az emeleti folyosón.

Jordie ameddig csak bírta, féken tartotta a türelmetlenségét, de végül félbeszakította Wiley meséjét a felesége találkozásáról a közönyös és ráérős vízszelőlővel.

– Milyen állapotban van Shaw Kinnard? – vágott Wiley szavába.
– Túlélte egyáltalán a műtétet?

A két férfi zavartan összenézett.

Jordie szívére ólomsúly nehezedett.

– Meghalt?

Wiley megköszörmülte a torkát.

– Nem, jól bírta a műtétet, és várható volt, hogy teljesen fel fog épülni.

Jordie megpróbálta leplezni óriási megkönnyebbülését. De aztán visszacsengett a fülében az, amit hallott.

– Várható *volt*?

Wiley levette az elromlott vécé miatt szenvedő derék családapa jelmezét, és felöltötte a pókerarcát.

– Körülbelül tizenöt perccel ezelőtt kaptunk egy telefont a houstoni kórház igazgatójától. Afféle előzetes figyelmeztetés, azt hiszem. Hogy fedezze a... magát.

– Mi miatt?

– Kinnard úton van a New Orleans-i traumaközpontba. Ezúttal sokkal súlyosabb az állapota.

Jordie mellkasa láthatóan behorpadt. A bordái abroncsba fogták a tüdejét, amitől nem tudott elég levegőt odajuttatni.

– Súlyosabb, mint amit én... amit én okoztam neki?

– Az igazgató kritikusnak nevezte az állapotát. Természetesen ő nem orvos.

Jordie levegő után kapkodott.

– Mi történt?

Wiley homlokán elmélyültek a ráncok.

– Egy helybeli helyettes államügyész, bizonyos Xavier Dupaw, elmulasztott vádat emelni Kinnard ellen két gyilkosságért, amikor erre alkalma volt. Azóta sem heverte ki a megaláztatást. Hallotta, hogy Kinnardot elfogták, és ma délelőtt bement hozzá a kórházba. Senki sem tudja, hogy mi hangzott el közöttük, és higgye el, Dupaw szörnyen provokatív tud lenni. Nem tudni, mit mondott, amitől Kinnard agyát elöntötte a szar, már bocsánat a szóért. Rángatni kezdte az ágyhoz rögzítő bilincseit, és közben azt üvöltötte, hogy ha addig él is, megöli Dupaw-t.

Az igazgató szerint óriási balhé volt. Lényeg a lényeg, kimondták, hogy Kinnard túl agresszív és ellenséges, nem maradhat Houmában. Dupaw ragaszkodott hozzá, hogy haladéktalanul szállítsák át egy biztosabb helyre, egy olyan kórházba, ahol az ablakokon rács van, a területet szögesdrót veszi körül, és az ajtaja előtt nem egy „tapasztalatlan” seriffhelyettes áll őrt, hanem örök tucatjai felügyelnek rá.

Wiley elhallgatott, és aggodalmas arccal nézett Jordie-ra.

– Kér egy pohár vizet, Ms. Bennett?

Jordie megrázta a fejét.

– Biztos?

– Kérem, folytassa.

Wiley némi habozás után folytatta.

– A kórházi személyzet tiltakozott az ellen, hogy megmozdítsák, mondván, a beteg még nincs olyan állapotban, még nem múlt el az életveszély. Mivel Kinnard jogilag Morrow foglya, Dupaw igénybe vette az ő segítségét.

Némi erőszakos ráhatás nyomán Morrow seriffhelyettes megkapta a sebész engedélyét a beteg elszállítására. Az igazgató kiírta a kórházból. Ez ahhoz kellett, hogy fedezze magát, és ne őt tegyék felelőssé azért, ami ezután következett.

Jordie torka úgy összeszorult, hogy nem tudott rákérdezni, mi következett ezután.

Wiley nagy levegőt vett. Hickamre nézett, aki bátorítón bólintott, hogy folytassa.

– Valahogy – a részleteket még nem tudjuk, mert nem kaptunk megerősítést Morrow-tól –, valahogy átszállítás közben megszerezte annak a tapasztalatlan seriffhelyettesnek a szolgálati revolverét. Kiugrott a mentőautóból, és elfutott. Majdnem sikerült megszöknie. Morrow végül... khm... megállította.

– Megállította.

– Ahogy ő mesélte, megparancsolta Kinnardnak, hogy álljon meg. Az nem állt meg. Nem volt más választása.

– Lelőtte.

Wiley szótlanul nézett rá, ami elég érthető válasz volt.

– Visszarakták a mentőautóba, és mivel már közel voltak New Orleanshoz, inkább folytatták az útjukat, mintsem hogy visszaforduljanak. Azt hiszem, a houmai kórház igazgatója megkönnyebbült, hogy az ügy kikerült a fennhatósága alól.

– Mert nem tartja valószínűnek, hogy Kinnard életben marad.

– Ezt így nem mondta, de én is ezt gyanítom. – Wiley végigsimított hátul, körben a nyakán. – Ezért most nagyon utálom Morrow-t. Tegnap reggel mondta nekem, miután letartóztatták Kinnardot, mennyire örül, hogy nem kellett használnia a fegyverét. Hogy reméli, végigcsinálhatja az egész pályáját anélkül, hogy egyszer is bántania kelljen valakit. Ezek szerint elkiabálta a dolgot. – Kis hallgatás után halkán tette hozzá: – Biztos vagyok benne, hogy jelentkezni fog, amikor... amikor valami konkrét mondanivalója lesz számunkra.

Jordie lehajtotta a fejét, és kifejezéstelen tekintettel bámulta a pozdorjalemezből készült asztallap csorba élet. Fülében visszhangot vert a szíve lassú dobogása.

– Shaw Kinnard erőszakos ember hírében állt, *áll*, Ms. Bennett – szólalt meg Hickam. – Égbekiáltó bűnöket követett el.

Jordie szótlanul bólintott.

– Tudom, hogy magának vegyes érzelmei vannak ezzel kapcsolatban – tette hozzá Wiley.

– Igen – mondta Jordie.

– Miért?

Jordie fölemelte a fejét, és Wiley-re nézett, aki láthatóan zavarban volt.

– Velem nem volt erőszakos. Félelmet keltett bennem, de nem követett el semmi *égbekiáltót*. Rengeteg pénzt ajánlottak neki azért, hogy megöljön. – Felvonta mindkét vállát. – Nem ölt meg.

Egy jó darabig egyikük sem szólt. Végül Wiley szólalt meg elsőként.

– Nem ez az egyetlen ma reggeli fejlemény. A másik az öccsére vonatkozik.

– ÓIstenem. Ne. Ne mondja, hogy... – nyöszörögte száját eltakarva Jordie.

– Él – mondta Wiley gyorsan. – Legalábbis pár órával ezelőtt életben volt. – Látva, hogy a nő mindjárt kérdezni fog valamit, fölemelte az egyik kezét. – Azzal kezdem a hivatalos kihallgatását, hogy elmondom, amit tudunk. Nos, Hick, elindítanád a videót? Ez a szabály – fordult vissza bocsánatkérő arccal Jordie-hoz.

Megvárta, amíg a kamera működni kezd és rögzíti a kihallgatást, csak akkor folytatta:

– A kutya szagot fogtak Joshról az erdőben, és a nyomát követve eljutottak egy onnan mintegy öt kilométerre lévő raktártelepig. Az ottani biztonsági kamerák felvették, még mielőtt tönkretette volna a rendszert.

– Azt hogy csinálta?

– Régi berendezés volt. Kábeles. Feltételezzük, hogy egész egyszerűen levágta az energiaforrásról. Kaptunk felvételeket a létesítmény menedzsmentjétől. Josh álnéven kibérelte a helyet, és tizenkét hónapra előre kifizette a bérleti díjat. A hely üres volt, leszámítva egy motorolajfoltot a padló közepén.

– Egy autót tárolt ott?

– A jelek szerint.

– Eladta a kocsiját, mielőtt Tennesseebe küldték volna.

– És még mindig megvan annál az egyedülálló anyánál, aki megvette – mondta Wiley. – Hick ma reggel ellenőrizte.

A másik ügynök rábólintással igazolta a szavait.

– Az öccsének valami más járműve van – folytatta Wiley. – Nem tudjuk, miféle, mert senki sem látta elhajtani attól a raktárteleptől. De már nem olyan magabiztos a szökését illetően. – Egy levegővételi erejéig szünetet tartott. – Valamivel hajnal előtt felhívott telefonon.

Jordie épp csak felfogta, mi történt Shaw-val, és már jött az újabb megrázkódtatás. Szó nélkül végighallgatta Joe Wiley beszámolóját a Joshsal folytatott legfrissebb beszélgetéséről.

– Más volt a hangja, mint amikor legutóbb beszéltem vele – jegyezte meg Wiley. – Nagyon megijedt, amikor elmondtam neki, hogy tegnap este beszéltem Billy Panellával.

– *Mi?* – rezzent össze Jordie. Egyik lórúgás a másik után.

– Bolden telefonját használtam. Ugyanúgy, ahogy Kinnard. Csak megnyomtam az újratárcsázás gombot.

– Panella felvette?

– Arra számított, hogy Kinnard az, benyújtja a számlát az elvégzett munkáért. Bemutatkoztam, és közöltem vele, hogy a bérgyilkost letartóztattuk, maga pedig él és virul. A terve meghiúsult.

– Mit mondott?

– Néhány válogatott obszcén kifejezést, aztán lerakta. Azóta, hogy megtudta, nálunk van Bolden telefonja, valószínűleg darabokban van az a készülék, amin fogadta a hívást.

Jordie mormogásából kivehető volt, hogy egyetért ezzel. Tudatában volt annak, hogy Greg Hickam hátát a falnak vetve feszülten figyel, és felméri a reakcióját mindarra, amit Wiley mond neki.

– Számomra az a legfontosabb, hogy mi van az öcsémmel – felelte arcvonásait megfegyelve. – Van fogalmuk arról, hogy hol lehet, és hogy van?

– Ha tudnám, hogy hol van, már őrizetben lenne. De nem hiszem, hogy még sokáig szökésben lehet. Feszültnek, zaklatottnak tűnt, mint aki azon a határon van, hogy kikészül. Sírva tette le a telefont.

– Biztos vagyok benne, hogy nagyon fél.

– Én is így gondolom – felelte Wiley. – Meg is mondtam neki, hogy bizony félhet. De *maga* szerint mi ijeszthette meg annyira, hogy sírt, mint egy gyerek?

– Nem kell válaszolnia – szólalt meg Adrian Dover.

Jordie ügyet sem vetett rá.

– Nagyon fél, hogy újra elfogják, mert tudja, hogy milyen büntetés vár rá.

– Évekre börtönbe zárják.

– Igen, és az számára kínszenvedés lenne.

– A börtön nem arra való, hogy ott jól érezzék magukat.

– Persze hogy nem. De Josh számára rémálommal felérő gondolat az, hogy nincs többé magánélete.

– A forradásaira utal – szólt csendesen Wiley.

Jordie bólintott, és szomorúan lehorgasztotta a fejét.

– Csúnyák, és Josh még visszataszítóbbnak látja őket, mint amilyenek valójában. Rendkívüli mértékben zavarják őt. Mondhatni, betegesen.

A következő percekben senki nem szólt semmit, végül Jordie felemelte a fejét.

– Nem tudom elviselni a gondolatot, hogy az öcsém börtönbe kerüljön, és el kelljen viselnie mindazt, ami ezzel együtt jár, de megteszem, amit kell, Wiley ügynök. Őszintén fogok válaszolni minden kérdésre, amit feltesz nekem.

– Hacsak nem gyakorolja a válasz megtagadására vonatkozó alkotmányos jogát – tette hozzá Adrian Dover.

Wiley megkezdte a kihallgatást, és nagyjából egy órán keresztül áttekintették mindazt, amit Jordie már elmondott az elrablásával kapcsolatban. Azt tapasztalta, hogy szinte lehetetlen úgy kiejtenie Shaw nevét, hogy közben ne szoruljon össze a torka. Különböző szempontokból újra és újra napirendre került az az időtartam, ami alatt a férfi fogolyként őrizte, mígnem Jordie elcsukló hangon megkérdezte:

– Muszáj mindig, újra és újra visszatérnünk erre? Nincs semmi, amit még elmondhatnék maguknak.

– Jól van, akkor meséljen a Billy Panellával Costa Ricába tett utazásáról – mondta Hickam.

Olyan váratlan volt a téma váltás, hogy Jordie megrökönyödött.

– Ez nem kérdés – szólalt meg Adrian Dover.

– Bocsánat. Szíves-örömet megfogalmazom kérdés formájában.

– Hickam ellökte magát a faltól. – Ms. Bennett, elkísérte Billy Panellát Costa Ricába? – Megnézte az iPadjén, és bemondta a dátumokat.

– Igen.

– Mi indokolta az utazást?

Az ügyvédnő rátette a kezét Jordie karjára, és megrázta a fejét. Jordie ezúttal figyelembe vette az ügyvédje reakcióját.

– Az ügyvédem azt tanácsolja, hogy ne válaszoljak.

– Tudott róla, hogy Panella titokban pénzt tart egy San Jose-i bankban?

– Tegnapig, amikor Wiley ügynök elmondta, nem tudtam róla.

– Az öccse helyezte letétbe Panella számára.

– Így mondta Wiley ügynök.

– Előzőleg nem tudott a dologról?

– Nem.

– Nem tudott Billy Panella szökési tervéről?

– Nem kell válaszolnia.

– Válaszolni szeretnék, Adrian – szólt az ügyvédnőhöz Jordie, majd Hickamhez fordult. – Billy Panellának semmilyen tervéről nem tudtam. Beszélni is csak ritkán beszéltünk egymással.

– Ugyanakkor egy hosszú víkendet töltött el vele.

Jordie egyik szövetségi ügynökről a másikra nézett, de nem szólt semmit, mert az ügyvédje a fülébe súgta, hogy ne tegye.

– Továbbra is azt állítja, hogy nincs tudomása a szóban forgó bankban elhelyezett pénzekről?

– Úgy van. Nincs tudomásom róluk.

Wiley előredőlt ültében, összekulcsolta a kezét az asztal lapján, és úgy nézett Jordie-ra, mint aki sajnálja, hogy rossz hírt kell közölnie vele.

– Ott viszont emlékeznek magára, Ms. Bennett.

– Kik? Hol? Miről beszél?

– A San José-i bank alkalmazottai. Ott járt Billy Panellával együtt.

– Ó. Az... – A válla meggörnyedt. Adrian Dover figyelmeztette, hogy ne mondjon semmit, de ő felemelte a kezét, hogy elhallgattassa.

– Szeretném ezt tisztázni, Adrian.

Ránézett az egykedvűen várakozó jóképű Hickamre, majd pillantása találkozott Wiley szomorú tekintetével.

– Panella utasította a limuzin sofőrjét, hogy vigyen el minket ebédelni egy helyre a hegyoldalban, ahonnan le lehet látni a városra. Útközben megkérte a sofőrt, hogy álljon meg egy banknál, mert valami üzleti ügyet gyorsan el akar intézni.

Mondtam neki, hogy szívesebben maradnék a kocsiban, de ragaszkodott hozzá, hogy menjek be vele a bankba. – Vett egy sóhajtásszerű nagy levegőt. – Borzasztó feltűnően viselkedett. Flörtölt a pénztárosokkal, szívélyesen üdvözölte a banktisztviselőket, és beváltott egy csekket. Engem nagyon feszélyezett a feltűnősködése, alig vártam, hogy kint legyek a bankból. Ennyi volt – tárta szét a karját. – Amilyen undorítóan hivalkodott a gazdagságával, nem lep meg, hogy a bank alkalmazottai emlékeznek ránk. Ahogy tette-vette magát az Armani öltönyében meg a Patek Philippe órájával.

Ez minden, amit arról a San Jose-i bankról tudok. Ha, Josh letétbe helyezett ott...

– Letétbe helyezett. – Hickam előrelépett, kinyitott egy e-mail-csatolmányt, és úgy tartotta, hogy Jordie lássa. – Egy héttel azelőtt, hogy Josh beleegyezett a velünk való együttműködésbe, félmillió dollár értékben számlát nyitott Billy Panella nevére.

Jordie csak nézett rá, nem mondott semmit, mert nem tudta, most mit várnak tőle.

– Az a helyzet, Ms. Bennett... – kezdte Wiley. – Mutasd meg neki, Hick.

Hickam egy másik oldalra görgetett.

– Ma reggel ez az összeg szerepelt a számlán. Félmillió és az apró, ami az elmúlt hat hónapban felhalmozódott kamatot jelenti. – Még jobban előrehajolt. – Panella nem nyúlt hozzá. Nem vett ki belőle semmit.

Mindkét ügynök várakozón nézett Jordie-ra. A tanácsstalanul felvonta a vállát.

– Ami San Josét illeti, éppenséggel meggondolhatta magát. Valahova máshova ment...

– És ezt a pénzt meg ott hagyta? Maga szerint ez rá vall? Mert szerintem nem. Szerintünk nem. Josh számára sem, aki ott ült, abban a székekben, ahol most maga, és elmondta, hogy noha Panella színleg költekezett, hogy ezzel a kiváló pénzember hírében tetszelegjen, közben minden fillérről tudni akart. A fogához verte a garast. Külön tudománnyá fejlesztette, hogy a pénze akkor is fialjon, amikor ő alszik. Miért hagyna ötszáz rongyot egy számlán, ahol egy százaléknál is kevesebbet kamatozik?

Várlak. Jordie érezte, hogy sarokba szorítják, és nincs ereje védekezni ellene.

– Fogalmam sincs – mondta végül.

– Csak egy dologra gondolhatunk – folytatta Wiley. – Továbbra is azt tervezi, hogy ott tartja a pénzt, amíg fel tudja venni, vagy más számlára tudja utalni, és ez az idő még nem jött el.

– Nem tudom, hogy mit tervez – felelte Jordie. – Sohasem tudtam.

– Ki hívta el abba az ócska kis lebuja múlt péntek este?

A hangnem- és témaváltás megint olyan volt, mintha gyomorszájon vágták volna.

– Már többször elmondtam, hogy nem ismertem fel a hangot.

– És mindössze annyit mondott... – hajolt közelebb hozzá Wiley.

– Szó szerint idéztem maguknak. Le is írták – intett az asztalon fekvő iPadre.

Hickam kézbe vette.

– Maga intelligens nő, Ms. Bennett. Józanul gondolkodik. Értelmes ember. Okos üzletasszony. Mégis elvárja tőlünk, hogy elhiggyük: amikor egy férfi, akiről nem tudja, kicsoda, felhívja telefonon, és azt mondja, most azonnal rohanjon el egy isten háta mögötti késdobálóba, maga kiejt a kezéből mindent, és lélekszakadva rohan a megadott helyre?

– Ez hovatovább kezd zaklatásnak minősülni, uraim – szólt közbe Adrian Dover. – Az ügyfelem több ízben megerősítette, hogy nem tudja, ki volt a telefonáló.

– Panella volt? – kérdezte Wiley.

– Nem.

– Honnan tudja, hogy nem ő volt? – Ez már Hickam volt. – Azt mondta, nem ismerte fel a hangját.

– Nem is! Csak pár szót mondott, és már le is tette.

– Panella várakozik valahol, amíg maga és ő egy alkalmas pillanatban leléphetnek...

– Ő, te jóságos Isten, nem!

Adrian unszolta, hogy egy szóval se mondjon többet. Ő azonban figyelmen kívül hagyta az ügyvédje tanácsát, és azt mondta:

– Eszemben sincs sehova elmenni vele.

– Elment Costa Ricába.

– Ha még egyszer dönthetnék, nem mennék.

– Miért? Mi történt ott?

– Ne válaszoljon – kérte Adrian.

– Akkor gyűlöltem Billy Panellát, de most teljes szívemből megvetem. És az érzés kölcsönös – tette hozzá nyomatékosan. – Két embert bérelt fel, hogy öljenek meg. Már elfelejtették?

– Oké, rendben – legyintett türelmetlenül Hickam. – Odakiildte Boldent és Kinnardot, hogy ott várják magát. Csapdát állított magának.

Jordie megrázta a fejét.

– Shaw Kinnard elmondta nekem, hogy megdöbbenek, amikor engem belépni láttak.

– Maga hisz *Kinnardnak*? – kérdezte gúnyosan Hickam.

Jordie visszagondolt mindazokra az esetekre, amikor Kinnard átverte valami hazugsággal vagy féligazsággal, és ő elég naiv volt ahhoz, hogy higgyen neki. Lehet, hogy az A terv az volt, hogy öljék meg abban a kocsmában.

Hickam nem tárgított.

– Panella felhívta magát...

Shaw másképp mondta.

– ...és bedobta Josh nevét, hogy maga biztosan odamenjen. Jordie a halántékához szorította az ujjhegyeit, és masszírozni kezdte.

– Nem hiszem, hogy Panella volt, de lehetségesnek tartom.

– Ha megvetette őt, miért engedelmeskedett a felszólításának?

– Nem engedelmeskedtem. Én... Én...

– Az ügyfelem megtagadja a válaszadást – mondta Adrian.

– Ha nem Panella volt, akkor csak az öccse lehetett – mondta tovább a magáét Hickam.

– Nem *hiszem*, hogy Josh volt, de nem lehetek biztos benne.

– Odament, hogy egyikük segítője és bűnrészesé legyen, Ms. Bennett.

– Ne válaszoljon – mondta Adrian Dover.

– Kire számított, ki fogja várni ott? – kérdezte Hickam. – Panella?

– Nem.

– Akkor az öccse.

– Nem. – Jordie összezavarodva rázta a fejét. – Vagy lehet. Nem tudom.

Adrian a karját szorongatva kérte, hogy ne mondjon semmit. Hickam újra áthajolt az asztalon, és rácsapott az öklével.

– Nem Panella. Nem Josh. Akkor ki? Ki hívta fel?

– Én voltam.

A szobában felhangzó új hangra négy szempár fordult egyszerre az ajtó felé.

Shaw Kinnard állt ott.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Jordie és Wiley felpattant a székből. Jordie hátratántorodott.

De Wiley társa gyorsabb volt mindenkinél. Egy pillanat alatt előkapta a pisztolyát, és ujjával a ravaszon megcélozta Shaw orrnyergét.

Shaw háta mögött Xavier Dupaw elkiáltotta magát:

– Ne lőjenek! Maguk közül való! Shaw Kinnard különleges FBI-ügynök.

Shaw tekintetével továbbra is Jordie tágra nyílt, hitetlenkedve bámuló szemére tapadt, de a szeme sarkából látta, hogy a mellette ülő nő szaporán pislog. Joe Wiley éktelen káromkodásban tört ki, és látszott rajta, hogy a legszívesebben öklével döngötné a falat.

A kezében a kilenc milliméterest tartó férfi úgy tett, mintha nem hallotta volna a felszólítást, és továbbra is Shaw homlokára szegezte a pisztolyt.

Shaw nem mozdult, csak a szeme villant rá.

– Nem akarja leengedni azt?

– Nem igazán.

Az ügyész Shaw-t megkerülve, kuncogva lépett be a szobába.

– Látniuk kellene az arcukat. Azt hiszem, sikerült a mutatványunk.

Shaw nézte, ahogy Jordie szája elképedve megnyílik. Vagy talán csalódottan.

– Maga FBI-ügynök? – kérdezte alig hallhatóan.

– Beismerem.

A fekete ügynök nyilvánvaló vonakodással leengedte a pisztolyát.

– Gazember. Majdnem lelőttem.

Shaw odafordította a fejét, és tetőtől talpig végigmérte.

– Én sem kedvelem különösebben.

– Uraim, semmi szükség az ellenségeskedésre – szólt gyorsan Dupaw, majd Shaw felé fordulva halkan mormolta: – Mondtam, ugye, hogy nekem kellene elsőnek belépnem, hogy előkészítsem a talajt, de maga nem hallgatott rám.

Joe Wiley kilépett az asztal mögül. Shaw szinte látta, amint a két füléből kicsap a gőz, és ha őszinte akart lenni, nem is hibáztatta érte.

– Ha maga FBI-ügynök, akkor én meg kínai vagyok.

Ha Shaw jobban érezte volna magát, talán vigyorgott volna. De most nem volt hozzá energiája.

A Jordie mellett álló nő megigazította Jordie székét, és a könyökét megfogva megpróbálta leültetni. Ő azonban lerázta magáról, és állva maradt. Shaw eddig csak abban a farmernadrágban és topban látta, amit a kocsmába érkezésekor viselt. Most a hivatalos alkalomhoz illő sötétkék nadrágkosztüm volt rajta, a kosztümkabát alatt rózsaszín, kerek nyakkivágású felsővel. De a férfit nem annyira az öltözeke, mint inkább az arckifejezése érdekelt, amely az első döbbenet elmúltával bossz haragot mutatott, miután felfogta, hogy Shaw csúnyán félrevezette őt.

Őt sem hibáztathatta.

– Jelvény? – szólt Wiley csípőre tett kézzel.

– Nem hordhatok magamnál. De ha fel akarja hívni Atlantát, hogy ellenőrizzen, adhatok egy jelszót.

– Adjon.

Shaw megadta neki a kódját, a számot, amit fel kell hívnia, és a nevet, akit a telefonban kérnie kell. Hickam bepötyögtette a számot a mobiljába, majd kiment a szobából, hogy odakint hívja fel.

Joe Wiley továbbra is leplezetlen gyanakvással méregette Shaw-t.

– Az atlantai irodánál dolgozik?

– Már ha egyáltalán lehet szó az én esetemben irodáról.

– Kezeskedem érte – jelentette ki önnön fontossága tudatában Xavier Dupaw. – Vádat akartam emelni ellene azért a kettős gyilkosságért. A New Orleans-i Rendőrség, maga és Hickam ügynök, mindenki azt akarta, hogy helyezzem vád alá.

– Egy csomó időt vesztegettem el a börtönben – magyarázta Shaw Wiley-nek. – Muszáj volt megmondanom neki – intett a fejével az ügyész felé.

– Mr. Kinnard felfedte magát, miszerint ő egy titkosügynök. – Az utolsó szó színpadias suttogásként hangzott el.

– Mi biztosak voltunk benne, hogy maga ölte meg azt a két fickót – morogta Wiley a homlokát ráncolva.

– Én voltam – válaszolta Shaw. – Felismerték a DEA ugyanezen az ügyön dolgozó emberét. Hogy megvédjem őt... – Felvonta egyik vállát.

Dupaw jobb kezét a szívére téve Wiley-hez fordult:

– Szerettem volna mindezt megosztani magukkal, de csak én és az államügyész tudhattunk erről a bizalmas információról.

Wiley, hallva az ügyész leereszkedő mentegetőzését, megvetően felhorkant.

– Rendben van – jelentette a másik ügynök, aki épp ekkor lépett vissza a szobába. Látszott rajta, hogy nem túl boldog ettől.

– Most elmehet – fordult Shaw Xavier Dupaw-hoz.

– Ez a köszönet, amiért megmentettem? – fakadt ki dühösen az ügyész. – Ha nem megyek oda, még most is a kórházi ágyhoz bilincselve feküdne!

– Köszönöm. De a maga céljának épp ez felelt meg.

– Ez az ügy még távolról sincs lezárva.

– De már nem a maga ügye. Szövetségi ügy. Más körzetben következtek el államellenes bűncselekményeket, így már kívül vannak a maga hatáskörén. – Azzal Shaw az ajtóhoz kísérté Dupaw-t, aki köpködve hadart még valamit, de aztán az ingujját lehajtogatva kivonult a szobából, és mérgesen bevágta maga mögött az ajtót.

– Leülhetek? – nézett Shaw Wiley-re.

Bizonytalanul állt a lábán, és nem akarta azzal lerontani az iménti drámai belépőjét, hogy eszméletét veszten elvágódik, arccal a föld felé. Wiley az asztal mögötti székre mutatott, szemben Jordie-val. Az eleven parázs nem izzott volna forróbban, mint a lány. Merev testtartása, vonallá szigorodott szája, villámló tekintete mind-mind arról tanúskodott, hogy alig tud uralkodni a haragján.

Shaw hosszan engedte ki a tüdejében rekedt levegőt.

– Nézze, Jordie. Tudom, hogy valóságos húsdarálón hajtottam keresztül. De...

– Ha azt mondom, hogy maga egy gazember, azzal még nem mondtam semmit – vetette oda Jordie, és rögtön el is fordította a fejét, mintha a férfi pusztas látása hányingert keltene benne.

Az ezt követő feszült csendet a mellette ülő nő törte meg, amikor nyugodt hangon bemutatkozott mint Jordie ügyvédje. Shaw nyugtázta a bemutatkozást, de nem fogtak kezét. Még sok mondanivalója volt Jordie számára, de előbb még a hivatalos ügyeket

kellett elintézni, és a legrosszabb az volt az egészben, hogy ők ketten egy bűnügyi nyomozás ellentétes oldalán álltak.

– Morrow is részt vett ebben a társasjátékban? – kérdezte Wiley.
Shaw bólintott.

– Nélküle nem tudtam volna megcsinálni. Jó ember. Attól kezdve, hogy Dupaw meg én beavattuk a tervbe, mindent megkönnyített nekünk. Mentőautót rendelt, és két megbízható emberét ültette be. Utasította a diszpécserét, hogy hívja fel Houmában a kórház igazgatóját, és tájékoztassa az életveszélyes lövésről.

– Aki beszopta – jegyezte meg Wiley.

– Jó tudni. A diszpécser elmondta neki, hogy itt egy kényes rendőrségi ügyről van szó, és utasította, hogy ne értesítse a médiát. Amit amúgy sem tett volna, mert akkor őt vonják felelősségre, amiért megengedte, hogy idő előtt elbocsássanak, és ezzel rossz fényben tüntetné fel a kórházat.

Elkerülhetetlen volt, hogy a sebészt is a bizalmukba avassák. Vonakodva bár, de kivette a kapcsokat Shaw műtéti sebéből, ellátta száján át szedhető gyógyszerekkel és extra kötszerrel, amit magával vihet.

Morrow mindent bepakolt a rendőrautójába.

Kis szünet után Shaw folytatta a visszaemlékezést:

– Morrow-nak még arra is gondja volt, hogy mielőtt elmegyünk, kivegye a kórteremben lévő szekrényből a csizmámat. Engem mezítláb, kórházi pizsamában, egy hordágyhoz bilincselve gurítottak ki. Morrow bement egy Walmartba, és ott vett nekem egy váltás ruhát. És most itt vagyok.

– Továbbra is fedett személyként – vélte Wiley.

– Remélhetőleg. Egyelőre legalábbis.

– Morrow most miért nincs itt? – érdeklődött Wiley.

– Idejövet sürgős hívást kapott az irodájából. Nem tudott mást küldeni maga helyett, úgyhogy vissza kellett fordulnia. Elküldte a mentőautót és a sofőröket. Az út további részét Dupaw kocsijában tettük meg. Morrow arra kért, mondjam meg, hogy mihelyt tud, jelentkezik maguknál.

– Rendes dolog lett volna, ha beavat minket ebbe az egészbe jegyezte meg Wiley.

– Morrow-val kényelmesebb volt. Alig pár perccel Dupaw megjelenése előtt hagyta el a szobámat. Ő szerette volna magukat is beavatni, de sikerült őt meggyőznöm róla, hogy minél kevesebben vesznek részt a turpisságban, annál biztosabban működni fog.

– Hogyan győzte meg?

– Azt mondtam neki, hogy így akarom. – Megvárta, amíg a szavai célba találnak, aztán Jordie-ra nézett, aki dühösen nézett vissza rá.

– Különben is, Morrow tudta, hogy épp elég dolguk van itt is.

– És ha minket is beavat, akkor elrontottuk volna a parádés belépőjét – szólt közbe Wiley társa.

Shaw fölnézett rá, aztán úgy döntött, elsiklik a rosszindulatú megjegyzés fölött.

– Maga Hickam?

– Az vagyok.

– A tegnapi letartóztatásom idején nem örvendhettem a személyes találkozásnak.

Az ügynök lenézett arra a pontra, ahol Shaw inge takarta a pisztolytáskáját.

– Honnan szerezte a fegyvert?

– Amikor kértem, hogy hadd kapjam vissza a fegyvereimet, Morrow megtette ezt a szívességet.

– Fegyvereit? Többes szám?

– A csizmájában is tart egy pisztolyt. -- A megjegyzés Jordie-től jött, aki gonoszul még hozzátette: – Milyen bérgyilkos az, akinél csak egy fegyver van?

– Halott bérgyilkos – válaszolta hasonlóan mogorva stílusban Shaw.

Még el sem oszlott teljesen a szóváltás füstje, amikor Joe Wiley megkérdezte:

– Mi a helyzet a playboyjal és a korrupt állami rendőrrel odaát Mexikóban?

– Ellenálltak a letartóztatásnak – felelte Shaw szenvtelenül, és senki sem fűzött hozzá megjegyzést. – Egyébként bármelyik ügynökséghez tartozik is az a lány, be kell hozni, és kapjon valami jobb kiképzést.

– Lány?

– Az, aki aznap este hármunkkal együtt jött el a partiról. Öt perce sem volt még a villában, amikor kiszúrtam, hogy rendőr.

– Az egyetlen call girl volt, aki nem vette le magáról a ruhát? – kérdezte Wiley.

– Nem, ő volt az első, aki levette. Túl buzgó volt. Még tanulnia kell a finom megkülönböztetés művészetét. Az eredeti elképzelés szerint nekik kellett volna igyekezniük imponálni neki, nem pedig fordítva. Ha a lány nem tanulja meg ezt, akkor le fogja leplezni magát, és könyörtelenül végeznek vele. Derítsék ki, melyik ügynökségnek dolgozik, és közöljék velük, amit mondtam.

Hickam és Wiley felvont szemöldökkel összenéztek, de Hickam írt egy feljegyzést a dologról az iPadjébe.

– A holttesteket ott hagytam, ahol tudtam, hogy meg fogják találni a titkos jellel együtt, amiről az államrendőrségbe beépített emberünk tudni fogja, hogy én öltem meg őket, és hogy a többi, beleértve az Atlantában elvégzendő papírmunkát is, az ő dolga lesz. Még aznap éjjel átszöktem a határon.

– Hogy tudott észrevétlenül átszökni? – kérdezte Hickam.

– Az bizalmas információ. – Shaw a másik ügynök sértődött arckifejezésétől nem zavartatva magát, folytatta: – Amilyen gyorsan csak tudtam, idejöttem. Hónapokig vártam Mickey Bolden telefonjára, és nem akartam megvárakoztatni őt.

Wiley és Hickam felváltva kérdezték a Mexikóból New Orleansba vezető útvjáról. A legtöbb kérdésükre a „bizalmas információ” választ kapták. És az információ valóban bizalmas volt, ugyanakkor ezzel kényelmesen meg lehetett kerülni a választ. Nem akart ugyanis lényegtelen dolgokra időt vesztegetni, miközben Billy Panella és Josh Bennett még szabadlábban voltak.

– Maguknál van a mobilja? – intett a fejével Jordie felé.

– Wiley irodájában – felelte Hickam.

– Kihozná? – Majd mintha csak most jutna eszébe, hozzátette: – Kérem.

Hickam kérdőn nézett Wiley-re, aki biccentett. Hickam kiment a szobából. Feszült csendben ültek mind a négyen, amíg Hick vissza nem tért Jordie tokba bújtatott telefonjával.

– Amikor bejöttem, épp arról faggatták, hogy ki hívta őt abba a kocsmába – kezdte Shaw. – Ellenőrizték a hívásnaplóját. Péntek este két bejövő hívása volt egy ismeretlen számról.

– Többször is visszahívtuk, de egyszer sem vették fel.

– Hívja megint.

Hickam kivette a telefont a tokjából, megkereste a Hívásnaplót, és megérintette a kijelzőt. Pár másodperc múlva Shaw ingzsebében megszólalt a telefon. Kivette, és felmutatta, hogy Jordie mobilszáma jelent meg rajta.

– Ez egy eldobható készülék, aznap vettem, amikor megérkeztem New Orleansba, közvetlenül mielőtt Mickey Boldennel találkoztam.

– Oké – bólintott Wiley. – Péntek este. Mi történt valójában? Miért hívta el Ms. Bennettet a kocsmába?

– Mindjárt rátérek. – Hirtelen megszédült, annyira, hogy lekönyökölt az asztalra, és mind a tíz ujjával beletúrt a hajába. Kísértés fogta el, hogy a homlokát a tenyerébe támasztva lehunyja a szemét. De félt, hogy akkor majd nem tudja újra kinyitni, ezért lebocsátotta a kezét, és nem törődve a féloldali lüktetéssel, folytatta.

– Amikor még Mexikóból beszéltem Mickey-vel, és elmondta, hogy Josh Bennett szökésben van, feltételeztem, hogy ő lesz a célpont, akinek a megölésére szerződtek bennünket. És akkor megérkeztem ide. Majd hanyatt estem, hogy Bennett nővére a célszemély. Megölni egy nőt? Jézusom. – Megrázta a fejét. – Ez még inkább megmutatta, hogy milyen gyáva, szemét alak Panella.

De Mickey előtt közömbösséget kellett mutatnom, hogy egy szinten legyek azzal a seggfejjel, és mindent megtudjak, amit csak lehet. Az egész pénteket azzal töltöttük, hogy követtük Jordie-t, ahová csak ment Tobiasban. Hat óra körül hazament. Egy darabig figyeltük a házát. Úgy tűnt, hogy aznap már nem megy sehová.

– Egy seriffhelyettes felügyeletére bíztuk – szólt közbe Wiley.

Shaw gúnyosan elhúzta a száját.

– Na, ő aztán gyengén muzsikált. Ezzel az erővel egy Maglite lámpát is rakhatott volna a fejére. Azonnal kiszúrtam, és fel nem foghatom, hogy nem vette észre Mickey-t és engem. Tudta, hogy ott van, ugye? – kérdezte Jordie-ra nézve. – A kocsmába menet lerázta magáról.

– Menjen a pokolba.

Shaw az elutasító megjegyzéssel nem törődve, az FBI-os kollégákhoz fordulva folytatta:

– De azt hiszem, ez most már nem számít. Mickey és én elmentünk egy bisztróba vacsorázni, akkor adta elő a tervet.

– Az A tervet? – kérdezte Jordie színlelt kedvességgel. Shaw ránézett, de nem válaszolt.

– Mi volt az A terv? – kérdezte Wiley.

– Másnap reggel végezni vele a lakásán – fordult vissza Shaw Wiley-hez. – Úgy állítva be, mintha egyszerű rablásnak indult volna, ami rablógyilkossággal végződött. A legostobább elképzelés, amit életemben hallottam, és ezt meg is mondtam Mickey-nek. Elkapkodott, meggondolatlan terv, és azzal, hogy betörünk a házába, bőséges bizonyítékot hagyunk magunk után.

De Mickey közölte, hogy ez a terv. Vitának helye nincs. Ekkor jöttem rá, hogy a terv szerint nekem is meg kell halnom. Kifejezetten azért vett be a buliba, hogy aztán én vigyem el a balhét. És az óra ketyegett. Valahogy meg kellett állítanom.

– Azzal, hogy felhívta őt? – szólt Hickam. – Miért nem figyelmeztette a seriffirodát vagy minket?

– Majd arra is rátérek, csak menjünk sorjában – válaszolta Shaw.

– Amikor Mickey javasolta, hogy igyunk meg valamit abban a

kocsmában, mielőtt bejelentkezőnk a motelban, beleegyeztem. Mielőtt bementünk volna az ivóba, kimentettem magam, és a nyilat követve hátramentem a mosdóba. Onnan hívtam fel magát – nézett Jordie-ra.

– Honnan tudta a számát? – kérdezte Wiley.

– Panella megadta Mickey-nek a legfontosabb tudnivalókat róla, beleértve a mobilszámát is. Mickey ezeket mind közölte velem, mert úgy gondolta, pár óra múlva úgyis halott leszek, úgyhogy nem számít.

– Folytassuk onnan, hogy miért telefonált neki... – terelte vissza Wiley a megkezdett beszámolóhoz.

– Azt gondoltam, tévesen, hogy ha a tervbe vett gyilkosság előtti estén összefutunk vele, különösen úgy, hogy egy helybeli zsaru mindenhová követi őt, az kellőképpen zavarba fogja hozni Mickey és Panellát, hogy töröljék a tervet. Vagy legalább elnapolják. Ami időt adna nekem, hogy Mickey-vel együtt lógva belül folytassam a munkát, és lehetőség szerint kinyomozhassam, hol van Josh, és legfőképpen Panella. Ám ő, ahelyett hogy visszarendelt volna bennünket, arra utasította Mickey-t, hogy ott helyben intézzük el Jordie-t. Nem engedhettem, hogy ez megtörténjék.

Elhallgatott, és a tekintete összefonódott Jordie-ével, hogy emlékeztesse, mit mondott neki, mielőtt kiküldte Joe Wiley-hez.

Jordie egy percig némán állta a tekintetét, aztán csak annyit mondott:

– Köszönöm, hogy megmentette az életemet.

– Szívesen.

De ez távolról sem jelentette azt, hogy bocsánatot nyert.

– Miért csinálta a többi? – támadt rá visszafojtott dühvel a nő.

– Mert nekem az az istenverte, rohadt Panella kellett – vágta rá mentegetőzés és magyarázkodás nélkül Shaw.

* * *

Amikor a férfi megjelent az ajtóban, Jordie alig tudta megállni, hogy ujjongani ne kezdjen. Most meg a legszívesebben kikaparta volna azt a hazug csaló szemét.

– Nekem semmi közöm Panellához – mondta. – Mivel megkapta *a legfontosabb tudnivalókat* rólam, ezt is tudnia kell. Amikor már Mickey-t kivonta a forgalomból, miért nem mondta meg nekem, hogy maga az FBI embere? Vagy miért nem hagyott ott, és hajtott el az autóján?

– Mert az öccse egy nyomorult szökevény, Jordie. Maga az egyetlen összekötő láncszem vele, és a lánc másik végén Panella van.

– Vagyis úgy döntött, hogy engem használ csaliként.

– Oké. Ha ez a szó jobban tetszik magának. Elsősorban azért hívtam a kocsmába, hogy a gyilkosság balul végződjék. De kettős célja volt.

– Mi volt a másik?

– Hogy próbára tegyem a Joshhoz való hűségét. Épp csak kimondtam a nevét, maga máris teljes gázzal robogott a megadott helyre.

– Gazember.

– Mondják.

Jordie beharapta a száját, és minden erejével azon volt, hogy el ne múljon a haragia, amely Shaw minden kiejtett szavával egyre halványult. Világos volt, hogy Shaw is osztotta Wiley és Hickam

gyanúját, mely szerint bizonyos fokig ő is részese volt, és talán jelenleg is részese az öccse bűnözői tevékenységének.

– Ms. Bennett, tudta, hogy Josh megszegte a velünk kötött megállapodását, és megszökött? – kérdezte Joe Wiley.

– Nem. Amíg el nem mondta nekem.

– Ha ez számít valamit, Wiley, megdöbbsz, amikor elmondtam, hogy Josh négy napja eltűnt. Nem hiszem, hogy tudott róla. De ez nem zárja ki a lehetőséget, hogy *valamit* tudhatott. Gyanítottam, hogy fél tőlem, hiszen látta, amikor megöltem Mickey-t. Úgy gondoltam, kihasználhatnám ezt a félelmet arra, hogy megtudjak tőle valamit.

Ezt a beismerést hallva Shaw szájából, Jordie elvesztette az önuralmát. Felpattant a székből, és két tenyerével az asztallapra támaszkodva áthajolt rajta a férfi felé.

– Órákig zaklatott a nyavalyás telefonhívás miatt!

– Csak azután, hogy hazudott róla.

– Mert terrorizált.

– Gondolom. Bizonyos mértékig.

– A terrorizmusban nincs *mérték*.

– Igaza van. – Most már Shaw is felemelte a hangját. – Zaklattam, mert arra gondoltam, hogy a végén csak kiszedek magából valamit Joshról vagy Panelláról, ami fontos lehet az elfogásukhoz.

– Megfélemlített a miatt a telefon miatt, miközben épp *maga* volt a telefonáló!

– Annál, hogy ki volt a telefonáló, fontosabb volt a maga reakciója. Rekordidő alatt ért el a kocsmáig. Gondoskodott róla, hogy ne követhessék. Amikor a felügyeletével megbízott zsaru nem

bukkant fel sem a kocsmában, sem kint a parkolóban, akkor maga megbukott a vizsgán.

– Vigye el az ördög a vizsgájával együtt!

– Lerázta a követőjét, mert arra számított, hogy valaki várni fogja abban a lebuiban. *Kicsoda?*

Jordie már épp vissza akart vágni, amikor az ügyvédje a kosztümkabátja szélénél fogva visszarántotta a székébe. Meghallva az ügyvédnő sebtében a fülébe súgott tanácsát, elhallgatott.

Miközben egymással kiabáltak, Wiley úgy kapkodta ide-oda a fejét, mintha teniszmeccset nézne. Hickam az iPadje képernyőjén követte a kegyetlen szópárbajt. Jordie kíváncsi lett volna rá, hogy mit rögzít. A videó továbbra is készítette a felvételt a kihallgatásról.

Vajon Hickam színes szövegmagyarázatokat, részleteket ad majd hozzá, amiket később felhasználnak ellene? Nagyon igyekezett, hogy leplezze a benne dúló érzelmeket.

Végül Shaw neki címezve folytatta:

– Amikor megálltam, hogy kicseréljem a rendszám táblákat, a maga telefonján felhívtam magamat, hogy később megmutathassam: megpróbáltam azt a számot hívni.

– Bővében van a zseniális trükköknek.

A férfi megvonta az egyik vállát.

– És a baromságoknak.

– Hatékony baromságoknak.

Jordie arcát égő pír lepte el, amikor visszaemlékezett, milyen hatékonyak tudtak lenni Shaw szavai, akár fenyegetni, akár provokálni akart. A legszívesebben megfojtotta volna.

– Többször is felhívta azt a fantomszámot, azt sejtette, hogy Josh esetleg válaszolni fog, miközben pontosan tudta, hogy nem fog.

– Ez is egy taktikai húzás volt, hogy megpróbáljam megtörni.

– Nos, nem sikerült, *Kinnard különleges ügynök*. A folyamatos vizsgálztatása és a zseniális trükkjei dacára semmit sem tud felmutatni. Semmilyen segítséget nem kapott tőlem.

– Meglepődne, ha tudná, mi volt a segítségemre.

– Az öcsém továbbra is szökésben van.

– Ezért van maga továbbra is házi őrizetben.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Feszült csend követte az indulatos szóváltást, melyet Joe és Hick hallgatólagos egyetértésben megszakítás nélkül hagyott lejátszódni. Adrian Dover halkán megkérdezte Jordie-t, nem akar-e kis pihenőt kérni.

– Esetleg egy pohár vizet?

Jordie egy kurta nemmel válaszolt.

– Én szeretnék – szolt Kinnard. – Azt mondták, sok folyadékra van szükségem.

Joe felállt, és egy kis asztalhoz ment, amelyen palackos, vizek sorakoztak.

– Újra be kéne feküdnie egy kórházba – mondta, miközben levette az egyik palackról a kupakot, és a vizet odanyújtotta Kinnardnak. – Természetesen egy biztosított néven.

– Talán majd később.

Amikor eleget ivott, Hick megkérdezte, hová rejtette el az eldobható telefonját.

– Nem volt magánál – mondta. – A pajtát átkutattuk. Az autóban sem volt.

– Otthagytam az erdőben, ahol megálltam, hogy kicseréljem a rendszámtáblákat. Betettem egy zárható nejlontasakba, és bedugtam egy faodúba. Megmondtam Morrow-nak, hogy hol találja meg. Kivette, és magával hozta, amikor bejött a kórházba.

Ez a gazember nem hagy ki egy trükköt sem, gondolta Joe. Szívesen megfojtotta volna, de közben akaratlanul is csodálta a

fortélyosságát. Na persze az élete múlt azon, hogy túl tud-e járni mások eszén. Ha kell, megtévesztéssel.

– És a pajta? – kérdezte Hick.

Shaw halványan elmosolyodott.

– A nagyapámé volt. Ő garázsnek nevezte. Volt két öreg Chyrlsere, rendbe hozta és ott tárolta őket. Mielőtt meghalt, eladta az autókat, de az épület rám maradt. Évek óta nem jártam ott, meg is lepődtem, hogy még megvan.

– Ezen a vidéken nőtt fel?

– Nem, de időnként eljöttem látogatóba a nagyszüleimhez.

Azt nem mondta meg, hogy hová valósi, és Joe nem kérdezte.

Hick sem. Valószínűleg azt felelné, hogy bizalmas információ.

– Az íj és a nyílvesző az enyém volt – közölte Jordie-nak címezve Kinnard. – Volt hozzá egy szalmával kitömött céltárgy is. Nem tudom, mi lett vele. Azt nem tudtam, hogy a nagyapámnak csónakja is volt. Lehet, hogy nem volt. Nem tudom, mit keresett ott az a törött hajócsavar.

Jordie nem válaszolt, csak nézett rá fagyosan.

Joe visszatért Kinnard egy korábbi kijelentésére.

– El akarja kapni Panellát.

– Az, ahogy Josht átverte, számára alig jelentett többet szórakozásnál. Ennél sokkal nagyobb dolgokban utazik. A Katrina után lecsapott, mint egy keselyű, és piszkosul megszédte magát a korrupción és az akkor uralkodó káoszon. Sötét üzletek, zsarolás, pénzmosás. A vérrel szemben sincsenek ellenérzései. Az egységem már jóval azelőtt le akarta kapcsolni, hogy maguk eljutottak hozzá.

Régimódi felfogású. Szemet szemért. Szicíliai gengszter. Megesett, hogy Mickey Bolden Panella utasítására felvágta egy ember hasát, és egy halászhajóról bedobta a Mexikói-öböl vizébe.

Mintegy mellékesen odaszólt Jordie-nak:

– Az nem volt üres fenyegetés. Megtörtént. Egy másik ügynök a saját szemével látta. Nem tehetett semmit, hogy megakadályozza, különben felfedte volna magát. – Joe-hoz visszafordulva folytatta:

– Ahhoz, hogy belülre kerüljek, ahol a műveletek zajlanak, először megkerestem Boldent, és elmondtam neki, hogy kapható vagyok különleges feladatok elvégzésére.

– Például emberek kibevezésére – jegyezte meg Jordie.

– Túl sok piszokkal jár – nézett rá Kinnard. – Én annál rendszeretőbb és hatékonyabb vagyok.

– Mint amikor szétlőtte Mickey Bolden fejét.

– Inkább ő lőtte volna szét a maga fejét? Vagy ezt a pillanatot kellett volna választanom arra, hogy elkiáltsam magam: „Állj! FBI! Le vagy tartóztatva!”? – Hogy a nő nem válaszolt, folytatta: – Csak a rosszfiúkat ölöm meg, Jordie. Hogy ne tudjanak megölni más embereket.

– De akkor is hazug és csaló.

– Igen, így van. Az esetek többségében. De nem mindig.

A levegő szinte szikrázott a két ember között. Joe-ban akaratlanul is feltámadt a kíváncsiság, hogy vajon milyen természetű hazugságokat mondhatott Kinnard a foglyává lett Jordie-nak. Egyelőre félretette ezt az érdekes gondolatot, és Kinnard szavaira összpontosított.

– Bolden nem vett be rögtön az ajánlkozásomra. Vagy nem látszottam elég buzgónak, vagy gyanút fogott. Amikor a

kábítószerellenes csoport ügynökének konfliktusa támadt a két kulcsemberral, el kellett távolítanom őket. Szándékosan hagytam, hogy letartóztassanak. Így látszott jobbnak, és a börtön gyakran biztonságosabb hely az utcánál. Mire az a Hogyishívják Dupaw elengedett, Panella lelépett valami ismeretlen helyre, Josh pedig védőőrizetbe került, amíg nem tesz tanúvallomást. Így én a másik ügyön dolgoztam Mexikóban, és úgy terveztem, hogy kivárom Panellát, ugyanúgy, ahogy ő kivárja Josht. Azt hiszem, sejtette, hogy Josh el fogja árulni.

– Miért gondolja ezt?

– Azért, mert Mr. Kinnard váratlanul úgy döntött, hogy Josh, nem pedig Panella az, aki hozzáfér a lopott pénzhez – szólt közbe Jordie.

Mindenki ránézett.

– És valóban? – kérdezte Wiley.

– Nem.

Wiley visszanézett Kinnardra.

– Nekem más a véleményem, de előbb el kell kapnunk, hogy kiderüljön – mondta Kinnard. Elhallgatott, és az oldalához nyúlt, mintha fájna. – Hol tartanak az ügyben? Van valami friss hír?

Joe, hogy gyorsítsa a tempót, elmondta, amit tudni lehetett, kezdve Josh két nappal ezelőtti váratlan telefonjával.

– Épp őt keresve bóklásztunk az erdőben, amikor megszólalt a mobilom, és mit ad Isten, ő volt az.

Elmesélte a beszélgetésüket, megemlítve a Costa Rica-i bankszámlát is, de kihagyva belőle, hogy Jordie is elkísérte Panellát az egyik útján a szóban forgó bankba. A hajnal előtti telefonhívással zárta a beszámolóját.

– Megint sikerült meglepnie – mondta.

– Mit mondott?

– Bizonyítékot akart arról, hogy Jordie biztonságban van.

– Az az első telefon – kezdte Kinnard a homlokát ráncolva. – Gondolja, hogy igazat mondott? Rendben van, Costa Rica jó hely, ha valaki el akar tűnni. Az egyik oldalon a Mexikói-öböl, a másikon a Csendes-óceán. Búvóhelyül ott vannak az esőerdők és a hegyek. De megerősítették, hogy az a bankszámla valóban létezik?

– Ma reggel az a pénz még rajta volt. Érintetlenül. Hozzá sem nyúltak.

– Ez komoly?

– Mi is ezt kérdeztük – szólalt meg Hick, és Joe észrevette, hogy a szeme Jordie-ra villant.

Kinnard, aki elmerült a gondolataiban, nem látta.

– Az, hogy Josh újra felhívta ma reggel, nekem azt jelzi, hogy az idegei kezdik felmondani a szolgálatot. Akár megszerezte a pénzt, akár nem, mindenképpen elárulta Panellát. Most újra átgondolja azt a döntését, hogy kibújjik állam bácsi óvó karjai közül.

– Ha korábban nem tette volna, most, hogy megmondtam neki, tegnap este beszéltem Billy Panellával, biztosan átgondolja.

– *Mit* csinált? – kapta fel a fejét Kinnard.

– Azt hitte, maga keresi. – Joe elmondta, hogyan zajlott a beszélgetés, és mi hangzott el. – Az összes létező kütyüt rákapsoltuk a készülékre. Semmi. Panella nem egészen harminc másodperc múlva letette.

Kinnard szórakozottan dörzsölte a sebhelyet az állán.

– A Jordie élete elleni merénylet terve kudarcra végződött. Josh ismeri minden titkát, és kapható rá, hogy alkut kössön. –

Mindannyiuk felé fordulva folytatta. – Panella barátunk nem lehet elégedett a status quóval, különösen ha végül ott marad, kezében egy üres pénzeszsákkal. Van fogalmuk arról, hogy milyen veszélyessé válhat ettől?

– Van. Itt tartottunk, amikor bejött – felelte Joe. – Hick és én bátorítottuk Ms. Bennettet, hogy ossza meg velünk, ha tud valamit akár Panella, akár az öccse hollétéről.

– Morrow mondta el nekem, hogy épp kihallgatják őt. – Kinnard Jordie-t nézte, de harmadik személyben beszélt róla. – Ezért is jöttem el olyan rohanást a kórházból. Másfél napig mindent megpróbáltam, ami csak eszembe jutott, hogy valami információt szerezzek tőle. Némelyik taktikám kellemetlen, sőt durva volt. – Várt egy pillanatig, aztán Joe-ra nézett. – Ha tudna valamit, azt hiszem, megmondta volna nekem.

Jordie nem mondta el neki a hétvégi kiruccanását Panellával. Joe rá mert volna tenni egyet a szélhámós millióiból. Ha Kinnard tudott volna erről, akkor most nem engedné, hogy kimeneküljön szorult helyzetéből.

Újabb kínos csend következett. Kinnard mereven bámult Jordiera, mintha kényszeríteni akarná, hogy nézzen rá. A nő továbbra is lesütötte a szemét, és az ölet nézte. Végül Adrian Dover mozdult meg.

– Ezzel akkor megvolnánk. Most már elmehet az ügyfelem?

– Ms. Bennett most elmehet, de továbbra is az őrizetünkben marad. Hick, szólj Saunders marshalnak, hogy Ms. Bennett készen áll visszatérni a szállodába.

Hick kiment a szobából, és odakiáltott a folyosó másik végében lévő Gwennek.

Jordie szó nélkül felállt. Nyilvánvaló volt, hogy távozásakor eszébe sem jutott köszönetet mondani bárkinek, legkevésbé Shaw Kinnardnak. Ám amikor a férfi kimondta a nevét, az ajtóban elbizonytalanodva megtorpant, majd hátrafordult. Ha szemmel ölni lehetne...

– Nem tudja megvédeni az öccsét Panellától, Jordie – mondta Kinnard. – El fogja küldeni a következő Mickey Bolden t, aztán a következőt, mindaddig, amíg el nem kapja őt. Nem fogja feladni, amíg Josh nem húzza maga után a beleit a Mexikói-öböl vizében.

A nő állta a tekintetét, aztán nagy sokára csak annyit mondott:

– Bár sikerült volna megölnöm magát.

Az ügyvédjével együtt épp akkor lépett ki az ajtón, amikor Hick, fülén a telefonjával, visszajött. *Morrow*, súgta hangtalanul.

Joe, aki a hölgyek távozásakor udvariasan felállt, visszaült a helyére, és fürkészve nézte Shaw Kinnard arcát. Most rosszabbul nézett ki, mint a hatásos belépője pillanatában, pedig akkor is pocskul festett. Arca sápadt, beesett volt, vonásai még mélyebbre vésődtek. De sötét szemgödrei mélyén még ebben az elgyöngült fizikai állapotában is vészjósló hidegen csillogott a szeme. Joe ezt nem tudta volna utánacsínálni. Elég volt rászégeznie valakire ezt a tekintetet, hogy az illető ne tudjon kitérni előle.

Ha Kinnardot bántották Jordie Bennettnak a távozásakor mondott szavai, nem mutatta. Aki ránézett, azt hihette volna, hogy a szavak lepattantak róla, mintha páncélt viselne. Természetesen ahhoz a munkához, amit ő végzett, alapkövetelmény volt a szenvtelenség álarcának viselése. Mindent, még a normális emberi érzelmeket is fel kellett áldozni a munka oltárán.

Joe arra a kényelmes rendetlenségre gondolt, ami az otthoni dolgozószobájában uralkodott, a gyerekek szüntelen lármázására, az ő és Marsha ütemes mozgásától sajátosan nyikorgó ágyukra, és nem irigyelte Shaw Kinnardtól a komolyságát. Ára volt annak. Az ő felfogása szerint túlságosan nagy ára.

Intett az ajtó felé, melyen át Jordie Bennett az imént kiment a szobából.

– Úgy látom, nem kedveli magát.

– Más se. Megszoktam.

– Pedig tegnap úgy nézett ki.

Kinnard rávillanó tekintetéből óvatos érdeklődést olvasott ki. Lehet, hogy az a páncél mégsem olyan áthatolhatatlan?

De mielőtt megszólalhatott volna, Hick befejezte a telefonálást, és azt mondta:

– Tobiasba kell mennünk.

– Bennett? – ugrott talpra Joe.

Hick megrázta a fejét.

– Royce Sherman.

– Az kicsoda? – kérdezte Kinnard.

– A csávó, aki leszólította Ms. Bennettet a kocsmában.

Kinnard olyan bizonytalannak érezte magát, hogy amikor felállt, meg kellett kapaszkodnia az asztalban.

– Azzal a köcsöggel én is szeretnék beszélni.

– Nem fog menni – közölte Hick. – A hullaházban van.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Miután megtudták, hogy a péntek esti eseményekben kulcsszerepet játszó fiatalember meghalt, mindössze pár percet vesztegettek el azon vitatkozva, hogy Shaw elkísérje-e őket Tobiasba, vagy sem.

Wiley és Hickam nem akarták. Kinnard ragaszkodott hozzá. Hogy ne húzzák tovább az időt, közölte a másik kettővel, hogy akár velük, akár külön, de mindenképpen odamegy. Erre beadták a derekukat.

– Útközben megállunk valahol, és veszünk pár dolgot, hogy valamennyire elváltoztassuk – szolt hátra a vállán keresztül Wiley, miközben kivonultak a kihallgatósobából.

– Jó gondolat – jegyezte meg Hickam. – Nagyon nem szeretném, ha eltalálna egy olyan golyó, amit ennek a Mr. Fegyveres és Veszélyesnek szántak.

Noha minden lépésnél fájdalom hasított az oldalába, Shaw tartotta velük az iramot, amíg a teremgarázsba nem értek, ahol Hickam a kocsit hagyta. Mihelyt bemászott a hátsó ülésre, lopva felemelte az inge alját, és bekukkantott a kötés alá, hogy lássa az összevarrt sebet. Az öltések tartottak.

Nem kétséges, Jordie szerette volna, ha nagyobb kárt tesz benne azzal a propellerrel. Ha még egyszer alkalma lenne rá, valószínűleg a torkát döfné át vele. Maga mondta, és ő hitt neki. Jordie megvetette őt.

Az ő munkája túl kockázatos volt, semhogy életbiztosítást köthessen. Nem mintha bárkit is meg tudna nevezni kedvezményezettként; egy ilyen veszélyes és kalandos élet nem

kedvezett a személyes kapcsolatok kialakításának. Mindeddig ez nem is zavarta. Gyakran használt ártatlan embereket, hogy azok révén intézzon el gonosztevőket. Ha valaki érzelmileg sebzetten maradt ott, amikor neki tovább kellett lépnie, azt a munka, a piszkos munka velejárójának tekintette.

De amikor Jordie Bennett leplezetlen gyűlölettel nézett rá, nem egyszerűen lelkiismeret-furdalást érzett, hanem valami mást, ami több volt annál. Ilyesmi először történt vele, és nyugtalanító volt.

Miközben kihajtottak a garázból, Wiley-t hívták a mobilján. Hickam nem kezdeményezett beszélgetést Shaw-val, amit ő cseppet sem bánt. Fejét az üléstámlának hajtva elszundított, és csak akkor ébredt fel, amikor Hickam egy diszkontáruháza előtt megállt. Wiley még mindig telefonált, vagyis inkább csak hallgatta, amit a telefonáló mond.

Hickam öt perc múlva visszajött, és a magával hozott zacskót hátradobta, egyenesen Shaw ölébe.

– Nem szoktam ilyen helyeken vásárolni, ennyi telt tőlem.

Egy csúnya barna kapucnis melegítőfelsőt és egy fekete műanyag keretes, kobaltkék lencsés napszemüveget vett.

– Jók lesznek – nyugtázta Shaw.

– Én is úgy gondoltam – nézett Hickam jelentőségteljesen a gyöngyház patentgombokra az új pamutvászon ingén, amit Morrow vásárolt Shaw-nak.

Elengedve a füle mellett az ízlésére tett sértő célzást, Shaw letépte az árcédulát a melegítőről.

– Na és mit lehet tudni Royce Sherman elhalálozásáról? – kérdezte.

– Morrow rohant, úgyhogy csak a tényeket közölte tömören. Mihelyt Joe befejezi a telefonálást, elmondom, amit tudok.

Mintegy végszóra az anyósülésen ülő Wiley kinyomta a telefont.

– Elnézést. Marsha volt. A feleségem – tette hozzá Shaw kedvéért.

– Gond van a vécénkkel odahaza, és azzal fenyegetőzik, hogy csavarkulccsal esik neki a szerelő nemesebb szervének, ha nem javítja meg rendesen. Minél gyorsabban. Mit mulasztottam el?

– Semmit. Megvártalak – nyugtatta meg Hickam. – Először is Morrow hangsúlyozta, hogy még nem dőlt el, Royce Sherman halálának van-e valami köze bármihez, ami péntek este történt.

– Hogy halt meg? – kérdezte Shaw.

– Fejlövés. Bal homloklebeny. Közelről.

– Öngyilkosság?

– Nem találtak fegyvert a holttest mellett, a kezén sem volt puskapor.

– Tehát gyilkosság – állapította meg Shaw.

– Jó eséllyel.

Wiley megkérdezte, utal-e valami arra, hogy Royce ellenállt.

– Nem. Késpénz és egy hitelkártya is volt nála, tehát rablás sem lehetett az indíték. Morrow azt mondja, olyan volt, mintha a gyilkos odament volna a nyitott ablakhoz, és lepuffantotta volna.

– A lakásán?

– A kisteherautója kormány mögött ülve. A főútról lekanyarodott egy mellékútra.

– Miért? – kérdezte Shaw.

– Nem tudni.

– Talán hűgyozni akart – vélekedett Wiley.

– Nincs rá bizonyíték. Morrow nem gondolja, hogy kiszállt az autóból.

Shaw a töltényhüvelyről kérdezte.

– Nem találtak. És másik golyót sem. Úgy néz ki, hogy a fegyveres összesen egyszer lőtt. Célzottan.

Míg Shaw ezen gondolkodott, majdnem elmulasztott valamit, amit Hickam mondott:

– De Morrow talált egy lehetséges indítékot. A csapos... – Szünetet tartott, és a visszapillantó tükörben Shaw-ra nézett. – Ő volt az, aki felhívta magára a figyelmünket.

– Nem lep meg. Azelőtt katona volt, igaz? Látott bevetést?

– Irakot említette.

Shaw bólintott. Akkor este észrevette, hogy a csapos alaposan megnézi őt és Mickey-t – lopva, de éles szemmel. Semmi nem képes olyan jó megfigyelővé tenni az embert, mint egy háborús övezet, ahol az ellenség nem visel egyenruhát.

– Amikor a csapos értesült Royce meggyilkolásáról, azonnal felhívta Morrow-t. Elmondta neki, hogy Royce előző este órákig időzött a kocsmában, úgy viselkedett, mint valami celeb, és úgy döntögette le a whiskyket, mintha porból kevert üdítőt inna.

– Vele volt az asszony is? – kérdezte Wiley, majd Shaw-hoz fordulva magyarázólag hozzátette: – Volt egy élettársa, aki állandóan szekálta.

– Ott volt ő is, igen, és nem elég, hogy szekálta, de egész műsort rendeztek a nézőközönségnek, ahogy a csapos mesélte. Aztán a nő két barátnőjével együtt kiviharzott a kocsmából. De csak azután, hogy Royce összegabalyította a nyelvét egy másik lányával. Éjfél

körül aztán az új nővel együtt kitántorogtak a kocsmából. Mindezt igazolták a szemtanúk, akiket megtaláltak.

– Mit mond az asszony, Royce élettársa? – kérdezte Wiley.

Hickam elmondta, hogy maga Morrow ment el érte a munkahelyére. Egy hipermarket festékosztályán dolgozik felügyelőként. Morrow azt mesélte, hogy amikor megtudta, mi történt, térdre esve jajveszékelt. Állítólag őszintének tűnt a megrendülése és a sírása, ennek ellenére behozta a nőt. Aki esküszik, hogy miután elhagyta a kocsmát, nem látta Royce-t, és nem beszélt vele.

– Hívott már ügyvédet?

– Nem, de Morrow behozatta a két barátnőt, akik tegnap éjjel hazavitték. Külön-külön hallgatták ki őket, és amit előadtak, egyezett a nő vallomásával. Visszavitték őt a lakásra, ahol Royce-szal együtt laktak, ott még megittak két üveg bort annak örömeire, hogy az asszony megszabadult Royce-tól. Hajnali négy óra körül a barátnők úgy döntöttek, túl részegesek ahhoz, hogy hazaautózzanak, úgyhogy ott helyben lefeküdtek, úgy, ahogy voltak, és ma reggel az utolsó pillanatban vakarták össze magukat, hogy elvánszorogjanak a munkahelyükre.

– Mit mond Morrow a nő alibijéről? – kérdezte Wiley.

– Hajlik rá, hogy elhiggye.

– Én elhiszem.

Shaw szűkszavú kijelentését hallva Wiley megfordult, hogy ránézzen. Hickam a visszapillantó tükörből figyelte.

– Nem úgy hangzik, mint egy hirtelen felindulásból elkövetett gyilkosság – mondta Shaw. – Annak alapján, ahogy leírta a jelenetet, biztosan nem az volt. A tettes egyszer lőtt? Célzott lövéssel? –

Megcsóválta a fejét. – Egy feldühödött barátnő nem így szokott ölni. Egy épp most lecserélt asszony beleürítette volna az egész tárat, aztán maga telefonált volna a rendőrségre, hogy megmondja, hol keressék a nyomorult gazember hulláját.

Wiley komoran bólintott.

– Hacsak a bizonyíték nem hozza be a képbe az újdonsült exet, azt kell mondanom, hogy egyetértek.

– Mi van az új nővel? – kérdezte Shaw Hickam tükörbeli képétől. – A csapos szerint együtt mentek el.

– Együtt mentek *ki*. Útban a parkolóba akár el is válhattak.

– Vagy nem – mondta erre Shaw.

– Vagy nem. Mert az utasülés felőli ajtónál részleges lábnyomok voltak. De az első bejelentők Royce-on kívül nem láttak senkit az autóban. A törvényszéki orvosszakértő éjfél és hajnali két óra közöttre teszi a halál beálltának idejét.

– Kik voltak a bejelentők?

– A mellékút valójában kocsifelhajtó az erdőben lévő egyik házhoz. A tulajdonosa egy nyugdíjas férfi. A feleségével együtt korai ebédre indultak, de Royce kisteherautója elállta az útjukat. Az asszony kiszállt a kocsiból, hogy megnézzze, tehát valószínűleg az ő nyomai látszanak az ajtónál. Készülnek róluk gipszminták.

– Az idős házaspár ismeri Royce-ot?

– Nem.

– Oké – mondta Wiley. – Hol is hagytuk el Morrow-t? Eddig mindössze a Royce életében jelenleg szerepet játszó két nőről tud.

– Keresik az új csajt – szólt Hickam. – De Morrow még a nevét sem tudja biztosan, még kevésbé azt, hogy hol keresse. Van dolga épp elég. Még valami. Megkért bennünket, hogy ha lesz öt perc

lélegzetvételnyi időnk, mondjuk el neki dióhéjban, hogy áll a helyzet.

Shaw ekkor megint hátrahajtotta a fejét és lehunyta a szemét, mialatt a másik kettő élénk beszélgetésbe merült arról, hogy a haverjuknak, a halottkémnek milyen forgalmas hete volt.

Shaw nem figyelt rájuk; Jordie járt az eszében, és hogy milyen rossz véleménnyel lehet róla. *Miért csinálta a többit?* – kérdezte a sok szörnyűségre utalva, aminek kitette őt. Félelemnek, jogfosztásnak, erőszakoskodásnak.

Csóknak.

És hogy mi az igazi szívás? Mindig is meg lesz róla győződve, hogy a csók is csak manőver volt, hogy megpróbáljon információkat kiszedni belőle, nem pedig élet-halál kérdés. Az ő élete, nem Jordie-é. Muszáj volt megcsókolnia. Ilyen egyszerű.

Holott egyáltalán nem volt egyszerű. Ő szövetségi ügynök. Jordie egy bűnügyi nyomozásban szereplő fontos tanú. A szabályzat értelmében tehát nagybetűs tilalmi zóna. De ő mindig a saját szájíze szerint igazított a szabályokon, a szemérmetlen álmai fölött pedig nem volt hatalma.

Fél óra múlva Wiley ébresztette fel éber álmából.

– Kinnard! Mindjárt megérkezünk.

Morrow-t is felhívta, hogy előre figyelmeztesse. Shaw felvette a kapucnis felsőt, de amikor a két karját bele kellett dugnia az ujjába, a sebe meg a belső varratok megfeszültek, és ettől fájdalmasan összerándult. A napszemüveg kék lencséitől talán még betegesebbnek tűnt az arcszíne, mint egyébként. Egész teste hideg verítékben fürdött. Végtagjai elgyengültek, és remegtek. Az oldala pokolian fájt.

Csak arra vágyott, hogy lefeküdhesse, becsukhassa a szemét, és kinyújtózhasson az autó hátsó ülésén, ahogy Jordie-t nyújtóztat ta ki, eligazgatva tehetetlen kezét-lábát, kisimítva a haját az arcából.

Magában káromkodva, amiért képtelen nem gondolni rá, a fejébe húzta a kapucnit, kinyitotta az autó hátsó ajtaját, és kiszállt. Valósággal rázuhant a mocsár forrósága, amit a gypjúkapucni még elviselhetetlenebbé tett. Az a nyavalyás Hickam szándékosan választotta ezt.

A seriff hivatala egy régi, csúnya épületszárnyban kapott helyet. Az alkalmazottak felirat nélküli bejárata hátul, az épület egyik sarkában volt. Morrow itt várta őket.

– Magának nem kellett volna idejönnie – nézett rosszállón Shaw-ra.

– Próbáltuk mondani neki – sietett közölni Hickam.

– Rosszabbul néz ki, mint Royce Sherman – mondta a seriffhelyettes.

– Jól vagyok.

– Hallgasson ide – emelte Shaw mellkasa elé a kezét Morrow. – A diszpécseren és a két helyettesen kívül, akik a mentőautó sofőrjének adták ki magukat, senki sem tudja, mit vittünk ma reggel. Ők mind a barátaim. Még a seriff sem tudja. Ha kitudódik, engem valószínűleg síttre vágnak.

– Tőlem nem fogja megtudni senki. Tudom, mit kockáztatott. Még egyszer köszönöm.

– Szívesen. De nemcsak erről van szó. Ez a ház tele van olyan zsarukkal, akik részt vettek a maga utáni hajtóvadászatban. Nem fogják jó néven venni, ha most itt látják magát.

– Meg kellene köszönniük nekem a túlóradíjat.

– Ezzel azt akarom mondani, tartok tőle, hogy ez a parádés szerelés senkit sem fog megtéveszteni.

– Meg fog lepődni. Az emberek ritkán látják meg azt, amit nem keresnek.

Morrow aggodalma nem oszlott el.

– Ha egy zsarú kiszúrja magát, lehet, hogy előbb lő, és csak aztán kérdezősködik.

– Ha erre kerül a sor, nyugodtan leplezzen le.

– Legalább megborotválkozott.

– Hozzá tartozott a kórház által igényelt tisztaság és személyes higiéné követelményéhez. – A borostája eltűnésével a különös ismertetőjének számító sebhely kevésbé látszott, ezért nem tiltakozott, amikor a lemosdatását végző fickó kezdett habot pacsmagolni az arcára.

– Ne mondja, hogy nem figyelmeztettem. – Morrow ezek után betessékelte, és egy rövid folyosón át egy rácsos ablakú ajtóhoz vezette őket. – Nézzenek be. – Wiley és Hickam nézett be először, majd Shaw következett. Lejjebb csúsztatta a napszemüveget, hogy jobban lásson. A kihallgatósobában két rendőr próbált sikertelenül megnyugtatni egy fiatal nőt, aki mélyen lehorgasztott fejjel, arcát a kezébe temetve zokogott.

– Linda Meeker – mondta Morrow. – Az a lány, aki az éjjel Royce Shermannel együtt ment el a kocsmából.

Ebben a pillanatban a lány leengedte a kezét, és fölemelte a fejét, hogy elvegyen egy zsebkendőt, amit egy rendőrnő nyújtott oda neki.

Shaw a lány arcát megpillantva meglepődött. Másféle nőre számított.

– Ez a lány még gyerek.

– Tizenhat. Épp hogy. A múlt hónapban töltötte be.

Shaw pár pillanatig még nézte Linda Meeker elgyötört arcát, aztán azt mondta:

– Péntek este, ha már benne voltam, Royce Shermant is meg kellett volna ölnöm.

A másik három egyszerre fordult felé, de Shaw nem vonta vissza, amit mondott. Morrow egy torokköszörüléssel leplezte a kínos csendet.

– Ide – mondta, és a szomszédos ajtóhoz vezetve őket belépett egy kis irodába. – Egy másik nyomozóval osztom a szobán. Ő ma nincs szolgálatban.

Bezsúfolódtak az eleve zsúfolt kis szobába. Morrow becsukta az ajtót, és minden bevezető nélkül hozzáfogott a helyzet ismertetéséhez.

– Linda Meeker körülbelül fél órával ezelőtt a saját jószántából, de egy barátnője unszolására jött be, aki az autóján elhozta ide, amikor értesültek a gyilkosságról.

– Ki mondta meg neki? – kérdezte Shaw.

– A Dairy Queenben hallották, hogy az emberek erről beszélnek. Senki nem szólt, de Shaw, Wiley és Hickam összenéztek.

Látva a kételkedésüket, Morrow ingerülten folytatta:

– A kép még tisztulni fog. Mindazt, amit most elmondok, a barátnőjétől tudjuk, mert Linda nem beszél. A barátnő szerint Linda beismeri, hogy kiskorúként ivott, részeg volt, bizalmas kapcsolatba került Royce-szal, és vele együtt ment ki a kocsmából. De nem is nagyon tagadhatná le ezeket, mert vagy harminc-negyven szemtanúja van a dolognak.

Innentől kezdve a sztori homályossá válik. A barátnő állítja, hogy odakint várt Lindára. A kocsmából kijövő Linda és Royce gyengéden elbúcsúztak egymástól, és elváltak. A férfi ezután elhajtott a kisteherautójával. A barátnő elfuvarozta Lindát a lakására, mármint a barátnőé a lakás, ahol állítólag mindvégig tartózkodtak. Linda párszor kidobta a taccsot. A barátnő aztán lefektette. Ma reggel tíz óra után ébredtek fel.

– És aztán a Dairy Queenben hallották a gyilkosság hírért – mondta Wiley.

– Így igaz.

– Nem igaz. – Shaw, aki a szobába belépve az ajtókilincsnek támaszkodva megállt, most elment Morrow íróasztaláig, és mielőtt összeesett volna, ráült az asztal sarkára. – A lány hisztérikus állapotban van.

– Érthető – felelte Hickam. – A pasit, akivel tizenkét órával ezelőtt smacizott, azóta fejbe lötték.

– Ezt értem, de akkor is – Shaw felidézett egy képet Linda Meekerről. – Vacogott a foga. Halálra volt rémülve.

– Fél az apjától – mondta Morrow. – Prédikátor. Pokol tüze, Kénkö. Eleven kígyók. Ilyesmi. Linda és a barátnője ott voltak tegnap a vasárnap esti istentiszteleten az imaházban, de azt hiszem, apu prédikációja nem jött át. Ahelyett, hogy egyenesen a barátnőékhez mentek volna tévét nézni, ellógtak a kocsmába. Azt mondja, az apja megöli, ha megtudja, hogy ivott, nem is beszélve arról, hogy...

– ...összedugta a nyelvét a Royce-éval – fejezte be Wiley.

– Valahogy így. A barátnő azt mondja, hogy a tiszteletes nem az az elnéző típus, keményen meg fogja büntetni Lindát. Noha ő maga

tudta, hogy helyesen tette, amikor eljött hozzánk, a barátnő szerint gyakorlatilag meg kellett köszönnie, csak úgy tudta elhozni.

– Az a két rendőr külön-külön és együtt is próbálták szóra bírni, amióta bejött hozzánk, és megmondta, kicsoda – bökött az állával Morrow a szomszédos kihallgatószoza felé. – De csak sír. Zokog. Egy szót sem szólt. Nem hajlandó beszélni a dologról.

Wiley töprengve húzogatta az alsó ajkát.

– Kiskorú. Értesítették a szüleit, hogy itt van?

– Morrow bólintott.

– Rögtön, miután bejött. Amitől nem lett kevésbé hisztérikus.

Percekig hallgattak, aztán Shaw megkérdezte:

– Mikorra várható a prédikátor érkezése?

– Miért? – nézett rá gyanakodva Hickam.

Shaw meg sem hallotta, de megismételte a kérdést Morrow-nak.

A seriffhelyettes töprengve nézte a falra szerelt órát.

– Messze laknak, a várostól körülbelül tizenöt kilométerre. Ráadásul a prédikátor egész héten betonoz, ezzel támogatja a hívek adományait. Mrs. Meeker nem tudta pontosan, hogy ma éppen hol van, az építési vállalkozón keresztül tudja csak értesíteni. –Újra az órára pillantott, és felvonta az egyik vállát. – Mindezt figyelembe véve leghamarabb húsz-harminc perc múlva esedékes az érkezése.

Shaw ellökte magát az asztaltól.

– Hozzanak bilincset.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

– Nem evett semmit.

Jordie fölnézett a többemeletes szendvicstről, amit Gwen Saunders elébe rakott.

– Nem vagyok éhes.

– Nem is reggelizett.

Jordie tudta, hogy a bírónő csak kedves akar lenni, mégis haragudott, amiért úgy beszél vele, mint egy gyerekkel. Valószínűleg ez meg is látszott rajta, mert Gwen nem erőltette tovább.

Ő bekapta az utolsó falat szendvicset, és összehajtogatva letette a szalvétát a tányérja mellé.

– Akkor szóljak nekik, hogy leszedhetik az asztalt?

– Igen, végeztem – felelte Jordie.

– Megkérem a szobapincért, hogy csomagolja be a szendvicset.

Hátha később kedvet kap hozzá.

Jordie halványan rámosolygott, de tudta, hogy az étvágya nem tér vissza, amíg a körülmények nem változnak, és tartott tőle, hogy akkor is csak rosszabbodni fognak, helyett hogy javulnának. Ilyen rossz kilátásokkal miben reménykedhetne?

Amikor a szobapincér elment, Gwen megnézte, be van-e zárva az ajtó, ahogy kell, aztán leült az íróasztalhoz, és bekapcsolta a laptopját. Jordie zaklatottan és nyugtalanul az ablakhoz ment, elhúzta a függönyt, és kibámult a város feletti égboltra. Balra, a Canal Street fölött elnézve, madártávlatból látta a francia negyed keskeny utcáit. A folyón pöfögve úszott egy turistákkal teli lapátkerekes hajó. Az utcák tömve voltak emberekkel.

Másoknak láthatóan jó napjuk volt. Végezték a munkájukat, ettek, ittak, nézelődtek, élvezték a barátaik, családtagjaik társaságát, nem érte őket tragédia, nem szenvedtek a balsorsuktól, amit ők hoztak magukra. Jordie irigyelte őket, amiért szabadnak érezhetik magukat, még ha a szabadságuk csak a mai napra szólt is. Ama gyerekkori decemberi nap óta sohasem érezte igazán szabadnak magát. Annak a napnak a sorsfordító eseménye mindenhová elkísérte. Még az ünnepi alkalmak idején sem tágított mellőle, így téve tönkre az örömét. Nem tehetett semmit, amire ne lett volna hatással. Minden fontos döntését az szabta meg. Sok áldozatot hozott érte.

Most amiatt a néhány sorsdöntő perc miatt elzárták, és a szövetségi bűnüldöző szervek őrizete alá helyezték. A jövője bizonytalan, az élete veszélyben van. Még annyi szabadsága sem volt, hogy dolgozni mehessen, és végezze a munkát, amit szeretett. Amikor kijöttek az FBI hivatali épületéből, megkérdezte Gwent, megállhatnának-e az irodájánál, épp csak annyi időre, hogy ellenőrizze, hogy állnak azok az ügyek, amelyek komoly megbízásokat hoznának, és jócskán növelnék a cége éves bevételét.

Gwen kedvesen, de kerek pereg megtagadta a kérése teljesítését.

– Sajnálom, Jordie. Wiley ügynök utasítására meg kell... védenem.

– Meg kell figyelnie.

– Ugyanaz.

– Nem, nem az. Egyáltalán nem.

Gwen nem ellenkezett, mert a különbségtétel vitathatatlan volt. Mindazonáltal közbenjárt Jordie érdekében, és megszerezte Joe Wiley engedélyét, hogy az Extravaganza egyik alkalmazottja elhozza

a szállodába az időérzékeny postát és a papímunját, például azokat a megrendeléseket, amelyekhez előbb Jordie jóváhagyása szükséges. Ám ez kis győzelem volt. Mert Gwen minden bejövő levelet és csomagot felbontott, és megnézte a tartalmát, mielőtt odaadta volna neki.

Nem voltak tehát illúziói: védőőrizetben volt. Igaz, Joe Wiley nem akarta, hogy bármi baja essék, de érthető módon bizalmatlan volt iránta. El kellett volna mondania neki azt a Costa Rica-i utat.

Nem akart menni, de Panella nem hagyott más lehetőséget. Gyűlölt minden vele töltött percet, ki akarta törölni annak a három napnak az emlékét, és majdnem sikerült is úgy tennie, mintha a valósággal ellentétben sohasem ment volna bele ebbe a kompromisszumba. De Josh azzal, hogy beszélt róla Joe Wiley-nek, képbe hozta ezt a kiruccanást minden hozzá kötődő csúfságával együtt, és pusztán azzal, hogy ezt elpanaszolja, nem fogja tisztára mosni magát a hatóságoknál. A Panella elleni ügyükkel összefüggésben még sokkal súlyosabban eshet a latba az, hogy ő együtt volt vele Közép-Amerikában.

Az ablaküvegen át melegen sütött be a nap, ő mégis úgy fogta át a két könyökét, mintha már most fázna a gondolattól, hogy a bíróságon tanúvallomást kell tennie erről az utazásról. Bánatosan gondolt vissza azokra a közönséges napokra, amikor egy elkésett virágszállítmány, a kelleténél kevesebb asztalterítő, egy sajtóhiba a programon, egy szállodai konyhában lángot fogó zsír jelentette a katasztrófát. Innen nézve ezek apró kellemetlenségeknek tűntek. Most ilyen könnyen megoldható problémákra vágyott.

Ezzel szemben azok, amelyekkel most kellett szembesülnie, leküzdhetetleneknek látszottak. Nem utolsósorban Shaw Kinnard, pontosabban a puszta neve által keltett érzelmi vihar.

Amikor meglátta őt, nem véresen és haldokolva, hanem életben, és megtudta, hogy nem hírhedt bérgyilkos, hanem az FBI ügynöke, kimondhatatlanul megkönnyebbült. De rögtön utána jött a kijózanodás. Felismerve a férfi helyzetéből fakadó kétszínűségét, és hogy ez hogyan érinti személy szerint őt, alig tudta fékezni a vágyát, hogy rávesse magát, üsse, ahol éri, és kikaparja a szemét.

Amellett, hogy felbőszült, megalázva érezte magát a hiszékenysége miatt. Sohasem bocsátja meg magának, hogy lépre ment, hogy ha csak egy kicsit is, de felizgatták a férfi szexuális töltésű szavai.

Már komolyan kezdte elhinni, hogy többet jelentenek könnyű incselkedésnél, amivel provokálni akarja őt. Hovatovább arra gondolt, hogy mélyebb és jelentőségteljesebb érzések rejtőznek mögöttük...

Micsoda hihetetlen naivitas volt tőle!

Hirtelen vakítónak érezte a napfényt. Könnybe lábadt tőle a szeme. Berántotta a függönyöket, és odaszólt Gwennek:

– Megyek, és ledőlök kicsit.

– Egy kis szundítás jót fog tenni. Szóljon, ha valamire szüksége van.

– Szólok.

– Jordie?

Megfordult.

– Mi történt maga és Kinnard között, mialatt abban a garázsban voltak?

– Tudja jól, hogy mi történt.

– Csak magunk között – mondta a rendőrbíró halkán. – Mint nő a nőnek.

– Semmi – felelte Jordie fátyolos hangon. – Nem történt semmi.

Gwen tudta, hogy hazudik, és a tekintetén valami szánakozáshoz hasonló érzelem látszott.

– Csak a munkáját végezte – mondta.

– Tudom. – Jordie bement a szobájába, becsukta az ajtót, majd hátát nekivetve suttogetta: – És milyen jól. – Az imént még csak a torkát fojtogató könnyek most kicsordultak a szeméből.

Dühösen letörölte őket. Nem fog sírni miatta.

Ellökte magát az ajtótól, és a fürdőszobába indult, de egy ismerős hangra, egy rezgésre állított mobiltelefon jellegzetes, halk bűgására megtorpant.

Mobiltelefon? Az övé az FBI-nál van. Utoljára Hickam használta, azon hívta fel Shaw eldobható készülékét, amikor előadta a nagy felfedezését.

A bűgás kitartott. Az íróasztal felől jött, amelyre azokat a dolgokat pakolta, amiket az irodai dolgozók küldtek. Gyorsan belekukkantott a borítékokba, és sorra lelökdöste a dobozok tetejét. Az egyikben nyomtatott meghívók voltak, csak most vette, észre, hogy a doboz címkéjén egy számára ismeretlen cég neve szerepel. Kidobálta a fóliába csomagolt meghívó-, boríték- és választlevelezőlap-kötegeket.

A dobozból továbbra is hallatszott a halk bűgás.

Benyúlt az egyik sarkába, és kiemelte a dupla alját. Ott csúszkált ide oda a telefon a fehér kartonpapíron. Valaki nagy kockázatot vállalt azért, hogy eljuttassa hozzá ezt a készüléket.

Felkapta, és beleszólt:

– Halló?

– Jordie?

A szíve döndült egyet a mellkasában.

* * *

Linda Meekert már leültették a kihallgatószoza előtti folyosón egy székre, amikor Morrow, maga előtt tolva Shaw-t, kilépett az irodája ajtaján.

A fiatal lány ültében előregörnyedve, remegő vállakkal, halkan sírdogált, de meglepetten felpillantott, amikor Morrow vele átellenben lelökte Shaw-t egy székbe. Morrow ezután előhúzott egy fémbilincset, s az egyiket Shaw jobb csuklójára, a másikat a szék egyik lábára csatolta, majd fenyegetően megcsörgette, hogy lássa, biztosan tart-e a bilincs.

– Jó lesz, ha minél előbb megjön az ügyvédje, különben bevágom a fogdába. És vegye le azt az idétlen kapucnit a fejéről. – Azzal már le is rántotta Shaw-ról, majd elfordult, és elindult vissza, az irodája felé. Amikor a lány mellé ért, megállt, és jóval szelídebb hangon megkérdezte tőle:

– Hozhatok magának valamit, kisasszony?

A lány megrázta a fejét.

– Hamarosan megérkezik a családja. – Mozdult, hogy továbbmenjen, de még visszanézett Shaw-ra. – Hé! Aztán ne molesztálja őt.

Shaw szabad kezével hessegető mozdulatot tett feléje, és visszahúzta a fejébe a kapucnit. Morrow összevonta a szemöldökét,

de nem szólt semmit. Belépett az irodájába, és becsukta maga mögött az ajtót.

Shaw káromkodott kicsit a bajsza alatt, aztán Morrow irodája ajtajáról az óvatosan őt figyelő lányra siklott a tekintete. Egy darabig visszabámult rá, majd halkan megszólalt:

– Fel a fejfel, kölyök. Mindegy, miért hoztak be, valószínűleg megúszod közmunkával. Lehet, hogy kis időre bevágnak a javítóba, de az nem olyan rossz.

A lány nyomban lesütötte a szemét.

Shaw a falnak támasztotta a fejét, és lehunyta a szemét, de egy keskeny résen át szemmel tartotta a lányt. Az továbbra is lebámult az ölében összekulcsolt, de nyugtalanul izgő-mozgó kezére. A hüvelykujján addig csipkedett egy bőrszálkát, amíg kiserkedt a vére. Eltelt egy perc, aztán egy újabb fél. Shaw már kezdett arra gondolni, hogy a terve nem válik be, amikor a lány félénken újra ránézett.

– Maga beteg?

Shaw nem vette el a fejét a faltól, csak oldalt fordítva lejjebb csúsztatta a napszemüvegét, és fölötte nézett át a lányra.

– Ahogy vesszük. Tettlegesség miatt kihoztak a kórházból.

– Kórházban volt?

– Még egy órája is.

– Mi baja van?

– Megszúrtak. – Szabad kezével felemelte az inge szélét, hogy megmutassa a kötést.

A lány sírástól duzzadt szeme valamivel tágra nyílt.

– Ki szúrta meg?

– Az biztos, hogy többet nem fogom cukkolni a csajt – nevetett fel kurtán Shaw.

– Nő volt?

– A barátnőm. A *volt* barátnőm. Belém vágott egy törött, rozsdás csónakpropellert.

– Egek!

Shaw megint elnevette magát.

– Én ennél egy kicsivel erősebb szót mondtam.

Hogy a lány elmosolyodott, odaszólt neki:

– Jó, hogy végre mosolyogni látlak. Hallottam, hogy sírtál. Hehallatszott – intett a kihallgatószoza felé. – Rossz volt hallgatni.

A lány alsó ajka remegni kezdett, és látszott rajta, hogy újra elfogja a kétségbeesés.

– Figyelj, kölyök – folytatta Shaw halkan. – Ne engedd, hogy ezek a seggfejek rád ijesszenek. A seriffhelyettes azt mondta, hogy hamarosan megjönnek a tied. Ők majd kivisznek innen. Akármit követtél is el...

– Nem csináltam semmit!

Shaw szótlánul nézett rá. Tudta, hogy a lány borzasztóan el szeretné mondani, hogy mi történt, elmagyarázni, tisztázni, igazolni magát. Megadta hát neki az alkalmat azzal, hogy nem mondott semmit.

– Úgy értem... – A lány megnyalta a száját. – Elmentem egy olyan helyre, ahova nem kellett volna. Egy kocsmába. Hamis igazolvány volt nálunk a barátnőmmel. – És bizalmasan suttozva, meg-megakadva és újrakezdve elmondta nagyjából ugyanazt a történetet, amit a barátnője mesélt el Morrow-nak. Mire ahhoz a részhez ért, amikor kimentek a kocsmából, már újra sírt, a visszafojtott zokogástól fulladozva, hogy ne csapjon zajt.

– Hé, pszt – csitította Shaw. – Ne kínozd magad. Bármilyen történt is, nem hiszem, hogy a te hibád volt.

– De az volt. A barátnőm mondta, hogy nem szabad elmennem egy idegennel.

– Mert úgy gondolta, hogy a pasi egy szerencsétlen flótás, és nekem nagyon úgy tűnik, hogy igaza volt.

– De én... én... én nem hallgattam rá. Nagyon sokat ittam. És ő azt mondta, hogy dögös vagyok, és hogy még soha nem... nem... nem *izgult fel* annyira egy sima csókolózástól. – Lehorgasztotta a fejét, és suttogva kérdezte: – Érti, ugye, hogy mire gondolok?

Shaw büntudatosan ráncolta a homlokát.

– Igen, mi pasik mondunk ilyen szemétségeket, amikor meg akarunk kapni egy lányt. Néha persze komolyan gondoljuk. Lehet, hogy ő is komolyan gondolta.

– Nem hiszem. Mert mihelyt lehúzódt az útról és leállította az autót...

A lány szavai könnyekbe fúltak. Shaw-nak minden csepp önuralmára szüksége volt, hogy ülve maradjon, és továbbra is megjátssza, hogy csak afféle próbaközönség, és nem érdeke, hogy megtudja, ki ölte meg Royce Shermant. Minél tovább beszélt, Linda hangja annál megindultabbá vált. Amikor a lényeghez érkezve a végzetes lövést írta le, Shaw úgy érezte, mindjárt kiugrik a szíve a melléből.

– Nem hittem el – mondta a lány a könnyeit nyelvedesve. – Pedig tudtam, hogy meghalt. – Ruhaujjával megtörölte az orrát. – Halálra váltam a rémülettől. Megkövültem, érti?

Shaw bólintott.

– Csak ültem ott kővé dermedve. Nem is tudom, mennyi ideig. Amikor magamhoz tértem, pánikba estem. Gondolom, hívnom kellett volna a zsarukat, de tudtam, hogy el fogják mondani az apámnak, ő pedig elevenen megnyúz, és kiakaszt száradni. Inkább a barátnőmet hívtam fel, és kértem, hogy jöjjön értem. Kirohantam a főútra, és a bokrok közé elbújva vártam rá. Közben végig attól rettegtem, hogy odajön, és engem is megöl. A bűn zsoldja a halál. Ez járt a fejemben.

Úgy sírt, hogy Shaw attól félt, megreped a mellcsontja.

– Még most is félek, hogy utánam fog jönni. Ezért nem akartam senkinek se elmondani. Be fogják tenni a hírekbe. Megtudja a nevemet. És akkor *engem* is megtalál.

Shaw olyan felajzott volt, mint az indító jelzésre váró versenyló, de közben lomhán ült a széken, és közömbösen megvonta a vállát.

– Azt mondtad, nem láttad őt.

– Nem láttam. De ő azt hiheti, hogy láttam. És félek, hogy majd...

Ebben a pillanatban kivágódott a folyosó végén lévő kétszárnyú ajtó, és egy középkorú pár száguldott be rajta. Linda felsikoltott, és beleroskadt a székbe.

A férfi, nyilván a felbőszült prédikátor, munkaruhában és nehéz csizmában volt. Linda anyja virágos ruhát, és fölötte derékban megkötött kötényt viselt. Több rendőr loholt a nyomukban, s próbálta feltartóztatni a prédikátort. A két seriffhelyettes, akik korábban Lindával voltak bent a kihallgatósobában, kiszaladt, és átlátva a helyzetet, gyorsan visszaterelték a lányt a szobába.

A nagy kavarodásban Morrow észrevétlenül levette Shaw-ról a bilincset. Visszamentek az irodájába, ahol Wiley és Hickam várakozott.

Shaw lelökte a fejről a kapucnit, és levette a napszemüveget.

– Mennyit hallottak?

– Majdnem mindent – válaszolta Wiley.

– Elcsábította a lányt, hogy elmenjen vele. Lehúzódott az út szélére, hogy...

– ...leszopassa magát egy épp csak a tizenhatot betöltött kölyökkel – fejezte be a mondatot Shaw. – Az a fejlődés majdnem jobb volt, mint amit megérdemelt.

– Egy jármű odaért, és leállt mögöttük. Royce Sherman azt hitte, rendőrautó. Felhúzta a cipzárját. A lány felegyenesedett ültében.

Innentől Shaw folytatta:

– A tettes égve hagyta a kocsi fényszóróit, hogy azok ketten ne lássák, milyen autó van mögöttük, se azt, hogy ki vezeti. A lány azt állítja, hogy egyszer sem látta az arcát.

– Körülbelül itt kezdett el annyira sírni, hogy semmit sem értettünk abból, amit mondott – tette hozzá Wiley.

– Azt mondta, halálosan fél, hogy a gyilkos meg fogja keresni – mondta Shaw.

– De nem tudja beazonosítani őt.

– A külseje alapján nem. – Shaw rövid hatásszünetet tartott. – De a hangjáról talán.

Másodpercekig senki sem szólt, aztán Wiley hátrált egy lépést.

– Ó, Krisztusom.

– Igen – bólintott zord arccal Shaw. – A gyilkos szólt néhány szót Royce-hoz, mielőtt lelőtte. Linda nem tudja biztosan, hogy mit

mondott, mert furán beszélt. Mint a nagybátyja, Clive. Akinek az a fekete ízje van, amit fel szokott emelni a gégéjéhez.

HARMINCADIK FEJEZET

Jordie a füléhez nyomta a becsempésztett mobiltelefont, és leült az ágy szélére. Büntudatos arccal nézett a lakosztály nappalijába nyíló ajtóra, és fojtott hangon kérdezte:

– Josh? Hogy...

– Nézel tévét? Hallottad?

– Mit? Mit kellett hallanom? Honnan tudtad, hogy én kapom meg ezt a telefont?

– Nem tudtam. Csak reméltem. Most az Extravaganzában vagy?

– Nem. Az FBI egy szállodában őriz. De megengedték, hogy behozzák a postát...

– Kapcsold be a tévét.

– Josh, hol vagy? Jól vagy?

– Kapcsold be a tévét! Ha egy szállodában vagy, ott van tévé. Kapcsold be.

– Miért?

Josh türelmetlenül fújt egyet. A hangja páni félelemről árulkodott:

– Kapcsold. Be. A. Tévé.

Jordie nyúlt az éjjeliszekrényen lévő távkapcsolóért.

– Jól van. Bekapcsoltam.

Josh megmondta, melyik csatornára kapcsoljon. Miközben Jordie végigment a szállodai tévékben szokásos idegesítő listákon, egyfolytában beszélt az öccséhez.

– Nagyon aggódtam érted, Josh. Nem lett volna szabad megszöknöd. Jól vagy?

– Nem. Nem vagyok jól. Különösen ezek után.

– Mik után?

– Meg fog ölni!

– Kicsoda?

– Mit gondolsz? – Josh hangja éles volt, szinte rikácsoló.

Jordie felismerte a tüneteket. Joshnak pánikrohama van.

– Josh, figyelj, kérlek. Szörnyű nagy bajban vagy.

– Na ne mondd, Sherlock!

Jordie beharapta a száját, hogy ne vágjon vissza.

– Segítek neked. Tudod, hogy segítek. De előbb meg kell nyugodnod, és...

– Nyugodjak meg? *Nyugodjak meg?* Szabadon jön-megy! Tudom. És meg fog ölni.

Jordie jobb fülében Josh végítéletnap jósatai követték egymást, miközben a másik fülét hegyezve próbálta figyelemmel követni a televíziót, és megérteni, hogy mi volt az, ami így kiborította az öccsét.

– Figyelsz rám? – kérdezte Josh.

– Igen. – A képernyőn egy Jordie számára meglepő módon ismerősnek tűnő fiatalember képe jelent meg. A képen nem volt kecskeszakáll, de nyomban felismerte a pökhendi vigyoráról. Mostanáig a nevét sem tudta.

– Péntek este ott volt a kocsmában. Beszéltem hozzá.

– Ó, persze, ismerem a sztorit – mondta erre Josh. – A múltkor szerepelt a tévében, szövegelt valamit a kis közjátékokról.

– Szerencsére nem láttam.

– Azt mondta, megittatok közösen egy...

– Nem ittunk meg...

– Elhencegett azzal, hogy „megsuhintotta a kaszás”. Ha igaz, amit a hírekben mondanak, tegnap este visszament ugyanabba a kocsmába, hogy újra elmondja a sztoriját.

– Na és? Kihaszználja a negyedórás hírnevét. Ettől még nem kell pánikolni...

– Nem pánikolnék, ha nem holtan került volna elő!

Jordie szívverése elállt.

– Mi?

– Megölték, Jordie. Meggyilkolták. Azt hittem, nézel tévét.

– Nézek. Én...

– Golyót röptettek a fejébe. Azután történt, hogy elment a kocsmából, ahol a veled való találkozásával hencegett a *hallgatóságának*. Most már érted, hogy miért pánikolok?

A tévé képernyőjén most egy videofelvétel ment egy nyitott kisteherautóról. A szélvédője vérrel volt befröcskölve. Egy erdős területen állt a bűnügyi helyszínelők szalagjával körbekordonozva, rendőrautóktól és egyenruhás emberektől körülvéve.

– Szörnyű – mormolta Jordie. – De lehet, hogy a múlt éjjel összeszólalkozott valakivel. Biztos vagyok benne, hogy a meggyilkolásának nincs semmi köze hozzám.

– Te hülye vagy? – kiabálta Josh.

– Hogy érinthetne ez engem?

– Mielőtt felhívtalak, azzal a nagy hajú, tetovált csapossal csináltak interjút. Azt mondta, Royce Sherman úgy viselkedett, mint egy nagy ember, egy fejes, és „a Panella-Bennett-ügyben” játszott szerepével kérkedett. Így fejezték ki magukat.

– Erről van szó, Josh.

– Ne mondd nekem azt, hogy a fickó kinyírásának nincs semmi köze hozzád. Hozzánk. – Elcsuklott a hangja. – Soha nem fogok megszabadulni tőle, igaz?

– Panellátói?

– Naná hogy Panellától! Miért, ki mástól?

– Kérlek, csillapodj. Mondd meg, hol vagy... Elmegyek...

– Nem!

– Josh, a hatóságok elől nem futhatsz el.

– Már elfutottam. Miattuk nem aggódom. Csak Panella miatt. Tudod, mit gondolok? – Meg sem várva Jordie válaszát, már mondta is. – Nem hiszem, hogy valaha is elhagyta az országot. Szerintem itt ólálkodik valahol, és arra vár, hogy...

– ...elkövetsz valami örültséget, például megszöksz a kormány védőőrizetéből?

– Tudtam! Tudtam, hogy az ő oldalukon állsz!

– A fenébe is, Josh, én a te oldaladon állok.

– És biztosan dühös vagy, amiért beszéltem Wiley-nek Costa Ricáról. Muszáj volt, Jordie. De nem mondtam semmi rosszat rólad. Csak annyit, hogy elmentél Panellával.

Jordie megállta, hogy közölje vele, mennyit árthat neki ennyivel is. Az is megfordult a fejében, hogy noha hat hónap óta először beszélnek egymással, Josh meg sem kérdezte, hogy van. És jöllehet pontosan tudta, milyen megpróbáltatáson ment át miatta ezen a héten, nem kért bocsánatot, s az aggodalmának sem adott hangot a helyzete miatt. Persze nem is várt ilyesmit tőle. De azért rosszulesett.

– Ha szeretnéd, hogy segítsek, meg kell mondanod, hogy hol vagy – mondta olyan higgadtan, ahogy csak kitelt tőle.

– Szó sem lehet róla. Panella közel van. *Érzem*. Valószínűleg figyel téged. Ha megmondanám neked, hogy hol vagyok, elvezetnéd őt egyenesen hozzám. Sohasem fogja feladni. Ismerem őt. Amíg élek, a nyomomban lesz.

– Egy paranoiás beszél így, Josh. Billy Panella ezer kilométerekre van innen.

– Nem. Itt van. Ő ölte meg azt a fickót az éjjel.

– Ez nevetséges.

– Nem, nem az.

Jordie szinte látta maga előtt, ahogy vörös arccal, konokul rázza a fejét, mint egy ellenkező gyerek, akivel képtelenség szót érteni.

– Az az ostoba gyökér megíúsította Panella tervét, hogy megölessen téged. És ami még rosszabb, még pofázott is róla tegnap éjjel. A csapos azt mondta, a saját érdemének tulajdonította, hogy életben vagy. Panella számára ez személyes sértés, amit nem hagyhat megtorlatlanul.

A tévében egy híradós riporter megpróbálta szóra bírni Morrow helyettes seriffet, akiben Jordie felismerte az előző napi megmentőjét. Egy csődületen vágott keresztül, és azon kívül, hogy „Egyelőre nem mondhatok semmit”, nem szólt.

– A hatóságok ugyan nem hajlandók részleteket közölni a gyilkosságról, meg nem nevezett forrásaink stúdióknak elárulták, hogy Royce Shermant kivégzésszerűen, egyetlen lövéssel gyilkolták meg – mondta az elszánt tudósító a kamera felé fordulva.

Jordie agyába kezdett befészkelődni a gyanú, hogy Josh zavaros fecsegése talán mégsem volt annyira túlzó. Amit mondott, zavarba ejtően hasonlított Shaw figyelmeztetéséhez. *Nem tudja megvédeni az öccsét Panellától*. Ennek ellenére nem akarta elhinni, hogy

Panella csakugyan a közelben van, és most saját kezűleg ölt, ahelyett hogy profi bérgyilkost fogadott volna fel. Még feltételezésnek is túl ijesztő volt a gondolat. Egyébként is, ha az öccse ennyire összezuhan, akkor neki meg kell őriznie a nyugalját és a józan esztét.

– Csak a vita kedvéért tegyük fel, hogy Panella egy percre sem hagyta el az Egyesült Államok területét. Miért törődne azzal, hogy egy okoskodó alak a velem való találkozásával hengeg? Nyilván vannak fontosabb dolgok, amik miatt főhet a feje.

– Ez igaz. Vannak. Én! *Miattam* fő a feje. Épp ezt próbálom megértetni veled! Hogy meg fog ölni.

– Ha ettől félsz, Josh, akkor add föl magad.

– Börtönbe zárnak, és eldobják a kulcsot.

– Na és melyiktől félsz jobban? – kérdezte Jordie dühösen. – Börtön vagy Billy Panella? – Láta maga előtt, ahogy Josh a foga közé harapja a szája sarkát. De legalább már nem rikácsolt. Ő is lehiggadt, és szelíden rábeszélő hangra váltott.

– Megoldhatatlan helyzetbe hozta magad, Josh. Közép helyett mindkét szélen játszottál, és vesztettél. Csak két választásod maradt: vagy feladod magad, vagy továbbra is a Panellától való félelemben élsz, amíg ő, vagy egy bérgyilkosa, ki nem nyomozza, hogy hol vagy. Nem is kérdés, hogy legjobb lenne, ha megadnád magad a hatóságoknak.

– Hogy megbüntessenek olyasmikért, amikről nem tehetek.

– Azokban te voltál a hibás!

– Azt szeretnéd, ha meghalnék, igaz? Reménykedsz, hogy meghalok. Azt akarod, hogy örökre tűnjek el az életedből. Mindig is azt akartad.

Jordie lehajtotta a fejét, és megdörzsölte a homlokát a haja szélénél, ahol már közeledett a fejtőr.

– Ne mondj ilyeneket. Tudod, hogy nem igaz.

– Ha majd Panella a nyomomra bukkan, és megtalálnak golyóval a fejemben, akkor végre teljesül, amit akartál, megszabadultál tőlem! Ezzel megszakadt a vonal.

* * *

Miután Shaw ledobta a bombát Morrow irodájában, gyorsan követték egymást az események.

Morrow megbízta Linda Meeker kihallgatásával azt a két nyomozót, akik korábban már kihallgatták őt. Az apja ordítóását az egész épületben hallani lehetett – mindenki füle hallatára bűnök hosszú sorával vádolta a lányát, amelyek végül a pokolra fogják juttatni őt. Ha Shaw-nak lett volna ereje, hogy nekimenjen az ítélkező gazembernek, megtette volna. De ahhoz is szüksége volt minden energiájára, hogy Wiley-vel és Hickammal ki tudjon menni a kocsihoz. Letépte magáról a pokolian meleg kapucnit meg a napszemüveget, és gyakorlatilag bezuhant a hátsó ülésre.

Épp idejében tűnt el. Még ki sem gördültek a parkolóból, két, láthatóan versenyt száguldó híradós furgon érkezett a seriffiroda elé.

– A szentségít – mordult fel Hickam.

– Csak idő kérdése volt – nyugtázta Wiley. – Két gyilkosság pár nap alatt, még hozzá ugyanabból az isten háta mögötti kocsmából kiindulva? Akkor is be kéne kerülniük a hírekbe, ha elintéznék azzal, hogy csak valami fura véletlen lehet.

– Morrow azt mondta, hogy személyesen fogja megnyúzni és kifilézni azt, aki kiszivároztatja a lány nevét a médiának. De így is, úgy is kitudódik – szólalt meg Shaw.

– Morrow kénytelen lesz őriztetni a házát – mondta. Shaw-t ez csak csekély mértékben nyugtatta meg.

Megbízott Morrow-ban, de eszébe jutott, hogy Jordie-t is milyen hanyagul őrizték.

– Abból lesz csak igazán nagy cirkusz, ha Panella nevét összefüggésbe hozzák a gyilkossággal – dobta be Hickam.

– Morrow nem fogja engedni, hogy ez a spekuláció teret kapjon a médiában – szögezte le Wiley.

– Feltéve, hogy nem spekuláció.

Wiley elismerte, hogy Shaw megjegyzése jogos.

– Ijesztő belegondolni, hogy itt van valahol a körzetben. De hazudnék, ha úgy tennék, mintha nem örülnék egy kicsit. Szeretném anélkül elkapni, és egyszer s mindenkorra ártalmatlanná tenni a gazembert, hogy a világ végére kéne elmennem felhajtani és megtalálni őt. – Hickamre nézett. – Értésítetted a Marshal Szolgálatot?

– A fickónak felállt, amikor meghallotta.

Wiley elvigyorodott, s közben figyelte, ahogy a riporterek és operatőrök megrohamozzák a seriffiroda bejáratát.

– Nagyon nincs ínyemre, hogy magára kell hagynunk Morrow-t, és egyedül kell eltaposnia ezt az erdőtüzet.

– Megoldja. Kemény fickó – mondta Shaw, hüvelyk- és mutatóujját a szemgödreibe nyomva. Soha életében nem volt még ennyire fáradt.

– Vissza kell mennie a kórházba – szólalt meg Wiley, mintha olvasna a gondolataiban.

– A fenét. – Shaw leengedte a kezét. – El kell vinnünk Jordie Bennettet egy rejtekhelyre.

– Nincs szükségünk a segítségére – közölte Hickam.

– Nem állítottam az ellenkezőjét.

– Maga nélkül is tudjuk kezelni a helyzetet.

– Tudják, de nem teszik.

Hickam vállat vont.

– Jól van. Így is, úgy is maga fog ráfázni.

– Csak szeretné.

– Hé, elég legyen! – szólt Wiley. – Rosszabbak, mint a gyerekeim.

Az elmúlt negyedórán Hickam úgy nézett ki, mint aki legszívesebben a körmét rágná. Most úgy döntött, hogy egyedül Wiley-hez fog beszélni, mintha Shaw ott sem lenne.

– Az az előre megrendezett műsor, amit ott bemutatott, nem volt törvényes kihallgatás. Abból, amit Linda Meeker elmondott, egy törvényszéken semmit sem lehet felhasználni.

– Nem volt illegális – szólalt meg Shaw. – Még csak kihallgatás sem volt. Nem tettem föl neki egyetlen kérdést sem. *Egyet* sem. Nem én irányítottam a beszélgetést, hanem ő. Én csak meghallgattam. – A visszapillantó tükörben figyelte Hickamot, és ellentmondásra biztatva felvonta a szemöldökét.

– Nagy kár, hogy ez a lefegyverző taktika Jordie Bennettnél nem működött – mondta Hickam. – Ahogy a műanyag bilincs és a bekötött szem sem. Harminchat órát töltött vele, és lófüttyöt sem szedett ki belőle.

Shaw az üléstámlának döntötte a fejét, és lehunyta a szemét.

– Nem volt semmi, amit elmondhatott volna.

– Leszámítva a Billy Panellával eltöltött trópusi vakációját.

Shaw kinyitotta a szemét és megemelte fejét, épp csak annyira, hogy a pillantása találkozhasson a tükörben Hickam önelégült tekintetével, de már ez is rettenetesen kifárasztotta.

– Wiley? – A másik ügynök hátrafordult, és ránézett. – Miről beszél ez a Penge Ész?

Öt percig hallgatta egyfolytában, és semmi sem tetszett neki abból, amit Wiley mondott.

– Azt nem tagadhatja le, hogy együtt volt vele odalent, de azt állítja, hogy semmit sem tud a pénzről, amit az öccse helyezett letétbe a bankban, vagy Panella tervez visszamenni érte.

– Láthatja hát – vette vissza a szót Hickam azzal, hogy átköltöztetjük, nem tudjuk, mit akadályozunk meg. Egy újabb merényletet az élete ellen? Vagy egy romantikus randevút Billy Panellával?

Shaw gondolatban ráüvöltött: *Baszd meg!*

De nem válaszolt Hickam provokációjára. Egy szót sem szólt, csak visszaejtette a fejét a támlára, és újra becsukta a szemét.

* * *

Joe Wiley a szálloda halijából szólt fel Gwen Saundersnek, hogy indulnak felfelé, így Jordie addigra kint ült a nappali kanapéján, mire Gwen elhúzta a reteszt az ajtón, és a három férfi bevonult. Wiley jött elől, mögötte Hickam, a sor végén pedig Shaw, akire Jordie egyáltalán nem számított.

Amikor a szemük találkozott, a levegő megtelt elektromos feszültséggel, amelyben düh és ellenséges indulat remegett. De vadul villogó tekintete ellenére Shaw inkább szánalmasan nézett ki: a szeme lázban égett, a válla megereszkedett, a járása bizonytalan volt.

– Üljön le, mielőtt elájul – mondta Joe Wiley, egy székhez vezetve Shaw-t, majd Jordie-hoz és Gwenhez fordulva bejelentette:

– Nyugtalanító hírrel jöttünk.

– Hallottunk róla – bólintott Gwen. – Jordie a szobájában pihent, és a tévében látta a tudósítást Royce Sherman meggyilkolásáról.

– Borzasztó, de nem hiszem, hogy bármi köze volt hozzám – mondta Jordie.

– Mi is azt reméltük, hogy véletlen volt, de elhajtottunk Tobiasba, hogy ellenőrizzük. – Wiley fejével Shaw felé intve folytatta. – Beszélt azzal a fiatal lánnyal, aki Shermannel volt, amikor lelőtték. – Röviden összefoglalta a beszélgetés főbb pontjait. – Aztán a lány mondott neki valamit, amin megdöbbentünk. A gyilkos egy gégemikrofonon keresztül beszélt.

Jordie mélyen beszívta a levegőt, majd lassan kieresztette.

– Tehát Panella volt.

A három férfi feszülten figyelte, hogy fog reagálni, és Jordie látta rajtuk, hogy megütköztek a szavaiban érezhető rezignáltságon.

Hickam szólalt meg először.

– Meg sem lepődik?

– Nem, különösebben nem. Mindjárt jövök.

Felállt a kanapéról, bement a szobájába, és elővette a mobiltelefont a matrac alól, ahová eldugta, amíg nem dönti el, hogy mi legyen vele. Ez az új információ döntött helyette.

Visszament a nappaliba, és felmutatta a telefont az ügynököknek. El is mondta, hogyan jutott hozzá.

– Josh tudja, hogy én átnézek minden kinyomtatott anyagot, mielőtt elküldjük egy ügyfélnek. Biztos lehetett benne, hogy a meghívókat tartalmazó doboz végül az én kezembe kerül.

– Mi lett volna, ha valaki más veszi fel, amikor felhívja a számot? – kérdezte Hickam.

– Gondolom, leteszi és kész. Vagy ha végül nem lett volna szüksége rá, megmarad érintetlenül a dobozban, örök rejtélyként, hogy vajon hogy került oda. Amikor meghallotta, mi történt Royce Shermannel, pánikba esett, és felhívott engem. Szentül hiszi, hogy Panella ölte meg Shermant, és attól fél, hogy ő lesz a következő.

Hickam elvette tőle, és bekapcsolta a telefont.

Mialatt várták, hogy betöltődjek, Jordie elmesélte a Joshsal folytatott beszélgetésüket. Wiley és Hickam többször is közbekérdezett. Wiley megkérdezte, mikor döntötte el, hogy beszél nekik a készülékről és a telefonhívásról.

– Bevallom, nem döntöttem el, hogy beszélni fogok róla maguknak. Joshnak paranoiás rohama volt. Csábított a gondolat, hogy nyitva tartsam ezt a kapcsolattartási lehetőséget vele.

– Foglalkoztatja az öngyilkosság gondolata? – kérdezte Hickam.

– Még akkor sem fenyegetőzött azzal, hogy megöli magát, amikor pánikrohama volt, és ma sem mondott ilyet. De azt hiszem, hogy a teljes ideg-összeroppanás határán van. Azt gondoltam, hogy ha megtartom a telefont, végül talán a lelkére tudok beszélni, meg tudom győzni, hogy adja fel magát. De annak fényében, amit az a lány Shaw-nak mondott...

Most, hogy a neve kicsúszott a száján, automatikusan a férfira nézett. Amióta belépett az ajtón, egy szót sem szólt. Kérdezni sem kérdezett tőle semmit. Egyetlen megjegyzést sem fűzött ahhoz, amit ő elmondott. Tökéletesen mozdulatlanul ült a székében, és szemét némán rászegezve, mint egy ragadozó madár, figyelmesen hallgatta. Ez az akaratlan pillantás egy lassú, mély sodrású, erotikus természetű örvénylést indított el Jordie-ban. Felbőszült, amiért Shaw-nak még mindig van hatalma ahhoz, hogy ilyen reakciót váltson ki belőle. Magára is dühös volt, amiért fogékornak bizonyult rá.

Újra a többiek felé fordulva folytatta.

– Tekintettel arra, amit a lány a gyilkos hangjáról mondott, Josh hisztériája indokolt. – Kis szünetet tartott, aztán hozzátette: – Persze mindannyian tévedhetünk.

Veszélyes hely, tagadjon.

Mintha Shaw kimondta volna e szavakat, ránézett. A férfi meg sem mozdult. Az a ragadozó szempár továbbra is rá szegeződött.

– Royce Sherman bárkinek az agyára mehetett – folytatta. – Akárhányan követhették a kocsmából egészen addig a bekötőútig.

– Mindössze ennyit tehettem, hogy le ne üssék, amikor Hickkel kihallgattuk – felelte Wiley. – Úgyhogy hajlok rá, hogy egyetértsek magával, Ms. Bennett. Csak közben azon töprengek, hogy vajon azok közül, akik fújtak Royce-ra, hányan használnának gégemikrofont.

A válasz kézenfekvő volt, és az is, ami ebből következett. Jordie leült a kanapéra, és karját a védekezés tudatalatti mozdulatával összekulcsolta a mellén.

– Nem hiszem, hogy a nagybácsi, Clive ölte meg – közölte Hickam.

– Én sem. – Wiley sóhajtott, és Jordie-ra nézett. – Ez a szálloda túl forgalmas helyé vált a maga számára. Óvatosságból átköltöztetjük egy búvóhelyre.

– Álnéven jelentettek be, és csak mi, akik itt vagyunk ebben a szobában, tudjuk, hogy itt lakom.

– Nem tenném rá a maga életét – csóválta a fejét Wiley.

Jordie nem vitatkozott vele, de nem hitte, hogy ha elköltöztetik, azzal garantálhatják a biztonságát. Panellának messzire nyúló csápjai és harmincmillió dollár anyagi forrása volt. Ha meg akarja találni, meg fogja.

Hickam eközben mindvégig hívogatta a mobilon az ismeretlen számot. Most megint. Mindnyájan hallották, ahogy kicsöng, de senki sem vette fel.

– Én is többször próbáltam visszahívni, de nem vette fel – mondta Jordie.

– Nem is sejti, hol lehet? – kérdezte Wiley.

– Könyörögtem, hogy árulja el. Nem volt hajlandó. Attól félt, hogy Panella figyel engem, és ha elmegyek hozzá, Panella követni fog.

Wiley megvakarta a fejét.

– Josh valahol a környéken lehet, különben nem látta volna a Shermanról szóló tudósítást. Megmondjam, mit nem értek? Ha egyszer elvitte a kocsit a nyilvános raktártelepről, elmehetett volna vele bárhová a kontinensen. De ő visszajött ide, ahol sokkal nagyobb esélye van, hogy újra elkapják. És ahol Panella először fogja keresni. Miért jött vissza? Nem úgy néz ki, mintha itt lenne egy csomó barátja, rokona, akiknél elrejtőzhetne. Valójában egyetlen ember létezik a világon, aki ezt megtenné neki.

Az utolsó mondatnál az ügynök hangja megváltozott, és a kihallgató rendőrnyomozó pózában állt meg Jordie előtt. Ő oldalt pillantott Hickamre, aki a tenyerében tartotta a mobiltelefont. Úgy tűnt, mintha hirtelen gyanúsítottként kezelnék. Visszafordult Wiley felé.

– Biztosra vehetik, hogy én nem rejtegetem. Hogy tehetném?

– Úgy, hogy nem mondja meg nekünk, hol rejtőzik!

– Nem tudom! Mindent elmondtam, amit a telefonban beszéltünk egymással. Próbáltam megértetni vele, hogy a legjobban teszi, ha feladja magát, és elfogadja a büntetést.

– Hallani sem akart róla – vélte Wiley.

– Nem... nem mondhatnám.

– Akkor mit mondhat, Ms. Bennett? Ő mit mondott?

Reménykedsz, hogy meghalok. – Semmit. Letette. De azt hiszem, hogy legalább elgondolkodik azon, hogy feladja magát. Egyenként végignézett a férfiakon, figyelve, mennyit hisznek el abból, amit mondott. A rá visszanéző tekintetek közül csak egy hozta zavarba. Shaw-é. Gyorsan elkapta a szemét a rezzenéstelen, metsző pillantású szempárról.

– Nos – szólalt meg kisvártatva Wiley –, tudnia kell, hogy a bűnüldöző szervek emberei az egész államban, sőt azon túl is keresik őt. Okosabban tenné, ha feladná magát, mielőtt elkapják, vagy az elfogása közben megsebesülne.

– Vagy mielőtt Panella megtalálná – tette hozzá Hickam.

– Nagyon remélem, hogy ez nem következik be. De amíg nem veszi fel velünk a kapcsolatot, nem tudjuk megindokolni neki, hogy miért kell feladnia magát, – Wiley a Hickam tenyerében fekvő telefonra mutatott. – Most, hogy kapcsolatba lépett Ms. Bennett-tel,

valószínűbb, hogy őt fogja felhívni, és nem engem, úgyhogy valamelyik technikusunk üljön rá erre a készülékre, mint tojóstyúk a tojására.

A megbeszélés ezzel véget ért. Hickam leült az íróasztalhoz, és telefonálgatni kezdett. Gwen elnézést kért, és ugyanezt tette. Wiley Shaw-hoz lépett, és kiharcolta a székből.

– Elviszem a kórházba.

– Nem visz sehova.

– Elég a keménykedésből. Maga is csak ember.

– Na látja, ez igaz.

– Oké, akkor adjon időt magának, hogy helyrejöjjön.

– Helyre fogok jönni.

– Nem, ha nem pihen.

– Maradok.

– Nézze – szólt Wiley feldühödve –, nem akarom, hogy pusztán csökönységből itt haljon meg nekem.

– Nem fogok meghalni. – Wiley mellett elnézve egyenesen Jordie-hoz intézte a szavait. – Panella fog. Én fogom megölni.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Gwen Saunders erősítést kapott – két farmernadrágos, fekete inges, edzett fiatal kollégát, akik segítettek áttelepíteni Jordie-t. A U. S. Marshals emberei, valamint Wiley és Hickam úgy határoztak, hogy megvárják a teljes sötétséget, és csak akkor viszik át a lányt.

Shaw támogatta az akció későbbi időre halasztását. Így órák álltak rendelkezésükre, hogy tervet készítsenek, és eldöntsék, a körzet melyik búvóhelye nyújtana a legjobb védelmet. Shaw a többiekre hagyta a logisztika kidolgozását, és Wiley javaslatát megfogadva végigaludta a közbenső órákat.

– Menjen be Gwen szobájába – tanácsolta Wiley. – Neki most rengeteg dolga lesz, nem fogja használni.

Jordie Hickammal és a marshalokkal tanácskozott. Shaw pillantását magán érezve odafordult, majd gyorsan elkapta a tekintetét. Még mindig dühös volt rá, amiért kijátszotta. Vagy talán a Panellával tett utazása áll a háttérben annak, hogy elutasította a férfit. Akár így, akár úgy, de örökké nem térhet ki előle. Még ha így akarná is, Shaw nem engedné.

A férfi bement a hálósobába, és becsukta az ajtót. A sebész meghagyta, hogy legalább egy hétig ne érje víz a sebet. Ennek ellenére, fél kézzel egy műanyag mosodai zsákot tartva a sebe fölé, a másikkal szappanozva magát és samponozva a haját, lezuhanyozott.

A sebész által összeállított csomagban lévő friss kötésre cserélte a régit. A csomagot Morrow hozta el neki, amikor Tobiasban voltak.

Talált benne több buborékfóliás kiszerezésű antibiotikumot és egy üveg fájdalomcsillapítót is. Bevett egy antibiotikum kapszulát, de

a fájdalomcsillapítóhoz nem nyúlt. Alvásra szüksége volt, de tompultságra nem.

Mire kijött a fürdőszobából, az éjjeliszekrényen ott találta a szobaszolgálat tálcáját. Befalta a grillezett sajtos szendvicset, bekanalazta a tyúkhúslevest, és emlékeztette magát, hogy később megkérdezze, ki rendelte neki, és köszönetet mondjon az irgalmas szamaritánusnak. Miután evett, elégedetten lefeküdt.

A legszívesebben megfojtotta volna Jordie-t, amiért nem szólt neki a Billy Panellával tett Costa Rica-i kirándulásáról. De közben irgalmatlanul vágyott rá, hogy lefekhessen vele.

Kezét a nadrágjába csúsztatva megtapogatta a szerszámát, és megkönnyebbülten állapította meg, hogy a katéter, az érzéstelenítés és az általános gyengesége ellenére működőképes állapotban van. Elképzelte, hogyan fog szeretkezni Jordie-val, és közben mély álomba merült.

Kopogásra ébredt. Gyorsan felült, de el is káromkodta magát halkan, amiért elfelejtett vigyázni a bal oldalára. A szobában sötét volt. Megnézte, mennyi az idő. Majdnem hat órát aludt, és máris érezte az üdvös hatását.

Hickam állt a nyitott ajtóban.

– Húsz perc múlva kezdődik a móka.

– Kösz.

De Hickam nem ment el.

– Soha nem fárad bele?

– Mibe?

– Az emberek manipulálásába. Félrevezetésébe. A hazudozásba.

– Mindenki hazudik.

– Ez a mentsége?

Shaw mindkét lábát letette a padlóra, és felállt.

– Nincs szükségem segítségre. Ez a munkám.

Faképnél hagyta Hickamet, és kiment a fürdőszobába. Yécézés után hideg vízzel megmosta az arcát, és öblögetett a mosdóra odakészített szájvízzel. De aztán két kézzel megtámaszkodott a mosdó szélén, és belebámult. Hickam kérdése úgy örvénylett az agyában, mint a csapvíz a lefolyó körül.

Fölemelte a fejét, és hosszan, keményen szembenézett a tükörbeli hűvös tekintetével és könnyörtelen arcával, olyannak látva önmagát, ahogy bizonyára mások láthatják.

– Nyavalyás Hickam – morogta.

A hálósobába visszatérve ellenőrizte a pisztolyait, betette a kilenc milliméterest az övében lévő pisztolytáskába, a marokpisztolyt pedig a csizmaszárába rejtett, méretre szabott tokjába. Két levél antibiotikumot a farmerzsebébe csúsztatott, aztán kiment a nappaliba, ahol hasonló készülődés közben találta a többieket.

– Hogy esett a szundikálás? – kérdezte Wiley. – Fáj az oldala?

– Mint a rosseb, de jobban érzem magam. Történt valami lényeges, amíg ki voltam ütve?

– Megkerestük a nyomdát, ahol a meghívókat nyomtatták. Seperc alatt kikeresték a megrendelést. Több mint hat hónappal ezelőtt kapták és teljesítették. Az esemény kamu volt, és Josh hamis nevet adott meg, de a meghívókat elszállították a megadott címre, ahol ő lakott, amikor feladta magát. Ms. Bennett kitakarította a lakást, és kifizette a bérét. Most azt mondja, hogy nem talált semmiféle meghívókat vagy ilyesmit.

– Lehet, hogy vittek oda valamit, amit aztán elszállított valahova máshova.

– Én is erre gondolok – bólintott Wiley. – A fontos dolgokat, plusz még amire szüksége lehetett, hogy érintkezésbe léphessen a nővérével, valahol másutt tarthatta.

– Ez valami kényszercselekvés lehet? – kérdezte Shaw, aki soha nem találkozott Joshsal.

– Úgy érti, érintkezésbe lépni vele? Igen, azt hiszem. Ahhoz, hogy milliókat lopjon, elég dörzsölt volt, de összeomlott, még mielőtt igazán keménykedni kezdtünk volna vele. Megvolt mindene, ami ahhoz kellett, hogy szembeszálljon velünk, aztán elmeneküljön, de nem tudott ellenállni annak, hogy valamiképpen tartsa a kapcsolatot velünk, Ms. Bennett-tel. Minek tekintsük ezt nála: merészségnek vagy hülyeségnek?

– Mindkettőnek.

– Úgy van. Az ember sohasem tudja, mivel van dolga. Mindenesetre mi Hickkel úgy gondoljuk, hogy valahol a közelben rendelkezésére állt a saját jól felszerelt menedékhelye.

– Ezt nem vitatom. Ha már a menedékhelyekről van szó, mennyire biztos az a hely, ahová Jordie-t költöztetik?

– Biztos – felelte Wiley enyhe sértődöttséggel, amiért egyáltalán feltették a kérdést.

– Mik a játékszabályok?

– Egymás után három fekete terepjáró fog kigördülni a szálloda garázsából. Egy motoros rendőr leállítja a forgalmat, hogy kihajthassanak. A szállodát elhagyva mind a három más-más irányba indul el.

– Nem tart tőle, hogy ettől fel fognak figyelni rájuk?

– Épp erről van szó. Ha Panella ott lesz valahol, azt fogja gondolni, hogy Jordie az egyikben ül. További csalétekként Hick

kocsiját bent hagyjuk a garázsban, ahol letettük, amikor visszajöttünk Tobiasból. De az egyik ügynökünk az utcán hagyott egy másik autót. Mihelyt a SUV-ok elhajtottak, Hick behajt ezzel a másik autóval a garázsba, és felveszi Gwent, Jordie-t és engem a liftnél.

– Hány rendőr figyeli a szállodát?

– Egy tucat egyenruhás. És még ugyanennyi civilruhás a hallban és minden bejáratnál.

– Tudják, hogy Panella felbukkanását kell figyelniük?

Wiley bólintott.

– Hogy felfrissítsük az emlékezetüket, körbeadtuk a róla készült utolsó ismert fényképet.

– Mi az én feladatom?

– Hogy holnap reggelig tegye láthatatlanná magát. Van hol ellennie?

– New Orleans tele van garniszállókkal.

– Holnap kora reggel találkozunk az irodámban. Hick és én megmutatunk minden anyagot, amink Josh Bennetről van. Talán észrevesz valamit, ami fölött mi elsiklottunk, és ami elvezethet bennünket a bűvőhelyére.

Shaw átgondolta a rá váró nehéz munkát. Nem volt egy tipikus csapatjátékos, és ebben a csapatban, ahol az együttműködés alapkövetelmény volt, nem mindenki rajongott érte. Hickamre nézett, aztán kérdő tekintettel vissza Wiley-re.

Wiley olvasott mind a tekintetéből, mind a gondolataiban.

– Ő nem kedveli magát – mondta.

– Össze vagyok törve. Továbbra is folyton szemétkedni fog velem?

– Majd beszélek vele. Megmondom neki, hogy próbáljon elfogulatlan lenni magával, mert a maga különleges szakértelme és gyakorlata még jól jöhet nekünk. Hick és én nem vagyunk odáig Joshért, de azt nem szeretnénk, ha Panella előbb nyitná rá az ajtót, mint mi.

– Panellát én akarom elkapni.

– Már mondta. – Wiley félrebillentett fejével nézett rá. – Nem vált személyes ügyé, ugye?

Shaw némán nézett vissza rá.

Wiley felsóhajtott.

– Ettől félttem. – Tetőtől talpig végignézett Shaw-n. – Ma éjszaka próbáljon elkerülni mindenféle bajt. Ne rémítsen meg senkit. És bármit tesz is, ne tartóztassák le. Egy nap alatt két adag Xavier Dupaw sok lenne nekem.

Shaw fanyar vigyorral jelezte, hogy megérti.

– Mr. Kinnard – lépett hozzájuk Gwen Saunders –, nem megy már vissza a hálósobámba? Ki kell hoznom a holmimat.

– Hívjon Shaw-nak, és köszönöm, hogy átengedte a szobáját. Maga rendelte nekem azt az ennivalót?

– Úgy nézett ki, mint akire ráfér – mosolygott Gwen.

– Rám fért. Köszönöm. Hol van Jordie?

– Hoztunk neki egy ruhát. Épp most veszi fel – mutatott a nappali másik végében lévő csukott ajtóra, majd elindult a saját szobája felé.

Hickam az íróasztalhoz hívta Wiley-t, ahol a marshalokkal tanácskozott a szálloda belső elrendezéséről, és arról, hogy milyen úton hagyják el az épületet.

Shaw úgy tett, mintha a minibár pultján lévő gyümölcskosárból akarna kivenni egy almát. Amikor senki sem nézett oda, beosont Jordie szobájába, és becsukta az ajtót.

– Jövök – mondta Jordie, körül se nézve.

A nadrágkosztümöt már fekete farmernadrágra és elől gombolódó fehér blúzra cserélte, s a lábán tornacipő volt. Épp az ágy fölé hajolva egy sporttáska cipzárját húzta fel. Amikor készen lett, megfordult, és meglátva Shaw-t fölegyenesedett. Résre szűkülő szemében gyűlölet villant. Lekapta a sporttáskát az ágyról, és elindult vele az ajtóhoz, amelyhez támaszkodva a férfi állt.

– Álljon el az útból.

– El kellett hitetnem magával, Jordie.

– Azt mondtam, álljon el az útból.

– Voltak pillanatok, amikor gyűöltem magam azért, hogy...

– Akkor már ketten vagyunk.

– Máskor meg magát gyűöltem, amiért lehetetlenné tette, hogy elfogulatlan maradjak.

– Hát ez gyönyörű. Feltétlenül írja le, hogy el ne felejtse. Jó hasznát veszi majd a következő túsz manipulálásánál. Persze csak ha már kifogyott a ravasz célzásokból, féligazságokból, leplezetlen hazugságokból és egyéb válogatott megfélemlítő taktikákból. – Mozdult, hogy megkerülje a férfit, de ő kilépett oldalt, és elállta az utat.

– Nem mind volt manipuláció és hazugság.

A nő kurtán felnevetett.

– Mondhat, amit akar, többé nem hiszek magának.

– Jó. Belefáradtam a beszédbe.

A két tenyere közé fogta Jordie arcát, ujjaival beletúrt a hajába, és a fejét a keze között tartva úgy fordította mindkettőjüket, hogy Jordie álljon háttal az ajtónak.

Jordie megmerevedett.

– Ha nem veszi le rólam a kezét, fellármázom ezt az egész nyavalyás szállodát.

Shaw egészen közel hajolt hozzá.

– Amikor ott feküdtem a hasamból kiálló propellerrel, maga nem futott el. Nem menekült el. Miért nem?

– Ha még egyszer megtehetném...

– Most van a még egyszer. Most. Itt. Fellármázhatja ezt az egész nyavalyás szállodát. De azt hiszem, hogy ha valóban akarta, már megtette volna. – Szájával végigsimított a nő száján.

– Ne.

Jordie megpróbálta félrefordítani a fejét, de Shaw erősen tartotta a két tenyere között, és megcsókolta a szája sarkát.

– Hagyja abba. Komolyan mondom, Shaw. Nem akarom.

– Nem, maga nem *akarja* akarni. Nagy különbség. Azzal kicsit félredöntve a nő fejét, csókolni kezdte, úgy, ahogy képzeletben tette, ahogy bódult aggyal fantáziált róla, ahogy azóta vágyott rá, amióta először megnézte az arcát. Nem bánta, hány etikai kódexet sért meg, sem azt, hogy hány szövetségi ügynök nyüzsög az ajtó túloldalán – ha Jordie nem állítja le, ő most a szájával fogja a magáévá tenni. A szájával fog szeretkezni, amíg ő és az idő megengedi.

Jordie nem állította le. Amikor Shaw belefúrta a nyelvét a szájába, nem tiltakozott. Előbb egy lassú táncot járt Jordie nyelvével, aztán visszahúzta, de épp csak annyira, hogy a hegyével megérintse a nő felső ajka közepét, belül, éppen csak egy kicsikét. Az egész olyan

őrijítően erotikus volt, hogy Jordie már éppoly kapkodva, nehezen vette a levegőt, mint ő. Még, gondolta Shaw, és újra, mélyebbre nyomta a nyelvét.

Jordie kiengedte a kezéből a sporttáskát. Az halk puffanással ráesett Shaw csizmája orrára. Ő félretolta, még közelebb nyomult Jordie-hoz, hozzápréselte magát, és úgy helyezkedett, hogy a testük a kirakós játék darabjaihoz hasonlóan illeszkedjék egymáshoz. Jordie lélegzete elakadt. Shaw gyűlölte az átkozott golyóálló mellényt, amely mint egy pajzs, nem engedte, hogy Jordie melle a mellkasának nyomódjék.

A nő keze felemelkedett kettőjük közé. Hüvelykujját végigfuttatta a férfi állán húzódó sebhelyen, majd fogaival könnyedén végigsúrolta. A férfi puhán beleharapott a nő nedves, duzzadt alsó ajkába. Aztán megint csókolóztak, de most vadul. Talán az egész helyzet őrült vakmerősége miatt volt olyan átkozottul jó. De inkább Jordie, semmint a körülmények tették, hogy az egész teste tűzben ég, gondolta Shaw.

Yégigsiklatta egyik kezét Jordie testén, ott, ahol a mellbimbóját sejtette, megállt, a tenyere tövével kicsit megmasszírozta, aztán lejjebb csúsztatva benyomta a combja közé, és ott kezdte simogatni. Jordie elakadó lélegzettel dőlt bele a férfi gyengéden masszírozó kezébe.

Shaw felemelte az arcát Jordie arcáról, és rekedten suttogetta:

– Az enyém lesz, Jordie.

Jordie farkasszemet nézett vele, s bár a szemében még égett a harag, már ott csillogott a felszított szenvedély is.

– Te is éppúgy tudod, mint én, ugye?

Jordie lassan bólintott.

Kopogtattak az ajtón.

– Ms. Bennett! – szólta Hickam.

Shaw gyengén megszorította, mielőtt visszahúzta a kezét. Kihátrált Jordie-től, majd kicsit félretolta, és kinyitotta az ajtót.

– Készen van.

* * *

Mielőtt Hick kiment a lakosztályból, Joe az utolsó percben még ellenőrzött rajta néhány dolgot.

– Bent van a fülhallgatód?

Hick megtapogatta a fülét.

– Tartsd bekapcsolva. Ha odaérünk a lifthez, szóllok.

– A tartalék kocsis az utca túloldalán parkol, a garázs bejáratától nagyjából fél háztömbnyire. – Hick felmutatta a kocsi kulcsot, amelyet egy másik ügynök hozott el korábban a szállodába. – Mihelyt a terepjárók kigördülnek a garázból, én behajtok vele. – Shaw Kinnardra nézett, aki épp egy almát evett. – Amikor elküldtél Ms. Bennettet, bent volt vele a hálósobában. Ő nyitott ajtót. Kicsapott a gőz a szobából.

Mielőtt Joe reagálhatott volna, Kinnard odament hozzájuk.

– Tényleg nem tudok segíteni?

– Megbeszéltük. – Hick fölkapta a barna kapucnis melegítőfelsőt az egyik székről, és odadobta neki. – Ezt ne felejtse itt. Nem lenne jó, ha éjszaka az utcán kóborolva felismernék, és elfognák.

Kinnard elátkozta az istenverte dögmeleg ruhadarabot, de aztán az almát a foga közé véve belebújt. Hickam elment, és magával vitte a hölgyek csomagjait, hogy odalent beteszi a csomagtartóba. A

marshalok vele tartottak; ők majd elfoglalják a helyüket a teremgarázsban.

Kinnard megette az almát, és a csutkát bedobta egy szeméttartóba.

– Gondolom, én leléphetek.

– Mivel megy?

– Majd kitalálom.

Joe-nak efelől nem voltak kétségei.

Kinnard nem köszönt el Jordie-től, de mielőtt elment, a lakosztály ajtajában megállva beszédes pillantást vetett rá. Joe úgy tett, mintha nem vette volna észre, és odament hozzá.

– Készen van, Ms. Bennett?

– Beszélt neki Costa Ricáról?

– Kinek, Kinnardnak?

– Beszélt?

– Tudnia kell róla, különösen most, hogy a jelek szerint Panella még sincs valami távoli országban. – Kis szünetet tartott, aztán megkérdezte: – Attól fél, hogy meg fogja bosszulni?

– Nem teheti. Szövetségi ügynök.

Joe várt egy kicsit, majd szárazon megjegyezte:

– Panellára gondoltam.

– Oh.

Jordie még nem tért magához zavarából, amikor a mostanáig telefonáló Gwen gyorsan kinyomta a mobilját.

– Készen vannak odalent – jelentette.

Hármasban léptek ki a lakosztály ajtaján, és mentek a lifthez, amely egyenesen a mélygarázsba vitte a szálloda vendégeit. Joe a

hajtókájára erősített mikrofonon keresztül tudatta az akcióban részt vevő rendőrökkel, hogy úton vannak.

A liftben egyikük sem szólalt meg, de Joe lopva Jordie tükörképét figyelte a sárgaréz borítású ajtón. A nő arca elgondolkodó volt, szemöldökét enyhén összevonta. Joe arra gondolt, hogy jó lenne tudni, vajon mi járhat a fejében. Talán aggódik, amiért Kinnard tudomást szerzett a Panellával történt romantikus kiruccanásáról, tekintve hogy Kinnard megesküdtött, kinyírja a pasit. Közben meg kicsap a gőz a hálósobából, ahonnan ő meg Kinnard kilépett. Különös dinamika egy bimbózó románchoz.

Nemrég felhívta Marshát, hogy megmondja, későn fog hazaérni – már megint. Röviden elmesélte, mi minden történt Tobiasban. Marsha megdöbbsent, amikor elmesélte, mit tudtak meg Shaw Kinnardról.

– Érti a dolgát. Bolondot csinált Jordie Bennetből. Meg belőlünk is. Hick kis híján lelőtte.

– És milyen?

– Hogyhogy milyen?

– Mint ember.

Joe hímezett-hámozott, próbált mondani valamiket, aztán mégse, majd újra nekifutott. Marsha türelmét veszítve félbeszakította:

– Maverick, Iceman vagy Goose?

– Ez valami beugrató kérdés?

– Ezek közül melyik?

– Nem tudom, Marsha. Ő egy...

– Melyik a három közül?

– Az Iceman.

– Oké.

Mielőtt letette, Joe még megkérdezte:

– Én melyik vagyok?

– Goose. Vitán felül.

Enyhe csalódottságot okozó válasz.

Amikor a lift megállt és a tolóajtó kinyílt, már ott várt rájuk a két fiatal marshal.

– Vigyázat! – emelte fel a kezét egyikük. – Most jönnek a terepjárók.

Joe a lift nyitott ajtajában állva nézte, ahogy a három SUV elhúzódtak. Elsötétített szélvédőikkel, villogó lámpáikkal félelmetesnek és nagyon hivatalosnak látszottak.

– A járművek elhagyták a garázst – jelentette pár perc múlva az egyik marshal. – A motoros rendőrök elindultak, hogy biztosítsák az utcát.

– Oké, Hick, indulunk – szólt bele Joe a mikrofonjába.

– Várjanak – mondta az egyik marshal. – Ott egy bohóc három óra magasságában.

Gwen intett Jordie-nak, hogy húzódjon vissza a lift sarkába. Joe suttogva közölte Hickkel, hogy várjon, aztán elővette a fegyverét, és kisandított a nyitott liftajtóból az utcai kijárat felé, ahol a „bohóc” simán besétált, és minden további nélkül megkerülte a jegyautomatánál lévő piros-fehér csíkos sorompót.

Barna kapucnis dzseki, kékre színezett lencsés napszemüveg meg karneváli többsoros gyöngyfüzér volt rajta, és belenevetett a füléhez tartott mobiltelefonba.

– A francba. – Az egyik marshalban láthatóan felengedett a feszültség. – Kinnard.*

Wiley épp abban a pillanatban ismerte fel Kinnardot, amikor egy civilruhás és egy egyenruhás rendőr berohant a garázsba.

– A mi emberünk – kiáltotta oda nekik a marshal. – Mi állítottuk oda álruhában.

Azok intettek, és visszaszaladtak.

– Szabad az út, Hick – mondta Joe a mikrofonba.

Kinnard felhagyott a színleléssel, és zsebre tette a telefont. Hátrálökte a kapucniját, levette a napszemüvegét, és elindult a lift felé.

– Elcseszi a tervünket – mondta Joe.

– Rossz terv. Hol van Jordie?

Joe mutatta, hogy a liftben. Kinnard odaért, benézett, és egy bólintással nyugtázta a helyzetet.

– Hol van Hickam? – kérdezte Joe-tól.

– A helyén. Van valami más terve?

– Maga utazik az anyósülésen, Gwen és én közrefogjuk Jordie-t a hátsó ülésen. – A bejárat felé pillantott. – Ha én be tudtam sasszézni ott, akkor Panella is képes rá.

– A rendőrök ott loholtak a sarkában.

– Igaz, de... – Tekintetével végigpásztázott a teremgarázson. – Húzó.

– Panella túl dörzsölt ahhoz, hogy besétáljon a...

– Viszont küldhet egy másik Mickey Boldent, akinek nagyon kell a pénz, és nincs vesztenivalója azzal, ha megpróbálja. Hol a *pokolban* van Hickam?

– Bármelyik pillanatban itt kell lennie.

– Egyetérték. Itt *kellene*. Milyen messze parkolt?

– Féltömbnyire.

– Féltömbnyire? – Kinnard odakapta a fejét, és tekintetét belefúrta Joe-éba.

Csak egy pillanatig tartott, míg farkasszemet néztek, aztán egyszerre mozdultak meg, és rohantak a kijárat felé, ahol Kinnard az imént bejött. Miközben Kinnard előrántotta a kilenc milliméteresét, visszakiáltott a marshaloknak:

– Ne veszítsék szem elől Jordie-t!

Amikor kiértek, Joe ráordított a Kinnardot a garázsba követő két rendőrrre. Azok megfordultak, és azonnal csatlakoztak hozzájuk.

– Hogy néz ki az új autó? – kérdezte Kinnard Joe mellett rohanva.

– Mint Hické – zihálta Joe.

– A francba, de sötét van!

– Így volt elképzelve.

Egyszerre látták meg a négyülékes autót, és indultak rohanva feléje, Joe méterekkel távolabbról látta, hogy Hick a kormány mögött ül, mozdulatlanul. Megtorpant, és felkiáltott:

– Jaj, ne ne ne ne!

Kinnard vágóban tette meg az utolsó métereket. Gyakorlatilag le kellett fékeznie, amikor odaért, és a kocs oldalának vágódva felrántotta a sofőrülés melletti ajtót. Hick nem mozdult. Megrogyott vállal, kissé a másik ülés felé dőlve ült. Véres volt az arca, a nyaka, a válla. Zakója bal ujját átáztatta, és cseppekben hullott le a vér lecsüngő kezéről.

Shaw benyúlt.

– Van pulzusa – kiáltott hátra.

Joe nem emlékezett rá, csak később látta a térdén a zúzódásokat, hogy szó szerint térdre roskadt a megkönnyebbüléstől, Akkor a

vállára erősített mikrofon után kapva üvöltötte: „Rendőrt lőttek le!”, és nyomban utasította a futva érkező két rendőrt, hogy adják le a vészhívásokat. Pillanatokon belül rendőrök közeledtek futva minden irányból. Joe lendületből felállt, és a kocsihoz támolygott, ahol azt látta, hogy Kinnard mélyen benyomja az ujjait Hick nyakába. Vér szivárgott ki az ujjai közül.

Joe kipislogta az izzadsággal kevert könnyeket a szeméből.

– Magánál van?

– Nincs.

– A nyaki verőér?

– Rohadt vadállat Panella.

– Túléli?

Kinnard már épp mondani akart valamit, de aztán odafordította a fejét, belenézett Joe arcába, és egy gyors átfogalmazás után válaszolt.

– Nem ártana gyorsan kitisztítani a ruháját, mielőtt magához tér.

Rém zabos lesz, ha meglátja, hogy így össze van koszolva. Joe meg akarta köszönni neki, de úgy összeszorult a torka, hogy meg sem tudott szólalni.

Egy örökkévalóságnak tűnt, pedig csak pár perc telt el, amikor nagy motorzúgással melléjük érkezett, és csikorgó fékkel megállt egy mentőautó. A mentősök Joe-t és Kinnardot félrelökösve kihúzták Hicket a kocsiból, és dolgozni kezdtek rajta. Mielőtt Joe megnyugodhatott volna abban, hogy most ez történik, a társát egy hordágyra szíjazták, és berakták a mentőbe. Az ösztöne azt diktálta, hogy másszon be utána, és menjen el velük. Lehet, hogy Hick nem éli túl. Ha nem halt meg máris, meghalhat útközben. Mellette kell lennie. Neki is mennie kell!

De rendőr volt, és tudta: azzal teszi a legjobbat Hicknek, akár életben marad, akár nem, hogy elkapja a gazembert, aki ezt tette.

Addigra a New Orleans-i Rendőrség járőrkocsijai lezárták az utcát. A többi a keresztutcákban robogott föl-alá a merénylőt keresve, miközben a gyalogos járőrök ugyanezt tették. Két civil ruhás nyomozó félrehívta Joe-t, és kérdéseket tettek fel neki. Ő megmutatta az igazolványát, és ismertette velük a helyzetet.

– Kiszaladt a garázsból, hogy megkeresse Hickam ügynököt? – kérdezte egyikük.

– Késésben volt, ami azt jelezte nekem, hogy valami baj van.

– És az autóban talált rá?

– Igen – felelte Joe. – Mi...

Hirtelen elakadt a szava, és körülnézett. A segélyhívók végezték a maguk sajátos munkáját. Egyenruhás rendőrök tartóztatták fel az ideiglenes barikád mögött máris gyülekező kíváncsiskodókat. Gwent és két kollégáját együtt kérdezgették civil ruhás detektívek.

Shaw Kinnardot és Jordie Bennettet nem látta sehol.

HARMINCKETTEDIK FEJEZET

– Hová megyünk?

– Csak jöjjön.

Shaw áterelte Jordie-t a Canal Streeten. Gyors, céltudatos léptekkel haladt szemben a gyalogosáradattal, amely a szálloda mögötti rendkívüli események helyszíne felé tartott, ahonnan villogó lámpákkal felszerelt, szirénázó rendőrautók robogtak elő.

Átvágtak a középen haladó villamossíneken, de mielőtt továbbmehettek volna, meg kellett várniuk, míg a lámpa átvált. Ha Shaw nem tolja maga előtt, Jordie nem tudott volna lépést tartani vele.

Anélkül, hogy lépteit lelassította volna, Shaw lerántotta magáról a dzsekit, és úgy, ahogy volt, kifordítva, bedobta egy hajléktalan férfi ölébe, aki félig ült, félig feküdt egy elhagyott épület mély kapualjába húzódva. A férfi föl sem nézett.

Átérve a forgalmas sugárút túloldalára, beléptek a francia negyedbe. Itt még hétfő este is zsúfoltak voltak az utcák. Az emléktárgyakat áruló bódé elfoglalt eladója nem vette észre, amikor Shaw lerántott egy pólót az állványról. Rikító lila-arany-zöld csíkos cucc volt, elől egy flitterrel kivarrt íriszszel.

Odadobta Jordie-nak.

– Vegye rá a blúzára.

Egy kitömött alligátor fejről lekapott egy LSU baseballsapkát, és egy kampóról lekasztott több karneváli gyöngysort. A fejébe nyomta a sapkát, és Jordie nyakába kanyarította a gyöngysorokat.

Jordie nehéznek és melegnek érezte a blúza alatt lévő golyóálló mellényt. Egy újabb réteg csak tovább rontott volna ezen, de amikor Shaw másodszor is ráparancsolt, hogy vegye föl a pólót, futtában belebújt a csiricsaré holmiba.

– Mennyire volt súlyos Hickam?

– Súlyos volt.

– Gondolja, hogy meg fog halni?

– Lehet.

Jordie lélegzete elakadt.

– Vissza kéne mennünk.

– És hagyjuk, hogy Panella elkapja?

– Nem tudhatja biztosan, hogy Panella volt.

– Csak mondogassa magának, ha ettől jobban érzi magát.

– Elhagytuk egy bűncselekmény helyszínét. Joe Wiley ki fog kelni magából.

– Szívességet tesz nekik.

– Hogyhogy?

– Maga miatt eggyel kevesebb dologgal kell foglalkoznia ma éjjel.

– Nem hiszem, hogy ő így fogja majd fel.

– Én sem.

– Még mindig mondhatja neki azt, hogy letartóztatott engem.

Shaw mint egy gyengéd szerelmes átkarolta Jordie vállát, közelebb húzta őt magához, és az orrával elsimította a haját a füléről.

– Azt tettem.

Jordie meglepetten hátradöntötte a fejét, és ránézett. Shaw arcának felső felére árnyékot vetett a baseballsapka ellenzője, de az álla vonalát jól lehetett látni. Nem tréfált. Jordie megpróbálta lerázni

magáról a karját, de Shaw erősen tartotta, noha a fájdalomtól felnyögött, miközben viaskodtak.

– Nem tartóztathat le.

– A fenét nem, és ha nem hagyja ezt abba, akkor még meg is bilincselem.

– És miért tartóztat le?

– Amiért hazudott az FBI ügynökének. A többiek nem tudták, de én tudtam.

– Mikor hazudtam? És miről?

– A Joshsal folytatott telefonbeszélgetéséről.

– Senki még csak nem is tudott volna róla, hogy felhívott, ha én nem mondom el. Minden, amit mondtam, igaz volt.

– Az lehet, de mit nem mondott el?

Jordie hallgatott.

– Ühüm. Ezt a hiányzó részt szeretném hallani, Jordie. Addig tekintse magát letartóztatva. – Ezek után mintha édes semmiségeket sugdosna, a fülébe suttogta az alkotmányos jogait.

Mostanára már többsaroknyira eltávolodtak a szállodától, de Kinnard ébersége egy pillanatra sem hagyott alább. Azt játszotta, hogy ők ketten egy esti szórakozásra induló szerelmespár, de közben résen volt, s a figyelmét semmi sem kerülte el. Yérfoltos kezét a farmerja zsebébe mélyesztette, nehogy valaki észrevegye. Amikor egy alacsonyan repülő rendőrségi helikopter körözni kezdett felettük, behúzta Jordie-t egy kifőzdébe, ahol beálltak a sorba, mint a többi ételre váró, amíg a helikopter el nem távolodott.

Egyszer a keskeny járda közepén váratlanul megtorpant, és hagyta, hogy egy fiatal férfiakból álló lármás részeg társaság

körülvegye őket, de még beszédbe is elegyedett a többiektől kicsit lemaradozó társukkal, mintha haverok lennének.

– Megyünk valahová? – kérdezte Jordie, miután elváltak a társaságtól, és továbbmentek. – Hová visz engem?

Shaw nem válaszolt, és Jordie nem kérdezte meg még egyszer. Jól ismerte a várost és a negyedet, úgyhogy tudta, leszámítva azt, hogy két utcasarok között gyorsan átvágnak a túloldalra, bemennek és kijönnek emberekkel tele üzletek bejáratán, valójában körbejárnak, és rendre visszatérnek oda, ahol már jártak.

Végül megkérdezte:

– Attól tart, hogy követnek minket?

– Inkább szeretném. Semmit sem szeretnék jobban, mint hogy Panella a sarkunkban loholjon.

– Miért?

– Kinyírhatnám, és nem kéne megindokolnom, hogy miért tettem.

Ezt sem tréfából mondta.

Mentek egy újabb félórát. Kinnard vagy túlságosan gyenge volt ahhoz, hogy folytassa, vagy meggyőződött róla, hogy senki sem követi őket. Lelassította a lépteit, és miután még egyszer hátrakémlt, befordultak egy sarkon. A lármás, üzletekkel tele utcáktól eltérően sötét, csendes utcába jutottak. Egy idősebb pár sétáltatott pórázon egy öregnek látszó kutyát, amúgy az utca néptelen volt.

Már majdnem a következő sarokra értek, amikor Shaw váratlanul megtorpant. Két téглаépület közötti keskeny sikátorra nyíló vaskapu előtt álltak. A két ház sötét volt, ablakain le voltak

húzva a redőnyök, a málló vakolat repedéseiből apró páfrányok hajtottak ki.

Shaw a megfelelő kombinációval kinyitotta a kapun függő lakatot, majd benyomta a kapu egyik szárnyát. A pántok olyan hangosan csikorogtak, hogy Jordie arra gondolt, ekkora zaj biztonsági rendszernek is megfelel. A kapun belülre kerülve Shaw kinyúlt a rácsok között, és bezárta a lakatot. Aztán Jordie-t kézen fogva elindult a szűk sikátoron, amely nem sokkal volt szélesebb a vállánál. Az egyenetlen kövezet darabjai mozogtak, és csúszós moha lepte be őket.

Fallal körülvett udvarba jutottak, amely fölé terebélyes tölgyfa lombja borult sátorként. Az egykor szép kert mára gazdátlanná vált. A kőfalakról lecsüngő indák vagy elburjánzottak, vagy elszáradtak. A betonból épült szökőkút közepén álló angyalkának hiányzott a fél karja, és mintha kétségbeesetten nézett volna le a lába elé, a medencében poshadó vízre.

Shaw föllépett az épület külső falához csatlakozó vaslépcsőre, és maga után húzta Jordie-t. A lépcső tetejére érve kiemelt egy téglát a falból, kivett egy kulcsot, kinyitotta vele az ajtót, és bevezette Jordie-t egy vaksötét helyiségbe. Mielőtt lámpát gyújtott volna, becsukta az ajtót. A kulcsot egy könyvespolc tetejére dobta, aztán odament egy ablakra szerelt légkondicionáléhoz, és bekapcsolta.

– Napok óta nem jártam itt, úgyhogy beletelik kis időbe, mire lehül.

Jordie csodálkozva nézett körül. A nappali, ahol álltak, egybe volt építve egy kicsi, de jól felszerelt konyhával, s a kettőt egy étkezőpult választotta el. A tőle balra lévő ajtó nyilván a hálósobába vezetett. A lakás olcsó, de kényelmes bútorokkal volt berendezve,

melyeket úgy helyeztek el, hogy a padló minél nagyobb felülete maradjon szabadon.

– Itt lakik? – kérdezte, miután ráérősen megnézett mindent.

– Nem. Atlantában van az állandó lakásom. Ha annak lehet nevezni. Itt ritkán szoktam tartózkodni.

– Akkor...? – Nézett a férfira kérdően Jordie.

– A családomé. Annak idején olcsón jutottak hozzá. Mindig itt szálltunk meg, amikor eljöttünk látogatóba a nagyszüleimhez. Anya szerette a francia negyedet.

– Odalent lakik valaki?

– Már nem. Egy darabig egy agglegény bérelte a szüleimtől, de amikor elköltözött, ők... – Elnémult, mintha egy kapcsolót fordítottak volna el. – Nem érdekes.

– Szerintem az. Ha nem lenne érdekes, nem tartotta volna meg ennyi ideig a házat.

* * *

Shaw elfordult, mielőtt Jordie megláthatta volna, mennyire telibe találták a szavai.

– Mindjárt jövök. – A hálószoa ajtajában megtorpant. – Eszébe ne jusson meglógni.

A hálón átvágva bement a fürdőszobába. Folyékony szappannal és olyan forró vízzel, amit még el tudott viselni, lesikálta a kezéről Hickam véré, közben megpróbált nem gondolni arra, hogy mennyi vért veszíthetett. Amikor már átlátszó víz folyt le a lefolyóba, megtörülte a kezét, elhúzta a kötését, hogy megnézze a sebet, aztán visszament a nappaliba. Jordie már levette és egy fotelre pakolta a

pólót, a gyöngyöket és a golyóálló mellényt. Ettől eltekintve pontosan azon a helyen állt, ahol az imént, és még mindig ámulva nézett körül.

– Mi az? – kérdezte Shaw.

– Maga csupa meglepetés. Ennyi az egész.

Shaw a konyha felé indult.

– Kényelmes kis lakás. Itt tanyáztam, amikor Panella ügyében nyomoztam. Múlt csütörtökön érkeztem, mielőtt összejöttem Mickey Boldennel. Bekészítettem valamennyi ennivalót és vizet, arra az esetre, ha egy időre el kéne tűnnöm szem elől, attól függően, hogyan alakulnak a dolgok Tobiasban. Akkor még nem sokat tudtam. – Elővett két üveg vizet a hűtőszekrényből, és az egyiket Jordienak nyújtotta.

Mindketten ittak, majd Jordie megkérdezte:

– Miért nem ide hozott a helyett a piszkos garázs helyett?

– Ez túl komfortos. Túl sok ember van a közelben. Túl sok menekülési lehetőség. Nekem egy elszigetelt és kényelmetlen hely kellett.

– Ahol megfélemlíthet és megkínozhat.

– Nem kínoztam meg. De tartsa észben. Még sor kerülhet rá.

Ingzsebéből elővette az eldobható telefont, és felhívta Wiley-t.

Többszöri csengetés után vette csak fel, és a hangján levertség, érzelmi kiüresedés érződött.

– Én vagyok – mondta Shaw.

– Ő is ott van?

– Itt áll előttem.

Jordie jelzett, hangosítsa ki a telefont, hogy ő is hallja.

– Hickam? – kérdezte Shaw a legrosszabbtól tartva.

– Él. Kritikus az állapota.

Jordie megdöbbenve huppant le a fotel párnázott karfájára, ahová a levetett holmijait rakta. Azt mondta, nem akarja, hogy még valaki meghaljon miatta. Ez még Royce Sherman előtt volt. Hickam egy újabb áldozat.

Aszlányi Károly - A gazdag emberA kórházban van? – kérdezte Shaw Wiley-től.

– Most értem ide. A nyomozók elengedtek, így bejöhettem. Hick épp a műtőben van. Értesíteniük kellett a vérbankot. Lehet, hogy csodának kell történnie, hogy ezt túlélje.

Shaw beletúrt a hajába.

– Együtt érzek, öregem.

– Kösz. – Wiley krákogott, aztán kivárt, majd azt kérdezte: – Miért lógott meg?

– Jordie biztonsága miatt.

– Nevetnem kell. Maga és a biztonság két külön fogalom.

– Le is tartóztattam, még a jogait is felolvastam neki.

– Komolyan? Most miért?

Shaw egyenesen Jordie szemébe nézve válaszolta:

– Ahogy maga, kezdem én is azt hinni, hogy nem volt teljesen őszinte hozzánk. Többet tud, mint amennyit elmond. Hétszentség, hogy Panella ideges miatta, különben nem figyelmeztette volna. Azért lőtte le Royce Shermant, hogy ne tudjon beszélni. Most meg Hickamet próbálta...

– ...Nem Panella volt.

Shaw úgy rándult össze, mintha megint belévágták volna azt a propellert.

– Micsoda?

– Egy biztonsági kamera felvette, amint a gyanúsított gyors léptekkel tart a járdán Hick kocsija felé. Mindössze egy-két perccel azelőtt volt, hogy a motoros zsaruk leállították a forgalmat. Valami gengszter.

– Letartóztatták?

– Nem.

– Azonosították?

– Nem. Nem lehetett kivenni az arcát. Kapucnis melegítőfelső volt rajta.

– *Kapucnis melegítőfelső?*

– Sötét színű, mint a magáé. A nyomozók feltételezik, hogy Hick azt hitte, maga az, és letekerte neki az ablakot.

Shaw agya zuhanórepülésbe kezdett, de mindig felkapaszkodott oda, hány véletlennek kell összejönnie ahhoz, hogy egy gengszter, akin olyan felső van, mint az övé, abban a szűk időszávban jelenjen meg a helyszínen.

Látta maga előtt Hickam tehetetlenül himbálózó bal kezét, csuklóján a véráztatta drága karórájával.

– Eltűnt valami? Pénztárca? Fegyver?

– Nem.

– Nem hiszem el. – Tudta, hogy Wiley nincs most olyan állapotban, hogy tanácskozni lehessen vele, de nem vesztegethetik a drága időt arra, hogy az NÜPD nyomozói téves következtetésre jussanak. – Panella volt – mondta.

– Mondtam nekik. Többször is. A nyomozók gyanúsítanak valakit.

– Látta a biztonsági kamera videóját?

– Az egyik nyomozó visszajátszotta nekem az iPadjén. – Wiley hangja elbizonytalanodott. – A sötétben, az adrenalin hatása alatt elképzelhető, hogy Hick a kapucnis alak láttán magát vélte közeledni a járdán.

– De?

– Más testalkat. Közel sem olyan magas, mint maga.

– Panella volt.

– De láthatóan kímélte a bal oldalát. Gyorsan ment, de bicegve.

Jordie halk, meglepett kiáltást hallatott.

Shaw ránézett.

– Visszahívom – mondta Wiley-nek.

* * *

Joe a váróterem kanapéján ült, könyökével a térdére támaszkodva, fejét lehorgasztva, a két cipője között a csúnya szőnyeget bámulva, és imádkozott. Vagy valami ilyesmit csinált. Mert tudta, hogy fordított helyzetben, ha most az ő élete függne egy cérnaszálon, Hick ezt tenné.

– Joe?

Fölnézve Marshát látta maga előtt, és olyan dühös lett, hogy a legszívesebben ráordított volna, de közben úgy örült, amiért látja, hogy nem tehetett mást, felállt, és kitarta a karját. Az asszony bebújt a karja közé, és hosszú percekig úgy maradtak, egymást átölelve. Joe magába itta az asszonyt, és arra gondolt, hogy milyen életbe vágóan fontos számára. Mindaz, ami őt jelenti. A szemtelen humora. A puha, ismerős teste. És most az ereje.

Amikor végül kibontakoztak az ölelésből, Joe megtörölte a szemét, de a hangja már a megszokott volt.

– Állítólag be vagy zárva, és őr vigyáz rád.

Noha Kinnard váratlanul és minden magyarázat nélkül tette le a telefont, miután váltig állította, hogy Panella a tettes, Joe annyira aggódott, hogy rendőri védelmet kért a családja számára. Ha tényleg Panella volt, akkor személyesen veszi fel a harcot vele, és nem fogja megválogatni az eszközeit. Joe nem volt hajlandó kockára tenni a felesége és a gyerekei biztonságát.

– Látnom kellett téged – mondta Marsha. – Van egy rendőrnő a házban. A gyerekek alszanak, nem tudják, hogy eljöttem. Az egyik rendőr hozott el az autóján. Tizenöt percet kaptam tőle. – Többször egymás után megcsókolta Joe arcát. – Hogy van Hick?

Joe a kanapéhoz vezette, és leültek. Az asszony szorosan hozzásimult.

– Hick az utolsó pillanatban felismerhette a helyzetet, és megpróbált elhajolni. A lövés így a feje helyett a nyakát találta el. Itt egy érsebészre vártak, hogy elvégezze a műtétet. Hick rengeteg vért vesztett. Mindenfelől jöttek a rendőrök, hogy vért adjanak. Még Morrow is. Beszéltem neked a seriffhelyettesről, ugye? Na, hát ő is eljött az állományuk néhány emberével együtt.

– A tévében azt mondták, hogy keresnek egy gyanúsítottat, akit rögzített a biztonsági kamera.

– Próbálják kideríteni a személyazonosságát, de...

– Szerinted Billy Panella volt.

– Az a lány Tobiasban azt mondta, hogy Royce Sherman gyilkosa egy hangerősítőn keresztül beszélt. Ezt előzőleg senki sem említette neki. Hogy találhatott volna ki magától egy ilyesféle részletet? És az,

aki rálőtt Hickre, ugyanolyan kapucnis felsőt viselt, mint amit Hick adott Kinnardnak. Ez volt az ő kis tréfája külön a mi számunkra.

– Honnan tudná, hol szállásoltátok el Jordie Bennettet? Vagy honnan tudna Kinnardról és a kapucnis felsőről?

– Ezt kérdezem én is magamtól. Csak arra tudok gondolni, hogy visszament a tett színhelyére Tobiasban. Hogy jól röhögjön. Kárörvendőn kiélvezze a helyzetet. Lehet, hogy ott meglátott bennünket. Követett minket visszafelé a szállodáig. A csalétekül használt kocsisor nem tévesztette meg. Nem kellett mást tennie, mint szemmel tartani Hick autóját.

Öklével a térdére ütött.

– Arcátlan, pimasz fráter, és a fenébe is, megint túljárt az eszemen! Hat hónappal ezelőtt megszagolta, hogy Hick és én elindultunk érte, és az utolsó pillanatban meglépett. Hát már sohasem fogom elkapni ezt a cégéres gazembert?

Az asszony a hátát simogatta.

– Joe, ne tedd ezt most magaddal. Még azt sem tudhatod biztosan, hogy Panella volt.

– Ebben az egyben nincs vitánk Kinnarddal. Ő biztos benne.

– Ő most hol van?

– Na, ez megint egy másik történet. – Elmesélte Marshának Kinnard eltűnését a bűnügyi helyszínről. – Azt mondja, hogy letartóztatta Jordie Bennettet.

Marscha felvonta a szemöldökét.

– Pontosan. – Ezután idézte Hick szavait, aki szerint kicsapott a gőz a szállodabeli hálósobából. Az asszony válasza erre mindössze egy elgondolkodó *hmmm* volt. Joe ismerte ezt a hangot.

– Mi van?

– Ezek az emberek, férfiak, egész életében ide-oda ráncigálták, hol erre, hol arra húzták-vonták. Sajnálom szegényt.

– Ne sajnáld. Még ne. Lehet, hogy Kinnard odavan érte, de közben azt is tudja, hogy a nő többet tud, mint amennyit elmond.

– És te mit gondolsz?

– Ugyanazt. Van valami, amivel kapcsolatban nem mondja meg az igazat.

– Panelláról? Saját magáról?

– Lehet, habár ő azt állítja, hogy nem. De amikor Joshról van szó, anyatigrissé válik. Hallottad, mit mondtam neki ma reggel.

– Marsha ott feküdt mellette az ágyban, amikor Josh még hajnal előtt felhívta. – Szándékosan megpróbáltam ráijeszteni annyira, hogy feladja magát. Ez még azelőtt volt, hogy megtalálták Royce Sherman holttestét. Ms. Bennett szerint ezen kiakadt. Most meg Hick? Ha megerősítést kapunk arról, hogy Panella...

Ebben a pillanatban megszólalt a telefonja. Amikor felvette, Kinnard szólt bele:

– Panella volt.

* * *

– Gyerekkorában ízületi gyulladással kezelték. – Shaw közelebb tartotta a telefont Jordie-hoz. – Mondja meg neki.

– Lényegében kinőtte – mondta a telefonba Jordie –, de ha fáradt vagy beteg, akár csak egy enyhébb torokgyulladásnál vagy bármilyen betegségnél, ami legyengíti az immunrendszerét, kiújul. Ilyenkor gyulladásba jönnek az ízületei, különösen a bal térdében. Ez okozza a bicegést.

– Ezt nem tudtam – mondta Wiley.

– Én sem – felelte Shaw. – És senki.

– Kivéve Ms. Bennettet.

– Igen. Kivéve őt – mondta Shaw.

Jordie a hangja hallatán elvörösödött a dühtől.

– Azt mondja, Panellát zavarja a sántikálás – folytatta Shaw. –

Ügyesen leplezi.

– Kivéve amikor gyilkolni indul.

– Gondolom, igen. – Shaw kicsit hallgatott, aztán megkérdezte Wiley-től, hogy van.

– Rendben vagyok. Itt van mellettem a feleségem. – Elmondta, hogy rendőri védelmet kért a családja részére.

– Okosan tette – nyugtázta Shaw. – Talán még jobb lenne elvinni őket a városból.

– Megfontolom, mihelyt többet tudok Hick állapotáról.

– Még a múltóban van?

– Úgy tudom. – Joe hangja remegni kezdett. Gyorsan más témára váltott. – Elárulja nekem, hogy hol vannak?

– A saját búvóhelyemen. Panella nem fog megtalálni minket. Wiley sóhajtott, de annyiban hagyta a dolgot, talán mert nem volt energiája, hogy tovább foglalkozzon vele.

– Feltételezem, hogy Ms. Bennett nem hallott az öccse felől.

– Nem. És egy percre sem vesztettem őt szem elől. Ott van valami?

– Nincs – felelte Wiley. – Azt hittem, rémülten fog telefonálni, ha megtudja, mi történt Hickkel.

Jordie nyilván ugyanezt várta. Shaw látta rajta, hogy nyugtalanítja az öccse hallgatása.

– Hogy van? – kérdezte Wiley. – Fáj az oldala?

– Javul. Most le kell feküdnöm. De szóljon, ha megtud valamit Hickamről, mindegy, mennyi az idő.

– Szólok. A mentősök mondták, hogy valószínűleg megmentette az életét azzal, hogy elállította a vérzést.

– Bízunk benne.

– Igen. – Wiley hangja megint megremegett. Megköszörülte a torkát. – De továbbra sem fogja kedvelni magát.

– Más sem szokott.

* * *

Shaw visszatette a telefont az ingzsebébe.

– Jordie.

Mialatt Joe Wiley-vel beszélt, egyszer sem vette le a szemét róla. Most olyan elszánt léptekkel indult el feléje, hogy Jordie megijedt. Kényszerítenie kellett magát, hogy ne forduljon el tőle, amikor a férfi megállt közvetlenül a fotel előtt, amelynek a karfáján ült.

– És most mondja el az igazságot. A teljes igazságot.

– Mert különben? Megfenyegetett, hogy megöl, és nem ölt meg. Most mivel akar megfenyegetni?

– Börtönnel.

Jordie-nak ez eddig eszébe sem jutott. Úgy elképedt, hogy hirtelen meg sem tudott szólalni.

– Ahol nem lesz lehetősége a drágalátos tróger öcsikéjének segíteni, mert a saját jogi csatái megvívásával lesz elfoglalva.

Jordie nyelt egyet.

– Nem tettek felelőssé semmilyen bűncselekményért.

– Még nem. De ez változhat. Időbe telik, míg az állami és szövetségi ügyészek alaposan és mélyrehatóan megvizsgálják mindent, és megállapítják, hogy van-e büntetőjogi felelőssége. Addig rács mögött csücsül.

– Ezt nem teheti meg.

– Akarja, hogy tegyünk egy próbát? Vagy inkább itt és most elmondja nekem az igazat?

– Már elmondtam.

– Nem az egészet. Nem említette a Panellával töltött vakációját. Azt a három napot. Luxuskörülmények között. A limuzinokat. Pedig biztosan emlékszik. Hogy is felejthetné el?

– Nem felejtettem el.

– Akkor miért nem említette, amikor a vele való személyes kapcsolatáról kérdeztem?

– Mert nincs ilyen!

– De volt?

– Nem volt.

– Soha?

– Soha!

– Akkor magyarázza meg, miért ment el vele három napra Közép-Amerikába. Pénzt mozgatni?

– Nem.

– Miért ment el, Jordie?

– Nem lényeges.

– A szövetségi kormány szerint az. *Szerintem az.*

– *Miért?*

– Azért, a szentségit, mert tudnom kell! – Közelebb lépett, csak úgy süttött belőle az indulat. – Lefeküdt Billy Panellával?

HARMINCHARMADIK FEJEZET

Jordie válla meggörnyedt.

– Nem, Shaw. Nem – nézett föl a férfi arcába.

Shaw hátralépett egyet, aztán megfordult, elballagott egy másik fotelhez, leült, hátát megtámasztotta a vastagra párnázott támlán, és egy pillanatra eltakarta a kezével a szemét.

– El fog ájulni? – kérdezte Jordie aggódalmasan.

– Nem.

– Feküdjön le, és pihenjen.

– Majd. – Shaw leengedte a kezét. – Előbb még arról az átkozott utazásról akarok hallani. Ha nem feküdt le Panellával, akkor miért ment el vele?

– Josh ragaszkodott hozzá.

A férfi kurtán felnevetett.

– Josh ragaszkodott hozzá?

– Meg kell értenie...

– Nos, nem értem meg.

– Próbálom elmondani – csattant fel a nő.

Shaw elhallgatott, de kemény, hideg tekintete elvette Jordie bátorságát. felállt a fotel karfájáról, és az udvarra néző ablakhoz sétált, Kinyitotta a zsalugátert, épp csak annyira, hogy a lécek között kilásson, és lenézett a szökőkútban álló szomorú angyalkára.

– Maga tud Josh hegeiről? – kérdezte.

– Hegeiről? Nem.

– Wiley és Hickam tudnak róluk. Azt hittem, talán a nyomozás során...

– A nyomozásom Panellára irányult, más bűncselekmények miatt, mint a Joshsal való ügye. Más körzet. Nem dolgoztam velük.

– Akkor igaz az, hogy a múlt péntekig nem is látott engem soha?
– fordult szembe vele Jordie.

– Igaz. Sohasem láttam.

– Amikor Josh besúgó lett, én is szerepeltem a hírekben.

– Nyilván el voltam foglalva. Vagy fizető filmet néztem. Nem hallottam magáról egészen addig, amíg ide nem jöttem, ahol Mickey elmondta, hogy Josh Bennett nővére a célszemély.

– Ott a kocsmában döntötte el, hogy majd engem használ arra, hogy elkapja őket?

– Igen. – Jordie már épp vissza akart fordulni az ablakhoz, amikor a férfi hozzátette: – De ha nem jött volna kapóra ez az ürügy, kitaláltam volna valami mást. Már akkor éreztem, hogy maga kell nekem, és az érzés azóta sem múlt el. – És a tekintete, ahogy Jordie-t nézte, nem hagyott kétséget efelől.

Jordie szívében különféle érzelmek kavargtak, de nem engedhetett nekik. Túl sok megmagyarázni való dolog maradt. Kelletlenül visszafordult az ablakhoz, lenézett az angyalára, és beszélni kezdett.

– A tarkójától le egészen a bokájáig Josh teste hátul tele van szörnyű sebhelyekkel. Rettenetesen csúnya hegekkel.

– Mi történt?

– Beesett a kandallóba, és meggyulladt a pizsamája. Hétéves volt. Én kilenc. Karácsony reggelén történt.

Shaw mormogott valamit, amit nem lehetett érteni, de szánakozás érződött rajta.

– Meg kéne javíttatnia azt az angyalkát a szökőkútban. Olyan szomorúnak látszik – mondta Jordie.

– Hagyja az angyalkát. Folytassa. Mi történt?

Jordie vett egy nagy levegőt, és folytatta.

– Egy szép ünnep első reggele volt. Josh és én korán ébredtünk, és izgatottan futottunk le, ahogy a gyerekek szoktak karácsony reggelén. Forró csokoládét ittunk, és közben az ajándékainkat bontogattuk. Anya intette Josht, hogy ne igya túl gyorsan, mert megégeti a nyelvét. Egy igazi katasztrófa után komikus, hogy az ember emlékszik ilyesmire.

Miután már minden ajándékot kibontottunk, apa kiment, hogy megnézzze a vadászkutyáit. Anya kivonult a konyhába gofrit sütni. Josh és én a nappaliban maradtunk, és az új játékaikkal játszottunk.

Az egyik új játékom egy Barbie volt. Josh, mint afféle kisöcs, nem hagyott békén, folyton felhajtotta a baba szoknyáját, összekócolta a haját, csúfolta a cicijét. Én rákiáltottam, hogy hagyja abba. Anya hallotta, hogy veszekszünk, és mint az anyák szokták, bekiáltott a konyhából, hogy hagyjuk abba, karácsony van, ne rontsuk el ezt a szép napot civakodással. De Josh nem hagyta abba. Kikapta a kezemből a babát. Egymásnak estünk miatta.

Jordie érezte az ismerős szorítást a torkában, és egy percig képtelen volt folytatni. Reménykedett, hogy Shaw kegyelmet ad, és szól, hogy nem muszáj folytatnia. De ő nem szólt.

– Nagyon gyorsan történt – mondta Jordie. – Egyik pillanatban még csúfondáros arccal a háta mögé rejtette a Barbie-mat, a következő pillanatban meg már lángolt a pizsamája. Én előbb

sikoltottam, mint ő. Anya berohant a konyhából. Torka szakadtából kiáltozott apának, de közben volt annyi lélekjelenléte, hogy lelökje Josht a padlóra, és rádobjon egy plédet. Apa berohant, ráugrott Joshra, és addig csapkodta a hátát, amíg a lángok elaludtak. Akkor már Josh is sikoltozott.

Jordie látta, hogy vízcseppek csorognak le az anyyalka arcán. Olyan volt, mintha sírna.

– Eleredt az eső – mondta.

Shaw megjegyzés nélkül hagyta az időjárás-jelentését.

– És maga ennyi éven át vezekelt egy baleset miatt – mondta.

– Nem volt baleset. Ellöktem.

– Gyerekek voltak, Jordie. Hajba kaptak egy játék miatt.

A nő megfordult.

– Ha én akkor nem verekszem vele...

– Ezzel revolverezi magát, igaz? Nem engedi, hogy valaha is elfelejtse.

A férfinak annyira igaza volt, hogy Jordie dühe egy pillanat alatt kifűjt.

– Nem. Soha. Hogy mit nem mondtam el a mai telefonbeszélgetésünkből? Azt mondta, a halálát kívánom, azt akarom, hogy tűnjön el az életemből, hogy amikor majd Panella golyót röpít a fejébe, végre megkapom, amire vágyom, megszabadulok tőle.

Shaw megint megdörzsölte a szemét, majd amikor elvette a kezét, megkérdezte:

– A szüleik?

– A haláluk napjáig nem engedték ők sem, hogy elfelejtsem. Nem gonoszságból, csak...

– ...finoman, de állandóan emlékeztették rá, hogy maga a felelős a kisöccse tragédiájáért.

– Valami ilyesmi – ismerte el csendesen Jordie.

– És miközben magában szüntelenül büntudatot keltettek, Joshnak engedményeket tettek, Minden szemétségét elnézték, elviselték, megbocsátották. Ő pedig...

– Shaw. – A hang olyan komoly volt, hogy Shaw elhallgatott. – Mindazt, amit most elmondott, tízezerszer elmondtam magamnak. A terapeuták tízezerszer elismételték nekem. Itt – mutatott a homlokára – tudom, nem az én hibám, hogy a családom soha többé nem lett már ugyanaz, mint volt. Apám más nők ágyában keresett vigaszt. Nem az én hibám. Anya nyugtatókon és vodkán élt. Nem az én hibám. Hogy ettől kezdve hogy nevelték Josht, az sem függött tőlem. Az engedelkenységük oda vezetett, hogy egy veszekedős, sértődékeny zsarnok lett belőle. Senkit és semmit nem szeret. Csak magára gondol, és azt hiszi, hogy az átélt szenvedés miatt joga van mindenhez. Mindezt én is tudom.

De nem én töltöttem hónapokat a fájdalomtól szenvedve. Több mint egy évig volt kórházban. El kellett viselnie a bőrátültetéseket, életveszélyes fertőzéseket, és ez csak a fizikai része a dolognak. A pszichéje súlyosabban sérült, mint a teste. Nem állt szóba gyerekpszichológusokkal, lelkészekkel, tanácsadókkal. A szüleink megengedték, hogy gorombáskodjon olyanokkal, akik őszintén segíteni próbáltak rajta, és azzal, hogy elkényeztették, még azt a csekély haladást is visszafordították, amit mások értek nála.

Josh úgy viselkedett, mint egy szörnyeteg, mert annak látta magát. Amikor rendbe jött annyira, hogy újra iskolába járhasson, a

többiek kíváncsiságának és kegyetlenségének céltáblájává vált. Maga is tudja, milyen gonoszak tudnak lenni a gyerekek.

– A nővére meg jött, és megmentette.

– Szinte naponta.

– Elvárta, hogy maga vívja meg az ő harcait.

– Igen, és nem volt megállás. Minél többet tettem érte én vagy más, annál többet követelt. Semmiért nem vállalt személyes felelősséget. Bármilyen rosszat követett el, vagy ha valamiben kudarcot vallott, nem az ő hibájából történt. Az egész élete egy óriási „ha nem”-mé vált. Ha nem lenne sebhelyes, akkor sportolhatna, lehetnének barátai, tetszene a lányoknak. – Jordie megtámaszkodott az ablakpárkányban. Csak most érezte, mekkora nem szűnő terhet rótt rá, hogy Josht boldognak és kiegyensúlyozottnak lássa. – Kezdttem úgy érezni, hogy nekem kell megvédenem az öcsémet minden bajtól, és attól, hogy mások kicsúfolják. Idővel, nem is tudom, valahogy rendszer lett abból, hogy jóvá kell tennem azt a karácsony reggelt.

– De mind a mai napig bármit tesz is, sohasem elég.

Erre már válaszolni sem kellett. Így Shaw folytatta:

– De maga hatalmazta fel arra, hogy így kihasználja magát.

– Tisztában vagyok vele.

– Akkor miért nem küldi el az anyjába? – De egy kézmozdulattal rögtön jelezte, hogy nem így gondolta. – Ne törődjön vele. Értem, hogy miért nem. Hogy még akkor sem, amikor ragaszkodott hozzá, hogy elmenjen arra a hétvégére a főnökével.

– Megint visszajutunk ide – sóhajtott Jordie.

– Ezen agyalok már mióta.

A férfi éles tekintete megfosztotta a védekezés és mentegetőzés minden lehetőségétől, mígnem úgy érezte, hogy védtelenül és kiszolgáltatottan áll előtte. Arcát a kezébe temette, és olyan mélyeket lélegzett, hogy Shaw a végén aggódalmasan szólongatta a nevén. Nagy sokára leengedte a kezét, de még akkor sem tudta rávenni magát, hogy a férfi szemébe nézzen.

– Hazudtam Joe Wiley-nek és Hickam ügynöknek. Magának is hazudtam – tette hozzá halkan. – Azért mentem el Costa Ricába, hogy segítsek Panellának és Joshnak egy több százezer dolláros csalásban. Nem tudom a teljes összeget, de nem olyan jelentős, mint az a tény, hogy bűnrészes voltam abban a szélhámosságban.

A férfi lassan, hosszan kiengedte a levegőt a tüdejéből, aztán két könyökét a térdén megtámasztva előredőlt, és hüvelykujját kétoldalt a halántékához nyomta.

– Igaza volt, amikor letartóztatott – jegyezte meg halkan a nő.

A férfi a két térde közé ejtette a kezét, és felnézett a nőre.

– Mit csinált?

– Azt, amiben jó vagyok. Háziasszonyként szerepeltem partikon. Két vacsorán és egy villásreggelin, ahol fehér zakós pincérek szolgáltak fel annak a villának a kertjében, ahol Panellával laktam. Én rendeltem meg az ételeket, az italokat, a virágokat, a férfi vendégek számára a doboz kubai szivart, a hölgyeknek pedig a Hermès sálakat.

Magukon az eseményeken a kedves háziasszony szerepét alakítottam, miközben Panella színes füzeteket osztogatott egy olyan helyről, amely nem létezik. Legalábbis nem ott, ahol ő állította. A jómódúak és jó ízlésűek nyugdíjasparadicsomaként állította be, és arra biztatta a házaspárokat, hogy társuljanak be az üzletbe, amíg

olcsón megtehetik. Természetesen résztulajdonosként elsőbbségi jogot élveznek az öbölre vagy a Smaragd Golfpályára néző házhelyek vásárlásánál.

– Maga akkor is tudta, hogy ez egy nem létező hely? Vagy ugyanúgy bedőlt a mesének, mint a potenciális befektetők?

– Ezt nehéz megmondani.

– Nem nehéz. Igen. Nem. Mindkettőt könnyű kimondani.

– Nem kérdeztem meg, hogy valódi-e vagy sem, mert nem akartam tudni. De ettől még nem vagyok kevésbé bűnös. Úgy *hittem*, hogy csalás az egész, mégis ott álltam, és néztem, amint derék emberek az aláírásukkal odaadják a pénzüket Panellának.

– Mennyi volt a maga része?

– Zéró. Semennyi. Nem vagyok tolvaj.

– Akkor mi volt az indítéka? – rázta a fejét értetlenül Shaw.

– Josh hozta szóba az ötletet. Én hivatásos partiszervező voltam. Értettem ahhoz, hogyan érjem el, hogy az emberek feloldódjanak, jól érezzék magukat, jól szórakozzanak. Biztos, hogy én remek hangulatot teremtenék, és ezzel megkönnyíteném Panella tervének kivitelezését. És milyen jól néznék ki mellette! Ezek Josh szavai, noha meg vagyok győződve róla, hogy Panella betanította neki, mit mondjon. Én persze hallani sem akartam róla. Nemet, sőt nagybetűs nemet mondtam Joshnak. De ő nem hagyta annyiban a dolgot. Azt mondta, a munkája, ennél fogva az élete múlik azon, hogy megteszem-e neki ezt a kis szívességet. Olyan nagy kérés ez? Képes lennék annyira önző lenni, hogy visszautasítom? És megint a régi fegyver: nem gondolom, hogy ennyivel tartozom neki?

Shaw tömören és útszéli modorban fejezte ki undorral vegyes felháborodását. Jordie halványan rámosolygott.

– Én most a rövidített változatot mesélem magának. Josh hónapokig rága a füleket. Minden alkalommal visszautasítottam. Aztán egy este, amikor eljöttem az Extravaganzából, Panella lépett oda hozzám. Azt mondta, üdvös lenne Josh karrierje szempontjából, ha megtenném neki, amit kér. Kinevettem, és közöltem vele, hogy felőlem nyugodtan kirúghatja Josht, sőt kifejezetten szeretném, ha egy napot sem dolgozna tovább neki. Aztán elküldtem a pokolba, beszálltam a kocsimba, és hazamentem.

Elhallgatott, és egy percre kifejezéstelenül nézett maga elé. Aztán a figyelmét megint Shaw felé fordította.

– Ezen az éjszakán megértettem, hogy Panella nem ismer olyan választ, hogy nem. Hajnalban küldött egy üzenetet a telefonomra. Miután megnéztem, visszaírtam neki, hogy rendben van, elmegyek vele, és vállalom a háziasszony szerepét a partijain.

– Mit írt? – kérdezte Shaw komoran.

– Semmit. Egyetlen szót sem.

– Valamivel csak megfenyegette magát?

– Egy videóval. Egy Josht ábrázoló bábút felöltöztetett pizsamába. Leöntötte benzinnel, odatartott egy öngyújtót, és a bábu lángra lobbant.

Shaw egy pillanatra becsukta a szemét.

– Jézus Krisztus.

– Josh retteg a tűztől. Attól, hogy megég. Én... nos... – Felmarkolta a haját a tarkóján, és masszírozni kezdte a nyakát, miközben fáradtan hátrafesztette a vállát. – Megfelelő indíték, nem gondolja?

– A szadista gazember.

– Igen. De működött. Elmentem vele Costa Ricába, és eljátszottam a szerepemet. Hazafelé a repülőn átnyúlt az ülés karfáján, megpaskolta a kezemet, és megdicsért, amiért olyan nagyszerű munkát végeztem. Aztán még hozzátette, hogy vannak más ötletei is, miben tudnám hasznossá tenni magam. Azt hittem, megfulladok, mire a repülő földet ér, mert rájöttem, hogy sem Josh, sem én nem fogunk többé kiszabadulni a markából. Josh már most is a bábja volt, és azok után, hogy azt a szörnyű videót láttam, mindig félni fogok attól, hogy el kell fogadnom Panella kihívását. Ha a megfélemlítésével rá tudott venni, hogy megrendezzek számára néhány partit, mit fog még követelni tőlem?

– Hogy feküdjön le vele.

Jordie derékból előredőlt.

– Már megtette, ugye? Azon a háromnapos úton?

– Shaw, esküszöm magának, hogy itt húztam meg a határt. Megmondtam neki, hogy ha hozzám ér, meg kell ölnie. Nem lenne abból óriási botrány? Ha holtan találnának rám abban a villában, ahol együtt rendeztünk partikat, akkor kitenné magát egy bűnügyi nyomozásnak.

Kis vállrándítással folytatta.

– Gondolom, felismerte az érvelés logikáját. Mindenesetre békén hagyott. A dolog egyébként sem a szexről szólt. Soha a legcsekélyebb érdeklődést sem mutatta irántam. A kontrollt akarta megszerezni, nem engem. De azt, hogy nemet mondtam neki, nem felejtette el. Azt hiszem, ez volt az egyik oka, amiért megbízta Boldent, hogy öljön meg engem.

Shaw olyan sokáig csak ült és nézte őt némán, hogy Jordie már attól félt, még most sem hisz neki.

– Ez volt az egyetlen alkalom, hogy megtett neki valamit? – kérdezte nagy sokára.

– Igen. Ettől az úttól számított egy hónapon belül Joe Wiley érintkezésbe lépett Joshsal, én pedig megkezdtem a magam hadjáratát azért, hogy tegyen tanúvallomást Panella ellen. De ha nem lett volna belőle jogi ügy, ha nincs Joe Wiley vagy Hickam ügynök, tennem kellett volna valamit, hogy eltakarítsam az életünkéből. Azzal az elhatározással jöttem vissza a Costa Rica-i három nap után, hogy ezt véghez is viszem.

– És mi a helyzet a vőlegényével? Jacksonnal?

– Úgy érti, az úttal kapcsolatban? Azt mondtam neki, hogy a hétvégén egy szakmai konferencia tervezése miatti eseményen kell részt vennem.

– És amikor felhívta...

– Nem hívott fel.

– Három napig?

– Nem volt oka rá, hogy felhívjon.

Shaw döbbenten nézett rá.

– Hogy vagy, drágám? Sima volt a repülőút? Milyen a szálloda? Hiányzol. Mit szólnál egy jó kis mocskos telefonszexhez?

– Nem tartotta szükségesnek, hogy felhívjon – mondta Jordie ingerülten.

– Nos, ha engem kérdez, Jackson nem figyelt oda eléggé a nőjére.

– De nem kérdezem. Jacksonnak nem volt oka, hogy kételkedjen bennem.

– Nem? Akkor miért hagyta ott az első jelre, amint megsejtette, hogy valami baj van? Még azt sem várta meg, hogy kiderüljön, érinti-e magát az ügy, és ha igen, mennyiben. Nem esküdött meg,

hogy magáért a hétfejű sárkánnyal is megvív, de még arról sem biztosította, hogy a háttérben maradva nyújt majd erkölcsi támogatást. Nem, ő feltűnő féknyomokat hagyva száguldott el magától egyenesen a társaságba épp csak bevezetett lánykához. Tényleg, mit tett egyáltalán Jackson, amivel szerelmet és csodálatot ébresztett magában? Nem kedvelem őt – morogta végezetül.

– Hát, ő sem kedvelné magát – nevetett halkan Jordie.

– Más se.

– Én kedvelem.

HARMINCNEGYEDIKFEJEZET

Jordie vallomása után sokáig egyikőjük sem szólt, nem is mozdult. Percek teltek el úgy, hogy csak az esőcseppek kopogása hallatszott az ablaküvegen.

Azután Shaw a fotel karfájára tette a kezét – a nagy, erős, gyönyörűen formált két kezét –, és egy lendülettel felállt. Lassú, kimért léptekkel, amelyek ismerősek voltak Jordie-nak még onnan, amikor a garázsban voltak, megindult feléje. De most közelebb jött, ő pedig nem a félelemtől, hanem a várakozás izgalmától remegett. Ahogy megállt előtte, Shaw betöltötte az egész látóterét. Nem mintha rajta kívül bármi mást is látni szeretett volna.

– Miért? – kérdezte Shaw.

– Hogy miért kedvelem? – Hogy tudná legjobban elmagyarázni? Némi megfontolás után válaszolt. – Mert nem keres mentségeket a maga számára. Nem mentegetőzik, amiért az lett, aki.

A férfi a keze után nyúlt, és felhúzta a fotelból. Most is, mint a múltkor, a két tenyere közé vette Jordie arcát, és hátrabillentette a fejét. Az arcát fürkészve talán egy teljesebb magyarázatot keresett arra, amit mondott, vagy tiltakozásra várt, amikor térdével kicsit széjjelebb lökte a két lábát, hogy be tudjon lépni közéjük. Lökött rajta egyet, aztán még egyet, hogy lássa, hajlandó-e. Jordie hívogatón hozzásimult, és amikor Shaw az ágyékához illesztette a farmerjában ágaskodó hímtagját, ölében úgy áradt szét a forró vágy, mint a legfinomabb szesz. Lehunyta a szemét, ellazította a nyakizmait, és hagyta, hogy egyedül a férfi két keze tartsa meg a fejét.

– Nem akarok többé ez ellen küzdeni, Shaw – suttogta.

A férfi egy pillanatra a szája sarkához érintette a nyelve hegyét, aztán a szája a nyakához vándorolt, és finoman szívogatni kezdte a füle alatti pontot.

– Bármilyen legyen is ez – lehelte Jordie. – Mi ez?

Shaw elvette a kezét az arcától, és a blúza alá hátul benyúlva kikapcsolta a melltartóját.

– Ez egy további intézkedés.

– Micsoda?

– Azt mondtam, további intézkedésig le vagy tartóztatva.

– Beismertem egy bűnömet.

– Én meg most készülök elkövetni egyet.

Két keze végigsiklott a nő bordáin, és bebújt a melltartója két kosarába. Elégedetten felmordult, amikor ujjai rátaláltak a kemény mellbimbókra. Gyengéden rájuk simította a tenyerét, és körözni kezdett rajtuk, majd ujjait finoman, de határozottan összezárta a mellén.

Vágy, akarás és önátadás áradt szét Jordie testében. A szája megkereste a férfi száját, és amikor rátalált, mohón egymásra tapadtak. Addig sem váltak szét, amíg Shaw-nak sikerült lerángatnia Jordieről a blúzat és lecsúsztatnia a melltartóját, csak ezután vándorolt le a szája Jordie mellére, hogy gyengéden cibálja, nyelvével becézgesse a bimbókat. Jordie ujjával beletúrt Shaw hajába, és egy ideig csak az egyre növekvő vágy szaggatott nyögései hallatszottak az esőcseppek kopogásán túl.

Shaw Jordie két melle között megtámasztva lehajtotta a fejét, hogy lássa a nadrágján a sliccet. Mialatt a makacs gombokkal

vesződött, forrón lihegő lélegzése legyezte Jordie bőrét. Amikor végzett a gombokkal, fölemelte a fejét, és Jordie-ra nézett.

– Talán kibírom, amíg elérjük az ágyat. Ha sietünk.

Kézen fogta, és behúzta magával Jordie-t a hálósobába. Fel sem kapcsolta a villanyt, mindössze egyetlen mozdulattal átállította az egyik zsalugáter léceit, hogy az utcai lámpa fénye bevilágíthasson. A fény és árnyék csíkjai rávetültek az ágyra.

Shaw csizmái két hangos puffanással leestek a padlóra, azután következtek az inggombok, majd az ing lerántása. Jordie még a garázsból emlékezett Shaw szőrrel fedett mellkasára, a kétoldalt kirajzolódó bordák ívére, a szőrzet csillogó sávjára, amely a nadrágja övrészéhez vonzotta a tekintetét. De most a nyitott farmer alá is belátott, ahol ez a sáv kiszélesedett, és láthatóvá vált a teljes erekcióban felmeredő nemiszerv, aminek láttán elállt a lélegzete.

Shaw letolta magáról a farmernadrágot, és kilépett belőle. Ekkor észrevette, hogy Jordie nem mozdul.

– Segítsek? – kérdezte rekedten.

– Ne. – Jordie gyorsan lerúgta a cipőjét, kigombolta a nadrágját, és lehúzta magáról.

Shaw a derekánál megfogva fölemelte, letette az ágy közepére, aztán maga is mellé feküdt. A szájuk még épp csak megtalálta egymást, de már rángatta lefelé Jordie bugyiját, ameddig elért a keze, aztán föltérdelt, és teljesen lehúzta róla. Két keze a mellére siklott, kicsit megszorongatta, majd végigvándorolt a bordáin, és kétoldalt rákulcsolódott a csípőjére. Fejét lehajtva orrával megbirizgálta a szeméremdomb selymes szőrét, majd nyelvét becsúsztatta a szeméremajakba, aztán beljebb... Mire szétválasztotta Jordie combját

és beékelődött közéjük, a nyelvével már teljes lendülettel körözött benne.

Jordie elfúló lélegzettel kiáltotta a nevét, és kinyújtotta utána a kezét.

Shaw fizikai fölénye teljes tudatában magasodott fölébe, csak az arca mutatta a vágy okozta sebezhetőségét. Hímtagja széles feje elsőre szorosnak, de puhán rugalmasnak találta. Akkor egy mélyről jövő mordulást hallatva, egyetlen lökéssel teljesen benyomta magát. Amikor teljes súlyával elhelyezkedett benne, borzongó sóhaja visszhangként olvadt össze Jordie sóhajával.

– Mindig az járt a fejemben... – lehelte Jordie nyakába –, hogy itt vagyok... benned.

Jordie válaszul megszorította.

– Jaj, Jordie, ezt ne. Nem akarom siettetni.

– Én sem.

– De muszáj mozognom.

– Nekem is. – Jordie felemelte a csípőjét, és ringatni kezdte magát.

Shaw felnyögött, két kezét megtámasztotta Jordie válla fölött, és leereszkedett rá. Aztán, ahogy megígérte, egyenesen a szemébe mondta:

– Most pedig megduglak.

* * *

Miután hosszú percekig feküdt a kielégültség ellazult állapotában, Shaw felkelt az ágyból, és kiment a fürdőszobába. A faliszekrényben némi tapogatózás után megtalálta a tiszta mosdókesztyűket,

megvárta, amíg a csapból folyó víz felmelegszik, és megmosta magát. Egy másik mosdókesztyűt bevitt az ágyhoz, és Jordie-t is lemosta.

Miközben a hasát törülgette, Jordie szemébe nézve mondta:

– Kivenni. Ez volt a legnehezebb.

– Nem lett volna muszáj.

– De nem kértem rá engedélyt.

– Te soha semmihez sem kértél engedélyt.

– Ez az egyetlen kivétel.

– A mamádtól jobb nevelést kaptál?

A férfi nem tudta elrejteni szomorkás mosolyát.

Jordie felnyúlt, és megérintette az arcát.

– Bocsáss meg. Nem kellett volna őt említenem.

– Semmi vész – felelte Shaw, és letette a mosdókesztyűt az éjjeliszekrényre. – Valóban jobb nevelést kaptam tőle.

Visszafeküdt az ágyba, Jordie pedig felült, és halkan felsikoltott.

– Vérzel – mondta riadtan, és megérintette Shaw oldalán a kötést.

A vér pár helyen átütött a gézen, sőt a kötés külsején is.

– Kicsit kinyílt a seb, amikor Wiley-vel Hickamhez rohantunk.

– Hadd nézzem.

– Már megnéztem. Rendben van. De még ha vérzik is, nem mész sehova. – Magához húzta Jordie-t, megfogta a kezét, és nyugalmi állapotban lévő péniszére helyezte.

– Jó – mondta Jordie. – Szeretek itt lenni.

A férfi a gyönyörűségtől felmordult, amikor Jordie megszorította.

– Láttam rajtad – felelte.

– Hogy is tudtam nélkülözni?

– Álmomban el sem tudtad venni róla a kezéd – vigyorgott kéjesen Shaw.

– Álmodtál rólam?

– Amikor magamhoz tértem az altatásból. Jó kis disznó álom volt.

– Megkérdezhetem, mi volt?

– Csak ha zavarba akarsz jönni. Jordie nevetve dörzsölte az orrát Shaw szőrös mellkasához, majd ráfektette a fejét.

– Akkor este, ott a kocsmában, szerettem volna, ha te vagy az.

– Kicsoda?

– Az, aki a telefonban odahívott.

– Én voltam.

– Igen, de akkor még nem tudtam. Láttam, ahogy közeledsz felém. A szívem kalimpálni kezdett. De te elmentél mellettem, meg sem álltál, tudomást sem vettél rólam. Csalódott voltam.

– Úgy marhaság, ahogy van – jelentette ki a férfi. – Észre sem vettél.

– Ó, nagyon is észrevettelek.

– Komolyan?

– Hmm. Azt gondoltam: „Rosszfiúveszély!”

– Ez mit jelent pontosan?

– Veszedelmesen szexi.

– Mondd tovább.

Jordie nevetve emelte fel a fejét, és állát megtámasztotta Shaw szegycsontján.

– Eleget mondtam. A többit el tudod képzelni.

– Nem tudtam betelni a feneked látványával. Ahogy ott ültél azon a bárszéken. Ó, istenem. És éreztem a parfümöd illatát. A

legszívesebben a nyakadba temettem volna az arcomat. És a blúzod kivágásába. És biztosan kitalálod, hogy még hova – tette hozzá fátyolossá váló hangon.

Jordie szégyenlősen félrefordította a fejét, de aztán visszafordult, és ujját végighúzta a férfi állán lévő C alakú forradáson.

– El fogod árulni nekem valaha, hogy ezt hogy szerezted?

– Panella egyik emberétől kaptam.

– Akit meg kellett...

– Igen. Késsel támadt rám. Én egy kilenc milliméteressel védekeztem, de sikerült bevennie egy jól irányzott ütést.

– Úristen, Shaw. Hogy beszélhetsz ilyen unottan róla? El is csúfíthatott volna.

– Azt tette.

Jordie megcsókolta a forradást, aztán anélkül, hogy ajkát elvette volna a férfiéről, belesúgta a szájába:

– Hogy te milyen keveset tudsz.

– Egyet biztosan tudok – súgta vissza Shaw. – A hüvelykujjad a második legjobb dolog, ami az életben a farkammal történt.

– Na, ne mondj ilyeneket. Elpirulok.

– Akkor gyere ide.

Azzal magára húzta, hogy a szájával elérje Jordie mellbimbóját. A szája izgatására a bimbó rögtön megkeményedett, de a nyelvével tovább izgatta, amíg azt nem érezte, hogy Jordie hasa felforrósodik a hasán. Akkor átváltott a másik mellre. Egek, gondolta, milyen tökéletesek.

Akárcsak a feneke, amit két kezével könnyedén paskolni kezdett, majd keményen megmarkolta, amikor az a hüvelykujj

felfedezett egy csepp kiszivárgott spermát, és elkente a pénisze csúcsán.

– Jézusom, Jordie.

Shaw feje hátrahanyatlott a párnán. Nem hitte volna, hogy képes lesz ennél jobban felizgulni, amíg meg nem látta Jordie-nak az ő nyelvének izgató játéka nyomán csillogó, merev mellbimbóit.

– Jól áll rajtad a nedvesség.

– Vajon rajtad hogy áll?

Elborította a vágy hulláma, amikor Jordie lassan kezdett lefelé csúszni rajta, s közben csókokkal borította el a mellkasát, összeborzolta a leheletével a szőrét, és fölemelte a csípőjét az ágyról, hogy ő a nyelvével megbirizgálhassa a mellbimbóit. A haja selyemfátyolként siklott át a hasán. Amikor egy vonalba került a sebével, amit ő ejtett rajta, büntudatos arccal fölneézett rá, és megcsókolta a kötést.

Aztán tovább araszolva lefelé, orrával a köldökéhez dörgölőzött, ajkával oda-vissza súrolva a köldök körüli szőrszálakat. Ezek után egy örökkévalóságnak tűnő percig lebegett az arca a férfi felett; érezte a leheletét, míg ő maga visszatartotta a sajátját. Először a szája nedves bársonyának érintését érezte, majd a nyelve becéző simogatását, és végül bevette a szájába.

Shaw erotikus hallucinációi sehol sem voltak a valósághoz képest. Az álombéli pornósztar Jordie-től eltérően a hús-vér Jordie odaadóbb, kevésbé tapasztalt, de annál édesebb volt. Shaw öklével a takarót verte, de egy idő után nem bírta megállni, hogy bele ne markoljon Jordie hajába. Minden pórusából csorgott az izzadság. Amikor Jordie nevét morogta, az úgy hangzott, mintha könnyörögne. Hogy miért, maga sem tudta.

De Jordie mintha tudta volna.

Amikor vége lett, felhúzta őt maga mellé, hanyatt fordította, felgördült rá, és hosszan szájon csókolva önmaga ízét érezte rajta. És amikor levegő után kapva fölemelte a fejét, azt suttogta:

– Visszaszívom.

– Mit?

– A hüvelykujjad a harmadik legjobb dolog.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

– Mr. Panella?

– Az beszél.

– Tudom, hogy rettentő későre jár ott, ahol van, de hagyott nekem egy üzenetet, hogy hívjam fel egy órával a bank zárása előtt.

– Úgy van, és nem számít, hogy milyen késő van. Egyébként épp most értem haza. – Lesöpörte az izzadságot a homlokáról, és lenézett az ajtó előtt a padlón heverő kapucnis melegítőfelsőre. Összefröcskölte az FBI-ügynök vére, el kell majd égetni.

– Mielőtt felhívtam, bátorkodtam ellenőrizni, hogy minden rendben van-e – mondta a bankár. – Láttam, hogy nem kérte annak a kétmillió dollárnak az átutalását, amelyről a napokban beszéltünk.

Nem, nem volt szüksége a kétmillióra, mivel kiderült, hogy akit Mickey Bolden beújíttott, az egy zsaru! Shaw Kinnard nem rabolta el Jordie-t abból a kocsmából. *Megmentette* őt. A sok alkudozás, revolverezés a pénz miatt? Duma. Kinnard megsebesült, elfogták, letartóztatták? Még rosszabb duma.

– Mr. Panella? Mi legyen az utalással...?

– Igen, igen, bocsánat. Elgondolkoztam.

Az orránál fogva vezették. Shaw Kinnard, aki rávette, hogy kössenek egy új megállapodást, holott esze ágában sem volt végrehajtani a gyilkosságot. Joe Wiley FBI-ügynök, aki elhitette vele, hogy Kinnardot letartóztatták.

Gyűlölte, ha megvezették.

Ha ma nem lett volna Tobiasban, talán nem is tudja meg, hogy átvágták. De vissza kellett mennie, hogy kiélvezze a Royce Sherman

meggyilkolása után kialakult kaotikus állapotokat. Persze nem ment annak a mellékútnak a közelébe, ahol végérvényesen elhallgattatta azt a nagyhangú bunkó parasztot, de egy alkalmas helyről végig tudta nézni a nagy jövés-menést a seriff hivatalának helyt adó szárnyépületnél, anélkül hogy meglátták volna.

Amikor megérkezett, felismerte a lányt. Ugyanaz a ruha volt rajta, mint előző este, amiben Sherman letaperolta. Ma kész idegroncsnak nézett ki, a lelkét is kisért, és egy barátnőjének kellett betámogatnia az épületbe.

Nem vitás, hálás lehetett, hogy életben maradt, de félhetett is, hátha úgy látja majd jónak, hogy nem hagy élő szemtanút, és eljön érte. De inkább nem foglalkozik vele. Az a lány soha nem fogja felismerni őt. A gégemikrofon nyomra vezethetné, de mivel ilyet bárki beszerezhet, a bíróságon nem lehet előhozakodni vele.

Nem mintha előfordulhatna, hogy elkapják, sőt bíróság elé állítják.

Nem volt túlságosan meglepve, amikor Wiley és Hickam ügynökök bekapcsolódtak a nyomozásba. Mint a törvény derék őrei, bárhol a világon összekötötték az A pontot a B ponttal, és levonták a következtetést, hogy voltak véletlenek, mi több *furcsa* véletlenek, és hogy Royce Sherman meggyilkolása ez utóbbi kategóriába sorolható.

Ami viszont megdöbbenetete – jobban, mint hajlandó lett volna elismerni –, az Kinnard megpillantása volt, amint kiszáll a két FBI-ügynök jelöletlen kocsijának hátsó üléséről. Ha valaki csak egy futó pillantást vetett rá, talán fel sem tűntek neki a kiugró pofacsontok az idétlen napszemüveg alatt. De ha alaposabban megnézte, felismerhette Kinnardot a rendőrségi fotójáról, amit a tévében is

mutattak. Azzal vádolták, hogy ő volt Jordie Bennett elrablója, akit aztán megmentettek. És állítólag ő volt Mickey Bolden gyilkosa.

Csak hogy nem narancssárga kezeslábasban, lábbilincsben csoszogott ide-oda, ahogy a foglyoknál szokás. Nem, rajta cowboycsizma volt, és kapucnis melegítőfelső. A szerelése ellenére nyilvánvalóan a bűnüldöző csoport tagjaként volt jelen.

Hát ezt nevezik kicseszésnek.

A csoport körülbelül egy órát időzött az épületben. Amikor kivonultak a kocsizhoz, és elhagyták Tobiast, követte őket vissza a városba, gondolván, hogy a végén elvezetik Jordie-hoz. Mert trükközés ide vagy oda, továbbra sem tett le róla, hogy megöli a lányt. Az, hogy hülyét csináltak belőle, csak még jobban megerősítette a szándékában.

A szövetségi autója begördült egy többemeletes szálloda mélygarázsába. A Panella Befektetési Csoport egyszer tartott itt egy tanácskozást az egyik konferenciateremben, úgyhogy nem volt számára ismeretlen a terep. Ráérezve a kihívás és a forgalmas szálloda által kínált lehetőségek kivételes voltára, elhajtott a garázs bejárata előtt, és több háztömbbel arrébb tette le az autóját.

Miközben visszagyalogolt, az FBI-tól ellesett ötlettől vezérelve egy emléktárgyat árusító bódében vett egy kapucnis melegítőfelsőt. A fejét lehajtva elvegyült a szállodához közeli forgalmas utca gyalogosai között, s közben szemmel tartotta a parkológarázs bejáratát.

Szürkületkor három, szolgálatinak látszó SUV gördült be rajta, szorosan egymás mögött. Röviddel ezután rendőrök tűntek fel a szálloda körül – egyenruhások és titkosrendőrök vegyesen. (Ezek tényleg azt hitték, hogy meg tudják tévesztetni őt?)

Valami történni fog. Arra gondolt, hogy vissza kéne mennie a kocsijáért. Ha az egyik SUV-ban Jordie ült, akkor szüksége lesz rá, hogy követni tudja őket. De ha akár csak percekre is elmegy, lemaradhat a lényegről. Még javában tanakodott magában, amikor észrevette, hogy a jóképű fekete ügynök két katonai zsákkal a kezében kísétál a mélygarázsból, átmegy az utcán, majd megfordul, és elindul egy várakozó autó felé. Nem az az autó volt, amivel Tobiasba mentek.

Micsoda ziccer! Csak egy beszari vagy ütődött alak hagyná ki. Miért ne ragadná meg az alkalmat, hogy világosan értésükre adja: ha kikezdetek Billy Panellával, a bőrötöket vizitek vásárra!

Kilépett a két ház közötti leshelyéről, és elindult a járdán. Az autóhoz közeledve az ügynököt megtévesztette a kapucnija. Még az ablakot is lenyitotta.

– Kinnard, mi az ördögöt... – Ezek voltak az utolsó szavai.

Belemosolygott a telefonba, és arra gondolt, hogy vajon az ázsiai bankár mit szólna a ma esti vakmerő tettehez. Kinek kellett pénzen vett segítség?

– Nem kértem az átutalást, mert végül nem volt szükségem arra a pénzre.

– Értem.

Persze nem értette. Halvány fingja sem volt róla.

– Remélem, nincs rossz véleménynyel bankunk szolgáltatásáról.

Tetszett neki a bankár tiszteletteljes hangja. Mindenki arra törekedett, hogy Billy Panella megőrizze a nyugalma.

– Embereket szerződtettem egy munka elvégzésére. Kiderült, hogy nem értenek hozzá, és nem megbízhatók. A munka elvégzetlenül maradt, de a bankjukkal nem volt probléma.

– Nagyszerű. Örömmel hallom. – Kis szünet következett. –
Milyen szolgáltatást ajánlhatok önnek a mai napra?

Mi ez a fickó, egy szajha? Hát, bizonyos értelemben tényleg az.
Éppen ezért össze fog omolni attól, amit most hallani fog tőle.

– Az a kérésem, hogy szüntesse meg az összes számlámat.

– Tessék?

Igazított egyet a gégemikrofonon.

– Az a kérésem, hogy zárja le a számláimat. Vonja le a
szolgáltatásaik díját, a többit pedig fizesse ki az utolsó centig.

– Nem értem.

– Egy másik pénzügyintézethez viszem át a pénzemet. Ez így már
elég világos?

A vonal másik végén a fickó mintha megkukult volna. Múltak a
másodpercek.

– Ott van még?

– Igen, Mr. Panella. Én csak...

– Meg tudja tenni, amire kértem, vagy beszéljek a főnökével?

– Ne, természetesen meg tudom tenni.

– Köszönöm.

A bankár érezhetően idegesen megkérdezte, hogy pontosan hova
utalják a pénzt. Közben hallható volt, ahogy a háttérben a
számítógépe billentyűi kopognak.

– És megkérdezhetem a jelszavát?

Panella megadta.

Újabb billentyűkopogás.

– Köszönöm, Mr. Panella.

– Szívesen. – Olyan sikeres huszonnégy óra állt mögötte, hogy
ettől közlékeny lett. – Hadd mondjam el, emögött nincs semmi

rosszallás. Öröm volt együtt dolgozni magával. Tetszik az akcentusa. Nagyon előkelő, nagyon...

– Bocsásson meg. Kérném a másik jelszót is.

– Mit?

– Jordan Bennett jelszavát.

Jordan Bennett jelszavát? Jól hallotta?

– Miről beszél?

– Miután megnyitotta azt a számlát, amelyen a pénz oroszlánrészét helyezte el, pár nap múlva megkeresett, és kikötötte, hogy ehhez a számlához csak két jelszóval lehessen hozzáférni. Az önével és Jordan Bennetével.

Ő ilyet nem tett!

– Elfelejtette, hogy annak idején ezt a kikötést tette, Mr. Panella?

A bűdös kurva életbe!

HARMINCHATODIKFEJEZET

Arra ébredtek, hogy az éjjeliszekrényen rezegni kezdett a telefon. Shaw kibontakozott Jordie öleléséből, és kinyúlt érte.

– Hick túlélte a műtétet – hallotta Jordie Joe Wiley hangját a kihangosított telefonban. Most az intenzíven van. Magánál van, de tudja... még kétesélyes.

– Ez akkor is jó hír – felelte Shaw. – Maga hogy van?

– Hullafáradtan, de bent leszek.

– Szóljon, ha megtud valamit.

Shaw már épp ki akarta nyomni, amikor Wiley megkérdezte:

– Nem veszítette szem elől azóta Ms. Bennettet?

Shaw rá tette a kezét Jordie csípőjére, amely odafészkelte magát az ágyékához.

– Nem.

– Hmm.

– Mi az?

Wiley megint előhozakodott a múltkori aggodalmával.

– A Hick elleni merénylet híre eljutott a médiába. Arra számítottam, hogy Josh őrzöngve fog felhívni bennünket.

– Nincs rá lehetősége, hogy a tudtunk nélkül elérje Jordie-t – emlékeztette Shaw.

– Ez igaz, de meg sem próbálta. És tudja, hogy engem bármikor felhívhat.

– Be van rezelve. Ne lászon rémeket.

Jordie-nak az volt a benyomása, hogy Shaw ezt legalább annyira a maga megnyugtatóására mondja, mint Joe Wiley-ére.

– Talán az telefonálásra ösztökélné, ha kiszivárogtatnánk a médiának, hogy Jordie le van tartóztatva.

Shaw erre nem tett megjegyzést.

Wiley káromkodásban tört ki.

– Megszegte az erkölcsi szabályokat, ugye?

– Értesítsen, ha Hickam állapotában fordulat áll be. Akármelyik irányban.

Megint le akarta tenni, de Wiley hangja megint megállította.

– Kinnard?

– *Mi van?*

– Azt akarom, hogy Panella...

– Én is.

– ...halott legyen.

Shaw szája egyetlen zord vonallá keskenyedett.

– Még akkor is, ha megszegem az erkölcsi szabályokat?

Wiley válaszképpen letette a telefont.

Miután lerakta a készüléket az éjjeliszekrényre, Shaw a hátára fordult, bal kezét a kötése fölé tette, és elgondolkodva nézte a plafont.

Jordie átnyúlt felette, és megsimogatta a kötésen nyugvó kezét.

– Fáj?

– Nem.

– Hazudsz.

– Annál az utolsó menetnél meglazulhatott néhány öltés. Az a sok humorítás – mosolygott féloldalasan Shaw Jordie-ra. – De akkor is megérte.

Jordie mosolyogva fektette az arcát Shaw mellkasára.

– Nem mondtad, de reménykedem, hogy nem vagy nő.

– Kicsit későn kérdezed, de nem.

– Nem is voltál?

– Nem egészen két évig tartott. Ő szeretett, legalábbis azt hiszem, de a munkámat gyűlölte. Egyszer arra mentem haza egy megbízás teljesítése után, hogy időközben elköltözött.

– Utánamentél?

– A jobb megoldást választotta. Mindkettőnk számára.

– Gyerek?

– Nincs.

– És ez mind igaz?

– Cserkész becsületszavamra.

Jordie szelíden rángatta Shaw mellszőre szálait.

– Az összes hazugság közül, amiket nekem mondtál...

– A munkám velejárója.

– Tudom. De szeretném, ha az tényleg hazugság lenne, amit a szüleidről és a halálukról mondtál.

A férfi teste megfeszült, de nem szólt semmit.

– Azt mondtad, apad nyomdokait követted.

– Nem akarok erről beszélni, Jordie.

– Én meg nem akartam Joshról beszélni.

– Rendben van – szólt kis habozás után Shaw. – Így sportszerű. Ami apám nyomdokainak a követését illeti, az igaz. Szolgálati jelvényt viselt, és fegyvert hordott magánál. Ha kellett, kemény volt. A rossz arcok gyűlölték, ha látták, hogy jön. A jó srácok felnéztek rá.

– FBI?

– Helyi rendőrség.

– Hol?

– Ha megmondanám, meg kellene ölnöm téged.

Jordie nem firtatta tovább.

– Édesanyád nem lehetett boldog, amikor te is ezt a pályát választottad.

– Nem. Negyven év szolgálat után apám egy karcolás nélkül ment nyugdíjba. Anyám azt gondolta, az esélyek ellenem szólnak. Félt, hogy megsebesítenek, vagy még rosszabb történik.

Jordie feljebb emelte a fejét, hogy a férfi szemébe nézhessen.

– Úgy haltak meg, ahogy mesélted?

Shaw megsimogatta a haját, és hüvelykujját végighúzta a pofacsontján.

– Klassz csaj vagy, tudod? Dohányzol?

Jordie úgy nézett rá, hogy abból megértette, ennyivel nem ússza meg. Lemondóan felsóhajtott.

– Ide vonultak vissza. Amikor a bérlőjük elköltözött, átengedték nekem a lakás használati jogát, ők pedig beköltöztek a lenti nagyobb lakásba. Anya úgy volt vele, mint egy babaházzal. Úgy is rendezte be. Nagyon szerette.

Ujjaival beletúrt Jordie hajába, de miközben beszélt, egyre csak a plafont nézte.

– Ragozhatom ítéletnapig is, Jordie, de a lényeg az, hogy apám minden nyugdíj-megtakarítását Panellára bízta. Ő és az öcséd meg mindet ellopták. Negyvenévi megtakarítás, huss! Panella fogalmai szerint nem volt valami óriási összeg. Ő meg sem érezte volna. De nekünk egy egész élet kemény munkájának és áldozatainak a gyümölcsét jelentette. Ez vált semmivé. De többet is lopott, mint a nyugdíjukat. Elrabolta apámtól a büszkeségét. Bolonddá tették, és ettől bolondnak érezte magát. Ettől összetört, méghozzá minden módon, ahogy egy férfi összetörhet. El kellett adnia ezt a házat, hogy

megszabaduljon a jelzálogtehertől. Amikor felhívott, hogy ezt elmondja nekem, sírt. Sírva mesélte, hogy a legrosszabb az egészben, hogy el kell mondania anyának: búcsúzzon el a babaházától. És hogy nem tudja, hogyan fogja elmondani.

Lélegzetvételnyi szünet után folytatta.

– Az a gyanúm, hogy nem volt rá képes. Anya aludt. Nem tudott semmiről, de akkor sem értem, hogy tehette ezt.

– Shaw. Annyira együtt érzek veled.

– Köszönöm.

– Ne intézd el a bocsánatkérésemet egy köszönőmmel. – Jordie megfogta a férfi állát, és kényszerítette, hogy nézzen rá. – Őszintén sajnálom, hogy az öcsémnek kulcsszerepe volt a szüleid halálában.

– Josh éppoly eltorzult személyiség, mint bárki, akiről életemben hallottam. Végtelenül ellenszenves nekem az, ahogy a markában tart téged. De ő csak Panella segédje volt. Te magad mondtad. Elismerem, zseniálisan okos, de elkövetett volna valaha is egy bűncselekményt, ha Panella nem rontja meg? Ő az ártó szellem, Jordie. Gonosz.

Jordie visszafektette az arcát Shaw mellkasára.

– Ezzel nem tudok vitatkozni. De a szüleid miatt büntudatot érzek, amiért közöm van Joshhoz és Panellához. Nem is értem, hogy tudsz így együtt lenni most velem.

– Akkor hadd magyarázzam meg. – Azzal hanyatt fordította Jordie-t, és fölébe hajolt. – Meglátalak, megkívántalak, és fütyültem rá, hogy kinek vagy a rokona. És most sem érdekel.

Az első csóktól elállt a lélegzete. A többitől minden erő kiszállt belőle. A férfi szája, nyelve mindenütt ott volt, hol itt szívogatta, hol ott nyalogatta – a hónalján, a combja belső oldalán, a térdhajlatában,

a rüsztyén. Végigcsókolta a nyakát, a mellét, a mellbimbóit, a köldökét, a keskeny sávot a csípőcsontjától a szeméremdombjáig. Ott aztán elidőzött. Becéző szavakat suttogva elhalmozta simogatásokkal.

Mielőtt Jordie eljutott volna a csúcsra, hasra fordította, szétterpesztette a lábait, és végigcsókolta a csigolyáit. A lába közé csúsztatva a kezét, benyúlt oda, ahol még sajgott és lüktetett, aztán szemléletes szavakkal, részletesen elmondta, hogy épp most mit csinál vele. Erotikus volt, izgalmas, és egyedülálló módon *Shaw*. De attól, ahogy rekedten belesuttogta a fülébe, hogy milyen jó neki vele, Jordie végképp elvesztette az önuralmát. A hangtól, az ujjak érintésétől csípőjével körözve a férfi kezéhez préselte magát, miközben a teste le-föl hullámozott a férfi mellkasa és az ágy között, mígnem végül összerogyott.

Mielőtt teljesen magához tért volna, Shaw a hátára fordította, és szétfeszítette a combjait. És már benne is volt, keményen, a páرزó hím teljes fegyverzetével. Jordie két kezét a feje fölé emelte, és megtartotta ott, közben tekintetét belefúrta a szemébe. Jordie testének minden rezdülését észrevette, és válaszolt rá, mielőtt ő maga tudatosította volna a saját vágyait.

De nem volt teljesen kielégülve, mint hitte, mert amikor a férfi úgy helyezkedett, hogy minden, hol lassú, hol gyors mozgulata ott simítsa végig, ahol a legérzékenyebb, önkéntelenül felívelő teste elárulta, hogy még többet kér. A kellő pillanatban Shaw mélyen behatolt, és testét szorosan Jordie testéhez illesztette. Csípője laza körözése gyönyörrel töltötte el Jordie-t. Ott, azon a ponton, ahol a testük összeforrt, a gyönyör megsokszorozódott, összesűrűsödött, s végül egy robbanásban újra megsemmisítő erővel gyűrte őt maga alá.

Shaw, homlokával Jordie homlokán, ujjai a feje fölött egymásba kulcsolódva, kapkodó, forró leheletével Jordie arcán, elengedte magát. Így pihentek egy hosszú percig, aztán Shaw felemelte a fejét, és Jordie arcára nézett. Elsimította az egyik hajtincsét. Jordie nem is tudta, hogy könnyes a szeme, csak amikor a férfi letörölt pár cseppet az arcáról.

– Megríkattalak.

Ennél is rosszabb, gondolta Jordie. *Megszerettelek.*

Egyikőjük sem tette szóvá, hogy Shaw nem vigyázott, mint az első alkalommal, de amikor kibontakoztak és egymásra néztek, a tekintetük elárulta, hogy tudatában vannak.

Megint megcsókolták egymást. Amikor Shaw átkarolta, Jordie a mellére vonta a kezét, és megkérdezte:

– Megint le vagyok tartóztatva?

– Gondolkodom rajta.

– Elmondod, ha eldöntötted, mi legyen?

– Tudni fogod.

– Megbilincszel? Összekötöd a lábamat egy kendővel?

– Nincs rá szükség. Nem mehetsz el sehová.

– Jó. Mondtam neked, szeretek itt lenni.

– Helyes. – Shaw közelebb húzta magához, és a combját felcsúsztatta Jordie combja közé. – Különben sem tudod a kapun függő lakat kódját.

* * *

Reggel lett.

Mire Shaw végzett a zuhanyozással, és a derekán egy szál törülközővel kiment a nappaliba, Jordie már megfőzte a kávéját.

– Nem kellett volna – mondta, miközben átvette a feléje nyújtott bögrét.

– Nem miattad csináltam, hanem magam miatt. Nekem már nagyon kellett.

Jordie-n is csak egy törülköző volt. Shaw megcsókolta a dekoltázsát, aztán egy futó csókot lehelt a szájára, és összekoccantották a bögréjüket. Az első óvatos korty után Jordie majdnem kilötytyintette a forró kávé a kezére, amikor összerezzen a jelzőcsengő berregésére.

– Az ég szerelmére, ki lehet az?

– Valaki van a kapunál. – Shaw letette a kávéját, besietett a hálósobába, ahol ledobta magáról a törülközőt, fölrántotta a farmerjét, és magához vette a kilenc milliméteresét. Kifelé menet odaszólt Jordie-nak:

– Zárd be utánam az ajtót, és ha nem én, hanem valaki más jönne vissza, hívd a 911-et.

Lerobogott a lépcsőn, de mivel a sebe tiltakozott, az út többi részét már lassabban tette meg. A ház sarkához közeledve megállt, és kikukucskált az utca felé.

– Ne lőjön – kiáltott be Joe Wiley. – De siessen. Engedjen már be.

Shaw leengedte a pisztolyt tartó kezét, és elindult a kapu felé, útközben gombolgatva a szliccét.

– Hickam?

– Magánál van. Biztosan működött a nagynénje vudu varázslata. Mindenki óvatosan optimista.

– Vudu?

– A kérésemre kiszedte a tűket a magát ábrázoló babákból.

– Köszönöm. Lekötelez. – A tréfát félretéve hozzátette: – Örülök a Hickamről szóló hírnek. Őszintén mondom.

– Tudom. Hogy érzi ma reggel? – mutatott Wiley Shaw kötésére.

– Rendben vagyok. De maga nem néz ki túl jól.

– Iszonyúan fáradt vagyok. Marsha dühöng. Szerinte otthon kéne lennem az ágyban.

– Akkor ez most komoly lehet. – Shaw a rácson átnyúlva beütögte a számkombinációt, aztán kinyitotta a lakatot. Miután beengedte Wiley-t, visszazárta. – Mi újság?

– Odabent van?

– Igen.

– Letartóztatva?

– Nem. Ide hoztam, hogy tisztázza a Costa Rica-i ügyet. – Három-négy mondatban elmesélte Wiley-nek, hogy Jordie csak korlátozott mértékben vett részt a csalásban. – Panella kényszerítette és fenyegette. Nem volt szerepe a házhelyek értékesítésében, és haszna sem volt belőlük. De így is lelkiismeret-furdalása van.

– Oké. Hajlandó vagyok ezt egyelőre félretenni, és később visszatérni rá.

– Így gondoltam. Mi a legújabb fejlemény?

– Egyszerre mondom el kettőjüknek. Joshról van szó.

Shaw megtorpant, és csak miután aggodalmas pillantást vetett a ház külső lépcsőjére, fordult Wiley-hez.

– Meghalt?

– Nem tudjuk. – Wiley végignézett rajta. – Mindenesetre, vegyen magára valamit.

Fölmentek a lépcsőn, és Shaw kopogott az ajtón. Jordie kinyitotta. Időközben a fürdőlepedőt letéve felöltözött. A haja még nedves volt, amit Wiley rögtön észrevett. Figyelmét nem kerülte el a vetetlen ágyon kupacba gyűrt ágynemű sem, amire a hálósoba nyitott ajtaján át lehetett rálátni, ahová Shaw bement a csizmájáért, az ingéért és az ellenzós sapkáért.

Jordie kávéval kínálta Wiley-t, de ő elhárította.

– Köszönöm, nem. Nincs rá idő.

– Josh?

Joe, érzékelve Jordie balsejtelmét, eloszlatta azt, amitől a leginkább félt.

– Nincs okunk azt feltételezni, hogy valami baja esett. De van egy elképzelésünk a helyről.

– Hol? – kérdezte Shaw az utolsó gombot bepattintva.

– Bayou Gauche. Ott van a...

– Voltam ott – vágott közbe Shaw. – Át kell gázolni rajta.

– Az ingoványban van, ami meg fogja nehezíteni a keresést – mondta Wiley. – Jordie-t letesszük az FBI-irodánál. Gwen vele marad, amíg maga meg én odamegyünk, és körülnézünk.

– Jó tervnek látszik. – Shaw felrángatta a csizmáját. – Tessék, visszaadom a mellényét. – Odadobta Wiley-nek a golyóálló mellényt, ami előző este Jordie-n volt. – Készen vagyunk.

Levonultak a lépcsőn, végig a keskeny úton, milyen gyorsan a mozgó kövek engedték. Shaw újra végigcsinálta a lakattal a kinyitás-becsukás gyakorlatot.

Mialatt átvágtak az utca túloldalára, ahol egy másik jelöletlen autó állt, Shaw megkérdezte Wiley-től, hogyan szerzett tudomást a lakásáról.

– Az atlantai emberétől. Vészhelyzeti kontakt infó. Mondtam neki, hogy maga nem fog haragudni érte.

– De haragszom.

– A sírig megőrööm a francia negyedbeli búvóhelyének titkát.

– Elég lett volna, ha csak felhív telefonon.

– Van kéznél egy autója?

Shaw nem válaszolt. Annál jobb, minél kevesebb ember tud a lakásról és az életéről. Annál jobb neki, és annál jobb nekik. Jordie előtt jobban kinyílt, mint emlékezete szerint bárki más előtt.

Kinyitotta a kocsis hátsó ajtaját, majd odaszólt Wiley-nek, hogy szeretné, ha ő vezethetne, és már nyújtotta is a kezét a kocsi kulcsért. Wiley habozott. Shaw ingerülten folytatta:

– Maga telefonálgatni fog, és végig a seriffiroda ügyeit fogja intézni. Engedje, hogy én vezessek.

Wiley a kezébe nyomta a slussz kulcsot, és az utasülés felől beszállt a kocsiba.

– Gwen azt mondta, a főbejáratnál fog várni bennünket.

Az utcákon az áruszállító járműveken kívül gyakorlatilag nem járt autó, a városnegyed még aludt. De az autóban ülő három ember nyugtalan volt és felajzott. Különösen Jordie.

– Mikor és hol látták Josht?

– Ha tényleg Josh volt az – szögezte le Wiley. – De nagyon úgy tűnik. Szombat délután volt egy csomagküldő szolgálat átvéőhelyén.

– Ahová a mobiltelefont tartalmazó csomagot küldte? – találgatott Shaw.

Wiley bólintott.

– Az ügynökök kinyomozták a helyet: egy üzletsor előtti parkolóban van. Végigjárták az üzletek tulajdonosait. Egyikük szombaton korán be szokott zárni. A múlt héten, amikor elment az üzletből, emlékezete szerint egy srác épp elmenőben volt az átvevőhelyről. Még oda is kiáltott neki, hogy szerencséje van, épp időben jött, az utolsó összeszedés előtt. Vagy valami ilyesmit.

A srác nem fordult meg, csak intett, hogy hallotta. A kereskedőnek mutattak egy képet Joshról, amit a kisbolt biztonsági kamerája vett fel. A boltos azt mondta, biztosat nem mondhat, de nagyon úgy néz ki, hogy ez a fickó volt.

– Mikor zárt be?

– Fél négykor. Tizenöt perccel az utolsó begyűjtés előtt.

– Vagyis három és fél órával azután, hogy Josh a déli hírekből értesült Jordie elrablásáról – mondta Shaw, majd hangosan gondolkodva hozzátette: – De ettől függetlenül elküldte a csomagot az Extravaganzának.

– Végso kétségbeesésében, gondolom – vélte Wiley. – Feltételezte, hogy maga már végzett vele. Mint amikor még azon az éjszakán, csak később felhívott engem, és alkudozott velem Jordie biztonságos visszahozatala érdekében.

– Alighanem így volt. – A magyarázat nem volt teljesen meggyőző, de Shaw megkockáztatta: – Legalább van egy kiindulópontunk, ahonnan elkezdhetjük keresni a menedékhelyét.

– A menedékhelyét? – csodálkozott Jordie.

– Kell hogy legyen valami búvóhelye – felelte Wiley, és elmagyarázta, miért gondolja Hickammal és Shaw-val egyetértésben ezt. – Egy hely, ahol tartalékot gyűjthet, készletet halmozhat fel minden szükséges dologból, és ahol korlátlan ideig ellehet. Egy hely,

amely közel van magához. – Látva, hogy Shaw a homlokát ráncolja, megkérdezte: – Mi van? Most már nem ért egyet?

– Nem erről van szó, Jordie vitán felül a biztonságot jelenti számára. De lehet, hogy rövidlátók vagyunk. Lehet, hogy nem csak azért jött vissza erre a környékre, mert az otthont jelenti számára. Lehet, hogy van még itt valami elintézetlen ügye.

– A pénz? – kockáztatta meg Wiley.

– Én ezzel magyarázom – felelte Shaw. – Mert ha Panella megszerezte...

– ...akkor százdolláros bankjegyekkel gyűjtja meg a szivarjait – fejezte be a mondatot csendesen Jordie.

– Úgy van. – Shaw Wiley-re nézett. – Engem idéz.

– Á. Nos, amíg nem találjuk meg őt vagy Panellát, nem tudjuk, ki mit szerzett meg.

– Van valami, ami rá vall? – kérdezte Shaw.

– A New Orleans-i Rendőrség meg van győződve arról, hogy Hickamet egy gengszterbanda tagja lőtte le. Csak tessék-lássék köröztetik Panellát.

– Azok után is, amit Linda Meeker mondott a furcsa hangról?

– Azt mondják, Linda Meeker egy pap hisztérikus lánya, akit rajtakaptak valami rosszaságon, ezért teljesen megbízhatatlan, amiket mondott, és ezeket az eszközöket amúgy is könnyedén be lehet szerezni az interneten. Meg hogy egy olyan fickónak, mint Royce Sherman, tucatjával lehetnek ellenségei a hozzá hasonló fehér söpredék között, ami kétségtelenül igaz. Mindent összevéve, szerintük Royce Sherman és Hick ügye két külön ügy, és abban is kételkednek, hogy Panella Louisiana állam tízezer kilométeres körzetén belül lenne.

– Kétkednek a fenét – mordult fel gúnyosan Shaw. – Valaki közülük rajta lehetett Panella fizetési jegyzékén. Vagy még most is rajta van.

– Nana – kapta fel a fejét Wiley. – Azt akarja mondani, hogy a New Orleans-i Rendőrségen belül létezik korrupció?

Shaw fanyarul rámosolygott.

– Helybeli zsaruk kutattak Bayou Gauche-ban és környékén Josh után?

– Plusz a U.S. Marshals egyik osztaga, meg az állami rendőrség emberei. Szerettük volna Morrow-t is megkapni, de ez nem az ő körzete volt. Mindenesetre meghagytam nekik, hogy nézzenek be minden kő alá.

Shaw olyan közel állt meg az FBI épületének főbejáratához, amennyire csak lehetett.

– Hagyja járni a motort – mondta Wiley-nek. – Én bekísérem Jordie-t.

– Nem megyek be.

Shaw és Wiley egyszerre kapták a fejüket a hátsó ülés felé. Jordie arca éppoly eltökélt volt, mint a hangja. És hogy komolyan gondolta, amit mondott, azt a rájuk szegezett pisztoly bizonyította.

HARMINCHETEDIK FEJEZET

Shaw a marokpisztolyról fölnézett Jordie arcára.

– Ez úgy néz ki, mint az én Bobcatem.

– Félttem, észre fogod venni, amikor felhúzod a csizmádat, hogy nincs benne.

– Siettem.

– Magamhoz vettem, hogy ezzel védjem magam, ha nem te jössz vissza a kaputól.

– Okos húzás. De miért fogod rám és Wiley-re?

– Tartsd úgy a kezed, hogy lássam.

Shaw engedelmeskedett, egészen odáig, hogy megadón föltartotta mindkét kezét, amiben volt egy kis gúny is.

– Már épp vissza akartam adni, de akkor Wiley ügynök azt mondta, hogy engem leadtok Gwennek, amíg ti ketten levadásszátok az öcsémet. Akkor döntöttem el: megtartom a pisztolyt, és ezzel foglak rávenni, hogy én is mehessek.

– Ez a következménye annak, ha valaki lefekszik egy gyanúsítottal – nézett Wiley Shaw-ra.

– Nem fog lelőni.

– Egyszer már megszúrta.

– De akkor még nem tudta, hogy FBI-ügynök vagyok. Annál több esze van, mint hogy lepuffantson egy szövetségi ügynököt, vagy akár csak fegyvert fogjon rá, különösen egy kurva FBI-épület látókörén belül. – Az utolsó mondatot már üvöltve mondta.

– Légy szíves ne beszélj rólam harmadik személyben.

– Fegyverrel akarsz kényszeríteni két szövetségi tisztet, és közben ez a legfőbb gondod? Hogy harmadik személyben?

– Aggódom az öcsémért.

Shaw Wiley-re nézett, és mintha színpadon lennének, odaszólt neki:

– Életre szóló beidegződés.

– Elég legyen, Shaw! Tedd a kocsit sebességbe, és indulj!

– Nem fog menni, ha közben úgy kell tartanom a kezemet, hogy lásd.

– Ne ravaszkodj. Komolyan beszélek.

– Te most tényleg ezt akarod csinálni? Vállalva a büntetőjogi felelősségedet?

– Ha muszáj.

– Semmi esélyed rá, hogy sikerülni fog, Jordie. Mindkettőnknél fegyver van. Felemelt kézzel vagy sem, magunk között szólva meg tudunk...

– Nem fogsz bántani.

– Úgy van, nem foglak. Mert előveszed a józan eszedet, és odaadod nekem azt a kurva pisztolyt. Most rögtön. – És hátranyújtotta a jobb kezét a két első ülés között.

Jordie elrántotta előle a marokpisztolyt.

– Add ide azt a rohadt pisztolyt!

– Mert különben?

– Ha kell, elveszem tőled – figyelmeztette Shaw halkán. – Nem akarlak bántani, de ha úgy alakul, megteszem.

– Nem, nem teszed meg.

– Miből gondolod? Abból, hogy az éjszaka együtt voltunk? Az a szünetben volt. Most megint munka van.

Ez betalált, de Jordie nem engedett.

– Nem fogsz semmit sem csinálni...

– Erre ne számíts.

– ...mert tudom, hogy hol van Josh.

Jordie látta, hogy Shaw erre nem számított. Wiley-re nézett, majd amikor visszafordult hozzá, a pillantása olyan metsző volt, mint amikor először meglátta a kocsmában. De most düh is villant benne.

– Mindvégig tudtad? – És újra, üvöltve: – *Mindvégig?*

– Nem – rázta meg a fejét Jordie. – Esküszöm. Csak azóta, hogy Wiley ügynök Bayou Gauche-t említette. Akkor már tudtam.

Nem tudta, hogy Shaw hitt-e neki vagy nem. A férfi kemény szigorral rászegeződő tekintete nem változott.

– Rendben. Tehát hol van?

– Indulj el.

– Egy tapodtat sem mozdulunk innen, amíg meg nem mondd, hol találjuk meg Josht.

– Elvezetlek oda, ahol szerintem lennie kell, de csak miután megérkeztünk Bayou Gauche-ba. Előbb nem.

– Ezzel a patthelyezettel csak az időt vesztegetjük, Jordie.

– Tisztában vagyok vele.

– Kész vagy időt adni Panellának, hogy előbb találja meg Josht, mint mi?

– Nem, *te* vagy kész rá azzal, hogy itt vesztegelsz!

– *A francba!*

Shaw azzal előrefordult, sebességbe tette az autót, és egy éles kanyarral elindult.

– Érezze felhatalmazva magát, hogy felolvassa neki a jogait – szólt oda Wiley-nek. – Vagy fél tőle?

Wiley a kérdés hallatán összevonta a szemöldökét, de hátrafordult Jordie-hoz.

– Oké, figyelünk. Beszéljen.

– Maga látta Josht őrzöngeni.

– Könnyen kijön a sodrából.*

– Pontosan. Ha a U. S. Marshals emberei meg a rendőrök sarokba szorítják, mit gondol, kire fog a leginkább hallgatni? A felfegyverzett rendőrökre vagy rám?

Wiley Shaw-ra nézett.

– Mond valamit. Meggyőzte az öccsét, hogy fogadja el, amit az ügyész ajánl, amikor sem Hick, sem én, sem a saját ügyvédje nem értünk el nála semmit. Ha valaki, ő rá tudja venni, hogy adja meg magát.

Shaw nem tett megjegyzést, de a testbeszéde világos volt és félreérthetetlen. Rágta a száját belülről, gyorsan vezetett, és úgy szorította a kormányt, hogy az ujjai kifehéredtek. Valószínűleg jobban haragudott magára, mint Jordie-ra, amiért hagyta, hogy elemeljék a pisztolyát.

– Szóval, hol találjuk meg az öccsét? – kérdezte Wiley.

– Azt nem tudom, hogy meg fogjuk-e találni, de azt tudom, hogy hol keressük. Tud a karácsonyi fesztiválról és csónakfelvonulásról, amit a Bayou Gauche-on szoktak rendezni?

– Tudok róla. De soha nem voltam. Marsha azt mondja, egyik évben el kellene vinnünk oda a gyerekeket.

– Örülök, hogy megemlítetted – szólt közbe Shaw. – Juttasd eszembe, hogy foglaljak magamnak egy helyet.

Jordie nem vett róla tudomást.

– A... a baleset után a családunk már nem rendezett karácsonyt otthon, úgyhogy mi már az első évtől kezdve ott voltunk a csónakfelvonuláson. Apám idős nagynénje Bayou Gauche-ban lakott. Elmentünk érte a lakására, és magunkkal vittük a vízpartra. Josh mindig azon dolgozott, hogy elrontsa a családi kirándulásokat. Azon az estén különösen morózus volt. Mindent elkövetett, hogy tönkretégye mindenki szórakozását. Azt mondta, ő inkább távol marad a tömegetől. Miért nem hagytuk ott a nagynéni házában? Onnan is nézhette volna a felvonulást.

Elhallgatott, előbb Shaw, aztán Wiley arcát fürkészte. Mindkettőn kételkedés látszott, de egyikük sem szólt.

– Én úgy láttam – folytatta –, hogy a ház magányosan áll, gyakorlatilag távol minden szomszédtól, egy mocsár szélén. De a várostól való távolságát nehéz lett volna megbecsülni, mert az oda vezető út körbekanyarogta a települést. Légvonalban sokkal közelebb volt.

Amikor Josh arról beszélt, hogy ott kellett volna hagynunk őt, mutatta nekem, hogy a parttól, ahonnan a felvonulást néztük, látni lehet a néni csónakkikötőjének lámpaoszlopait. Éppen csak. De a fák ágain keresztül nagy ritkán feltűnt a hunyorgó fényük.

– Hunyorgó? – Shaw rászegelte átható tekintetét a visszapillantó tükörben. Jordie nem válaszolt a gúnyos közbekérdezésre, továbbra is Wiley-hez beszélt.

– Él még az öreg hölgy? – kérdezte Wiley.

– Nem sokkal azután halt meg, hogy ott voltunk. Évek óta nem gondoltam rá, sem arra a kirándulásra, csak amikor említette Bayou Gauche-t.

– Mi lett a házával?

– Fogalmam sincs. Apa nem volt örököse, ha erre gondol. Többé nem találkoztunk vele.

– Én arra gondolok, hogy ez...

– ...egy kalap szar – vetette oda Shaw.

– ...nagyon esetleges – fejezte be a mondatát Wiley.

– Rendes körülmények között egyetértének magával – válaszolta Jordie neki, nem Shaw-nak. – De Josh nem olyan, mint más rendes ember. Rácuppan dolgokra. Soha semmit nem felejt el. Ha megjegyzést tett a néni házára, akár esetlegesen is, még gyerekkorában, az még most is ott motoszkál az agyában. Különben is, semmilyen más kapcsolata nincs azzal a várossal. Mi más vonzaná őt oda vissza, ráadásul olyan hosszú időre, hogy elküldjön egy csomagot?

– Ez annyira erőszakolt feltételezés... – kezdte Shaw.

– De legalább *valami*! – csattant fel Jordie. – Van jobb ötleted?

Wiley felemelte a kezét, jelezve, hogy fegyverszünetet kér, és megkérdezte Jordie-től, tudja-e a címet, vagy legalább a cím egy részét.

– Nem.

– Ez az igazság, vagy csak nem akarja elárulni?

– Ez az igazság, de ha tudnám, sem árulnám el. Maguk értesítenék a marshalokat meg mindenki mást, és ők előbb érnének oda, mint mi. Szeretném, ha lenne esélyem elsőként beszélni Joshsal. Ez a kérésem – mondta, és lazán megemelte a pisztolyt.

Wiley leplezetlen bosszúsággal nézett a mellette ülő Shaw-ra, aki mintha kifogyott volna a gúnyos megjegyzésekből. Wiley visszafordult Jordie-hoz.

– Emlékszik, hogy lehet eljutni a házhoz?

– Gyerek voltam, nem figyeltem az útirányokra, meg a hasonló dolgokra. De ha elértük a várost, azt hiszem, onnan odatalálnék.

Wiley egy darabig figyelmesen nézte Jordie arcát, aztán szigorúan közölte vele:

– Jól teszi, ha nem szórakozik velünk, Ms. Bennett.

– Nem szórakozom.

– Tényleg nem. – Shaw olyan gyorsan kormányozta le az autót az útról, hogy a másik kettő ledőlt az ülésre. Jordie még akkor sem engedte ki a kezéből a pisztolyt, amikor a kocsi hirtelen lefékezett a padkán.

Shaw odafordult hozzá.

– Gondolod, hogy nem vettem észre, nincs a pisztoly a csizmámban? – Aztán Wiley-re nézett, aki látott szájjal bámult rá. – Csak látni akartam, hogy mit kezd vele. Mivel nem lőtt ránk, azt hiszem, igazat mondott.

* * * *

Josh nem tudta, Panella honnan szerzett tudomást a házról, amely korábban apja nagynénjéé volt. A ház a néni halála után évekig lakatlanul állt, és a helyiek „kísértetjárta házként” emlegették. Amikor érdeklődött utána, az ingatlanügynök örült, hogy végre megszabadul tőle. Hamis néven vette meg, és nagyon vigyázott arra, hogy a papírokban ne legyen olyan nyom, ami elvezethetne hozzá. Arra gondolt, hogy ezt a menedékhelyet csak ő ismerheti.

Úgy vélte, már nem számít, hogyan fedezte fel Panella a házat. Felfedezte. A kora reggeli órákban jött, nem éjszaka, ahogy Josh várta volna. Épp a konyhaasztalnál ült, egy doboz fogpiszkálóval

játszott, mint szokta, valahányszor egy probléma megoldásán töprengett. Például, hogy mi legyen a következő lépése. Hirtelen kivágódott a hátsó ajtó, és Panella vihar zott be rajta.

Josh majdnem összepisilte magát.

– Te szemét, kétkulacos, csaló szarházi! Azt hitted, megúszod szárazon?

Szónoki kérdés volt. Panella úgy rántotta fel a székből, hogy összezsattantak a fogai, és elharapta a nyelvét. Érezte a saját vére ízét a szájában. Panella nekilökte a falnak. Miközben nekiszorította, a bal kezével Josh ádámcsutkáját nyomta, és esküdözött, hogy ha nem mondja el neki, amit tudni akar, órákon át tartó középkori kínzásokat fog kiállni, mielőtt ő kegyesen megengedné, hogy meghaljon.

Josh tekintete a mereven rászegeződő szempárról a bal kézen csillogó kis gyűrűre, végül a jobb kézben tartott pisztolyra vándorolt. Vizelnie kellett, sírni szeretett volna, dühében a haját tépni, idegrohamot kapni. Már olyan közel volt. Olyan *közel* ahhoz, hogy sikerüljön. De most nem látszott valami rózsásnak a jövője, sem a közeli, sem a távoli.

– Biztosan téved az a bankár-mondta. – Jordan Bennett jelszava? *Jordie-é?* Miért lenne neki jelszava a te számládhoz?

Panella csak bámult. Arcizma sem rezdült.

– Talán a cége neve lesz az. Extravaganza. Könnyen lehet. Nem, lehet, hogy az túl hosszú. És egy jelszónak általában számokból és betűkből kell állnia, ugye? És kis- és nagybetűkből. Talán a születésnapja? A születésnapja visszafelé olvasva? Anyánk lánykori neve?

Hirtelen rájött, hogy összevissza fecseg; elhallgatott, mélyeket lélegzett, hogy megelőzze a hiperventilációt, és megpróbálja elmulasztani a bénító szorongást. De Panella arcát látva érezte, hogy mint egy fékevesztett tehervonat, megállíthatatlanul közelít felé a pánikroham.

Meg kellett csinálnia azt a jelszót.

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

Már csak pár kilométerre voltak Bayou Gauche-tól, amikor Shaw, Wiley és Jordie megtárgyalták a feltételeket. A két férfi egyetértett abban, hogy egyelőre nem értesítik a Josh felkutatására indult bűnüldöző csoportokat, azon egyszerű oknál fogva, hogy Jordie-nak bárki másnál nagyobb befolyása van az öccsére.

– Minél kevesebb benne a feszültség, annál több esélyünk van, hogy hallgatni fog az érvekre, és megadja magát – magyarázta nekik Jordie.

A szavait Wiley-hez intézve, Shaw melléje állt.

– Ráadásul ha kapunk a nyakunkba egy csapat stréber hivatalos közeget, még mielőtt kiderülne, hogy tényleg létezik egy ház, és hogy Josh tényleg ott van, akkor megszűnne a fedett státuszom a nagy semmiért, magát meg idiótának néznék, amiért elhitte a szökevény nővérének meséjét holmi hunyorgó lámpákról.

– Benne vagyok – szólt hátra a válla fölött Wiley Jordie-nak. – Használja ki a lehetőséget, és beszéljen a lelkére. De ha pár perc elteltével sem adja meg magát, vagy ha csinál valami őrültséget, akkor hívok erősítést. Ezt komolyan mondom. És azt sem bánom, ha lelő. Megértette?

– Csatlakozom – mondta Shaw.

– Adjanak öt percet vele.

– Hármat – felelte Shaw.

Jordie a hangján érezte, hogy a férfi nem fog engedni.

– Jól van, legyen három. És ígérjék meg, hogy Joshnak nem esik bántódása.

– Ilyet nem ígérhetünk, Jordie, mert nem tudhatjuk előre, hogy mit fog csinálni – közölte vele nyíltan és őszintén Shaw.

Természetesen igaza volt. Jordie békés és sérülésmentes kimenetelű találkozásra vágyott, de ezt senki sem garantálhatta. A dolog nagyrészt az öccse érzelmi stabilitásán múlt, amire csekély volt az esély.

– Még valamit mérlegelnünk kell – mondta Wiley. – Előfordulhat, hogy összefutunk Panellával.

– Semmit sem kell mérlegelnünk – válaszolta Shaw. – Ha összefutunk Panellával, az *azonnal* nem kap több időt arra, hogy megadja magát, mielőtt egy golyóval átküldöm a másvilágra.

Ezek után mindhárman komor hallgatásba burkolóztak, mint a veszélyes bevetésre indulás előtt gondolatban felkészülő katonák. Jordie-ban egy másik rémítő lehetőség is felmerült: mire odaérnek, lehet, hogy egy másik rendőr már megtalálta Josht. Ha megpróbált elmenekülni, nem lehetetlen, hogy megsebesült, de akár meg is halhatott. Úgy érezte, az idő az öccse ellen dolgozik, és szerette volna, ha Shaw olyan gyorsan hajt, ahogy csak tud. Mire megérkeztek Bayou Gauche-ba, már tele volt rettegéssel és bizonytalansággal.

– Oké, és most merre? – szólt hátra Shaw a kormány mögül.

– Ha jól emlékszem, a ház a városnak ezen a felén volt, méghozzá arra – mutatta az irányt. – Az első forgalmi lámpánál fordulj balra.

Épp befordultak, amikor megszólalt Wiley mobilja. Megnézte a kijelzőt.

– Hickam mamája.

– Vegye fel. – Shaw bekanyarodott egy töltőállomás parkolójába.

– Nekem néhány kötelező érvényű szabályt még tisztáznom kell Jordie-val.

– Szabályt? – nézett rá Jordie elkeseredetten a késlekedés miatt.

– Nem módosítható szabályokat. Az első. – Azzal hátranyújtotta a kezét a sofőrülés és az anyósülés között.

Jordie habozott, de aztán beletette a pisztolyt Shaw nyitott tenyerébe, s közben szabadkozott:

– Meggondolatlanság volt, elismerem. De máskülönben elhoztatok volna magatokkal?

– Kizárt dolog. Lelőttél volna?

– Komolyan fontolgattam, amikor a múlt éjszakára azt mondtad, hogy az csak szünet volt.

– Azért mondtam, hogy próbára tegyelek, és lássam, erre mit lépsz.

– Most már tudom.

Jelentőségteljesen összenéztek, aztán a férfi kicsit megrázta a fejét, mint aki vissza akar térni az „itt és most”-ba.

– Nem akkor győztél meg, amikor megfenyegettél, hogy lelősz. Hanem értelmes dolgot mondtál. Ha megtaláljuk Josht, nagy nyereséget fogsz jelenteni számunkra.

– Köszönöm.

– Várj még azzal a köszönömmel, mert van még valami. – A férfi komoly hangja megütötte Jordie fülét. – Elmondtam Wiley-nek Costa Ricát.

Jordie persze számított erre, de a lehetséges következmények megrémítették.

– Bűnrészesnek tart?

– Gondolkozik rajta. Ezt most azért mondom el neked, hogy tudd, ha netán át akarnál vágni bennünket, és segítesz Joshnak elmenekülni, vagy ilyesmi. A törvény előtt akkor tényleg nagyon rossz színben fogsz feltűnni.

– Nem tervezek ilyesmit.

– Rendben.

– Esküszöm.

– Rendben. – Shaw hosszú másodpercekig tartotta fogva Jordie tekintetét, aztán folytatta. – És most... lássuk a többi szabályt.

* * *

Pár perc múlva Wiley kinyitotta az autó utasülés felőli ajtaját, és beült.

– Bocsánat, a kelleténél kicsit hosszabbra nyúlt ez a beszélgetés. A hölgy úgy megkönnyebbült, hogy vég nélkül dőlt belőle a szó. Hick visszanyerte az eszméletét. Éber. A kérdésekre korrekt válaszokat ad.

Jordie örömeiben felkiáltott.

– Ez jó hír – mondta Shaw.

– Magának nem – közölte Wiley. – Rettentő dühös. Emlékszik a kapucnira, és az a rögeszméje, hogy maga lőtte le.

– Remélem, valaki felvilágosította.

– De akkor sem kedveli magát. Ahogy más sem, igaz?

Shaw a visszapillantó tükörben Jordie-ra nézett. Ő visszamosolygott rá, de nyomban elkomolyodott, és az arca ismét feszültté, aggodalmassá vált.

Az irányítása nyomán Shaw letért a főútról arra az útra, amely a kanyargós folyópartot követte, Az út két oldalán elterülő mocsaras vidék egymás tükörképe volt, jobbra-balra nézve ugyanazt a tájat látták. Nem lévén útjelző táblák, sem természet alkotta irányjelzők, könnyen el lehetett tévedni. Shaw kezdett kételkedni Jordie emlékezetében.

De ő egyszer csak megszólalt.

– Ott. Jobbra.

A letérőt mindössze egy rozsdás, horpadt fém postaláda jelezte. Egy elferdült faoszlopon ült, amelyet csak az alatta és körülötte viruló gizgazok tartottak meg, különben már rég ledőlt volna. Úgy fél kilométert tehettek meg a keskeny, kavicsal felszórt úton, amikor feltűnt egy ház.

– Ez az? – kérdezte Shaw.

– Igen. Egészen biztos.

A ház nemhogy barátságosnak, de még lakhatónak sem látszott. Életnek semmi nyoma körülötte, zöld gyepet, sövényt sem láttak. Még a környező fák is mintha szenvednének a kopár ágaikról zuzmószerűen lecsüngő mohaszakálltól.

– Olyan, mint egy kísértetjárta ház – állapította meg Wiley.

– Az ilyenek tetszenek Joshnak – felelte Jordie. – A természetfölötti és a horror témájú videojátékokat szereti.

Shaw a háztól körülbelül ötven méterre leállította az autót, de tovább járatta a motort, amíg szemügyre vették az épületet. A helyi stílusban – erős, vastag ciprusfa oszlopokkal alátámasztott, három oldalon széles, a kiugró ereszt árnyékába bújó verandával – épült ház volt. Valaha fehérre lehetett festve, de a természet erői lekoptatták a falakat fedő festéket, egyszínű szürkévé téve az egész házat, amely

most szinte eggyé olvadt a környezetével. A bádogtetőt jórészt belepte a rozsda. A hurrikántól védő spaletták foghíjasan lógtak az ablakokon.

– Én nem hiszek a kísértetekben – közölte Shaw. – Ezért utálom, hogy itt olyan sok ablak van. Ha valaki meglapul odabent, simán leláthat ránk.

– Josh nem lőne senkire – jelentette ki Jordie.

– Nem Joshra gondoltam.

– Panellára? – Wiley válaszra sem várva előhúzta a fegyverét, ahogy Shaw is. – Nem látni autót.

– Észrevettem, de nem tudom biztosan, hogy mit jelent – felelte Shaw.

– Talán azt, hogy tévedtem – vélte Jordie. – Hogy ősidők óta nem járt itt senki.

– Nem hinném. – Shaw nem tudta volna megmagyarázni, miért érzi így. Ösztönös megérzés volt.

– Erősítést kellene kérnem – javasolta Wiley.

– Ne! – tiltakozott Jordie. – Legalább győződjünk meg róla, hogy Josh nincs itt.

– Vagy hogy itt van – nézett rá Shaw. – Bújjanak le. – Levette a lábát a fékpedálról, és lassan gurulni kezdett a ház felé. A verandára vezető lépcső előtt tíz méterrel megállt. Kinyitotta az ajtót, kiszállt, de az ajtó mögött maradt lekuporodva. Wiley ugyanezt csinálta az utasülés felőli oldalon. – Most jön a te műsorod – szólt be Shaw a kocsii belsejébe. Wiley elkiáltotta Josh nevét, és közölte, hogy kicsoda ő.

– Magammal hoztam a nővérét. Beszélni szeretne magával.

Lélegzet-visszafojtva vártak, de a házból nem hallatszott ki semmi. Wiley újra próbálkozott, ezúttal erőteljesebb hangon.

– Josh? Ideje megadnia magát. Ha tovább folytatja ezt az ostobaságot, elveszti az alkupozícióját, és nem lesz lehetősége kegyelmet kapni.

A műszerfalba egy retro analóg óra volt beépítve. Shaw még hatvan másodpercig hallgatta a ketyegését, majd miután nem történt semmi, kinyitotta a hátsó ajtót, és intett Jordie-nak, hogy szálljon ki.

– Ülj a helyemre a kormány mögé.

Az egyik szabály, amiben megállapodtak, az volt, hogy ha vele tart, azt kell tennie, amit Shaw mond, és akkor, amikor mondja. Jordie tehát kérdés és ellenkezés nélkül kicsusszant a hátsó ülésről, és gyorsan előreült.

Shaw a feje búbjára tette a kezét, és lenyomta.

– Maradj lent. Szívem szerint itt hagynám veled Wiley-t, de két különböző irányból kell bemennünk. Ha bármi jel jönne Joshtól, megzizzenne egy levél, egy bogár elfinganá magát, feküdj rá a dudára.

– Ha Josh odabent van, csak azért imádkozom, hogy jöjjön ki feltartott kézzel.

– Én is. De ha az események másik forgatókönyv szerint történénének...

– Panelláé szerint?

– Bárkié szerint. Dudálj, és aztán padlógáz.

– És veletek mi lesz?

– Ne várj ránk. Tűnj el. Megértetted?

Jordie vonakodva bólintott.

Shaw kivette a csizmaszárából a marokpisztolyt, és odaadta neki.

– Ha tényleg gáz van, ez csőre van töltve. Hétszer lőhetsz vele. Ne habozz. Célozz, és húzd meg a ravaszt. Érted?

– Igen.

– Meg is teszed?

Jordie nyelt egyet.

– Nem tudom.

– Nagyszerű. Most tényleg teljesen őszinte voltál. Ahhoz vagy szokva, hogy visszabeszélsz.

Jordie remegő szájszállal rámosolygott.

– Légy óvatos.

Shaw gyors, kemény csókot nyomott a szájára.

– Ez a terv.

A sofőrülés ajtaja mögé lebukva átnézett Wiley-re, aki intett, hogy ő megy előre. Shaw bólintott, és mutatta, hogy övé a hátsó front. Mindketten nagy levegőt vettek, majd a fedezékből kiugorva a ház felé rohantak. Wiley döngő léptekkel felszaladt a lépcsőn a verandára. Shaw utoljára azt látta, hogy két magas ablak között a falnak vetett háttal megáll. Nem történt semmi. Eddig jó.

Shaw az ablakok alatt meggörnyedve végigfutott a fal mentén a ház oldalán. Egyszer letérdelt, és benézett a ház alá, de a lábazat alatti rész rendben volt. Amikor elérte a ház távolabbi sarkát, megállt, és visszanézett a kocsira felé. A szélvédőn visszatükröződő fénytől alig tudta kivenni Jordie feje tetejét. Egy pillanatra átvillant az agyán, hogy megöli azt, aki miatt csak egy haja szála is meggörbül. Bárki legyen is az.

Villámgyorsan megkerülte a ház sarkát. A hátsó kiskertben mozaikkockaként váltogatták egymást a kopár és gyomos földdarabok. Keréknyomok haladtak a ház elé, és onnan feltehetőleg

ki az útra. Látott egy fészert, egy különálló garázst, mindkettő leromlott állapotú, düledező volt. Egy korhadtt cölöpökön álló rozogamóló nyúlt ki a mocsaras folyóág fölé, a végében két ütött-kopott, rozsdás lámpaoszloppal.

Mindezt agya az alatt a pár másodperc alatt regisztrálta, amíg eljutott a hátsó ajtóig. Nem volt bezárva, és közvetlenül a konyhába nyílt. Körbepásztázott a pisztolyával. Kész disznóól. Szemét és üres konzervdobozok mindenütt. A mosogató tele zsíros, homályos mosogatóvízzel. Az ebédlőasztalon az üres tévévacsora alumíniumtálcai mellett – az egyiken egy csótány táplálkozott – egy doboz fogpiszkáló, egy szemüveg és egy gombóccá gyúrt lottószelvény hevert.

A ház elejével összekötő ajtón át Wiley lépett be, és megrázta a fejét.

– Tiszta a levegő – mondta. De Shaw az asztalon lévő tárgyakra mutatott. A lottószelvény áruló jel volt. Josh lottót is vett a vegyesboltban.

Shaw intett Wiley-nek, hogy maradjon ott, ahol van, és tartsa szemet mindkét ajtót, majd magára bökve a konyhán túli hall felé mutatott. Wiley bólintott. Shaw végiglopózott a hallon, míg egy félig nyitott ajtóhoz nem ért. A pisztolya csövével belökte, és gyorsan, de hangtalanul berontott.

A redőnyök le voltak húzva, a minimális bútorzattal berendezett szobában félhomály uralkodott. A dupla ágy, rajta a kétes tisztaságú ágyneművel, vetetlen maradt. Az éjjeliszekrényen működött a ventilátor, de ezzel együtt a szobára ráfért volna egy alapos szellőztetés. Az egyik sarokban halomban állt a padlón a szennyes ruha. Többek között katonai khakiszínű holmik.

Shaw kihátrált a szobából, anélkül, hogy hozzányúlt volna bármihez. Odébb egy másik hálószoza is nyílt a hallból. Az üres volt. A porral vastagon belepett padlón nem látott lábnyomokat. A két szoba közötti fürdőszoba egészen kicsinek tűnt. A zuhanytálca feketéllett a kosztól és a penésztől. A foltos, piszkos vécészsze búzlott a megtelt emésztőgödör miatt. De a mosdót nemrég használták, az alján még ott voltak a vízcseppek, és a peremén lógó törülköző nyirkos volt.

Visszament a konyhába, és elmondta Wiley-nek, mit látott a fürdőszobában.

– Nem maradhattunk le túlságosan mögötte. Vagy valaki más mögött.

Nem mintha azt gondolta volna, hogy Wiley nem vette észre a szökevényt, de a saját szemével akarta látni a ház homlokzati részén lévő szobákat, és egyébként is rajtuk keresztül vezetett a legrövidebb út vissza Jordie-hoz.

A konyhaajtón át egy hagyományos ebédlőbe jutott, amely most üres volt, csak egy csupasz villanykörte lógott a mennyezetről. Az ebédlőn túli, rettenetesen elhanyagolt állapotú nappaliban sem volt bútor, itt tehát nem lehetett elrejtőzni. A keményfa padlón imitt-amott hiányoztak a deszkák, de egyik hézag sem volt olyan széles, hogy egy ember átfért volna rajta. Különben is, az előbb nézett be a ház alá. Ott nem bújt el senki.

A bejárati ajtón át kilépett a verandára. Jordie láthatóan idegesen kiszállt az autóból. Shaw intett neki, hogy szálljon vissza.

– Tény és való, ez a bűvőhelye. Biztos, hogy itt van, de pillanatnyilag nem látni. – *Élve*, tette hozzá gondolatban. Félt, hogy mit találhatnak Wiley-vel valamelyik melléképületben. – Maradj itt.

– Látni akarom.

– Szörnyű, ahogy kinéz – rázta a fejét Shaw. – Kosz. Hiányzó padlódeszkák. Nem biztonságos.

– Hova mentek?

– Megnézzük a fészert meg a garázst. A szabályok továbbra is érvényesek. Nyomd a dudát.

* * *

Jordie megvárta, amíg a két férfi eltűnik a ház hátsó sarka mögött, akkor kiszállt a kocsiból, és elindult a ház felé. Magának azt mondta, hogy ők nyilván nem vettek észre valamit, ami elárulhatta volna, hol rejtőzik Josh, de igazából azért akart körülnézni, mert úgy érezte, hogy Shaw mellébeszél. Vajon mit takargat előle, mi az, amit neki nem kellene látnia?

Benyitott a bejárati ajtón, és a küszöbön megállva döbbsen nézte az elébe táruló látványt. Gyors léptekkel átvágott a szobákon, ki a konyhába, ahol emlékei szerint a néni karácsonyi aprósüteménnyel és puncssal kínálta őket. Elborzadt attól, amit látott. Mi lett az öccsével? Végképp és teljesen megőrült? Hogy képes ilyen mocsokban élni? Észrevette egyáltalán, hogy milyen piszok van körülötte?

Eszébe jutott, hogy hamarosan nyomozókat fognak ide küldeni, hogy bizonyítékokat gyűjtsenek, ezért nem nyúlt semmihez. Nem mintha kedve lett volna hozzá. A fürdőszoba még a konyhánál is gyomorfordítóbb volt.

A rendetlen hálószoba láttán végképp kétségbeesett. Amikor Josht egy év után végül kiengedték a kórházból, az újonnan

berendezett szobájával várták otthon. Anyjuk azt remélte, hogy ez a meglepetés majd jobb kedvre deríti. Persze nem így történt. Ahhoz a napfényes, újjávarázsolt szobához képest ez a nyomorúságos hely Josh tragikus és feltartóztathatatlan hanyatlásának szomorú jelképe volt. Visszament a konyhába. Az ablakból látta, amint Wiley kijön egy műhelynek látszó fészerből, miközben Shaw lehajolva benéz a rozoga móló alá. Dühös lesz, amiért nem tartotta be a szabályt. Visszatért az elülső verandára, és lement a lépcsőn. Megállt, hogy visszanézzen a ház homlokzatára, és azon tűnődött, vajon mi búvölte úgy el Josht. Vajon mi izgatta annyira benne, hogy mindenáron vissza akart térni ide? A ház nem volt szép. Nem is volt olyan nagy. A típusa...

Hirtelen feltűnt neki valami érthetetlen dolog.

Két oromzatos ablak, amely szimmetrikusan emelkedett ki a veranda fölé lejtősen ereszkedő tetőből. De hiszen a háznak nincs is emelete. Vagy van? Nem vette volna észre a lépcsőt?

Tanácstalanul tépelődve visszament, de úgy volt, ahogy gondolta. Ott, ahol a lakótérben az emeletre vezető lépcső szokott lenni, nem volt semmi. Tudta, hogy nincs a ház hátsó traktusában, sem a konyhában, mert akkor látta volna.

A nappali és az ebédlő között állva lassan körbefordult. Szemügyre vett olyan részleteket, amelyekre korábban nem figyelt, és észrevett az ebédlő sarkában egy keskeny ajtót, amely teljesen belesimult a falat borító faburkolatba.

A tarkóján felborzolódtak a hajszálok.

Figyelmeztetnie kellene Shaw-t.

Ehelyett az ajtóhoz lépett, és benyomta.

Orrába csapott a szag. Hátrahőkölt tőle.

Tenyerét a szájára és az orrára tapasztotta, hogy visszafojtsa a kitörni készülő zokogását, és hogy ne lélegezhesse be a bűzt. Rettegését legyőzve beljebb taszította az ajtót. A nagyobb nyíláson át felfedezett egy meredek lépcsőt.

– Josh? – A száján keresztül gyorsan levegőt vett, és megint szólította: – Josh? Ha odafönt vagy, kérlek, gyere le.

A saját szívdobogásán kívül nem hallott más hangot.

A nap besütött a fenti két ablakon, így látott annyit, hogy föl tudjon menni a lépcsőn. Minél följebb ért, annál világosabb lett. A lépcső tetején már a helyhez nem illően derűs fényben fürdött az egész padlástér. Mert semmi egyéb nem volt itt, mint egy becipzározott fekete hullazsák a csupasz padlón.

– Ő, Jézusom! Ó, ne!

Száját újból betapasztva próbálta elnémítani magát, és az ajtó-félfának dőlve rámeredt a zsákra. Szemhéját szorosan összezárta, abban reménykedve, hogy amikor újra kinyitja a szemét, a zsák már nem lesz ott.

De ott volt.

Szólni kellene Shaw-nak.

De tartozott Joshnak ezzel a végső vezekléssel.

Rogyadozó lábbal odament a hullazsákhoz, és letérdelt mellé. Remegő kézzel megfogta a fémfogantyút, teljesen lehúzta a cipzárat, majd szétnyitotta a zsákot.

Felsikoltott. Legalábbis akart.

Egy kéz hátulról a szájára csapódott, és egy túlhangosított, hátborzongatóan eltorzított hang azt kérdezte:

– Na, ki vagyok?

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

Shaw és Wiley a ház felé sétáltak a mólótól. Wiley az ingujjával megtörölte izzadt homlokát.

– Attól féltem, hogy megtaláljuk a hulláját vagy egy sírt az egyik építményben – mondta.

– Nekem is megfordult a fejemben.

– Fáj az oldala?

– Igen.

– Véres az inge.

Shaw mintha meg sem hallotta volna. Másutt járt az esze, látszott ráncokba gyűrődött homlokán.

– Hívta őket?

– Már úton vannak. Meg kell akadályozni, hogy széltapossák azokat a keréknyomokat. Ha kiöntik, talán meg tudjuk állapítani, milyen kocsit használ Josh.

– Utasítsa őket, hogy csinálják meg gyorsan, aztán mindenki tűnjön el szem elől – felelte Shaw, anélkül, hogy lassított volna. A házat nézte. – Lesből kell lerohannunk. Nem úgy néz ki, mint aki végleg elment, igaz? Hagyott itt ruhákat. A szemüvegét.

– Az is lehet, hogy nem a saját jószántából ment el – vetette fel Wiley. – Talán elvitték.

– Úgy érti, Panella?

– Pontosan.

– Az lehet – mondta Shaw elgondolkodva. – De semmi jele, hogy valami küzdelem zajlott volna ezen a helyen.

– Nehéz megmondani. Az egész ház egy disznóól.

– Tudom, de...

– Mi van? – nógatta Wiley.

– Nem tudom. Valami nem hagy nyugton.

– Engem a hőség – morogta Wiley, és megint megtörölte a homlokát. – Magát mi zavarja?

– Nem tudnám pontosan megmondani. – Shaw lassított. Wiley megállt mellette. – Szombat délután beszéltem először Panellával. Mickey telefonján hívtam fel, hogy egy új megállapodásról kezdjek tárgyalni vele. Ez olyan két óra körül volt.

– Oké.

– Ugyanezen a délutánon, fél négy körül Josh feladott egy mobilt Jordie-nak. Megfordult, és tekintetét mereven Wiley-re szegezte. Az ügynöknek ennek ellenére az volt a benyomása, hogy Shaw nem is őt nézi, hanem egy puzzle-t, aminek csak egyetlen kockája hiányzik.

– Az efféle holmikhoz könnyedén hozzá lehet jutni az interneten is – mondta minden átmenet nélkül Shaw.

– Tessék?

– Ezt maga mondta. Épp ma. – Tekintetét visszakarta a házra, és olyan iramban indult el feléje, hogy mire Wiley utolérte, épp berontott a hátsó ajtón.

– Mire gondol? – kérdezte Wiley, igyekezve lépést tartani vele, át a konyhán, be az ebédlőbe.

– Josh biztosra ment, amikor elküldte azt a telefont. *Tudta*, hogy Jordie él. Másfél órával korábban a telefon hangszórójából hallotta a kiáltását.

Ekkorra már kiértek a verandára. Shaw megtorpant, és abban a pillanatban, amikor Wiley is meglátta az üres sofőrülést, felkiáltott:

– Ó, a hülye fejemet! – Előkapta a pisztolyát. – Kutassa át a házat – kiáltotta, és a lépcsőt átugorva futásnak eredt.

Wiley megpördült, és visszaroht a házba. Azonnal észrevette az ebédő sarkában a keskeny nyílást. Odarohant, meglátta a lépcsőt, és felszaladt rajta.

A búztól kis híján öklendezve ért a lépcső tetejére, és a padlás padlóján meglátta a nyitott hálósákot.

Egy rothadó tetem feküdt benne. A szeme fogpiszkálókkal volt felpcekelve. A csontvázszerű jobb kéz pisztolyt tartott. A bal kéz kisujján gyémántgyűrű csillogott.

Billy Panella volt.

NEGYVENEDIK FEJEZET

Josh a pisztoly markolatával fejbe vágta. Jordie az eszméletvesztés határán képtelen volt védekezni, amikor öccse összefogta elől a kezét, és műanyag bilincset rakott rá. Alig tudta visszanyelni a torkában felfelé kúszó hányingert, mielőtt Josh egy zsebkendőt gyömöszölt a szájába, hogy ne tudjon kiáltani Shaw-nak vagy Wiley-nek. Levonszolta a lépcsőn, de olyan sietve, hogy Jordie majdnem átesett rajta. Azt kívánta, bár úgy történt volna. Persze lehet, hogy Josh nyomban lelövi, véget vetve az életének, még mielőtt Shaw egyáltalán megtudta volna, hogy bajban van.

Shaw.

Az ütéstől elkábult, látása elhomályosult. Amikor a lépcső aljára értek, Josh megragadta összebilincselte kezét, átvonszolta a nappalin, le a lépcsőn, át a ház előtti irtáson. Aztán bevágódott vele a sűrűbe. Percek óta csörtettek a bozótos területen. Jordie szédelegve, összezavarodva pillantott hátra a válla fölött, miközben támolyogva bukdácsolt az öccse mögött, de a házat már eltakarták a lombok. Mintha elnyelte volna őket az ellenséges vidék. Shaw azon az éjszakán, amikor magával vitte, figyelmeztette a mocsár veszélyeire.

Shaw.

Olyan volt, mintha nem lenne betömve a szája, és hangosan kimondta volna a nevét, mert Josh megszólalt:

– Az az idióta Mickey Bolden jól ráfaragott, mi? Egy *zsarut* választani maga mellé?! Vagy ez a Shaw Kinnard nevű fazon az FBI embere? Kincstári?

Mikor és hogy jött rá Josh, hogy Shaw nem bérnyilkos és emberrabló?

– De mindegy, milyen zsaru – folytatta. – Péntek este mindent elbaltázt. A leginkább azzal cseszt ki velem, hogy a dagadt Boldentől már nem vasalhatom be a pénzt.

Jordie feje már kezdett kitisztulni, de abból, amit Josh mondott, semmit sem értett.

– Siess, Jordie. – Josh gyorsabb iramot diktált, durván rángatva maga után a nővérét. – Nincs vesztegetni való időm. Azok ketten hamarosan felfedezik Panella rothadó hulláját. Lesz nagy meglepetés, mi? Te is hogy lepadlóztál, haha.

Megtorpant, és hirtelen hátrafordult.

– A gégemikrofon zseniális ötlet volt tőlem, ha szabad magamat dicsérnem. – Kivette a farzsebéből, a nyakához emelte, és úgy mondta: – Még Mickey Boldent is átvágtam, még ő is azt hitte, hogy Panella vagyok, pedig te is tudod, milyen jó haverok voltak.

Jordie borzadva hőkölt hátra.

– Mi van? Nem tetszik a hangja? – Josh nevetve visszatette a zsebébe a készüléket. – Elteszem emlékebe hogy mindig eszembe jusson az, amikor Panellát alakítottam. Elárulom, nem volt könnyű megjegyezni, melyik mobil az, amelyiken Panellaként jelentkezem, és melyiket használom a magam nevében. Mikor kell nyersnek, keménynek lennem, amilyen Panella szokott lenni. „Ölje már meg!” Aztán meg a félős nyuszi Josh. Vékony fejhangon folytatta. „Jaj, úgy félek. Jordie jól van? Mentsék meg a nővéretem, kérem!”

Jordie agyáról a köd utolsó foszlánya is felszállt, és a helyzet kezdett rémítően tisztán állni előtte. Nem Panella, hanem Josh tervezte ki a halálát. Ő állapodott meg Shaw-val, hogy végezzen vele.

Josh zavarosan előadta, hogyan jött rá végül Panella, hogy azt tervezni: besúgó lesz.

– Fogalmam sem volt, honnan tudott a házról, de egy kora reggel megjelent itt. Rögtön nekem támadt, és a legundorítóbb kínzási módszerekkel fenyegetőzött. El sem hinnéd, mivel fenyegetett meg, hogy mit fog művelni velem, ha nem mondom el neki mindent, amit a szövetségieknek mondtam a trükközésünkről. Én viszont a legkevesbé sem tartottam bűnnek, hogy elárultam őt. Miért is tartottam volna?

Én végeztem minden észmunkát. Ha jól megnézzük, ő nem volt több jó dumájú, villogó fogsorú frontembernél.

Ez nem a dührohamos, pánikrohamos Josh volt, aki ijedtében elbőgi magát. Ez a Josh a maga nyugodt szemtelenségével rémítő volt. Jordie újra, kétségbeesetten hátranézett, de a sűrű bozót, amelyen átvágtak, háborítatlannak látszott, leszámítva azt a mikroszkopikus méretű rovarfelhőt, ami fölötte lebegett.

– De visszatérve arra a hat hónappal és tizenhárom nappal ezelőtti reggelre, egyszer csak megjelent, nekem jött, a falhoz szorított, fojtogatott, és közben a szokott Panella-stílusban fogvicsorgatva morgott és dühöngött. Nem számított arra, hogy én, a beszari, hisztis kölyök, hasba fogom lőni. Nem vagyok valami jó lövő. Látnod kellett volna, milyen arcot vágott. Hátrafordította a fejét, és visszataszító képet vágva megmutatta, aztán ment tovább.

Shaw és Joe Wiley fel fogják fedezni, hogy eltűnt, és keresni fogják. Életben kell maradnia addig, amíg megtalálják, mert egész biztos volt benne, Josh azt tervezi, hogy megöli. Nem vallaná be neki mindezt, ha életben akarná hagyni. Mennyi ideje lehet? Mennyi

időbe telik Shaw-nak, hogy megtalálja? Vajon látja-e még az életben? Látja-e még a sebhelyes, szigorú, szép arcát?

Josh épp azt mesélte, hogy nem volt ideje megszabadulni Panella holttestétől, mert jelentkeznie kellett a szövetségi kormánynál.

– Nem volt más választásom, mint bezsákolni és itt hagyni, és amióta visszajöttem, elmondhatom, hogy volt néhány érdekes beszélgetésünk. – Kuncogott. – Na persze főleg én beszéltem, ő meg csak feküdt, és bámult föl rám. A változatosság kedvéért most ő volt kénytelen hallgatni az én fecsegésemet. Élveztem. De tény, hogy jól bebüdösítette a házat.

Jordie körülkémlt, hátha lát valamit, amivel megevédhetné magát. De még ha a föld tele lenne is fegyverként használható dolgokkal, a keze akkor is össze van bilincselve, és Josh nem hagyott időt arra, hogy megálljon. Valahányszor megbotlott vagy lassított, olyan erővel rántotta meg, hogy majdnem kiugrott a válla a helyéből.

És egyre csak beszélt.

– Miután megöltem, elmentem a házába, és úgy rendeztem a dolgokat, mintha nagy sietve ment volna el otthonról. Mindenki arra következtetett, amire számítottam is, hogy sikerült kilógnia az országból. Nem kellett mást tennem, mint várni, amíg megnyugszik a helyzet, és közben lassanként megváltoztatni a külsőmet arra a napra, amikor majd elszököm.

Azzal, hogy visszajöttem ide, kockázatot vállaltam, de nem akartam kimaradni minden mókából. Arra gondolok, ami veled történt volna. Azt terveztem, hogy innen, a búvóhelyemről figyelem a média tudósításain keresztül az egész felbolydulást. De Bolden

olyan sikeresen elbaltázta az egészet, hogy a kialakult helyzet miatt műsoron kívül el kellett tűnnöm.

Tökélyre vittem a láthatatlanná válást, tudod? – folytatta abban a hátborzongatóan normális, mesélős stílusban. – Senki nem lát, mert nem akarom, hogy lásson. Így tudtam elmenni észrevétlenül abba a külteki csehóba is. Majd szétrobbantam a dühtől, amikor a múlt pénteken Bolden felhívott, és elmondta, hogy megjelentél abban a kocsmában, ahol ő és Kinnard ittak valamit. Te nem szoktál ilyen helyekre járni, Jordie. Hogy kerültél éppen oda?

Hátranézett, mintha válaszra várna. Jordie panaszosan nyöszörgő hangot adott a szájpecek mögül.

Josh ment tovább, és egyre csak beszélt...

– Mindegy. Már nem számít. Vasárnap este elmentem oda, hogy megnézzem a helyet. Attól a hangoskodó gyökértől teljesen elromlott a hangulatom. Ez az az este volt, amikor Wiley értesített a kiszabadításodról. A *második* kiszabadításodról, újabb kudarc. Elhatároztam, hogy Panellának fel kell bukkannia, hogy mindenki összefossa magát. „*Szabadon jön-megy! Tudom. És megfog ölni!*” – rikácsolta, utánozva a saját hisztizését.

A fekete fickó? Hickam? Ő egyenesen az ölembe pottyant, hogy úgy mondjam. Pillanatnyi ötlet volt, de annak zseniális. Ehhez mit szólsz? – Bicegni kezdett. – Tudtam, hogy erre emlékezni fogsz, és azt fogod mondani nekik, hogy csak Panella lehetett. – Sajnálkozva cöcögött. – De Hickam nem halt meg. Sajnos az sem jött össze. De a terv jó volt, és annak a gyökérnek az átverését is olyan jól csináltam, hogy azt gondoltam, egyetlen fejlődés is működni fog. Jó, hát nem kaphat meg mindent az ember, amit szeretne.

Josh elmebeteg volt. Hogyan is tudna olyasvalaki ellen védekezni, aki elvesztette minden kapcsolatát a valósággal? És Jordie érezte, hogy fogytán az ideje, ami alatt kitalálhatna valamit. Közvetlenül előttük feltűnt a holtág, a partján kis halászcsonak vesztegelt. Feltehetőleg ez volt Josh úti célja.

Odahúzta Jordie-t, és kirántotta a zsebkendőt a szájából.

– Josh – zihálta Jordie. – Kérlek! Hadd segítsék neked.

– Segíteni? Nekem? Nevetnem kell.

– Mit akarsz?

Josh óvatosan hátralépett egyet, de még így is alig harminc centire volt Jordie-től, amikor fölemelte a pisztolyát.

– Eltűnni, és soha többé nem kínozni magam amiatt, hogy az emberek megbámulnak.

– Senki sem bámul meg.

– De igen. Tettél róla, hogy megbámuljanak. Belöktél a kandallóba, és szörnyszülötté tettél.

Húzd az időt, húzd, húzd. Jordie fejével a csónak felé intett.

– Ezzel akarsz elmenekülni?

– Nem, te ostoba. A kocsim a következő kanyarnál parkol. Csak odáig megyek a csónakkal. Te addigra halott leszel, én pedig már messze járok, mire elfoghatnának. De ahhoz, hogy el tudjak tűnni, szükségem van a pénzemre. – Meglendítette a pisztolyt, mintha emlékeztetni akarná a nővérét, hogy a kezében van, és hogy továbbra is őrá szegeződik. – Csak te állsz közém és a vagyonom közé. Mi a jelszó?

– Jelszó?

Josh a szemét forgatta.

– Nincs időnk arra, hogy megjátssz nekem a hülyét. Mondd meg a jelszót. A második jelszót. Amivel hozzá lehet férni a nagy összegű bankszámlához. „Jordan Bennett jelszavát” – mondta nevetségesen előkelősködő brit kiejtéssel.

– Josh, esküszöm, fogalmam sincs, hogy miről beszélsz. – A nyomaték kedvéért felemelte összebilincselte kezét. – Hogy lehet nekem jelszavam egy olyan bankszámlához, amiről nem is tudok?

– Feltörted a biztonsági kódjaimat.

– Képtelenséget állítasz. Nem is tudom, hogy kell, de még azt se, hogy hogyan fogjak hozzá.

Josh gyanakvó arcot vágott, aztán mintha levonta volna a következtetést.

– Nem tudod, ugye? Még ha lenne is hozzáférésem a számítógépemhez, de nincs, és egy ilyen bonyolult művelet elvégzéséhez amúgy sem vagy elég intelligens.

– Ez igaz – kapott a téma után Jordie, remélve, hogy ezzel hízeleg öccse büszkeségének. – Te vagy a zseni, nem én. Én sohasem voltam olyan okos, mint te.

– Még megközelítőleg sem.

– És pontosan azért, mert olyan intelligens vagy, tudnod kell, hogy nem menekülhetsz el.

– Most arra gondolok – fecsegett tovább Josh, mintha Jordie meg sem szólalt volna –, hogy ha Panella gyanút fogott, és sejtette, hogy elárulom, és tudott erről a házról, akkor mögöttem kellett belépnie, és hozzátennie azt a második jelszót. A te nevedben adta meg, jól tudva, mennyire felbosszant vele. Igen, így kellett történnie.

– Nem vitás, hogy igazad van. De ez már a múlt, Josh. Meg fogják találni a holttestét. Jön a rendőrség, és...

– Ez már nem a te gondod. Te addigra halott leszel.

– Nem akarhatsz megölni, Josh.

– Pedig megteszem, Jordie, de meg ám! – válaszolta Josh túlzott őszinteséggel. – Szörnyeteggé tettél. Tönkretetted az egész életemet.

Jordie tudta, hogy értelmetlen lenne tovább vitatkozni, sőt lehet, hogy provokációnak venné, és azon nyomban végezne vele.

– Tudom, hogy követtem el hibákat – mondta bűnbánóan.

– Igen. A legnagyobbat akkor, amikor azt mondtad, „Befejeztem”. Emlékszel? Ott vagyok én, bilincsben vezetnek el, mint egy köztörvényes bűnözőt, és akkor te búcsúzóul könnyes szemmel megölelsz. Ó, a drága, gyámolító, hűséges nővér! Ugye milyen csodálatos testvérem vagy? – Csúfondárosan felnevetett. – Vagy várjunk csak. Mit is súgtál a fülembe? „Ennyi volt, Josh. Befejeztem.” – Rábökött a pisztollyal Jordie-ra. – Neked nem szabad azt mondanod, hogy „befejeztem”. Nem, mert te tettél tönkre. Te sohasem fogod „befejezni”. Soha!

A szavai tébolyult rikoltásban végződtek. Maga is ráeszmélt, összeszedte hát magát, és vérfagyasztó közönnyel tette hozzá:

– Bizonyos szempontból örülök, hogy Bolden elbaltázta. Így kiélvezhetem, hogy saját kezűleg ölhetlek meg.

– Senkit sem fogsz megölni.

NEGYVENEGYEDIK FEJEZET

Shaw követte az összevissza lábnyomokat a sűrűbe. Már felocsúdott abból a tévedéséből, hogy Panella követte el a múlt heti gyilkosságot és majdnem-gyilkosságot. Mihelyt egymáshoz illesztette az eddig össze nem illő darabokat, a kép egyszeriben meglepő módon kitisztult. Hirtelen minden mozaikdarab a helyére került.

Josh eljátszotta, hogy ő Panella, és amíg mindenki arra a kisszerű figurára összpontosított, a besúgó mindannyiukat átverte. Shaw tudta, hogy később majd a falba veri a fejét, amiért nem jött rá előbb, de amikor bevette magát a sűrűbe, csak arra tudott gondolni, hogy meg kell védenie Jordie-t az őrült öccsétől.

Josh volt annyira zseniális, hogy sikerrel végig tudja játszani ezt a bonyolult játszmat, és volt olyan őrült, hogy elveszítsen minden józan mértéket. És akkor tombolt csak igazán, amikor sarokba szorították. Shaw fohászkodott, bárcsak Wiley-ben lenne annyi józan felismerés, hogy figyelmezteti a szerveket, az embereik ne kürtöltessenek maguk előtt, amikor jönnek. Megfordult a fejében, hogy annyi időre, amíg ezt SMS-ben megírja neki, megáll, de aztán mégsem akarta vesztegetni a drága időt, és ment tovább.

Elviselhetetlen volt a füledt forróság. Az izzadság csípte a szemét, és a felsőtestére tapasztotta az ingét. De ment tovább egyenletes iramban, amíg beszédfoszlányok nem ütötték meg a fülét valahonnan előlről, ami azt jelentette, hogy közeledik hozzájuk. Rendes körülmények között tartott volna tőle, hogy a bokrok zörgése figyelmezteti Josht a közeledésére. De nem hitte, hogy Josh

felfigyelne a neszre, és gyanakodna, hogy jön valaki. Ő maga nagyobb zajt csapott az ágak tördelésével, a lomb zizegtetésével és a teljes hangerővel előadott egyoldalú beszélgetésével. Komplet őrült volt a fickó.

Amitől ő is majdnem becsavarodott. Jordie-t ugyanis nem hallotta. Súlyosan megsebesült volna, vagy talán elvesztette az eszméletét? Az is lehet, hogy Josh már meg is ölte, és most el akarja vinni a holttestét, hogy valahol megszabaduljon tőle. A gondolattól megfagyott a vér az ereiben, ugyanakkor patakokban folyt róla a víz. Egyfolytában káromkodott és imádkozott, a düh és az aggodalom úgy rágta belülről, hogy attól félt, a feszültségtől és a visszafojtott indulattól szétpattannak az oldalán a varratok.

Amikor rájött, hogy Josh megállt valahol előtte, lassított, és a lehető legzajtalanabban tette meg a maradék távolságot. Beállt egy fatörzs mögé, és onnan lesett ki.

Jordie élt! Hála Istennek. A saját két lábán állt. De a keze össze volt kötve maga előtt. A karja tele volt vérző karcolásokkal. Az arcán is csorgott oldalt a vér, és egy csepp épp most hullott le az álláról. Szánalom, irtózás és rémület látszott az arcán; talán most fogta fel először, hogy még az önzetlen, áldozatos szeretete sem tudott áthatolni az öccse tébolyán. Amikor Josh ráemelte a pisztolyt, az arcára ráfagyott a rémület, de nem omlott össze, hanem farkasszemet nézett vele.

Shaw-nak küzdenie kellett a primitív késztetéssel, hogy egy lövéssel leterítse Josht, de ezzel lelki törést idézne elő Jordie-ban. Ezt nem akarta. Különben is, a kormány nem egy halott Josht akart. Szükség volt rá, hogy visszaszerezzék az ellopott milliókat.

Így hát kipislogta a szeméből az izzadságot, és mint a törvény őréhez illik, a tőle telhető szakmai elfogulatlansággal felmérte a helyzetet. Ezzel együtt megesküdt, hogy ha ez az őrült gazember megölné Jordie-t, ott helyben kivágná azt a retkes szívét.

És ekkor nem túl hangosan, de a törvény tekintélyével megszólalt:

– Senkit sem fogsz megölni.

Jordie hátrakapta a fejét a hang irányába. A megkönnyebbüléstől zokogásféle hang jött ki a torkán.

Josh meg sem rezzent.

– Ki lapít ott a fa mögött?

– Shaw Kinnard, az FBI különleges ügynöke. Dobd. El. A. Fegyvert.

– Nem dobom.

– Akkor meghalsz.

– Komolyan mondja, Josh! – szólalt meg Jordie.

Az öccse ráordított, hogy fogja be.

Shaw a látótere szélén mozgást észlelt a holtág túlsó partján, a fák és az aljnövényzet között. Rendőrök érkeztek, és elfoglalták az állásaikat. Nagyon remélte, hogy ha tűzharcra kerül sor, csupa mesterlövész van odaát. Jordie vészesen közel állt Joshhoz.

– Múlt pénteken elrontottad a jó kis tervemet, Kinnard. De most nem tudod megmenteni a drága nővérkémet.

– De téged meg tudlak ölni. És meg is teszem, ha nem dobod el a fegyvert.

– Josh, kérlek.

– Jobb lesz, ha hallgatsz rá, Josh. Ő látta, amikor habozás nélkül golyót eresztettem Mickey Bolden fejébe. Ez az utolsó esélyed. Dobd le a pisztolyt, és hátrálj el tőle.

– Tedd, amit mond. Kérlek. – Jordie felemelte, és könyörgő mozdulattal az álla alá tette összebilincselte kezét, aztán leejtette a derekáig. – Tedd le a pisztolyt, Josh. Add meg magad. Segítek.

– Ahogy akkor is segítettél? – rikoltotta Josh. – Már nincs szükségem a segítségedre.

– Kérlek, Josh. – Jordie csuklói a műanyag bilincsnek feszültek. – Kérlek. Könyörgök.

– Fogd be, Jordie! Fogd be!

– Josh, kérlek, ne tegyél...

– Mindent tönkretettél! Gyűlöllek!

Shaw látta, hogy Josh ujja megfeszül a ravaszon, majd szinte egyszerre több fegyver is eldőrdült.

NEGYVENKETTEDIK FEJEZET

– Mikor vette vissza a mellényt? – kérdezte Wiley kíváncsian.

– Amikor maga kiszállt a kocsiból, hogy fogadja Hickam mamájának a hívását – felelte Jordie.

– Ez is a Kinnard-féle szabályok közül való volt?

– Ő ragaszkodott hozzá. – Amikor kettesben maradtak a kocsiban, Shaw levetette vele a blúzáát, és föladta rá a mellényt. – Én fölösleges óvintézkedésnek tartottam, de ha nem lett volna rajtam, már halott lennék. – Letörölt az arcáról egy könnycseppet.

A kórházi ágy lábánál ácsorgó Wiley megköszöri a torkát, és egyik lábáról a másikra állt.

– Josh, khm... – kezdte zavartan – ...egyikőjüknek sem volt más választása.

– Tudom.

Amikor bement a házba, hogy a saját szemével lássa, mi van odabent, a nadrágja zsebébe csúsztotta Shaw marokfegyverét. Szemtől szemben állva Joshsal rá kellett jönnie, elmebeteg öccse el van szánva rá, hogy végezzen vele. Azzal a könyörgő mozdulattal elterelte a figyelmét, és amikor leengedte a kezét az álla alól, észrevétlenül kivette a pisztolyt a zsebéből.

Az ő lövése is benne volt abban a zárótűzben, ami leterítette az öccsét.

– A rendőrségi orvos azt mondja, hogy bármelyik lövés végzetes lehetett, úgyhogy ha tényleg nem akarja tudni...

– Nem akarom.

– Én is úgy gondoltam. Ha ez bármiféle vigaszt jelent, azonnal meghalt.

A legrosszabbat ő már nem látta. Az öccse lövése akkorát ütött rajta, hogy hanyatt esve elterült a földön.

– Hallom, hogy van egy jókora zúzódása – mondta Wiley.

– Nagyobb, mint az öklöm. A röntgen egy hajszálvastagságú törést mutatott ki. – Jordie megérintette a mellcsontját. – Emiatt bent tartanak még egy éjszakát. Kapok fájdalomcsillapítót, és egyelőre megfigyelés alatt maradok.

Mentővel vitték a sürgősségire, de erre alig emlékezett. Talán az volt a legjobb, hogy a döntő pillanatokat követő órák elmosódtak az emlékezetében. A törésen és a zúzódáson túl helyileg antibiotikummal kezelték a karján lévő horzsolásokat. A koponyáján lévő, ütés okozta sérülést két öltéssel össze kellett varrni. Az ütestől enyhe agyrázkódást is kapott. Ezekhez a fizikai sérülésekhez társultak az érzelmiék. Rohamokban tört rá a csillapíthatatlan zokogás, amit depressziós periódusok követtek – ettől katatónia közeli állapotba került. Az orvosok úgy ítélték meg, hogy pár napot pihennie kell ez után a megpróbáltatás után.

– Mi az a plusz egy éjszaka? Fő az óvatosság – mondta Wiley, csak hogy mondjon valamit.

Jordie ehhez már nem fűzött semmit.

Amolyan kötelezően szokásos beszélgetés volt ez két ember között, akik együtt éltek túl egy katasztrófát. Lett volna miről beszélgetniük, de a téma kényes volt, és e pillanatban mindketten vonakodtak szóba hozni.

Hosszúra nyúlt, kínos csend után Jordie szólalt meg először:

– Felhívott Gwen Saunders. Kedves figyelmesség volt tőle, nem? És ma reggel meglátogatott Morrow seriffhelyettes.

– Hivatalos minőségében?

– A Royce Sherman-gyilkosság az ő ügye volt. Josh vallomása lezárta azt is. De nem tűnt hivatalosnak a látogatása. Részvétet nyilvánítani jött.

– A feleségem is részvétét küldi.

– Kérem, mondja meg neki, hogy köszönöm a fehér kálákat.

– Intett az ablakpárkány felé, ahol már több csokor virág sorakozott.

– Mindkettőnk részéről. De Marsha választotta őket – mondta Wiley.

– Nagyon megkönnyebbülhetett, amiért tegnap nem sebesült meg.

– Kikelt magából, ha tudni akarja az igazságot. Azt mondta, egy sikeres könyvelő mit rohangál töltött fegyverrel a környéken.

Jordie halványan rámosolygott.

– Okos felesége van. – Kisvártatva megkérdezte: – Elmondta Hickam ügynöknek, hogy mi lett a vége?

– Itt van maga fölött egy emelettel. Még az intenzíven fekszik, de igen, elmondtam neki mindent. Nem hiszi el... hát, egy szót sem hisz belőle.

– Az öcsém megpróbálta megölni.

– Nem írja a maga számlájára, Ms. Bennett. Egyedül Josh felelős az általa elkövetett bűncselekményekért.

Jordie megfogta a takarója szélét.

– Nagyon jól játszotta minden szerepét. A kínzó szorongástól gyötört, elkényeztetett felnőtt gyereket. A basáskodó főnöktől

demoralizált, elnyomott alkalmazottát. De hogy hidegvérű gyilkos is volt? Soha nem gondoltam volna, hogy Josh képes erre.

– Vagy hogy úgy gyűlöli magát, hogy a halálát akarja.

– Igen – mormolta Jordie. – Ezt sem gondoltam volna.

Wiley érezte, hogy Jordie-ban gyűlik a keserűség, és addig nem szólt, amíg egy zsebkendővel meg nem törölgette a szemét. Akkor elmondta neki, hogy egy bankár telefonált Malajziából, hogy megkérdezze, Mr. Panella emlékszik-e már arra a második jelszóra, ami akkor olyan megdöbbenést keltett benne.

– A hívás a Josh házában talált mobilok egyikére érkezett. Megkérdeztem a bankárt, beszélt-e egyszer is személyesen Jordan Bennett-tel. Nemmel felelt. Nem volt része abban a szerencsében, hogy közvetlenül beszélhessen azzal az úrral. Feltételezte tehát, hogy Jordan Bennett férfi.

– Ez tisztáz engem a gyanú alól, ugye? Már nem gyanúsítanak azzal, hogy összejátszottam Joshsal és Panellával?

– Felül fogják vizsgálni a Costa Rica-i csalásban való részvételét, de nem hiszem, hogy vádat emelnek maga ellen, különösen ha hajlandó segíteni nekünk.

– Segíteni?

– Ennek az ügynek több rétege van, az egész roppant bonyolult, és még nincs vége. Még most sem tudunk mindent, amit Josh és Panella együtt és külön-külön csinált, hogy megpróbálják kijátszani nemcsak az ügyfeleiket, de egymást is. Olyan ügyek, mint azok a malajziai számlák, még évekig felszínre kerülhetnek.

– Évekig?

Ez erősen lelombozó gondolat volt. Olyan naiv lett volna, hogy elhitte, Panella holttestének megtalálásával és Josh halálával az ügy

végére pont kerül, lezárják, és örökre feledésbe merül? Ha kiengedik a kórházból, a média mindenütt a nyomában lesz. Arra gondolt, hogy megkéri Adrian Dover ügyvédnőt, legyen a szóvivője, és közzétesz egy nyilatkozatot, amely remélhetőleg kielégíti a sajtót, de már kételkedett benne, hogy ennyivel beérik.

Számolnia kellett a nyomasztó kötelességével is, hogy gondoskodjék Josh hamvainak eltemetéséről. Úgy gondolta, a szülei sírjába kellene őt temetnie, noha fogalma sem volt róla, hogy Joshnak ez lenne-e a kívánsága.

És a jelek szerint együtt kell működnie, sőt segítenie kell a kormány folyamatban lévő nyomozását. Kis dolog, ennyit megtehet kárpótlásul az öccse büntetése miatt. Állampolgári kötelessége. És erkölcsi kötelessége.

– Esetleg tudok segíteni abban, hogy Josh áldozatai visszakapjanak valamit az elvesztett pénzükből.

Sajnos azt nem tudta visszaszerezni, amire a leginkább vágyott volna: Shaw szüleit.

Wiley bólintott, de megint áthelyezte a testsúlyát a másik lábára.

– Ami a személyes veszteségét illeti, Ms. Bennett, sajnálom, hogy ez lett a dolog vége.

– Én nem sajnálom. – Látva Wiley meglepődését, szomorúan elmosolyodott. – Mielőtt azt gondolná rólam, hogy egy szánalmasan szívtelen nő vagyok, megmagyarázom. Én sokkal inkább az öcsém *életét* gyászolom, mint a halálát. Mi lett volna a dolog jobb vagy szerencsésebb kimenetele? Köszemlére kitéve lenni egy megalázó bírósági tárgyaláson, ahol mindenki megbámulhatja? Börtönben rostokolni hosszú évekig, ahol Isten tudja, miféle kegyetlenkedéseket kellett volna elszenvednie? Nem, Wiley ügynök, számára az

jelentette volna a leggyötrelmesebb kínzást. Amikor meghúztam a ravaszt, nem magamat mentettem. Josht mentettem. Nem tudom gyászolni, hogy véget ért a kínszenvedése.

– És ő sem kínozza magát tovább. Végre szabadnak érezheti magát.

– Igen. Most leginkább az szomorít el, hogy nem szomorkodom miatta. Ez nagyon fájdalmas. Mindkettőnkre nézve.

Wiley részvétellel teli, megértő tekintete mélyen megindította, és könnyeket csalt Jordie szemébe.

Az ügynök zavartan köhécselt.

– Nos hát, én akkor most hagyom egy kicsit pihenni. Tudja a telefonszámomat, ha bármire szüksége lenne. – Azzal megfordult, és elindult az ajtó felé.

– Wiley ügynök.

Joe megállt, megfordult, de nem akaródzott Jordie szemébe néznie. Amikor végre rászánta magát, és látta benne a kimondatlan kérdést, sóhajtott, és megrázta a fejét.

– Nem tudom, Jordie – mondta, most először szólítva a keresztnévén a nőt. Sok varratot kiszedett, behozták, hogy újra összevarrják, aztán tegnap este bejött az irodába, és kitöltötte az összes papírt, amit kellett. Én kiléptem, hogy hozzak egy kávé, és mire visszaértem, eltűnt. Azóta senki sem látta.

Jordie a párnához nyomta a fejét, és becsukta a szemét.

– És nem is fogja senki.

Három hónappal később

Jordie és az Extravaganza munkatársai a tulajdonosváltást ünnepelték. A parti délután négy órakor kezdődött azzal, hogy átadták Jordie-nak a búcsúajándékot, a kristályokkal ékesített Mardi Gras-maszkot. Aztán koktélszendvicseket ettek. Pohárköszöntőket mondtak. Közös és egyéni búcsúbeszédet tartottak, és kölcsönös ígéreteket tettek, hogy ezentúl is szoros kapcsolatban maradnak.

Öt órakor, mielőtt általános sírásba fulladt volna az ünneplés, Jordie véget vetett a búcsúpartinak.

– Az utolsó főnöki, exfőnöki hivatalos ténykedésem az lesz, hogy most szépen hazaküldelek benneteket. Amikor elmegyek, lekapcsolom a villanyt, és bezárom az ajtót.

Bizonyára megérezték, hogy pár percre egyedül szeretne maradni abban a helyiségben, ahol létrehozta a vállalkozását. Sorra odaléptek hozzá, megölelték, aztán elmentek. Utolsóként a személyi asszisztense búcsúzott. Megtörülte könnyes szemét, és azt mondta:

– Épp amikor a pezsgőt nyitottuk ki, csomagot hoztak neked. Valószínűleg egy hálás ügyfél küldte. Letettem az íróasztalodra.

Amikor Jordie egyedül maradt, bement az irodájába. Már minden személyes holmiját becsomagolták és elvitték, de a hely még így is meghitten ismerős volt. Hallgatta a légkondi zümmögését, és észrevette, hogy a padlólap a repedés ugyanolyan hosszú maradt, mint aznap volt, amikor beköltözött. Az ablakról még véletlenül sem állt egyenesen soha, akármennyit igazgatta. Most elnéző szeretettel nézte ezeket a tökéletlenségeket.

Utoljára még egyszer leült az íróasztala mögé. Nyúlt a FedEx-boríték után, kinyitotta, és kiborította a tartalmát.

Egy halom katonai terepmintás kendő ömlött az íróasztalára.

– Egy tucat van egy csomagban.

A férfi a nyitott ajtóban állt, egyik vállával az ajtófélfának támaszkodva, nagyjából abban a szerelésben, ahogy először látta. Az inge patentgombjai megcsillantak a roló ferde lécein át besütő késő délutáni napfényben.

Jordie végre kapott levegőt, a hangját is megtalálta. Három hónappal ezelőtt elvesztette a szívét.

– Nem én tartoztam neked egy tizenkettes csomaggal?

– Gondolod? – A férfi vállat vont. – Ki tartja számon az ilyesmit?

Jordie, attól félve, hogy a férfi olvas a tekintetéből, lenézett a kendőkre, fölvette az egyiket, és az ujjai között morzsolgatta az anyagot.

– Ez a mennyiség elég lesz egy időre.

– Attól függ, mire használod.

– Sok mindenre lehet őket használni.

– Több lehetőség is felmerül bennem – mondta a férfi fojtott hangon.

Jordie felállt, és megkerülte az íróasztalt, de tovább nem jutott, mert elgyengült a térde. A férfi ellökte magát az ajtófélfától, elindult feléje, és csak akkor állt meg, amikor már egy méter sem volt közöttük. Aztán csak nézték egymást szótlantul. A férfi borostás arcából kivilágított a forradás. A haja fésületlen volt, és megérett a borbély ollójára. Siralmasan nézett ki. Szívdöglesztően szexi volt.

– Hogy jutottál át az előtérben lévő őrségen?

– FBI-ügynök vagyok, elfelejtetted?

– Ő, persze. Most van nálad igazolvány?

– Nincs. Csak úgy átjutottam.

Mi sem természetesebb. Jordie nevetni és sírni akart egyszerre. Intett a férfi bal oldala felé.

– Hogy van?

– Jól. Hébe-hóba feszül csak.

– Borzasztóan sajnálom – mondta Jordie egy gyors levegővétel után.

– Megérdemeltem. – Ahogy végignézett rajta, a pillantása éppoly átható volt, mint mindig, de most rajta felejtette a szemét. – Életemben először látlak szoknyában.

– Shaw?

– A mindenségit. Ezek a lábak!

– *Shaw?*

– Hmm? – A férfi szeme visszavándorolt Jordie arcára.

– El... El... – Jordie elakadt, aztán egy nagy levegőt véve kimondta: – El sem hiszem, hogy látlak.

– Eltűnt a táblád.

– Mi?

– A főútról. Extravaganza. Csillogó betűk. Tűzijáték. Jöttem, hogy elvégeztessenek valami javítást az angyalkán. A repülőtérről jövet láttam, hogy a táblád helyén most egy olyan van, amin egy doboz sült csirkét hirdetnek.

– A hirdetőtábla bérletét meg kellett hosszabbítani. Lemondtam, mert a reklámkeret felett már nem én rendelkezem. A korábbi alkalmazottaim összedobták a pénzt, és kivásároltak.

– Eladtad a házat is.

– Joe Wiley elmondta?

– Felhívtam a kocsiból. Elmondta, hogy minden függő ügyedet lezártad.

– Azt hiszem... remélem... Remélem, hogy a Panella-Bennett ügyben való szerepem hamarosan tisztázódik. De egy darabig még szükség lehet rá, hogy igazoljak ezt-azt.

– Wiley azt mondta, hogy Hickam fél napokat már bent lehet, és egyre jobban elemében van.

– Lefogyott.

– Boldog lehet a szabója a sok igazítanivalóval. Sok lehet a restanciája.

Jordie elmosolyodott.

– Hickam már elismeri, hogy megmentetted az életét.

– Ő is megtette volna ugyanezt értem. – Shaw hallgatott egy kicsit, aztán azt kérdezte: – Akkor hát elmész?

– Ha már mindent... – Jordie kis mozdulatot tett a kezével. – Muszáj változtatnom. Valami újat kezdenem.

– Értem. – A férfi körbenézett az üres irodában, majd újra a nő felé fordult. – Hová mész?

– Még nem döntöttem el. Megcsináltattad az angyalját? – kérdezte hirtelen, minden átmenet nélkül.

– Oh. Igen. Olcsóbb lett volna másikat venni. De anya tette oda, ő nagyon szerette, így aztán pótoltam a hiányzó karját. És megbíztam egy kertrendező céget az udvar rendbetételével és a lépcső lefestésével. Már egész tűrhetően néz ki.

Hogy legyőzze a torokszorító érzést, Jordie megkérdezte, a francia negyedben lévő ház lesz-e az állandó lakhelye.

– Nem. Továbbra is vissza fogok járni oda.

– Amikor szükséged lesz egy helyre, ahol elrejtőzhetsz.

Shaw mindkét kezét becsúsztatta a farmerja két farzsebébe.

– Ami azt illeti, jelenleg nem dolgozom titkosügynökként.

– Micsoda? – lepődött meg Jordie.

– Emlékszel arra a lányra Mexikóban?

– Aki ha nem kap jobb kiképzést, szörnyű halállal halt volna?

– Annyiszor és olyan sok embernek elmondtam ezt, hogy végül eljutott rossz fülekbe. Vagy azt is mondhatom, hogy a jó fülekbe. A jó fülek azt mondták, ha nem akarom, hogy az emberek szörnyű halált haljanak, miért nem tartok nekik *én* jobb kiképzést? Érdekesnek találtam a dolgot. De voltak feltételeim.

– Úgy mint?

– Nem telepítenek ki Quanticóba. Én mondom ki a végső szót egy jelölt felvételéről vagy elutasításáról, és kemény leszek, mert olyan dolgokat fogok tanítani, amik nem szerepelnek a kézikönyvben.

– És?

– A hivatal nem fog a körmömre nézni, és nem nyaggat az irányelvekkel meg a szabályzattal. Nem fogja a módszereimet utólag olyasvalaki kritizálni, aki sohasem dagonyázott a csatornában a világ Panelláival.

– És?

– Wiley-féle nyakkendő és hajviselet kizárva. Kizáró ok.

– Mit mondtak?

Shaw megvonta az egyik vállát.

– Azt mondták, rendben.

– Ezek szerint értékesnek találták az ajánlatodat.

– Jól felbosszantottam vele Hickamet. A lényeg az, hogy Atlanta közelében lévő telepen fogok dolgozni, hogy hol, az katonai titok. Mondanom sem kell, hogy a kiképzés jórészt a tantermen kívül zajlik.

– Izgalmasan hangzik. És majd...

– Jordie?

– Tessék..

– Elég már a sok dumából.

Egy lépéssel ott termett, két tenyere közé fogta Jordie fejét, és száját a szájára tapasztotta. Olyan mohón csókolták egymást, hogy Jordie meglepődött, amikor érzése szerint a férfi túl korán abbahagyta.

– Jordie... amikor mindennek vége lett, nekem el kellett mennem. Én...

– Tudom.

– Én akkor még fedett személy voltam. És tudtam, hogy ott hamarosan óriási felbolydulás lesz.

– Értem. Tényleg.

– Te súlyosan megsebesültél. Megeskettem Wiley-t a gyerekei életére. Úgyhogy amikor az ügy hivatalos részét teljesítettem, leléptem.

– És vissza sem jöttél – mondta Jordie elfúló hangon.

– Úgy van – sóhajtotta búsan a férfi.

– Miért?

Shaw elfordította a tekintetét, mélyet lélegzett, aztán újra Jordie-ra nézett.

– Mert nem tudtam, hogy érzel Josh-sal kapcsolatban, és azzal, ahogy a dolog végződött. Az én golyóm végzett vele.

– Nem tudják, hogy melyik...

– Én tudom. Ami utána találta el, azt már nem érezte. Nem tudtam elviselni, hogy meggyűlölj érte.

– Nem gyűlöllek.

A férfi még szorosabban fogta a keze között Jordie fejét.

– Ezt tudnod kell. El kell fogadnod. Ha még egyszer meg kellene tennem, akkor sem haboznék. Megtenném...

Jordie a férfi szájára tette a kezét.

– Én is megtenném újra. Így kellett végződnie. Josh megszabadult, és én is megszabadultam.

– Wiley elmondta, hogy így érzel.

– A szívem mélyéből.

– Mostantól nem kell...

– Nem.

Shaw Jordie arcát kutatta, és elégedettnek tűnt, látva, hogy őszintén gondolja, amit mond.

– Wiley, aki olyan, mint egy minden lében kanál öregasszony, azt tanácsolta, hogy amíg a közelben vagyok, próbáljalak megkeresni.

Jordie átkarolta a férfi nyakát.

– Juttasd eszembe, hogy küldjék neki egy üveg bort. Egy jó bort.

– Meg akartalak keresni. Főleg ezt itt. – Kezét Jordie fenekére csúsztatta, és magához húzta. Újabb csók következett, és amikor Shaw nagy sokára felemelte a fejét, a Jordie-nak oly kedves éles szempár az övébe fúródott. – Atlantában előszeretettel rendeznek fényes partikat. Én egyiken sem jártam, de hallok róluk.

– Ígéretes piacnak hangzik. Érdeemes lenne felderíteni.

– Gondolkoztam azon, hogy fel kéne újítanom a lakásomat. Vennék valami bútort is, tudod. Egy tűzhelyet a konyhába.

Jordie nevetett.

Shaw elmosolyodott, de csak egy pillanatra.

– Jordie. Én eddig nem voltam valami jó fej, és lehet, hogy ezután sem leszek az. De nem akarom azzal tölteni a hátralevő életemet, hogy azon filózok: mi lehetett volna veled. Velünk. Abban pedig kurvára biztos vagyok, hogy nem akarok még egy éjszakát nélküled eltölteni. Már megszoktam, hogy vagy. Azt akarom, hogy mindennap ott legyél az ágyamban, ott legyél alattam. Még ha ehhez meg is kell hogy kötözzek azokkal a kendőkkel, és úgy kell téged magam után vonszolnom, mint akkor.

Jordie megcsókolta a C alakú heget Shaw állán.

– És ha én azt akarom, hogy *te* legyél énalattam?

Shaw elvigyorodott. Mielőtt megcsókolta volna, hüvelykujjával végigsimított Jordie alsó ajkán, és azt suttogta:

– Mindig visszabeszélsz.

A kiadásban közreműködött az I.P.C. Könyvek kft.

ISBN 978 963 203 355 6

Maecenas Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: a *Maecenas Könyvkiadó* igazgatója

Szerkesztette: *Horváth Ágnes*

Nyomdai előkészítés: *Alinea Kft.*, Budapest

Nyomta és kötötte a *Szekszárdi Nyomda Kft.*, Szekszárd

Felelős vezető: *Vadász Katalin* ügyvezető igazgató

Terjedelem: 19,35 (A/) ív